

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

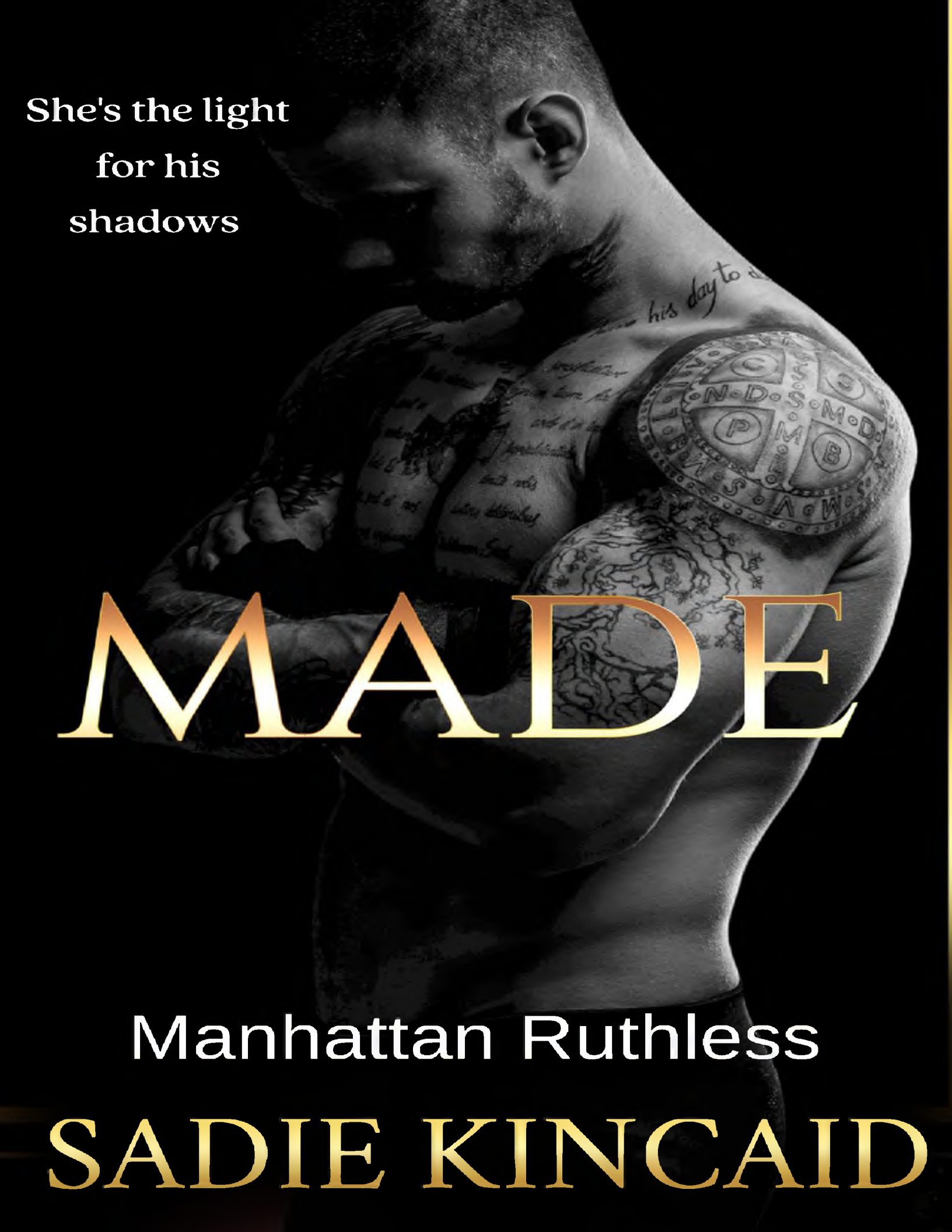
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's the light
for his
shadows

MADE

Manhattan Ruthless

SADIE KINCAID

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yapıldı
MANHATTAN ACIMASIZ

SADIE KINCAID

*Kendini yetersiz hisseden herkes için, Maddox James sizi olduğunuz gibi
sevmek için burada.*

Sadie'yi sev

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Maddox

1. Ellie
2. Ellie
3. Maddox
4. Ellie
5. Maddox
6. Ellie
7. Maddox
8. Ellie
9. Maddox
10. Ellie
11. Maddox
12. Ellie
13. Maddox
14. Maddox
15. Ellie
16. Maddox
17. Ellie
18. Maddox
19. Ellie
20. Ellie
21. Maddox
22. Ellie
23. Maddox
24. Maddox
25. Ellie
26. Ellie
27. Maddox
28. Maddox
29. Ellie
30. Maddox
31. Maddox
32. Ellie
33. Maddox
34. Ellie
35. Maddox
36. Ellie
37. Maddox
38. Ellie
39. Maddox
40. Ellie

41. [Maddox](#)

42. [Maddox](#)

43. [Ellie](#)

[Epilog](#) __

[Epilog 2](#) __

[Sadie Kincaid'in diğ er](#)
[eserleri Teşekkürler](#)

İçerik Uyarısı

Bu kitap, ebeveynlerin ölümü, FMC ve diğer karakterlerin geçmişte maruz kaldığı cinsel saldırı, şiddet, uyuşturucu/alkol bağımlılığı, intihar ve kendine zarar verme gibi yetişkinlere yönelik temaları ele almaktadır. Ayrıca cinsel içerikli sahneler de içermektedir.

Maddox

16 YAŞ, YILBAŞI GECESİ

Yılbaşı gecesini her zaman çok severdim. Havai fişekleri izlemek, partinin tadını çıkarmak, heyecan arttıkça evin içinde çılgınca koşuşturmak. En çok da, bir yetişkin gibi geç saatlere kadar uyanık kalıp ağabeylerimle vakit geçirmek. Annem alnıma öpücük kondurur, saçlarımı okşardı. “Büyümek için çok acele ediyorsun, mi principito, ama sen her zaman annenin bebeği olacaksın.”

Bu beni sinirlendirirdi, en azından ağabeylerim yanındayken yaparsa. Ama şimdi... kahretsin, keşke burada olsaydı da bunu bir kez daha yapsaydı. O olmadan Yılbaşı berbat. O olmadan her şey berbat. Kendimi ne yetişkin ne de prens gibi hissediyorum, bu yeni yılın heyecan verici olduğunu da düşünmüyorum. Her şey berbat.

Hepimiz burada, ailemizin evinde, babamla birlikte toplanmış durumdayız. Babam üzgün, son günlerde her zamanki gibi. Üzgün ve biraz da kızgın. Anlıyorum onu. Ben de kızgınım. Karşılaştığım herkesi tekmelemek istiyorum — okuldaki çocukları, öğretmenlerimi, sokaktaki insanları. Bu öfke, futbol oynarken de ortaya çıkıyor. Beni daha güçlü hissettiriyor, beni gaza getiriyor, böylece daha fazla risk alıyorum ve daha fazla hasara yol açıyorum. Duygusal steroidler.

Koç yeni halimi seviyor. *Ben* ondan nefret ediyorum. Annemi kaybettiğimizde o kadar acı çekti ki içimdeki bir şey kapandı. Artık gerçek bir şey hissettiğim tek an, sahada kanlar içinde yatarken ya da başkasının kanamasını izlerken. Aksi takdirde o kadar çok hissediyorum ki sanki patlayacakmışım gibi. O zaman tek yapabileceğim acımı içerek unutmak.

Önümdeki bardağa bakıyorum. Babamın değerli Macallan'ı. Kaliteli viski benim için boşa gidiyor. İşimi görse, fiçinin dibindeki tortuyu bile içerim. Bu acıyı uyuşturacaksa.

Kardeşlerime bakıyorum. Hepimiz farklı şekillerde kırılmış durumdayız. Elijah ve Nathan en büyükler, pencereden havai fişekleri seyrediyorlar,

. Drake dalgın görünüyor ve Mason içten içe patlamak üzere gibi. O bana yaşça en yakın olanı ve ben bu belirtileri tanıyorum.

"Sadece biz olmamızın tuhaf olduğunu düşünen başka kimse var mı?" diye soruyor sonunda.

Sanırım sessizliğe dayanamıyor.

"Televizyonu açabiliriz. Topun düşmesini izleyebiliriz," diye Elijah lafa karışıyor.

Tanrım, hayır. O bundan nefret ederdi. Ama yine de, hepimizi bu halde görmekten de nefret ederdi. O, yavrularını ve sevdiği adamı korumak için dünyayı yerle bir edecek kadar hırçın bir anne ayıydı. O olmadan biz ne yapacağız?

Drake televizyon fikrine hayır diyor ve bize, onun zaten topun düşmesi olayının birkaç saniye yanlış olduğunu düşündüğünü hatırlatıyor. "Gece yarısının ne zaman olduğunu belirlemek için her zaman büyük büyükbabamın eski Donanma dalış saatini kullanmakta ısrar ettiğini hatırlıyor musunuz?"

Hatırlıyorum. Bize bunu iki kez kontrol ettirirken, dudaklarından sinirli İspanyolca küfürler dökülürdü.

Nathan kaşlarını çattı. "O şey nerede?"

O şeyin nerede olduğunu biliyorum. Elimde, cebimde. Daha önce gizlice oraya koymuştum. Nedenini bilmiyorum. Tutunabileceğim sağlam bir şey. Beni ona bağlayan gerçek bir şey. Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor. Saati çıkarıp onlara gösteriyorum. Bir zamanlar dokunduğu bu eski metal parçası, bu günlerde ona en yakın olduğum şey.

Gözyaşlarımı tutuyorum. Hepimiz aynı şeyi hissetsek de. Belki de hâlâ bebek olmadığımı kanıtlama ihtiyacı duyduğum içindir. Lanet olsun, on altı yaşındayım.

"Tanrım, o burada olmadan çok garip geliyor," diyor Mason, viskisini yutkunarak. Ayağa kalkmış, odada dolaşıyor, enerji dolu. "Sanki bu evin artık ruhu kalmamış gibi. Hadi buradan siktir olup gidelim bir yerlere."

"Nereye, salak?" diye soruyor Drake.

"Bilmem. Bir kulüp falan. Hayatın olduğu bir yer."

Bir kulüp. Evet, tabii. Sarhoş olma fikrini ne kadar sevsem de, bu benim için işe yaramaz. Teknik olarak yaşıam yetmiyor. Sahte kimliğim var ama kardeşlerimin bunu kullanmamı hoş görmeyeceklerinden eminim. Ama onlar bensiz gitme düşüncesinden nefret ediyorum. Onun hayaleti ile burada yalnız kalmaktan. Kendi karanlığımla.

"Peki ya ben, sik kafalı?" diye soruyorum.

Mason sanki karnına yumruk yemiş gibi bakıyor ve cevap vermek için ağzını açıyor. Ama fırsat bulamıyor, çünkü babam sonunda araya girip

hepimizin itaat etmeyi öğrendiği o ses tonuyla konuşur. Babam iyi bir adam, bunu biliyorum. Bizi annem kadar seven iyi bir baba. Ama her zaman öyle hissettirmiyor. Ve o öldüğünden beri, babam kendine kapandı. Kendi acısında kayboldu. Bunu anlıyorum, ama aynı zamanda kızgınım. Ona ihtiyacım var. Bütün bu bokla başa çıkmanın bir yoluna ihtiyacım var. Tekrar güvende hissetmenin bir yoluna. Onu kaybettiğimizde bütün dünya karardı ve bazen kendimi yine karanlıkta korkan küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

"Kimse hiçbir yere gitmiyor," diye bağıyor babam, diğer tüm konuşmaları sonlandırarak. "O yüzden sızlanmayı bırak da viskini iç."

Sızlanmak mı? Evet, muhtemelen o böyle görüyor. Sanki onu özleyen tek kişi oymuş gibi. Tanrım, o viskiyi içmek istiyorum. Sonra bütün şışeyi içmek istiyorum. Sonra bir sonrakine başlamak istiyorum. Belki babamın bilmediği semtlere gitmek. Sadece içki satılan yerlerin olmadığı semtlere. Belki o dünyayı çok daha iyi bilen, tanıştığım kız Yasmin'i aramak.

Kafamı sallayıp zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Sadece bu geceyi atlatmam lazım. Sonra yarını, ondan sonrakini ve... Siktir. Her şey imkansız geliyor. Anlamsız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Mason babamızdan özür diler ve kanepeye çöker. Yumruk yemiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor. Babamıza benden daha yakındır. Belki de daha büyük olduğu için, belki de annemiz hastalanıp dünyadaki her şey değişmeden önce babamla daha fazla zaman geçirdiği içindir.

Güçlü Dalton James'in içkisini yudumlamasını izliyorum. Öfkeme rağmen, onun için üzülüyorum. Mücadele ettiğini, ağlamamaya çalıştığını görebiliyorum. Bu, kendi gözyaşlarını tekrar silmeme neden oluyor, ama aynı zamanda onun burada olup ona bırakmasını söylemesini dilememe de neden oluyor. Hepimize bırakmamızı söylemesini. Hissetmemiz gerekeni hissetmemizi ve bundan utanmamamızı.

Ama o burada değil, bu yüzden en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam ediyoruz: o lanet şeyi içimize o kadar derine gömüyoruz ki gün ışığı görmesin.

"Siz çocuklara bir tavsiyem var," diyor babam. "Buna göre yaşarsanız, hayatınızda bir gün bile keder çekmeyeceğinize söz veriyorum."

Hıh. Bu ilginç olacak.

"Peki nedir o, baba?" diye sorar Elijah. Elijah, en büyüğümüz, son zamanlarda bana gerçek babamdan daha çok babalık yapan kişi.

Hepimiz babama bakıyoruz, hayatımızı değiştirecek bu bilgeliğini bekliyoruz.

Boğazını temizler, pencereden biraz daha dışarıya bakar. "Asla aşık olmayın."

Viskiyi bir dikişte içiyorum, boğazımda yaktığını hissediyorum. *Siktir*. Bu, duyduğum en aptalca tavsiye. Sanki annemizin anısına, birbirlerini severek geçirdikleri yıllara tükürüyor gibi. Annemin bizim için ifade ettiği her şeye.

Evet, o kırılmış. Annem öldüğünde, bir parçası onunla birlikte mezara girdi—belki de en iyi parçası. Hepimiz için durum aynıydı. Kendime bebek gibi davranmayı bırakmam gerektiğini, elinden gelenin en iyisini yaptığını söylemeye çalışıyorum, ama o gün her iki ebeveynimi de kaybetmiş gibi hissediyorum. O günden beri kendimi hiç iyi hissetmedim, sarhoş olduğumda, sahadayken ya da son zamanlarda Yasmin’le birlikteyken hariç.

Yasmin. Onu çok iyi tanımıyorum, ama tanıdığım diğer tüm kızlardan çok farklı. Onda bir kıvılcım var. Onu çok düşünüyorum, kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatmak istiyorum.

Bu aşk mı? Bilmiyorum. Ama babam bana asla aşık olmamamı söylediğinde, tam tersini yapmak istediğimden eminim. Annemle birlikte tüm dünyaya sahipti, şimdi de bize aşka sırtımızı dönmemizi mi söylüyor? Bu çok saçma bir durum.

Etrafıma bakıyorum, kardeşlerimin ne hissettiğinden emin değilim. Bu onlara mantıklı geliyor mu? Bu tür bir umutsuzluk, anlamak için çok genç olduğum bir şey mi?

Hiçbiri gözlerime bakmıyor. Bir aradayız, ama ayrıyız.

Kahretsin, bir içkiye daha ihtiyacım var.

Bölüm 1

Ellie

Duşumu bitirip saçımı havluya sarıyorum. Saçlarım çok kabarık ve asi; kendi kafasına göre hareket eden türden, bu yüzden sıkı bir el gerektiriyor. Aynaya bir göz atıp kendime şakacı bir göz kırpma ve başparmak işareti yapıyorum. Güne başlamak için biraz pozitif telkinin zararı olmaz, değil mi?

Ayrıca kendimi iyi hissediyorum. Erken kalktım, egzersizimi yaptım ve şimdi duşumu aldım, çıkmaya hazırım. İş yerinde, sevdiğim insanlarla sevdiğim işi yapmak için sabırsızlandığım yoğun bir program beni bekliyor. Ve ekstra bir bonus olarak, erkek arkadaşım Owen mutfağımda. Daha da iyisi, erkek arkadaşım Owen bize kahvaltı hazırlamış gibi görünüyor — en azından bacon, yumurta ve taze kızarmış ekmeğin lezzetli kokusu bana bunu söylüyor. Kokusu tek başına midemin guruldaması için yeterli ve ben büyük bir heyecanla mutfağa giriyorum.

"Mhmm, çok lezzetli kokuyor." Dudaklarımı yalayıp mutfakta tabağımla arıyorum.

O utangaç bir ifadeyle bakıyor, sonra omuz silkerek bunu gizlemeye çalışıyor. "Sana hazırlamadım. Vaktin olacağını düşünmedim."

Yemek yemeye vaktim olmaz mı? Yemek yemeye her zaman vaktim vardır, bu temel bir insan ihtiyacıdır. Hem de çok keyif aldığım bir ihtiyaç. Ayrıca, işe gitmek için yirmi dakikam var, ki eminim o da bunu biliyordur. Sabahları sadece kendine bakmaya mı alışık? Yoksa *benim* dairemde geceyi geçirip, mutfağımdaki yemeğimi, bana da ister miyim diye sorma nezaketini bile göstermeden yemenin kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyor?

Bana da kahvaltı hazırlasaydı hoş olurdu, ama hayal kırıklığımla yutuyorum ve kendime bunun onun bende kaldığı beşinci gece olduğunu hatırlatıyorum. Daha sadece iki aydır çıkıyoruz. Her şey hâlâ çok yeni ve ikimiz de hâlâ alışmaya çalışıyoruz.

O seni henüz tanımıyor, Ellie. Biraz zaman tanı. Çok erken çok fazla şey bekleme. O gerçek hayattaki bir insan, kitaplardan çıkmış bir karakter değil.

Gülümsemeyi zorla yüzüme yapıştırıp ona, "Sorun değil. Bir granola bar ve biraz meyve alırım," diyorum.

O ise ağzına bir parça pastırma atıyor. Benim pastırmam, lezzetli bir şekilde tuzlu ve mükemmel pişmiş görünüyor. "O barlar şekerle dolu, biliyor musun? Neden sadece meyve yemiyorsun?"

Çünkü meyve tek başına bir öğün sayılmaz. Çünkü ben de pastırma ve yumurta

"Evet, en sağlıklı seçenek olmadığını biliyorum, ama az önce spor yaptım. " Garip bir şekilde gülüyorum, nedense şekerli kahvaltı seçimimi savunma ihtiyacı duyuyorum. Neden? Ben yetişkin bir kadınam ve kendi kararlarımı kendim verebilirim. Ona pastırmanın damarlarını tıkayacağı konusunda ders vermiyorum, değil mi?

Sakin ol, diyorum kendime. Eminim Owen sadece beni kolluyor. Sağlığımı önemsemesi iyi bir şey.

Ne yazık ki, ardından tüylerimi diken diken eden alaycı bir homurtu çıkarır.

"Ne?" diye soruyorum.

Gözlerini devirdi. "Pilates tam olarak bir egzersiz sayılmaz, Ellie."

Bunu ağrıyan kalçalarım ve jöle gibi bacaklarıma söyle, seni küstah pislik. Hmmm. Belki de o bir kitaptaki karakterdir — kötü adamlardan biri. Ve son zamanlarda çekim yaptığım tek erkek türü.

"Bu reformer Pilates, Owen. Zor bir spor. Hiç denedin mi ki?" diye soruyorum, denemediğini bilerek. Gözlerin neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar ağırlık kaldırmayı gerektirmiyorsa, Owen ilgilenmez. Evet, bunu kanıtlayacak bir fiziği var, ama bu ona her şeyi ve herkesi küçümseme hakkı mı veriyor? Kendini üstün görme konusunda ne demeli.

Bana ikna olmadığının belli olduğu bir bakış atıyor ve ben onu ikna etmeye çalışacak enerjim yok. Ofise gitmeden önce saçımı düzeltmem gerekiyor. Ben kendime her sabah içtiğim kahveyi doldururken o yemeğine geri dönüyor.

Şimdi de yorum yapma ihtiyacı duyduğu kahve.

"Gerçekten krema ve şeker mi istiyorsun, Ellie?"

Sinir bozucu sesi yine duyuluyor ve bu sefer sözleri vücudumdaki her bir sinir ucunu gerginleştiriyor. Tüylerim sadece diken diken olmakla kalmıyor, adeta fırlıyor. Birine şüpheyi yer bırakmamak bir şey ama boyun eğip bu tür şeyleri kabullenmek benim tarzım değil. Tanrım bana güç ver, yine başlıyoruz...

Bu, granola barlarla ilgili yorum gibi, düşüncesizce yapılmış bir yorum değildi. Ya da Pilates. Deneyimlerim bana bunların hesaplanmış ve

önceden planlanmış olduğunu söylüyor. Beni küçük düşürdüğünü. Görünüşe göre beşinci yatıya kalma gecesi işini görmüş ve gerçek yüzünü göstermeye başlamış.

Ancak bu tamamen doğru değil. Adil olmak gerekirse... bugünden önce de bariz uyarı işaretleri vardı, ama hepsini görmezden geldim.

Restoranda yemek seçimime gözlerini devirdiğinde ya da tatlı önerdiğimde beni eve götürüp *egzersiz* yapmayı sabırsızlıkla beklediğini söyleyerek vazgeçirmeye çalıştığında her seferinde görmezden geldim. Kendime onun sadece endişelendiğini söyledim. Süper formda bir spor salonu müdavimi yaşam tarzının onu sağlıklı beslenme konusunda aşırı duyarlı hale getirdiğini düşündüm.

Ama işte karşımda, domuz pastırması, yumurta ve tereyağı damlayan tost tıkınıyor. Görünüşe göre sağlıklı beslenme konusunda sadece başkaları söz konusu olduğunda hayranlık duyuyor.

"Şeker ve kremanın nesi var? Günde en fazla üç kahve içiyorum," diyorum, bu durumu nasıl karşılayacağını merak ederek.

Omuzlarını silkiyor. "Ama hepsi birikiyor ve biraz dikkat etmekten zarar gelmez..."

"Dur!" Elimi kaldırıyorum, sanki bir sitcomdaymışım ve izleyicilerle bir an paylaşmak için sahneyi duraklatıyormuşum gibi hissediyorum. Çünkü bunun geleceğini biliyordum. Genellikle gelir. Her erkekte değil, ama yeterince çoğunda, en azından son zamanlarda. "Dur tahmin edeyim, bana biraz kilo verebileceğimi söyleyeceksin. Bu beni daha güzel yapacak, değil mi? Daha seksi?"

Kaşlarını çattı. "Zaten fazladan kiloların olduğunu bilmiyorsun sanki, El. Sadece lanet olası bir öneriydi."

"Hayır, bu *sadece* bir öneri değildi Owen, bundan daha fazlasıydı." "Öyle mi? O zaman neydi? Beni aydınlat."

Ellerimi belime koyup karşısına dikildim. Utanmayı reddettiğim, dolgun, kıvrımlı kalçalarım. Şimdi düşününce, oldukça sıradan olan seksimiz sırasında kesinlikle itiraz etmediği kalçalarım. Sanırım görmezden geldiğim bir başka tehlike işareti de buydu. Benim orgazm olup olmadığımı hiç umursamadığı gerçeği.

"Tamam, Owen, söyleyeceğim. Bana birkaç kilo vermem gerektiğini söylemek bir yargılamadır. Bu, özellikle erkeklerin, kadınların vücutları toplumun imkansız, hatta sürekli değişen güzellik standartlarına uymuyorsa, hak ettiklerini düşündükleri bir yargılamadır. Hepimiz ne olmalıyız, ne? Kocaman göğüsleri, kabarık kalçaları ve minik belleri olan çizgi film karakterleri mi? Tam da istediğiniz yerlerdeki kıvrımlar dışında sıfır vücut yağına sahip mi? Doğa Ana, tüm kutsal bilgeliğiyle bizi yaratırken farklı fikirleri olmasına rağmen, hepimiz bu gerçekçi olmayan ideallere uymaya çalışmalı mıyız?"

Kafası karışmış görünüyor. Bunca zaman vücudunu çalıştırmış, ama zihnini hiç esnetmemiş.

“Bu aynı zamanda seni bir pislik yapan bir yargı. Senin beni ben olduğum için sevdiğin gibi çılgın bir fikrim vardı. On kilo versem de ben olmayacağım. Benimle çıktığını sanıyordum, potansiyelimle değil.”

“Beş kilo mu, Ellie?” Kaşlarını kaldırdı. “Hadi ama.”

Gerçekten mi? Tek cevabı bu mu? Derin bir nefes alıyorum, kendime onun saldırı suçlamasına değmeyeceğini hatırlatıyorum ve tabağını elinden kapıyorum. “Defol.”

Yumurta ve pastırma dolu çatalını havada tutarken, ürkek bir tavşan gibi bana gözlerini kırıştırıyor. Ama çok daha az sevimli. “Şu anda ciddi misin lan?”

Tabağını yanımdaki lavaboya attım. Küçük mutfağında bunu yapmak oldukça kolaydı. “Kesinlikle. Dairemden defol.”

Bana ölümcül bir bakış atıyor, çatal bıçaklarını masaya çarpıp düşürürken, yemekler de yere sıçrıyor. “*Beni* mi kovuyorsun?” diye alay ediyor, muhtemelen tombul bir kızın onu terk edebileceğine inanamıyor. Bununla daha önce de karşılaşmıştım — erkekler, hayatımda oldukları için minnettar olacağımı düşünüyorlar.

Yanılıyorlar. Aşk arıyor olabilirim, ama kendimi sevmekten ödün vererek değil.

“Evet, atıyorum, Owen.”

Sandalyesini o kadar sert itti ki sandalye yere devrildi. Artık öfkeden kudurmuştu; spor salonuna takıntılı kaslarıyla üzerime dikilmişti. Ondan korkuyor muyum? Hayır. Hayatımda bu kendini beğenmiş zorbalardan çok daha kötülerıyla karşılaştım. Karşılaştım ve hayatta kaldım.

"Sırf biraz kilo vermeni önerdim diye mi bunu bitiriyorsun?"

"Hayır, bunu bitiriyorum çünkü sen, birkaç kez seks yapmış olmamızın sana benim vücudum üzerinde söz hakkı verdiğini düşünen, kadın düşmanı bir pisliksin."

Ona öfkeyle baktım, başımdaki havlu gevşedi, saçlarım sırtımda nemli, kıvrıkcık bir yığın halinde döküldü. “Şimdi, bunu net bir şekilde, tek heceli kelimelerle açıklayayım ki anla. Defol. Git.

Kapıdaki askıdan ceketini alır. “Seve seve, seni şişko orospu.”

İçimde kabaran acıyı bastırıp hiçbir şey söylemedim. O, acımı görmeyi, o sözün canımı yaktığını bilmeyi hak etmiyor. Genelde duygularını açıkça gösteren biriyimdir. Ama kendimi tehdit altında hissettiğimde? O zaman tanıdık, eski bir palto gibi maskemin arkasına saklanırım. Giymekten nefret ettiğim, ama bazen hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir maske.

İçimde kalbim parçalanıyor. Owen yüzünden değil, onun temsil ettiği şey yüzünden. O, New York'a geldiğimden beri çıktığım, giderek uzayan bir aptallar dizisinin en son halkası. Sözde aşk hayatım denen pislikler geçidinin en sonuncusu. Bir kızı, olabileceğini düşündükleri kişi olarak değil, olduğu gibi seven, kibar, normal erkekler yok mu? Kendimi sevmek için çok çalıştım ve bir pisliğin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Owen, kendi kendine homurdanarak ve içinden bana küfrederek dairemnden fırlayıp çıkar. Arkasında kapıyı kapatır, kapıya yaslanıp adrenalinim vücudumu sararken kendimi bırakırım. Çatışmadan kaçınmam, ama bundan zevk de almam.

Hareket edebilecek kadar kendime geldiğim anda, yerden yiyecekleri topluyorum. Bu iş biter bitmez, kendime bir dakika, sadece bir dakika zaman tanıyorum, az önce olanlara üzölmek için. Onun için bundan fazlasını harcamayacağım.

O dakikayı sessizce düşünerek ve derin nefesler alarak dolduruyorum, acının ve pişmanlığın beni sarmasına izin veriyorum. Ve sonra kendimi toparlıyorum. Tüm kadın gücümü alıp bir kalkan gibi giyiyorum.

Owen beni olduğum gibi sevmiyorsa, bu onun kaybıdır. Mükemmel değilim, ama değerimin farkındayım. Kendi şeytanlarım var ve çoğu insandan daha karanlıklar, ama hepsini yok ettim. Ben iyi, nazik, dürüst biriyim. Çalışkanım, sadıkım ve harika bir arkadaşım. Ayrıca *muhteşem* oral seks yaparım. Olduğum halimle gayet iyiyim ve kilo vermem gerektiğini söylemesi, benim hakkımda değil, onun hakkında daha çok şey söylüyor.

Daha da önemlisi, bu sabah şirketimizin en büyük müşterisiyle çok önemli bir toplantım var ve patronum benden onların sosyal medya stratejisini yönetmemi istedi. Owen ve pek de parlak olmayan flört geçmişim hakkında endişelenmeye vaktim yok. Hayalimdeki işim, harika arkadaşlarım, sevgi dolu bir ailem var — hepsi Chicago'da olsalar da — ve Pilates sayesinde sağlam bir pelvik tabanım var. Bir kızın gerçekten ihtiyacı olan tek şey de bu.

En azından bu kızın ihtiyacı olan tek şey bu.

Bölüm 2

Ellie

Toplantıdan çıkarken Mason James yanıma geldi. “Her şey yolunda mı, Ellie? Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun.”

Oh, lanet olsun. En büyük müşterilerimizden biriyle işleri mahvettim mi? O pislik Owen'dan ayrılmanın beni düşündüğümünden daha fazla etkilemesine izin mi verdim?

Umarım değildir. Aslında, bir an durup düşündükten sonra, öyle olmadığına eminim. Bu toplantıya tamamen hazırlıklıydım ve hiçbir şeyin iyi iş çıkarmamı engellemesine izin vermeyecektim. Bu pozisyona gelmiş olmaktan dolayı ne kadar şanslı olduğumu hâlâ kendime inanamıyorum ve dikkatimin dağılmasına ve her şeyi mahvetmeme asla izin vermeyeceğim. En azından öyle düşünüyordum.

Şu anda hissettiğim panik yüzümden okunuyor olmalı ki, Mason bana insanları kolayca kendi iradesine boyun eğdiren o rahat gülümsemelerinden birini attı. Abartmıyorum, bunu gerçekten gördüm. Adamın karizması olağanüstü.

"Rahat ol, Ellie. Formunda olmasan bile, yine de herkesi alt edersin. Aslında formunda değilsin dememeliydim, çünkü az önce orada ortalığı kasıp kavurdun..."

Gurur ve rahatlama — daha çok rahatlama — göğsümde kabarıyor. *Canın cehenneme, Owen. Sana ihtiyacım yok. Beni değer vermeyen bir erkeği elde tutmak için değişmeme gerek yok.*

“Ama biraz... keyifsiz görünüyorsun. Bunu patronun olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum.

Aklında bir şey mi var?”

Gözleri üzerimde dolaşıyor ve ben sadece endişe görüyorum, yargılama değil. Dikkat edin, Manhattan’ın erkekleri.

Eteğimi düzeltip saçımın ne durumda olduğunu merak ediyorum. Bu sabah Owen olayından sonra saç kurutma makinesiyle sadece hızlıca kurutmaya vaktim oldu ve profesyonel görünmek umuduyla saçımı toplayıp iğneledim. Ya da belki düğmelerim yanlış iliklenmiş olabilir mi? Aşağıya hızlıca bir bakış, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu doğruluyor. Evet, profesyonel görüyorum. Saygın.

Ofisinin önünde duruyoruz ve şimdi burada biraz garip bir şekilde duruyoruz. Mason James iyi bir patron. Aslında en iyi patron. Bu iş için benimle görüşme yaptı ve

yüzlerce diğerk adayı görmezden gelip bana bu pozisyonu vermesine neden olan bir şey gördü. Bana bir şans verdi.

Havalı ve konuşması kolay biri, evet, ama tam olarak bir arkadaş da değil. Genellikle işten, hangi restoranların iyi olduğundan ve izlediğimiz filmlerden ya da sergilerden bahsediyoruz. Ara sıra bana yeğenlerinin sevimli bir fotoğrafını ya da kendisi ile erkek arkadaşı King'in köpekleriyle çekilmiş bir fotoğrafını gösterir. Ama normalde ilişkiler hakkında konuşmayız.

Onun bakış açısını öğrenmek iyi olabilir. Neden bu kadar çok erkeğin tam bir pislik olduğunu ona sormak. Ama bunun son derece uygunsuz olacağını biliyorum. O iyi bir adam, ama yine de benim patronum.

Yine de eminim bana verecek bazı cevapları vardır. Söylentilere göre King ile birlikte olmaya karar vermeden önce oldukça sık flört eden biriydi. Şehirdeki hemen hemen tüm uygun erkeklerle çıkmış. İkisi birlikte o kadar sevimli ki buna inanmak zor, ama belki de bundan umut almalıyım.

Bir gün, benim prensimi bulacağım. Yeterince kurbağa öpersem, belki beni olduğum gibi seven bir adam bulurum. Belki o ikisinin birbirine baktığı gibi bana bakan birini bulurum.

Mason başını açık ofis kapısının yönüne doğru salladı. "Kahve?" yapmış süslü süslü makinesi makinesi bu yapan en en en lezzetli americano'ları yapan bir makine, yani evet. Kesinlikle. Başımı sallayıp onu

içeri giriyorum, o da arkamızdan kapıyı kapatıyor.

"Krema ve bir şeker, değil mi?" diye soruyor, doğrudan makineye doğru yürürken. "Lütfen," diye cevap veriyorum ve oturuyorum.

Bu sabah Owen'la yaşadığım kavga kafamda tekrar canlanıyor. O haklı mı? En sevdiğim lezzetlerden biri olsa bile şeker ve kremayı reddetmeli miyim?

Hayır, diyorum kendime. Yapmamalıyım—tabii bu kararı kendi nedenlerimden dolayı kendim vermedikçe. Owen bir ezik ve ben daha iyisini bekliyorum. Ellie'yi isteyen birini, *kırk kilo vermiş Ellie'yi* ya da *biraz daha sıkılaştırmış Ellie'yi* değil. Sadece beni. Tam olarak olduğum gibi.

"Ee, ne oldu?" Mason'ın sesi, yanıma koyduğu kahve kadar derin ve zengin bir tonda üzerime çöküyor. Pencereden dışarı baktığımı fark ediyorum, belki de bir dakikadır öyle. "İş mi?"

Burnumu kırıstırıp başımı sallıyorum. İtiraz edercesine bir bukle saçımın yerinden çıktığını hissediyorum. Bu işin beni üzdüğünü düşünmesini istemiyorum

çünkü açıkçası, bu iş şu anda hayatımdaki en iyi şey. Ona son felaketle sonuçlanan flört deneyimimden bahsetmeyi düşünüyorum.

“Tabii ki bana anlatmak zorunda değilsin,” diye devam etti, “Sen kahvenin tadını çıkar, biz de bunun yerine dün geceki Yankees maçını konuşabiliriz.”

"Beyzbolu sever misin?" diye soruyorum şaşkınlıkla, çünkü ben beyzbolu çok severim ve o bana daha önce hiç bu konudan bahsetmemişti. Ayrıca konuyu değiştirmekten de çok memnunum.

"Ne, eşcinsel olduğum için sporu sevmediğimi mi düşünüyorsun?" "Ne? Hayır. Ben, ben asla..."

Gürültülü kahkahası, kekelemeyi kesmeme yetiyor. “Üzgünüm, Ellie. Yapmayacağını biliyorum. Sadece seninle dalga geçiyordum, genelde bunu anlardın. Vay canına, bugün gerçekten formunda değilsin.”

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. “Evet, belki de öyleyim.”

“Aslında beyzboldan nefret ederim ama King bayılıyor. Arkadaşım Tyler da Yankees’te çalışıyor, o da King’e ve bana bilet ayarladı. Görünüşe göre o adam için yapmayacağım şey yok.”

Yankees’te çalışan bir arkadaşı olduğu gerçeğini, daha sonra araştırmak üzere bir kenara not ediyorum. Ruh halim daha iyi olduğunda. “Formumda” olmadığım zamanlardan daha iyi olduğunda.

“Az önce yaptığın şey biraz acımasızcaydı,” diyorum kahvemi yudumlamadan önce. *Mmm*. Şeker ve kremadan *asla* vazgeçmeyeceğim.

“Evet, öyleydi,” diyor, koyu kahverengi gözleri parıldayarak. “Ama bugün kesinlikle her zamanki neşeli halinde değilsin. Anlat bana. Yardımcı olabileceğim bir şey mi var?”

O kadar samimi ve açık görünüyor ki, dayanamıyorum. Beynimden geçmeden sözcükler ağzımdan dökülüyor. “Tamam. New York’taki bekar erkeklerin çoğunun ya serseri, ya bağlanmaktan korkan ya da sadece eski kafalı pislikler olduğunu biliyor musun?”

Şaşırmış görünüyor, ama beni açılmaya o teşvik etti. Küçük şakasıyla sohbeti samimi hale getirdi, ben de onun izinden gidiyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğiriyor. “Yani kesinlikle işle ilgili değil mi?”

Başımı sallıyorum, biraz utanmaya başlıyorum. Biraz düşünüyor, yüzündeki ifade okunaksız. Bir parça endişe hissetmeye başlıyorum. Beni buraya davet ettiği için pişman mı oluyor? Konuyu kişisel hale getirmeseydi keşke diye mi düşünüyor?

"Sanırım bu üç şeyin hepsinden birden suçluyum." Konuşurken yüzünü buruşturuyor. "Ama evet, New York'ta flört etmek çok zor. Bazen

bazen ruhu parçalayıcı.”

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Berbat bir poker oyuncusu olurum. “O kadar şok olmuş gibi bakma. Ne düşündüğünü biliyorum.

Benim işimin

, değil mi? Zengin. Yakışıklı. Güzel dişler.” Bana mükemmel beyaz dişlerini gösterip eğlenerek kaşını kaldırıyor.

“Ve çok da alçakgönüllü.” Bu konuşmanın nereye varacağını merak ederek lezzetli kahvemini bir yudumunu daha alıyorum.

“Aynen öyle. Ben tam bir paketim.” Sırıttıyor. Sonra kravatını çıkarıp masasının çekmecesine tıktırıyor, ardından gömleğinin en üst düğmesini açıyor. “Ama söylemeye çalıştığım şey, çıktığım erkeklerin de benim hakkımda aynı şeyi söyleyeceği. Sikiş meraklısı, bağlanmaktan korkan, vesaire. Ve haklı olurlardı. Kimseyi incitmek niyetinde değildim ve her zaman dürüstüm, ama bazı kalpleri kırdığımı biliyorum. Doğru nedenlerle bu işin içinde değildim ya da çıktığım bazı erkeklerle aynı frekansta değildim. Ama King’le birlikteyken bunların hiçbirisi geçerli değil. Şey, belki ara sıra biraz pislik oluyorum. Pratik yapmayı seviyorum.”

“Peki, King’de ne vardı da bu seferki farklıydı?” diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

Sırıttığı şeytani bir hal alıyor. “Adamı gördün mü?”

Elbette. Objektif olarak, erimiş lav kadar seksi. Ama Mason’ın yarı tanrı statüsünü düşünürsek, çıktığı erkeklerin çoğunun öyle olduğunu tahmin ediyorum. Listesinde bazı mankenler ve A listesindeki aktörler olduğunu kesin olarak biliyorum. “Sanırım bu soruya uygun bir şekilde cevap veremem, Bay James.”

O da onaylayarak başını sallıyor. “Haklısınız. Gerçek şu ki, neden onun olduğunu tam olarak bilmiyorum. Öyle işte. Onun hakkında sevdiğim her şeyi ve onu sevmemin tüm nedenlerini sıralayabilirim, ama bunlar yine de bunu açıklamaz. Onunla birlikteyken kendimi farklı hissediyorum. Her zaman öyle hissettim. Birlikteyken sihirli bir şey oluyor.”

“Bu çok romantik, ama aynı zamanda hiç yardımcı olmuyor. Bir erkek kendinden bile emin değilse, benden ne istediğini nasıl bilebilirim? Her şeyin bu kadar... sıradan hissettirdiği bir dünyada sihirli olanı nasıl bulabilirim?”

Mason önündeki masaya ellerini koydu ve öne doğru eğildi. Gözlerindeki eğlence kayboldu. “Başlangıçta yanlış soruyu soruyorsun, Ellie. Bir erkeğin senden ne istediği önemli değil. Önemli olan sadece senin kendin için ne istediğin. Buna cevap ver, o zaman sana uygun birini bulursun.”

Ne istediğimi bilmem gerektiği konusundaki görüşünü anlıyorum, ama sanırım bunu söylemek bir erkek için kolay. Özellikle de muhtemelen aralarından seçim yapabileceği bir sürü erkek olan yakışıklı, başarılı bir milyarder için.

Hala biraz inek olan ve televizyonda gördüğün o çekici ya da seksi tavırları hiç öğrenmemiş tombul bir kızsan durum farklıdır. Ergenlik yıllarım flört ya da eğlenceyle dolu değildi ve normal hayatın birçok deneyimini kaçırdım. Kendime güvenim eksik değil ve kim olduğumla gurur duyuyorum. Bazen sadece kızlar gibi davranmakta daha iyi olmayı dilerdim. Şimdi düşününce, bu kulağa saçma geliyor. Bir kız değil, bir tanrıça olmayı hedeflemeliyim.

"Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun, Mason. Sanki her şey kendiliğinden yerine oturacakmış gibi." "İnan bana, doğru erkek ya da kız olduğunda, öyle olacak."

"Korkarım sadece erkekler. Flört havuzumu genişletmeyi çok isterdim, ama ne yazık ki ben sadece erkeklere ilgi duyuyorum."

Mason fincanını kaldırıp kadeh kaldırdı. "Anlıyorum." Kahvesinin kalanını içti ve her şeyin daha kolay halledilebilirmiş gibi hissederek memnun bir iç çekişle masaya koydu. İyi bir kahve insana bunu hissettirir.

"Flört tavsiyeleri bir yana, bu sabah Bay Kim'le ne kadar harika bir iş çıkardığını da söylemek istedim. Kolay kolay etkilenmeyen bir adamdır ve onu hayran bıraktığını biliyorum."

Ah. İşte bu çok daha güvenli bir zemin ve duyması çok güzel. Yüzümde yayılan gülümsemeyi ve yanaklarımı ısıtan gurur duygusunu engelleyemiyorum. Bay Kim gibi iş dünyasının devleriyle çalışmayı ve medya stratejilerindeki boşlukları tespit etmeyi seviyorum. Bunun benim süper gücüm olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. "Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim."

"Sosyal medya stratejin tam isabetliydi, Ellie. Bu, gerçekten geliştirmemiz gereken bir alan ve senin katılımınla etkileşim seviyelerimizi şimdiden ikiye katladık."

Yine gurur dalgası beni sarar. Mason James, bir PR ve pazarlama dehasıdır. Rahat tavırlarına rağmen, onun acımasız iş tarafını da gördüm. Bu hayranlık uyandırıcı. Aynı zamanda biraz da ürkütücü. Kardeşi Elijah, diğer patronum, o da aynı derecede etkileyici ve ilham verici, ama Mason yetişkin insanları adeta avucunun içinden yemeye ikna etmeyi biliyor. Bu, halkla ilişkilerin çok önemli bir parçası ve ondan çok şey öğreniyorum.

Çok saygı duyduğum Mason'dan gelen övgü, benim için çok özel. "Yardımcı olabildiğime sevindim. Bana güvendiğin için minnettarım."

bu iş için daha deneyimli adaylar olduğunu biliyorum.”

“Evet, ama istediğimiz kişi sendin. Sanırım bu biraz flört etmeye benziyor. Doğru kişi karşına çıktığında anlarsın, ve sen bizim için mükemmel bir seçimdin. Sana olan inancımız yerinde, ve işlerin bu şekilde gitmesinden daha mutlu olamazdık. Kahve telvesini geri dönüştürmemi gerektirse bile.”

Hafifçe güldüm. “Harika bir gübre oluyor ve topluluk bahçesi projesi de buna minnettar.”

“Biliyorum. Bize meydan okuman, bizi olayları biraz farklı düşünmeye sevk etmen iyi bir şey. Biz hayır işlerimizi genellikle büyük resimde —bağışlar, kurumsal destek, destekler. Sen bize bunun küçük ve kişisel de olabileceğini gösteriyorsun.”

Şu anda heyecanla kızarıyorum. Şirket için birkaç küçük çevre dostu proje önerdim ve hepsi de olumlu karşılandı.

“Bize yeni bir bakış açısı kazandırıyorsun Ellie, bunun için minnettarız. Sırada, yeni satın aldığımız fitness uygulamasını nasıl tanıtılabileceğimize bakmanı isteyeceğim.”

O bunu söyler söylemez, zihnimde bazı fikirler dönmeye başlıyor. Harika bir uygulama ve pazarlamasında gerçekten yaratıcı bir yaklaşıma yer var. Beynim yeni bir meydan okuma ile dolup taşarken, bu sabahki tüm düşünceler silinip gidiyor.

Mason ayağa kalkıp saatine bakarken ben çoktan düşüncelere dalmışım. “Ama şu anda kardeşimle öğle yemeğine geç kalmak üzereyim.” Tiksinmiş bir yüz ifadesi takınıyor.

Mason ve Elijah hakkında bildiğim diğer şeylerden biri de, ikisinin de beş kardeşten oluşan çok yakın bir aileden geldikleri. Bu da o yüz ifadesinin ne anlama geldiğini merak etmeme neden oluyor. “Kardeşinle öğle yemeğine gitmek istemiyor musun?”

“Gitmek istiyorum, ama istemediğim şey bir daha fasulye ya da mercimek yemek. Hayatımın geri kalanında bir daha asla.” Beni gülümseten bir öğürme sesi çıkarır. Milyarder bir pazarlama dehası olabilir, ama bazen tam bir şapşal da olabiliyor. “Kardeşim şu anda veganlık modunda. Bugün bana yeni bir yer göstermek istiyor ve lanet olsun, orada sadece sebze olacağını biliyorum. Herkes için lahana burgerleri ve brokoli cheesecake’i.”

“Tamamen vegan mı?”

Mason’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki bu öneri karşısında dehşete kapılmış gibi. “Hayır. Kesinlikle olmaz. Mesele de bu zaten. O da benim kadar eti seviyor, ama bahse girerim

ögle yemeğinde mung fasulyesi yiyeceğiz. Yemin ederim, o kadar samimi bir adam olmasaydı, sırf beni kızdırmak için yaptığını düşünürdüm.”

“O zaman neden ona başka bir yere gitmek istediğini söylemiyorsun?”

Mason ayağa kalkıp askıdan kalın kışlık paltosunu alır ve omuzlarına atar. Patronum yakışıklı bir adamdır; geniş omuzları ve köşeli çenesi vardır, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız. Ben seviyorum. Hiç uygunsuzluk yaratmadan, estetik bir bakış açısıyla görünüşünü takdir edebiliyorum.

“Çünkü o benim küçük kardeşim ve onu seviyorum. Yemekler ve yeni yerler denemek konusunda ne kadar heyecanlandığını görmelisin. Birkaç lokmada bir tarifi tüm bileşenlerini ayıklayabilir, sonra da evde yeniden yaratabilir. Açıkçası, o bir sihirbaz falan gibi.”

Sandalyemi geriye itip, onunla birlikte çıkmaya hazırlandım. “O bir şef mi?”

Mason bunu düşünür gibi görünüyor. “Evet ve hayır. Eğitilmiş bir şef değil, ama şimdiye kadar gittiğim Michelin yıldızlı restoranlardaki herkesten daha iyi bir aşçı. Tamamen kendi kendini yetiştirdi. Dünyayı dolaştı ve her yerde restoranlarda çalıştı, bu da pek çok beceri ve yemek öğrendiği anlamına geliyor. Fas usulü kuzu eti muhteşemdir.” Hayalperest bir iç çekiş bırakıyor.

Şimdi benim de ağzım sulanıyor. Baharatların kokusunu neredeyse alabiliyorum, sıcaklığını tadabiliyorum. “Fas çok güzel bir yer,” diyorum, ben de hayali bir iç çekişle, Amerika’ya dönüp New York’a yerleşmeden önce orada geçirdiğim yılı hatırlayarak. Dağlar, küçük köyler, muhteşem kumsallar, misafirperver insanlar... ve evet. Yemekler. Harika bir yerdi ve üniversiteden sonra tam da ihtiyacım olan şeydi. Okulda kendimi çok zorlamıştım ve o zamanı dinlenmek, kim olduğumu ve hayatımdan ne istediğimi daha iyi anlamak için kullandım.

Belki de, konuşmamızı göz önünde bulundurursak, bunu hala

"Oraya gittin mi?" diye sordu Mason. "Chicago'luysan sanıyordum?"

"Öyleyim. Ama Chicago'da bir havaalanı var, Mason."

Sanki benimle şakalaşacakmış gibi yüzünde yaramaz bir gülümseme belirir. Chicago'luların New York'lulardan daha az sofistike olduğu konusunda şaka yapmayı sever. Ama konuşmamız kapının çalınmasıyla kesilir.

“Bu o olmalı,” diyor Mason, kardeşine içeri girmesini söylemeden önce yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ondan yayılan o içten mutluluğu görmek, kendi kardeşlerimi özlememi sağlıyor. Kendime söz veriyorum, daha sonra onlarla iletişime geçeceğim, hayatlarında neler olup bittiğini öğreneceğim.

Diğer James kardeşiyle tanışmak için meraklanıyorum ve kapı açıldığında ona bir göz atıyorum. Acaba aralarında 10 üzerinden 10 almayan var mı diye merak etmeden edemiyorum.

İlk başta, Mason'ın asistanı Deborah ile havadan sudan konuşan adamın sadece arkasını görüyorum. Deborah, saçlarını omzunun üzerinden atarak flörtöz bir şekilde kıkırdıyor. Onu kim suçlayabilir ki? Arkadan bakıldığında bile etkileyici. Boyu 1,80'in üzerinde ve iri yapılı, patronlarımdan çok daha geniş omuzlu, koluna asılı haki yeşili bir palto ve tişörtünün kollarından taşan etkileyici kasları var.

Görünüşe göre sorumun cevabı hayır — çünkü bu adam on ikilik. Klitoris, Tanrı'nın bir kadın olduğunun yeterli kanıtı değilse, bu adamın fiziği işi bitiriyor. Açıgözlü görünmek istemediğim için gözlerimi ondan ayırmaya çalışıyorum. Bu patronumun kardeşi ve ne de olsa erkeklerden uzak duruyorum. En azından şimdilik.

Deborah'a veda edip arkasını dönüyor. O kadar kaslı ki kapıdan zar zor geçiyor. Ama şimdi baktığım şey vücudu değil. Yüzü. Çok tanıdık gelen yüzü. Onu iyice gördüğüm anda zamanda geriye yolculuk yapıyorum. Komik bir şekilde Fas'a. Tam iki yıl öncesine.

Saçları artık biraz daha kısa, sakalı artık dağınık ve bakımsız değil. Kıyafetleri artık plaj yakışıklısı tarzından çok, daha şık bir ikinci el mağaza tarzına bürünmüş. Değişmiş.

Ama gözleri? Vay canına. Hâlâ o zamanlar çok uzun süre bakakaldığım, derin obsidiyen gibi parıldayan aynı gözler. Gözleri beni büyülemişti, o kadar hipnotikti ki.

Başımı sallıyorum. Belki de seyahatlerimden bahsetmenin yarattığı bir seraptır. Gözlerimi kırıp tekrar açarsam, o gitmiş olacak ya da tamamen farklı görünecek.

"Hey, Mad. Gitmeye hazırım," diyor Mason.

Ve her şey yerine oturuyor. Mad. Efsanevi Mad Dog, Maddox James mi? Patronumun küçük kardeşi mi? James klanının en küçük oğlu mu? Bu nasıl olabilir?

Yerimde donakalmışım, uzuvlarım artık "*hareket et, Ellie*" gibi basit talimatları yerine getiremiyor. *Kendini utandırmadan buradan çık.* Zaten ne önemi var ki. Mad Dog'un beni hatırlamayacağından eminim. Hayatından geçen kadınlardan biriydim. Hatta onunla yattığım kadınlardan biri bile değilim. Fırsat geldiğinde duraksadı, düşündü ve sonra beni reddetti.

Neden beni hatırlasın ki? Ben özel biri değilim. Ama ben onu —hem de çok iyi. Hayatımın en aşığılayıcı anlarından biriydi. Beni ateşli bir şekilde reddetmesinin anısı hâlâ yanaklarımı yakıyor.

"Harika," diye yanıtlar Maddox, sonra bakışları bana kayar. Sallanan bacakları üzerinde duran, av sezonunda korkmuş bir geyik gibi görünen aptal kız.

"Oh, en yeni başkan yardımcımızla henüz tanışmadın," diyor Mason, benim onun küçük kardeşine torba içindeki bir akvaryum balığı gibi bakakaldığımdan habersiz gibi görünüyor. Neyse ki. "Maddox, tanıştırayım..."

"Ellie," diye Maddox onun yerine cümleyi tamamlar ve ofise tam olarak girer. Mason, manzarayı inceleyerek şaşkın bir ifadeyle bakar.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye soruyor, açıkça şaşırılmış bir şekilde. *Benim kadar şaşırmamışsın dostum.* Kermit the Frog ofise girip "Cha Cha Slide" dansı yapsaydı bile bu kadar şaşırmazdım.

Hâlâ sessizim, tamamen şaşkınım, bu yüzden Maddox cevap veriyor. "Evet, Marakeş'te tanıştık."

Tanıştık. Kulağa çok basit geliyor. Belki de onun için öyledir. Beni hatırlamasına şaşıyorum ama sanırım o gecenin onun versiyonu benimkinden çok farklı.

Seyahatim sırasında kötü bir ayrılık yaşamıştım, erkek arkadaşım tarafından en kötü şekilde ihanete uğramıştım. Aldatan bir piç kurusu tarafından kalbin kırılması her yerde, her zaman yeterince kötüdür. Evden, ailenizden binlerce kilometre uzaktayken bunu yaşamak ise daha da kötüdür. Eğer bu Chicago'da olsaydı, şey... diyelim ki ailem bana bulaşan herkesle hesaplaşır. Onları acil servise düşürebilecek türden hesaplaşmalar.

Ama evimden uzaktaydım ve onun yaptıkları yüzünden hırpalanmış ve incinmişim. Moralim çok bozuktu ve binlerce yıldır aktarılan bir tavsiyeye uydum: birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle yatmaktır.

Tanıştığım diğer gezgin kızlar, Mad Dog'un sadece çok yakışıklı değil, aynı zamanda kesin bir bahis olduğunu söylemişlerdi. Aslında, kullandıkları ifade, *nabız atan her şeyi becereceği* yönündeydi. O anda kendimi ne kadar çaresiz ve çekici hissetmesem de, kesinlikle nabzım atıyordu — onu görür görmez hızlanan bir nabız.

Bir gece vardı. Bir akşam yemeği. Saatlerce konuştuk. Aramızda bir an vardı. Ya da en azından ben öyle sandım. Anlaşabileceğimizi hissettim. Randevumuzun sonunda, kendimi adeta bir tabakta, üstüne bir fiyonk

üzerine bir kiraz koymuşum gibi. Ve o beni reddedip geri çevirdi. Aslında, bu ihtimal karşısında dehşete kapılmış gibiydi.

Yani, o zamanlar nabız atıyor *falan* değildim.

Şimdi, çok farklı bir yerde, çok farklı bir kadın olarak dururken, tüm bunlar bir anda aklıma geliyor.

"Vay canına. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?" Mason, kardeşinin sırtına vurarak diyor. "Buna inanamıyorum."

Bu arada Maddox, o zengin, koyu renkli gözleriyle hâlâ bana bakıyor; bakışları o kadar yoğun ki omurgamdan bir titreme geçiyor. O geceyi nasıl hatırlıyor acaba? Olasılıklar karşısında içim burkuluyor. Ya Mason'a anlatırsa, ya da daha kötüsü, Elijah'a? Ya kendimi ona attığımı, onunla yatmaya çalıştığımı ortaya çıkarırsa? Tanrılar, tanrıçalar ve kutsal olan her şey, lütfen ofisin zemini açılsın ve beni yutsun.

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel, Ellie." Adımı söyleme şekli, sanki gereğinden bir saniye daha uzun süre ağzında tutuyormuş gibi, her heceyi tadını çıkarırcasına, vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken ediyor. Bu, öpülesi dudaklarına bakmamı sağlıyor, ağzıyla başka şeyler yaptığını hayal ediyorum. *Kahretsin. Şu anda nasıl tahrik olabilirim? Benim neyim var?*

Elini uzattı ve korkunç bir an için, ben sadece eline baktım. El sıkışmak, paylaştıklarımız için fazla resmi geliyordu. Yabancıların ilk tanıştıklarında yaptıkları türden bir şey. Adımı söyleme şekline ve hatta adımı hatırlamasına rağmen, belki de onun için ben buyum. Neredeyse bir yabancı.

O gecenin nasıl bittiğini düşününce, o geceye dair anılarımdan hep şüphe duydum. Bakın, seks teklifimin reddedilmesinden önceki akşamımız çok güzel ve samimi geçmişti; ikimiz de hiç beklemediğimiz şeyler açığa vurmuştuk. En azından ben öyle yapmıştım, bu da onun reddetmesinin acısını daha da şiddetli hale getirmişti. Onu sadece eski sevgilimin acısını unutmak için kullanmak istememiştim. Ondan gerçekten hoşlanıyordum.

Sadece patronumun önünde kibar davranmak için olsa da, uzattığı elini tutuyorum. Güçlü parmakları avucumu sarıyor, sıkı ama nazıkçe tutuyor. Ve işte orada. İki yıl önce Fas'ta ellerimiz ilk kez birbirine değdiğinde beni vuran o şimşek.

O gece Marakeş'in dışındaki küçük bir köyde, başımızın üstünde yıldızlarla kaplı, şirin bir kafenin önünde oturmuş, tatlı nane çayı yudumluyorduk. Kadehlerimizi tokuşturduğumuzda parmaklarımız birbirine değdi ve o kısa temas bile içimde şok dalgaları yarattı. Bu durum beni baş döndürmüştü, gecenin geri kalanının ne getireceği konusunda çok heyecanlıydım. Çünkü eğer

küçük parmağına dokunmak bile beni heyecanlandırdıysa, geri kalanı kesinlikle dünyamı sarsacaktı.

O zamanlar aramızda hem duygusal hem de fiziksel bir bağ olduğunu düşünmüştüm. Sadece flört etmedik, konuştuk. Gerçekten konuştuk. Sonra gidip onun benimle yatacağını varsayarak her şeyi mahvettim.

Eli, normal bir el sıkışmasının gerektirdiğinden çok daha uzun süre benim elimde kalıyor. Nezaketin gerektirdiğinden çok daha fazla. Cildinin benim cildime uzun süreli teması, vücudumun her yerine sinyaller gönderiyor. Aptal vücudum hâlâ aramızda bir bağ olduğunu düşünüyor.

Kesinlikle yok, diye kendime hatırlatıyorum. Maddox James ile tek bağlantım utanç verici bir anı. Ve evet, görünüşe göre o patronumun kardeşi. Harika.

"Seni tekrar görmek de güzel," diyorum zorla, keşke burada olmasaydım diye düşünerek. Yine de ikimiz de elimizi bırakmıyoruz. Ben nezaketen, peki ya o...? Hiçbir fikrim yok.

"Öğle yemeğine bize katılmak ister misin, Ellie?" Mason'ın sesi yoğun sessizliği yırtıyor.

"Hayır," diye patlarım, muhtemelen biraz fazla çabuk. "Salatam var ve bozulacak. Yiyecek israfından nefret ederim."

Bu bir yalan değil, yemek israfından gerçekten nefret ederim, ama salatam yok. Bu sabahki olaydan sonra bir şey hazırlayacak vaktim olmadı, bu yüzden çantama bir kutu şekerli granola barı tıktırdım.

"Ben de," diyor Maddox, hâlâ elimi tutarken. O da ne, diye düşünüyorum, o derin, karanlık gözlerin içinde kaybolmuşum. "İsraf. Yiyecekleri israf etmekten nefret ederim."

"Evet, ikinizin pek çok ortak yönü var," diye ekliyor Mason. "Mad, daha iyi bir versiyonuna dönüştüremeyeceği bir artığı hiç görmedi. Sevdiği insanlara da aynı şekilde davranır."

Kardeşine sırtıyor ve yüzeyin altında bir şey olduğunu, benim anlamadığım bir ima olduğunu görebiliyorum. Mason James'in hiç bir zaman bir artık olduğunu hayal edemiyorum. Ama ben ne bilirim ki? Belki de öyleydi ve belki de Maddox onun toparlanmasına yardım etti.

Maddox nihayet hala elimi tuttuğunu fark ediyor gibi görünüyor ve elimi bırakıyor. Rahatladım, ama aynı zamanda üzüldüm. Parmaklarımın onun parmakları arasında güvende olması hoşuma gitmişti. Ve bu, bir daha asla bu duruma düşmemek için kararlılığımı daha da artırıyor. Hayatın erken dönemlerinde kendini korumak gerektiğini öğrendim ve Maddox her yönüyle tehlike anlamına geliyor.

Bir adım geri atıyorum, yüzümü ifadesiz tutuyorum. Gözleri saçlarımın üzerinde dolaşıyor, saçlarımın eskiden sabitlemek için kullandığım tokalarından tam anlamıyla kaçışını izliyor.

"Görüşürüz Ellie," diyorlar ayrılmaya hazırlanırken.

Ben seni önce görürsem görüşmeyiz, dostum. Neyse ki, bu sözler içimde saklı kalıyor, en iyi sohbetlerimi yaptığım yerde. Patronumun kardeşine bunu yüksek sesle söylemek hoş olmaz, özellikle de patronum tam onun önünde dururken. Mason'ın gerçeği öğrenmesi, özellikle de az önceki konuşmamızdan sonra, ihtiyacım olan son şey. Sadece nazıkçe gülümsüyorum.

Görünüşe göre iş hayatımın mükemmel olduğu konusunda çok erken konuşmuşum.

Bölüm 3

Maddox

"Ee, bana bunun ne olduğunu anlatmak ister misin?" Mason, en azından asansöre binene kadar bekliyor ve sonra ofisinde az önce olanlarla ilgili sorular sormaya başlıyor. Yeni başkan yardımcısının, o muhteşem geceyi birlikte geçirdiğim kız olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Hala dolunay olduğunda ve ay gökyüzünde alçaldığında aklıma gelen kız. Mason'ın çok sevdiği Fas usulü kuzu yemeğini her pişirdiğimde hatırladığım kız.

"Ellie'yi mi kastediyorsun?"

"Hayır, Deborah'a selam verdiğini kastediyorum. Tabii ki Ellie'yi kastediyorum."

"Sana söyledim," diyorum omuz silkerek. Umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Seyahat ederken tanıştık."

Mason bana, buna inanmadığını belli eden bir bakış attı. "Seyahat ederken bir sürü insanla tanıştın, Mad. Ama ona bakışın, elini tutuşun... O odadan çıkmam gerektiğini hissettim, dostum. Pazarlama başkan yardımcımın hoşlanıyor musun? Çünkü işinde çok iyi ve onu kaybetmek istemiyorum."

"Hayır," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Ona karşı bir 'ilgim' yok. Zaten senin için çalışmıyorum, *dostum*. Ona karşı bir ilgim olsa bile, bu seni hiç ilgilendirmez."

Sesi sinirli geliyor. Sinirliyim, ya da en azından tedirginim. Nadiren bu kadar soğukkanlılığımı kaybederim ve asansör bizi lobiye indirirken Mason bana öfkeyle bakıyor. Bir an sessiz kalıyor, sonra elini yüzüne götürüyor. "Hay sıçayım... Sakın bana, *Afrika ve Avrupa'da fahişelik* yaparken yattığın kadınlardan biri olduğunu söyleme?"

"Hey," diyorum uyarıcı bir sesle, sinirimin derimin altında sıcaklık döküntüsü gibi karıncalandığını hissederek.

"Hey sen de. Bunlar tam olarak senin sözlerin, Mad. Ben uydurmadım, sen böyle tarif etmiştin."

Homurdandım. Haklıydı, bunu biliyordum. Sinirlenmemin bir nedeni de buydu ve bekâr kalmamın en büyük nedeni de buydu. O halimden nefret ediyordum

. O, kontrolden çıkmış bir pislikti. O, içimdeki karanlıktan kaçmaya çalıştığım birçok yoldan biriydi.

Eğer o halim benden altı ay önce Ellie ile tanışmış olsaydı, akşam yemeğinden sonra onu kesinlikle yatağa atardım. Bana sunduklarını kabul eder, bütün gece onu becerir, sabah da tekrar yapardım. Ve ne kadar harika olursa olsun, benim için hiçbir anlamı olmazdı, çünkü herhangi bir ilişki kuracak durumda değildim.

O geceki muhteşem sohbetimiz sırasında ona bunlardan biraz bahsettim. Ona, kendimi geliştirmeye çalıştığımı, iyileşme yolunda ilerlediğimi söyledim. Ama ona cinsel perhizden bahsetmedim, çünkü bu büyük bir keyif kaçırıcı ve açıkçası açıklaması da biraz zor. Onunla konuşmaktan, flört etmekten, kazara dokunduğumuz her seferinde hissettiğim o küçük heyecandan keyif alıyordum. Bir şekilde masumdu, hatta öngörülebilir bir seksle bitmediği için daha da samimiydi. Özel bir şeydi.

"Maddox, buraya gel," diyor Mason, interkomdan gelen sahte bir ses tonuyla. "Cevap ver, Maddox."

"Hayır, değildi," diye tersliyorum. "Ellie ile cinsel perhiz yapmaya başladıktan sonra tanıştım, tamam mı?"

"Tamam." Asansörden çıkarken Mason şüpheyle kaşlarını çatıyor. "Peki. O zaman az önce o yapışkan bakışlar neydi?"

"Aşık aşık bakmıyordum, sik kafalı," diye ısrar ediyorum. "Bence fazla itiraz ediyorsun," diye mırıldanıyor. "Bunu duydum lan, Mase."

"Duyman gerekiyordu, ahmak. Sahne fısıltısıydı." Bana göz kırptı.

Şimdi kendimi gerçekten bir ahmak gibi hissediyorum. Bütün bunları, ne kadar iyi olursa olsun, başkan yardımcısını kaybetmekten korktuğu için sormuyor. Soruyor çünkü beni tanıyor, ona nasıl tepki verdiğimi gördü ve beni seviyor. Bütün o şakalaşmaların altında, endişeli.

Tazelenmiş kış havasına çıkıyoruz, Mason giderken çeşitli çalışanlara başını sallıyor. Elijah, Jamestech'in arkasındaki beyindir; babamızın zaten başarılı olan şirketini alıp onu bugünkü dev haline getirmiştir. Ama iş zekasına rağmen, Mason'ın şirketin kalbi olduğunu sık sık düşünürüm. Gerektiğinde acımasız bir piç olabilir, ama kendisi için çalışan insanları gerçekten önemsiyor. *Ellie gibi*.

"Yürüyecek miyiz, taksiye mi bineceğiz?" diye soruyor. "Bu öğle yemeğinden sonra hamburger ne kadar canım çekecek acaba?"

"Yürüyelim," diye cevaplıyorum. "Ve sonra hala aç olursan, seni biftek yemeye götürürüm, tamam mı?"

"Tüm garnitürleriyle birlikte, sulu ve iri bir biftek mi?"

"Sen ne dersen o, Mase. Ama birkaç blok ötede. Şoförsüz oraya kadar gidebilecek kadar formda mısın? Yerleşip durduğundan beri biraz şişmanladın dostum."

Kırılmış gibi davranıyor, eli kusursuz düz karnına gidiyor. Kardeşim harika bir formda, ama onu kızdırmak eğlenceli.

"Olmaz. King bana iyi besliyor olabilir, ama birlikte spor yapıyoruz. Hem de *çok*."

Gülüyorum, çünkü geleneksel anlamda olmasa da bundan bir an bile şüphe etmiyorum. Ağabeyim onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu da beni mutlu ediyor.

"Hala gruba gidiyor musun?" diye soruyorum, kalabalığın arasından ilerlerken. O başını sallıyor. "Evet, ara sıra. Yani, artık o kadar ihtiyacım yok, ama yine de yardımcı oluyor, anlarsın ya? Asla tamamen iyileşmiş olmuyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplıyorum. "Hiçbirimiz tam olarak iyileşmiş değiliz. Ama tamamen kırılmadığımız sürece, kazanıyoruz demektir."

Mason, gençken cinsel saldırının kurbanı olmuştu. Bu, pek çok farklı nedenden dolayı iç karartıcı ve üzücü bir hikaye, ama o bu konuda çaba gösterdi. Terapiye gitti ve benim önerdiğim mağdurlar için bir destek grubuna katıldı. Artık yalnız olmadığını biliyor, bu da her zaman yardımcı oluyor. Sanırım sonunda benim neden hala toplantılara gittiğimi de anlıyor. Ayık, uyuşturucudan uzak ve cinsel ilişkiden uzak olabilirim, ama bu, içimdeki şeytanlardan kurtulduğum anlamına gelmez. Hâlâ yakındalar, gölgelerde pusuda bekliyorlar ve toplantılara gitmek, onları görmemi sağlıyor. Sırf sessiz kaldılar diye kendimi kandırmıyorum.

Yürürken sohbet ediyoruz, köpeklerini, kardeşlerimizin çocuklarını, babamızı konuşuyoruz. Boş boş konuşuyoruz, arayı kapatıyoruz. Bu küçük bir sohbet, ama büyük bir şey, çünkü beni ayakta tutan küçük şeyler. Temiz bir hayatın günlük sevinçleri ve zaferleri. Dünyayı uyuşturucunun yarattığı sisin içinden ya da tekila şişesinin dibinden değil, net gözlerle görmek hoşuma gidiyor. Bu aynı zamanda yakın geçmişimdeki her şeyi çok daha canlı bir şekilde hatırlayabildiğim anlamına geliyor. Ellie ile geçirdiğim o gece de dahil.

Hell's Kitchen ile Midtown arasındaki sınırdaki küçük bir sokakta gizlenmiş minik bir kafeye varıyoruz. Konumu harika ama hiç kalabalık hissettirmiyor. Dışarıda durup buğulanmış pencereden içeriye bakıyorum. "Ne dersin?" diye Mason'a soruyorum.

Omuz silkiyor. “İçerisi sıcak görünüyor. Girelim mi? Yoksa pencereden mung fasulyesi atıp, biz de balık avlayan foklar gibi onları yakalayalım mı? Tanrım, şu anda çiğ balık için neler vermezdim.”

Başımı sallayıp içeri giriyorum. Sahibi Sally beni kucaklayarak karşılıyor, ben de gümüş rengi topuzuna bir öpücük konduruyorum. Bizi masaya oturtuyor ve ikimize de içecek getiriyor. Bana yeşil çay, Mason’a buğday çimi smoothie. Mason şüpheyle kokluyor. “Ne oluyor lan? Seçim hakkım bile yok mu?”

“Hayır. Burasının tuhaflıklarından biri bu. Sally sana ihtiyacın olduğunu düşündüğü şeyi getirir.”

İçkisini yudumlarken burnunu kırıstırıyor. “Öyle mi? Peki, kolon temizliğine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor?”

"Muhtemelen haklıdır. Bak, sadece dene ve tadını çıkar, tamam mı? Burayı gerçekten çok seviyorum."

Bunu içten söylediğimi anlıyor ve şakalarını kesiyor. Mason ve benim aramızdaki ilişki böyle. Ne zaman zorlayacağımızı, ne zaman duraklayacağımızı biliriz. Etrafına bakınıyor, dekoru ve müşterileri inceliyor. “Bayağı sevimli,” diye itiraf ediyor. “Biraz yetmişlerin flower-power havası var. Ama Kaliforniya havasından ziyade, kışını donduran bir doğu kıyısı havası.” Sonra ağzı şeytani bir sırıtişa bürünüyor. “Ee. Ellie.”

Başımı sallayıp başka yere bakıyorum. Kahretsin. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim. Ve gerçekten, saklayacak neyim var ki? Bir kez olsun utandığım bir şey yapmadım. İlkelerime sadık kaldım ve bir beyefendi gibi davrandım.

Peki neden hâlâ rahatsız hissediyorum? Toplantılarda öğrendiğim bazı dersleri kendime hatırlatıyorum. Beni tedirgin eden şeylerle yüzleşmekle ilgili olanları. Genellikle bunlar, kayaların altından çıkarıp doğrudan yüzleşmen gereken, gün ışığına çıkarman gereken şeylerdir.

İç çekerek parmaklarımla burun köprümü sıkıyorum. *Bu Mason. O güvenli bir liman.* “Çıktık, tamam mı? Marakeş’te. İyi vakit geçirdik. Aslında hayır, inanılmaz vakit geçirdik. Güneş doğana kadar uyanık kalıp sadece konuştuk ve bu...” Boğazımda takılan beklenmedik hüznün düğümünü yutuyorum, “aslında bu gerçekten sihir gibiydi, Mase.”

Şaka yapmadığımı anlayınca yüzü ciddileşiyor ve elini koluma koyuyor. “Peki ne oldu dostum?”

"Ayrılmamdan bir gün önce tanıştım. Orada daha uzun kalmış olsaydım, kim bilir? Zamanlama her açıdan pek iyi değildi. Uçağa

ama havaalanına gitmeden önce onu aramak için kaldığı hostele uğradım. Bir gece önce, yani birkaç saat önce onu eve bıraktığım yere. Otele gidip duş almış, valizlerimi almıştım. En azından onunla numara değişmek istedim, anlarsın ya? İletişimde kalmak için.”

Kahretsin, bu düşündüğümünden daha zor. Neden? Neden hâlâ önemli? Küçük bir reddi. Hâlâ bu kadar acıtmamalı.

“Orada seyahat arkadaşlarından birini buldum ve bana Ellie’nin dağlara bir geziye çıktığını söyledi. Mesele şu ki, yalan söylediğini biliyordum. Onu oradan sadece birkaç saat önce bırakmıştım ve hiçbir zaman bir geziden bahsetmemişti. Sanırım sadece beni görmek istemedi.”

Omuz silktim, o anıyı silkelemeye çalışarak. Önemli bir şey olmamalıydı, ama konuştuğumuzdan ve ikimizin de ne kadar savunmasız olduğundan sonra, en azından bir veda etmeyi hak ettiğimi düşündüm. En azından arkadaş olabileceğimizi ve belki de — ileride, hayatın nasıl gelişeceğine bağlı olarak belki daha fazlası bile olabileceğimizi düşündüm.

Onun da bunu istediğini sanmıştım. Bir gece önce beni odasına davet etmişti ve kıvrıcık saçlarının arkasına saklanarak kızarıp kekeleme şekli çok tatlıydı. Sanki daha önce hiç bir erkekle konuşmamış gibi. Beni seks için davet ettiğini düşünecek kadar kibirli değildim, ama yine de hayır dedim. Bekârlık dönemimin başındaydım ve onun yanında kendime pek güvenmiyordum.

"Bu Ellie'ye pek benzemiyor," diyor Mason, kaşlarını çatarak. Gerçi kaşlarını benim az önce anlattıklarım mı, yoksa tabağındaki aşırı sağlıklı yiyeceklere mi çattığını bilmiyorum. "Yani, birinin onun için yalan söylemesi." Kolumu sıkıyor. "Sana inanmadığımdan değil, dostum. O bana öyle bir insan gibi gelmiyor, en azından şu anda."

"Evet, insanlar değişir. Eminim onun da nedenleri vardır. Başka sorun var mı?"

Siktir, umarım yoktur. Bu anılara dalmak beni istediğimden daha fazla sarsıyor. Mason'la burası ve burayla ilgili planlarım hakkında konuşmayı planlamıştım. Ama şimdi tek düşünebildiğim Ellie. Onun evcilleştirilemez bukleleri ve arka yollara benzeyen kıvrımları. O muhteşem mavi gözleri. Elinin elimde hissettirdiği dokunuş. Marakeş'te benden kaçtığında hissettiğim acı.

"Evet," diyor Mason. "Bir sorum daha var. Bu da ne lan?" Çatalını havaya kaldırıyor ve ben sırtıyorum. "Kuşkonmaz, dostum. Sağlığına iyi gelir. Sadece çeneni kapat ve ağzına at."

O sırtıyor. "Bunu ilk kez duymuyorum."

Başımı sallıyorum. Lanet olası Mason James. Milyarder, iş adamı, erkek arkadaşım, ağabeyim. Bir gencin gurur duyacağı bir mizah anlayışı var. Daha fazla sevebilmem mümkün değil.

Bölüm 4

Ellie

Katy masaya iki kadeh Pinot koyar, sonra kaşlarını çatar. Bara doğru koşar ve barmenle flört ettiğini duyarım. Şişenin tamamıyla geri döner.

“İkimiz de bu gece en azından bu şişeyi bitireceğimizi bildiğimiz halde, oraya buraya gidip gelmek zaman kaybı gibi geliyor,” der ve yanımdaki tabureye oturur.

Başımı sallıyorum. "Sen akıllı bir kadınsın, Katy Sullivan. Başkalarının senin hakkında ne dediği umurumda değil."

"Ha! Ben de umursamıyorum. Hadi, bana her şeyi anlat tatlım. Lütfen tüm kanlı detayları."

Büyük mavi gözleri parıldıyor, bana kısmen endişeyle, kısmen de "sana demiştim" der gibi bakıyor. Onu suçlamıyorum. Owen'ı hiç sevmemi. Katy kararlı bir şekilde bekâr ve bu durumdan memnun. Josh adında bir “arkadaşla birlikte” var; ikisi de havasında olduğunda bir araya geliyorlar ve o da rahatça flört ediyor. Ama benden farklı olarak, onda romantizmden eser yok. Bu konuda alaycı ya da depresif de değil. Bu tamamen onun tercihi. Doğal olarak bu, kıskanılacak derecede ince vücudu ve güzel yüzüyle birleşince, onu erkekler için daha da çekici kılıyor.

Onu aradığımda, Josh ile Netflix izleyip rahatlayacağı gecelerinden birini geçiriyor olması gerekiyordu

—Bridgerton izleyip sonra tavşanlar gibi sevişmek anlamına gelen bir kod—ama ben onu aradım. İyi bir arkadaş olduğunun kanıtı, eğer buna ihtiyacım varsa, hemen Josh'la randevusunu iptal edip iş çıkışı benimle buluşmayı kabul etti.

"Owen'ın pisliğin teki olduğu konusunda haklıydın," diyorum, bardağımı kaldırarak.

O, beni teselli etmek için elini koluma koydu. "Eğer bu bir teselli olacaksa, ben öyle olmak istemedim."

"Olmaz," diye karşılık verdim ve bu onu güldürdü.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Hiç de hanımefendiye yakışır bir hareket değil, ama bu gece şarabı yudumlamadan içebileceğim türden bir akşam. Lezzetli. Muhtemelen kalori de doludur. *Siktir git, Owen!*

"Bu sefer ne tür bir pisliklik sergiledi?" diye soruyor, sormadan kadehimi yeniden dolduruyor. Bir başka önemli arkadaşlık özelliği.

"Şey, öncelikle bana kahvaltı yapmadı." "Adi herif."

"Değil mi? Durumu açıklayayım, benim buzdolabımdaki malzemeleri kullanarak *kendine* kahvaltı hazırladı. Benim malzemelerimi."

Şaşkın bir ifadeyle kalbinin üzerine elini koyuyor. "Organik yumurtalar mı? Ve serbest dolaşan domuzlardan yapılan pastırma mı? Ve çiftçi pazarından aldığın ekşi mayalı ekmek mi?"

"Evet. Hepsi."

Alışveriş alışkanlıklarım ile ilgili şaka yapmayı seviyor ama ben bunlardan vazgeçmiyorum. Hayvanları seviyorum ama ikiyüzlü değilim. Onları da yiyorum. Ancak, mümkün olduğunda sadece yüksek refah standartlarına sahip ürünler satın almak benim için önemli ve yiyeceklerimi sürdürülebilir yerlerden temin etmeyi tercih ediyorum. Büyük mağazaların kötü olduğunu düşünmüyorum ve eğer iş ile aileyi beslemeyi bir arada yürütmeye çalışan meşgul bir anne olsaydım, o kadar da seçici olmazdım. Ama değilim ve Jamestech bana iyi maaş veriyor, bu yüzden önemli konularda seçici olabilirim. Bu, küçük dairemde tek başıma yaşamamın avantajlarından biri.

"O hepsini yedi, Katy, ama bana bir tabak bile hazırlamadı. Neden biliyor musun?"

"Çünkü o bencil bir pislik mi?"

"Evet, o da var. Ama aynı zamanda çok şişman olduğum için de. Anlaşılan sadece meyve yemeli ve sade kahve içmeliyim. Ve, buna bayılacaksın, 'düzgün' egzersizler yapmalıyım çünkü Pilates sayılmıyor."

"Ne saçmalık bu ya. O ahmak herifin bir saatlik reformer egzersizi yapmasını bir de görsem. Sana şişman dediğine inanamıyorum. Öyle olmadığını biliyorsun, değil mi? Olduğun gibi muhteşemsin. Formdasın ve sağlıklısın, senin kıvrımların için canımı verirdim."

Gülümsüyorum ve ona hızlıca sarılıyorum. "Katy, sen çok mükemmelsin. Neden ben vajinalardan hoşlanamıyorum ki?"

Omuz silkiyor ve biraz hüzünlü görünüyor. "Bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. Yoksa harika bir çift olurduk. Yatağa girince iyi miydi ki, pislik Owen?" Başını bir yana eğiyor ve meraklı bir ifadeyle bakıyor. Owen'ın ne kadar çok tehlike sinyali verdiği düşünülürse, bu makul bir soru.

"Hayır. Pek sayılmaz. Yani, dayanıklılığı vardı, bunu kabul ediyorum. Ama tamamen palavra atıyordu, anlarsın ya? Sanki bir gergedan tarafından beceriliyormuşum gibiydi, hem de hemen sonra uykuya dalan bir gergedan. Ve çok gürültülü horluyordu. Hiçbir zaman, şey, bilirsin..."

biliyorsun..." Yüzüm hafifçe kızardı. Nedenini bilmiyorum. Katy ile her konuda konuşurduk.

"Sihirli bahçeni öptü mü?" diye tamamlıyor.

Kahkahayı patlatıyorum. "Evet."

Tiksinerek başını sallıyor. "Ne pislik. Onun kaybı."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Ve birdenbire, Maddox James ve o çekici dudakları gözümün önüne geliyor. Marakeş'te onun hakkında duyduğum hikayelere bakılırsa, *o sihirli kadın bahçesini öpmekten hiç çekinmez*. O dudakları üzerimde hissetmek nasıl olurdu acaba, diye merak ediyorum ve bu beni titretir. *Kapa çeneni, beyin. Aklını pisliklerden arındır.*

"Yani kesin bitti mi?" diye soruyor. "Bu, ona aklına gelen her türlü küfürü sayıp, sonra siz tekrar bir araya gelip benim kendimi kötü hissettiğim türden bir durum olmayacak, değil mi?"

"Tanrım, hayır. O kadar aptal ya da çaresiz değilim. Ayrıca, geri bir araya gelmek istese bile, işini zorlaştırdım. Her şeyden tamamen engellendi. Pinterest'ten bile."

"Pinterest mi?" der kız, kahkahalara boğulur.

"Evet, bir zamanlar eski sevgilim bu yolla hayatıma geri girmişti ve ben hatalarımdan ders aldım."

Bardaklarımızı tekrar doldurur ve kendi bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturur.

"Sana," diyor. "O olmadan çok daha iyisin. Pisliklerden arınmış bir hayata. Owen'dan çok daha iyisini bulabileceğini biliyorsun, değil mi?"

O sırtıyor. Her zaman bunu söyler. Sanki onun mantrası gibi: *çok daha iyisini bulabilirsin*. Ve buna bir bakıma katılıyorum ama aynı zamanda hayal kırıklığına da uğruyorum. Hayat beni masallara inandırmadı ama bir kızın umut etmesi gerekir, değil mi? Aşktan ya da kendimden vazgeçmeye hazır değilim.

"Biliyorum. Ama bu adamın farklı olacağını ummuştum," diyorum iç çekerek. "Çok iyi birine benziyordu."

Gözlerini devirdi. "Hepsi ilk başta iyi görünür. Bu yüzden tek bir şeye yararlar. Ve bazen, o tek şeye bile yaramazlar."

"Biliyorum. Kitaplardaki erkek arkadaşlarım çok daha iyi. Xaden Riorson bana asla şişman demezdi."

"Doğru. Ama sana kahvaltı hazırlayacağından da emin değilim."

Bunu düşünürüm. Tahmin etmek imkansız. Ama kitaplardaki erkek arkadaşların güzelliği de bu.

“Bu arada, Josh’la aranız nasıl?” diye soruyorum, bardağımın kenarından ona bakarak.

“İyiyiz. İşimiz bittiğinde senin için de uygunsa, onun evine geçeceğim. Tabii bu, birkaç kadeh içki ve bir kucaklaşmadan öte bir durum değilse? Eğer istersen, Josh’u ekebilirim. Benim çekip senin evine yatıya gelmeme aldırılmaz. Tekila shotları içip, geç saatlere kadar *Grease* izleyip şarkılara eşlik edebiliriz. Ben Rizzo olurum.”

Dramatik bir şekilde kirpiklerimi kırıştırdım. “Gerçekten bunu benim için yapar mısın?”

“Hiç düşünmeden, kızım. Sen benim Sandy’m ve Danny’m bir aradasın. Sen benim canım ve ruhumsun.”

“Sen de benim, ama bu gece ben idare ederim. Sadece biraz stres atmam gerekiyordu, biliyorsun.”

O anlıyor. Elbette anlıyor. Katy Sullivan’ı bulduğum, onu en iyi arkadaşım olarak kazandığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Dünyadaki tüm erkekleri boş verin, çünkü bu kız harika.

İki yıl önce tanıştığımızdan beri birbirimizin yanındayız. Ben New York'a yeni gelmiştim, Chicago'dan bile daha büyük bir şehirde yolumu bulmaya çalışıyordum. O ise Brooklyn'de doğmuş, büyük bir İrlandalı ailenin yedi çocuğundan biriydi. Aynı gün bir telemarketing merkezinde çalışmaya başladık ve oldukça bariz nedenlerden dolayı "Leery Larry" olarak anılan patronumuzdan duyduğumuz ortak nefret sayesinde birbirimize bağlandık. Her ne kadar ikimiz de kariyer açısından daha büyük ve daha iyi işlere geçmiş olsak da, hala o yakın dostluğumuzu sürdürüyoruz. Birlikte spor salonuna gidiyoruz, haftada en az bir kez bir şeyler içiyoruz ve neredeyse her gün konuşuyoruz. Ne olursa olsun birbirimizin yanındayız. O, en iyi anlamıyla benim New York ailem.

"Annenle Owen hakkında konuştun mu?" diye soruyor şakacı bir şekilde.

Benim, karmaşık bir aile dinamikim var diyebiliriz. Biyolojik annem vefat etti ve babam... şey, bu uzun bir hikaye ama artık hayatımda yok, çok iyi nedenlerden dolayı. Üç küçük kardeşim, dünyaya gelmiş en sert ve gururlu kadınlardan biri olan Keres tarafından evlat edinildi ve o beni de gayri resmi olarak evlat edindi sayılır. Katy onunla tanıştı ve onunla uğraşılması gerektiğini biliyor.

"Uh, hayır, tabii ki. Chicago'dan bir sonraki uçağa atlar ve zavallı Owen'ın sabahleyin aletinden bir şey kalmaz."

Katy gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. Tam olarak şaka yaptığımdan emin değilim. Keres sevdiği insanları korumak için her şeyi yapar.

Bu nedenle, ona spor salonuna takılan, ezik bir pislik kadar önemsiz bir şeyden asla bahsetmem. Onun huzurunu bununla tehdit etmem. O ne kadar berbat olsa da, dışarıda testislerinden yukarısı derisi yüzülmesi gereken çok daha kötü insanlar var. Aklıma özellikle biri geliyor, ama her zamanki gibi o anıları kafamdan silip atıyorum, hayatımda onlara yer vermemeyi tercih ediyorum.

Sonuncu mahvolmuş ilişkim hakkında düşündükçe kendimi daha iyi hissediyorum. O gerçekten önemsiz biri. Gelecek ayın bu zamanında adını unutmuş olacağım.

Tabii ki, bunca yıldır benimle kalan Mad Dog Murphy'nin aksine. Bu onun gerçek adı bile değil. Seyahat ederken neden bu adı kullandığını merak ediyorum. Neden kaçıyordu?

Bir gece konuşurken bana birazını anlattı. Annesini kaybetmesinden ve intihar eden kız arkadaşının yasını tutmasından bahsetti. İçinde asla tamamen kaçamayacağı bir tür karanlık olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama o itirafından sonra bile onda sadece ışığı görebiliyordum. Hepimizin başkalarının görmesini istemediğimiz karanlık yanlarımız vardır.

Ailesinden de bahsetti, onları ne kadar sevdiğini ama durumun ne kadar zor olduğunu anlattı. Bana hiç ayrıntı vermedi.

Şimdi düşününce, Mason, Elijah ve diğer James erkeklerinden bahsettiğini fark etmek tuhaf geliyor. Birbirimize geri dönmemiz ne kadar garip. Garip ve biraz da rahatsız edici.

"Nereye kaybolmuştun, Ellie?" diye soruyor Katy. "O anda milyonlarca kilometre uzakta gibiydin. Owen'ı mı düşünüyordun?"

"Hayır. Hayır, gerçekten değildim. Aslında, Owen kim?" "İşte bu ruh."

Şarabımı bitiriyorum ve bana bir şişe daha ister miyim diye soruyor. Kafamı sallıyorum. Yeterince içtim ve onun da erkek arkadaşı olmayan biriyle sıcak bir randevusu var. "İyiyim, teşekkürler Katy. Ama... Sen... kadere inanır mısın?"

"Vay canına. Bu büyük bir soru. Şey, bilmiyorum, bebeğim. Yani, hayat bazen kaotik geliyor ve bence biz zavallı insanlar, olayların arkasında olduğundan daha fazla bir neden olduğuna inanmayı seviyoruz, değil mi? Bunu, büyük bir İrlandalı ailede büyümüş ve her pazar ayine gitmiş biri olarak söylüyorum. Tanrı'nın

—ya da evet, biliyorum, Tanrıça—gerçek mi bilmiyorum, ama dinin insanlar için bir teselli kaynağı olabileceğini biliyorum. Tıpkı başkalarının burçlara, kadere ya da her neyse ona inandığı gibi. Neden soruyorsun? Hayır, o düşünceyi bir kenara bırak. Bu konuşma için bize birer kokteyl alacağım. Tartışma yok."

Farkına bile varmadan geri dönüyor, elinde iki uzun bardak var, ikisi de neon pembe. “O bardağın içinde ne var?”

Omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Barmen’den bana uygun bir şey yapmasını istedim.”

Bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. “Görünüşe göre, parlak pembe ama ölümcül bir içki tam da aradığım şeymiş.”

Gülüyorum, güzel sarı saçlarını ve sevimli düğme burnunu inceliyorum. Minyon ve zararsız görünüyor, ama tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Bence barmen tam isabet etmiş.

“Peki, neden kaderi soruyorsun? Ne oldu? Bir şey var. Katy Teyze’ye her şeyi anlat.”

“Mmm, şey. Bir erkekle ilgili.”

“Bir başkası mı?” Tek kaşımı kaldırıyorum. Genelde onun gibi erkeklerle uğraşmam.

"Evet, bir başkası. Owen'ın kaderinde olan tek şey, onu hayatımdan kovmamdı. Hayır, bu adam... Şey, üniversiteden sonra biraz seyahat ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

“Evet. Büyük turun. Avrupa ve Kuzey Afrika, değil mi?”

“Evet. Turun sonlarına doğru Marakeş’teydim ve bu adamla tanıştım.” Öne doğru eğilir, çenesini avuç içlerine dayar, gözleri parıldıyor.

“Kulağa umut verici geliyor. Uzak diyarlardan gelen egzotik bir sevgili mi?”

“Hiç de öyle değil. Komik bir şekilde, o Amerikalıydı. Ve benim sevgilim değildi. Öyle olmasını ummuştum, ama şansım yaver gitmedi.” Utanç dalgası hissederek yüzümü buruşturuyorum. Katy’nin yanında utanmama gerek yok, ama yine de bu güçlü bir duygu. En iyi arkadaşın bile güvensizliklerini sonsuza kadar susturamaz.

“Seni reddetti mi?” diye sordu, sesinde inanamama hissi vardı.

“Biliyorum, değil mi?” diyorum, kendimi işaret ederek. Bar taburesinin kenarlarından taşan kışımı ve ne giyersem giyeyim zarif görünmemi engelleyen, fazla büyük göğüslerimi. “Bütün bunlara hayır diyebileceğini kim düşünürdü ki?”

Kaşlarını çatıyor. “Ses tonunu beğenmedim, Ellie. Şaka olsa bile kendinden böyle bahsetme. Sen güzelsin ve eğer seni yine reddederse, kaybeden o olur.”

Başımı sallıyorum. Ciddi olduğunu biliyorum, ama bu cümle bu gece ikinci kez ağzından çıkıyor. Kendine bunun

“onların kaybı”

“Haklısın. Öyleyim ve yanıldığımı kabul ediyorum. Ama bu olanları değiştirmez. Birlikte harika bir akşam geçirdik. Hani şu, durmadan konuşup, hikayeler paylaşp, birbirimizin gözlerine baktığımız akşamlardan biri. Ruhumuzun bir parçasını değış tokuş etmiş gibi hissettiğimiz akşamlardan, anlıyor musun?”

Kafasını eğdi, dudaklarını büzüştürdü. “Pek sayılmaz tatlım. Ben öyle biri değilim. Ama senin öyle olduğunu biliyorum, o yüzden bunun senin için özel bir his olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Öyleydi. Bir nevi büyülyüdü. Ta ki kendimi ona atana kadar. Onu odama davet ettim ve o, şey... kaçtı. Sadece arkadaş olmak istediğini, harika bir gece geçirdiğini falan filan söyledi. Daha fazlası için doğru yerde değildi.”

“Bu mantıksız gelmiyor. Belki de doğruydu.”

“Bu adam bir seks efsanesi olmasaydı buna inanmak daha kolay olurdu. Katy, şaka yapmıyorum. Nereye gitsem kadınlar ondan bahsediyordu. Seksin süperstarı gibiydi, bir aygır, nefes alan her şeyi yatağa atan bir adam. Tabii ki ben hariç. Ertesi gün hostele geldi ama ben saklandım.”

Gözlerini yine devirdi. Katy dürüstlükten başka bir şey değildi. “Bu çok olgunca bir davranış.

Neden?”

“Onu görmekten çok utanıyordum. O şekilde davrandıktan sonra onunla arkadaş olabileceğimi sanmıyordum. O zamanlar bu benim karakterime hiç uymuyordu ve o şekilde konfor alanımdan çıkmak benim için çok zordu.”

“Ve sen o sınırın dışına çıkar çıkmaz, o da seni ezip geçti mi?”

Başımı sallayıp neon pembe kokteylin bir yudumunu yudumluyorum, yüzümü buruşturuyorum. “Sanırım içinde tekila var. Ve cin. Ve votka. Belki de burbon. Kahretsin, sanırım içindeki *tüm* alkol bu. Her neyse. Onu bugün gördüm.”

Katy ağzındaki parlak renkli alkolü püskürtür, güler ve ona uzattığım peçeteyle yüzünü siler. “Ne yaptın?”

“Onu gördüm. Meğer o, patronumun küçük kardeşiymiş.” Şaşkınlıkla ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

“Ağzına sinek girer,” diyorum ona.

“Ne diyorsun sen? O Mason’ın kardeşi mi?”

İş hayatım hakkında her şeyi biliyor ve Mason’la bir kez tanışmıştı. O kadar yakışıklı ki, sonra bayılmış gibi davranmıştı. Elijah gibi, ve fotoğraflara bakılırsa Nathan ve Drake gibi.

Maddox’a gelince. O bambaşka bir seviyede. James’in tüm o çekiciliğine ek olarak, daha fazlası var.

"Evet. Az önce ofise girdi, sanki kendisinin biraz daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu. Sanki... ah, sanki dünyadaki en iyi seks tek bir insanda toplanmış gibi. *O kadar seksi.*"

"Aman Tanrım, kızım. Ne yaptın? Bacağına süründün mü?"

Kıkırdıyorum. Sonuç ne olurdu ki? Muhtemelen Mason'ın süper verimli başkan yardımcısından beklediği şey olmazdı. "Kendimi tuttum. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta sadece şok oldum. Sonra utandım. Sonra biraz sinirlendim."

"Neden sinirlendin? Sana gerçekten o kadar kötü bir şey mi yaptı? Çünkü eğer yaptıysa..."

Aniden kan dökmeye can atıyor gibi görünüyor ve hayatımda bu minik savaşçı kadının olmasına minnettarım. Aslında savaşçı kadınlarla çevrili olduğum için şanslıyım. Belki de ben de biraz daha öyle olmalıyım. Ben daha çok Gaia tarafındayım, barış ve ayakları yere basma konusunda, ama eminim ki bir toprak tanrıçası da isterse ortalığı birbirine katabilir.

"O kadar da kötü değil, hayır, Katy, ama zihnimde, hissettiklerime göre? Evet. Yani, benimle flört etti. Bütün akşam benimle konuşup, benimle paylaşımlarda bulundu. Bunlar yüzeysel şeyler değildi, anlıyor musun? Gerçek gibi geldi. Özel. Bana belki daha fazlası olabileceğine inandırdı, sonra da hiç düşünmeden beni yerle bir etti. Karışık mesajların kralıydı ve bu canımı yaktı. Onun tarafından reddedilmek daha çok acıttı çünkü ondan gerçekten çok hoşlanıyordum. Bu sadece anlamsız bir seks olamazdı. Sanki benimle oynadı gibi hissediyorum — onu sevmemi, onu istememi sağladı. Ve sonra aynı şeyi hissetmediğini çok net bir şekilde ortaya koydu."

Tanrım, bunu düşünmek bile işkence gibi. Yanaklarım yanıyor, nabzım hızlanıyor ve o korkunç aşağılanmayı yeniden yaşıyorum.

Katy elini elime koyuyor. Başımı kaldırıp onun rahatlatıcı mavi gözlerine bakıyorum. "Josh'u iptal ediyorum. Müziğin başrahibesi, kutsal azize RiRi'nin unutulmaz sözleriyle... Şeref."

"Buna içelim," diye ekliyorum ve kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum.

Siktir et Owen'ı. Siktir et Maddox'u. Hepsini siktir et. Katy var, ben varım. Hatta Rihanna bile var. Başka neye ihtiyacım var ki?

Bölüm 5

Maddox

Kendi evim var, Queens'te rahat bir daire, ama hâlâ biraz göçebe gibiyim. Nathan ve Mel'le ya da Drake ve Amelia'yla aile hayatının kaosunu seviyorum, çocuklarla kaliteli amca zamanı geçiriyorum. Elijah ve karısı Amber'ı ziyaret etmeyi gerçekten çok seviyorum ve Mason ile King'i evlerinde görmekten büyük keyif alıyorum, evdeki mutluluklarına tanık oluyor ve ebedi playboy olan kardeşimin nihayet evcilleştirilmesinden büyük zevk alıyorum.

Ve bu aralar, özellikle babamla vakit geçirmeyi çok seviyorum. Bu her zaman böyle değildi. Annem çocukluğumun büyük bir bölümünde hastaydı ve annem öldükten sonra Dalton James'in pek de formunda olmadığı anlaşılabilir bir durumdu. O iri yarı, hem fiziksel hem de duygusal olarak güçlü bir adam; bir imparatorluk, bir aile, koca bir dünya kurmuş bir adam.

Ama iş o noktaya geldiğinde, bunların hiçbir anlamı kalmadı. Çünkü kontrol edemediği tek şey, onun için en değerli olan şeydi. Annem, Verona. Annem hastalandığında onu iyileştiremedi ve bu onu neredeyse mahvetti. Bugün hâlâ burada olması, hâlâ başarılı olması, karakterinin gücünün kanıtıdır.

O zamanlar ise, beni terk ettiğini hissetmiştim. Annemi kaybetmiştim ve babamın benim için orada olmadığını hissediyordum, bu yüzden ona kızgındım. Daha sonra, o zamanlar beni gerçekten anlayan tek kişi olan Yasmin'le birlikteyken, babam ona tahammül edemedi. Bu, her şeyi daha da heyecanlı hale getirdi ve ben ona olduğu kadar o dramaya da bağımlıydım. Babamdan alabileceğim her türlü ilgiyi, olumsuz olsa bile, arzuluyordum ve bolca aldım.

Bir pisliktim, ama kendimi affetmeliyim. Toplantılarda yaptığım tüm çalışmalar bana bir şey öğrettiyse, o da olumsuz duyguların içimde çürümesine izin vermemek. Eğer bunu yaparsan, her şeye bulaşırlar. Bu gerçeği biliyorum çünkü bunu yaşadım.

Olan diğer her şeye gelince, futbolu seven bir lise öğrencisiyken bir suçluya dönüştüm. Bir bağımlıya. Unutmayı tercih ettiğim ama unutamadığım birine. O benim bir parçam. Hatalarım olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım

Bazılarından utanıyorum, ama diğerlerinden pişman değilim. Vicdanım bazen pişman olmam gerektiğini söylemeye çalışsa da.

Yine de, bu adamla kaçırdığım onca zamanı düşünmek beni üzüyor. Ailemizin reisi Dalton James ile. İş adamı, baba, bazen düşman. Uyuşturucu, alkol ve sekse kendimi kaptırmaya çalıştığımda bile her zaman hayatımın merkezindeydi. Binlerce kilometre uzaktayken bile.

Şimdi iyi bir ilişkimiz var. Mükemmel değil, ama iyi. Şu anda, Manhattan'daki küçük bir Türk berber dükkanında yanımda oturuyor. Burası ezelden beri burada. Bunu, sandalyelerin zeminde bıraktığı izlerden, kapıdaki eski "açık/kapalı" tabelasından anlayabilirsiniz. Saç ürünleri ve tıraş kreminin sinmiş kokularından.

"Burası sıradan, şık bir yer değil, baba," diyorum, sıcak havlu yüzümden kaldırılır kaldırılmaz.

"Biliyorum. Biraz değişiklik yapıyorum, oğlum. Ortamı tazeliyorum. Ne dersin?"

İkimiz de önümüzdeki aynaya bakıyoruz. Dalton her zaman tıraşlı, şık ve eski usul bir adam olmuştur. Artık yetmişli yaşlarında ama hâlâ saçları gür ve gri gözleri parlak, yakışıklı bir adam. Peki ya ben? Ben her zaman daha rahat giyinen biriydim. Nathan ve Drake gibi hukuk okumadım, Mason ve Elijah gibi aile işine girmedim. Tasarımcı kıyafetlerine ya da pahalı parfümlere hiç ihtiyacım olmadı.

Bu yüzden burayı seviyorum. Burası karakter ve tarihle dolu, ayrıca sakalımı çok fazla kestirmek istemediğimi söylediğimde beni gerçekten dinlediler. Saçlarım kesildi, sakalım şekillendirildi ve derim ferahlıyor. Sevmemek için bir neden var mı?

"Güzel oldu baba. Birlikte farklı bir şey yapmak hoş oldu."

Memnuniyetle başını sallar ve ayrılmadan önce hesabı öder. Her zamanki gibi cömert bir bahşiş ekler. Kolay lokma değildir, ama ayrıcalığının her zaman farkındadır, hak edenlere karşı her zaman cömerttir.

Mason ve Elijah ile öğle yemeğinde buluşacağız ve sabahı da birlikte geçirmeye karar verdik.

"Ee, oğlum, nasılsın?" diye soruyor, Jamestech ofislerine doğru ilerlerken. Bir şoförü var, ailedeki herkesin var, ama o yürümek istiyor. Formda kalmasına yardımcı olduğunu söylüyor. Ben de çok yürürüm ya da bisiklete binerim. Bu şehir, herkesin gerçekten ihtiyacı olmadığı halde araba sahibi olması nedeniyle zaten yeterince tıkanık. Ofise son gittiğimde, araç paylaşımı programı için posterler asıldığını ve toplu taşıma kullanan personele

. Ayrıca personel kafeteryasında yeni geri dönüşüm kutuları ve bir yeşil duvar vardı. Küçük detaylar, ama takdir ettiğim detaylar.

Acaba bunların arkasında kim var? Kardeşlerim bir teknoloji şirketi işletiyor, çevre savaşçıları değiller. Ama orada birinin gezegeni düşündüğünü görmek güzel.

Belki de Ellie'dir? O olabilir. Çevre konusunda ne kadar tutkulu olduğunu ve plastik pipetlerin kullanımının ortadan kaldırılmasından bahsederken ne kadar heyecanlandığını hatırlıyorum.

"Oğlum?" diye tekrarlıyor babam, koluma dokunarak. *Kahretsin.* Bir an için dikkatim dağıldı. O kadının adı aklıma geldiğinde bu sık sık oluyor gibi.

"Üzgünüm baba. Sadece, şey, düşünüyordum." "Öyle görünüyor. Adı ne?"

Bana sırtıyor ve ben onu uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Öyle değil, diyorum kendime. Ellie ile bir akşam geçirdik. Öpüşmedik bile. Hayatıma geri döndü, ama sadece kenarından. Onu neredeyse hiç görmedim.

Ama bu tamamen doğru değil, kendime itiraf ediyorum. Onu muhtemelen gerekenden çok daha fazla gördüm. Ofisi aramak için bahaneler buldum, kardeşlerime yiyecek ve hediyelerle oraya gittim. Her zaman onlarla orada buluşmayı ayarladım, onu bir an olsun görebilmeyi umarak. Bu aptalca, anlamsız ve neredeyse ürkütücü. Ben öyle bir adam değilim. Öyle olmayı reddediyorum.

Ama onu bir kez daha görmek istemekten kendimi alamıyorum. "Baba. Her şey seksle ilgili değil."

Gözlerini öyle bir devirdi ki, sanki bir ergen gibiydi. "Maddox, bekâr olduğunu biliyorum. Bir yanımda bunu anlıyor bile. Ama adının ne olduğunu sorduğumda, seksten bahsetmek zorunda değilim. Aşk hakkında konuşuyor olabilirim. Yüzündeki o ifadeyi çok iyi tanıyorum."

Aşk mı, ben mi? Biriyle yatmayı bile başaramayan adam mı? "Hayatımın bu aşamasında değil, baba, hayır. Meşgulüm. Başka işlerim var."

Kaşını kaldırdı, aksi takdirde ölçülü olan yüzünde ilgi açıkça belliydi. "Şey, aşk kısmına gelince, asla asla diyemezsin. Geri kalanına gelince, yardımına ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Yaşlı bir adam olabilirim ama bir iki şey biliyorum. Şimdi, kardeşlerinle nerede buluşacaktık?"

Onlarla yakındaki bir biftek restoranında buluşmaya karar verdik. Burası sadece muhteşem Wagyu biftekleri sunmakla kalmıyor, aynı zamanda bizim gibi

Ya da kalp rahatsızlığı olan ve ağzına ne koyduğunu görmezden gelecek kadar aptal olmayan babam gibi.

Her şey planlanmıştı. Masa rezerve edilmişti. Tam zamanında oradaydık. Ama aniden, acilen tuvalete gitmem gerekti.

“Önce ofise uğrayabilir miyiz baba? Onlara haber verebilir misin?” diye soruyorum.

O da bana onay verdi. Kurduğu şirketin genel merkezine bir ziyaret yapmayı asla geri çevirecek biri değildir. Babam teknik olarak emekli oldu ama neler olup bittiğini bilmek hoşuna gidiyor. Özellikle Mason'ın çok hoşuna gidiyor. İkiisi birbirine yakın ama babam habersiz arayıp kardeşime işini nasıl yapması gerektiğini söylediğinde kardeşimin sinirleri bozuluyor. Bu düşünceye gülümsemeden edemiyorum. Bu da ek bir bonus.

Babam onlara haber vermek için mesaj atıyor, sonra bana bir telefon almam gerektiğini söylüyor. Benim yaşımdaki bir erkeğin telefonu olmaması delice görünüyor, biliyorum, ama şu ana kadar direndim. 24 saat 7 gün Matrix'e bağlı olma fikrini sevmiyorum. Ayrıca, bu hepsini deliye çeviriyor. Beni pasifist bir Zen ustası sanıyor olabilirler, ama onların hayal kırıklığından zevk almaktan geri durmuyorum.

Gerçi bir telefonum olsaydı, Ellie'yi arayabilirdim...

Siktir. Ne iğrenç bir adamım. Benimle daha fazla görüşmek istemediğini gayet açık bir şekilde belli etti. Ofise uğramak için bir bahane bulup onu tesadüfen gördüğümde, ya da daha doğrusu, çalıştığı yerin etrafında dolaştığımda, kibar ama mesafeli davrandı. Eskiden paylaştığımız o samimi yakınlığın izi yoktu. Muhteşem saçları ve aklını kaçıracak kadar çekici kıvrımları olan o kaygısız, gülen kızdan eser yoktu.

Neyse ki, kıvrımları ve saçları hâlâ yerinde. Ama beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor. Onu neyle kırdığımı bilmiyorum. Muhtemelen bunu düşündüğüm için kendimi çok beğenmişimdir. Onu kırmak için yeterince önemli biri olmadığımın eminim. Bana hiç takılmadığından eminim.

Asansörle en üst kata çıkıyoruz ve babamı Mason'la bırakıyorum. Mason, babamın arkasından bana ters ters bakarken, babam döviz bozdurmayla ilgili bir şey hakkında nutuk atmaya başlıyor. Bir gülümsemeyi bastırarak onları kendi hallerine bırakıyorum.

Erkekler tuvaletine gidiyormuş gibi yapıyorum, ama aslında yaptığım şey, Ellie'nin beni görmezden gelmesini umarak iktidar koridorlarında dolaşmak. Evet. Görünüşe göre bu kadar acınası bir hale gelmişim. Benim bu kızla neyim var? Lanet olsun, ben bekârim. Kimseyle çıkmıyorum. Bu sadece bir meydan okuma mı? Şu anda içimdeki pislik mi kontrolü ele geçirmiş durumda? Futbol sahasında aşırı rekabetçi olan, asla pes etmeyi, geri adım atmayı reddeden o pislik mi?

Kısa süre sonra koridorun sonundaki personel dinlenme odasındayım. Biri küçük bir iç mekan bitki bahçesi kurmuş, ben de eğilip biberiye ve nane kokusunu içime çekiyorum. Fas'ın kokuları. Orada biberiye *azir* denir.

Kokulu koku beni sakinleştiriyor. Yüce güçler birçok şekilde karşımıza çıkar.

Ben koklarken, sanki su şişesini doldurmak istermiş gibi elinde tutarak içeri giriyor. Saçları taraklarla toplanmış, ama yüzünün yanından bir tutam saç sarkıyor. Kahretsin. Bu, gördüğüm en sevimli şey. Olduğu yerde donup kalıyor ve endişeyle bana bakıyor.

“Merhaba,” diyorum. *Evet, çok da akıcı oldu, Mad.*

“Nasılsın?” “İyiyim, teşekkürler. Bilirsin, çok meşgulüm.”

Sanki bunu kanıtlamak istercesine yanımdan aceleyle geçip su sebilinin düğmelerine basıyor. Şişesini elinden düşürüyor, telaşlı görünüyor. Kardeşlerimi tanıyorsam, muhtemelen çok işi vardır. Bu, neden bu kadar stresli görüldüğünü açıklıyor.

"Sana çok mu yükleniyorlar?" diye soruyorum, şakacı bir tonla. "Çünkü kardeşlerim pisliklik yapıyorsa, ben de bir şeyler söyleyebilirim."

Aniden dönüp bana öfkeyle baktı, parlak mavi gözleri alev alev yanıyordu. Tanrım. Ne dedim ben?

"Beni savunmana gerek yok, Maddox. İşimi seviyorum ve bu işte iyiyim," diye tersliyor. "Ve kardeşlerine benim hakkımda hiç konuşmamanı tercih ederim. *Nokta.*"

Yenilgiyi kabul ediyorum, hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışıyorum. Tamam. Haklı. Kötü bir niyetim yoktu ama bir erkek ortalığı karıştırıp bir kızın kurtarılması gerektiğini ima ederse, bu sınırdan cinsiyetçi bir saçmalık olur. Teslim olarak ellerimi kaldırıyorum. “Anladım. Özür dilerim. İşinde iyi olduğunu biliyorum. Bana sürekli öyle olduğunu söylüyorlar.”

Biraz yumuşadı, savaştı duruşu daha az agresif bir hale geldi. Sonra kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

"Gerçekten öyle. Senin hakkında çok konuştuğumuzdan değil. Ya da uygunsuz şeyler söylediğimizden değil."

Aniden başını salladı. “Tamam. Peki. Gitmem gerek. İyi günler.”

Ve bir anda, gitmiş oluyor. Giderken kapıdan dışarı sallanan dolgun, yuvarlak kıcını izlemekten nefret ediyorum. Son zamanlarda bana ne oldu böyle?

Bölüm 6

Ellie

Masama geri dönüp derin nefesler alıyorum. O dünyanın en büyük pisliği mi, yoksa mantıksız davranan ben miyim?

Onu bu binada gördüğüm beşinci seferdi sanki. Yıllardır adama gözümün ucuyla bile bakmamıştım, ama birdenbire her köşeyi döndüğümde karşımda o duruyor gibi geliyor. Pusuda bekliyor. Tüm kaslarıyla, iriliğiyle o alanı dolduruyor. Aklımı başımdan alan fiziksel mükemmelliğiyle. Sadece vücudu da değil, gerçi o da oldukça dikkat dağıtıcı. Gülümsemesi. Koyu kahverengi gözleri. Sanki tüm dünyada tek kişi benmişim gibi bana bakışları. Fas'ta da aynen böyleydi.

Ama sonuç ne oldu, bir bakın. Onun için hiç de özel değildim. Belli ki bu sadece bir numara. Sevgili *True Blood* kitaplarımdaki vampirler gibi, insanların gözlerinin derinliklerine bakarak onları büyüleyip etkileyebilen vampirler gibi.

Bugün, her şeyin üstüne üstlük, belli ki erkek kuaförüne gitmişti. Selvi ve sedir kokuyordu, muhteşem kokuyordu. Sakalı taze tıraşlıydı, saçları hâlâ nemliydi. Orada durmuş, burnunu bitki bahçeme gömmüş haliyle muhteşem görünüyordu. Düşünmesi bile beni utandıran bir cümle.

Oysa ben, tabii ki, bir araba kazası gibi görünüyorum. Yeni bir proje üzerinde geç saatlere kadar çalışıyordum, araştırmamın içine dalmıştım ve yatmadan önce saatin sabah üç olduğunu zar zor fark ettim. Kendimi zorla spor salonuna götürüp reformer Pilates dersine katıldım, ama bu beni bütün sabah zombi gibi hissettirdi. Saçlarım dağınık, makyajım yok ve bu etekle popom dev gibi görünüyor. Spor çantama attığım ilk temiz şey buydu. Neden bir kez olsun, iyi göründüğüm bir anda ona rastlayamıyorum?

Saçmalıyorsun, diyorum kendime. *Kendine gel, kızım*. Güzel görünüyorsun ve zaten, bunun bir önemi yok. Maddox James'i etkilemek zorunda değilsin. O senin patronun değil, kardeşleri patronun.

Bu arada, benim için onlarla konuşmayı teklif ettiğinde çok şaşırdım. Şaka mı yapıyordu? Yoksa bunu gerçekten yapmasını istediğimi mi düşündü? Kahretsin, yardıma muhtaç, çaresiz bir kız gibi mi görünüyorum?

Telefonumu alıyorum. Katy'ye mesaj atıyorum.

Yine buradaydı. Kaçış yok.

Ekрана bakıp onun cevap vermesini bekliyorum. Katy, New York'ta bir yayınevinde harika bir işi var ve benim gibi kariyerine kendini adanmış biri, ama bana her zaman zaman ayırıyor. Hemen cevap veriyor.

Bir tetikçi tutmayı düşündün mü?

Kıkırdıyorum. Komik olan, birkaç tane tanıdığım var. Üstelik aile indirimi de alırım.

Makineli tüfeklerle aralıklı olarak birkaç gülen yüz emoji gönderip işime geri dönüyorum. Mason bana fitness uygulaması projesinin liderliğini verdi ve ben onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım. Dün gece bu yüzden geç saatlere kadar ayaktaydım. Bu ürüne inanıyorum ve ona layık olmak istiyorum.

Herkesin spor salonuna üye olmak ya da kişisel antrenör tutmak için zamanı ya da parası yok. Derslerim vazgeçilmez gibi geliyor ama aslında lüks olduklarını biliyorum. Piyasada pek çok fitness uygulaması var ama bu harika. Farklı, daha sezgisel ve pek çok farklı şekilde kişiselleştirilebiliyor. Kullanıcılar uzmanlardan fitness tavsiyelerine, önde gelen profesyonellerden beslenme ipuçlarına ve her bütçeye uygun tarif fikirlerine erişebilecek. Walmart'ta mı yoksa Wegmans'ta mı alışveriş yaparsanız yapın, herkes için bir şeyler var. Kapsayıcılığını, pek çok farklı yaşam tarzına uyum sağlayabilmesini seviyorum. Çok büyük bir potansiyeli var ve şimdi bunun üzerinde çalışıp başarısının bir parçası olacağım.

Yeniden heyecanlanıyorum. Maddox'la olan karşılaşmamı geride bırakıp odaklanıyorum. Bu harika bir his, ta ki kapı çalınana ve o sinir bozucu yakışıklı yüzünü kapı aralığından içeri sokana kadar. Burun deliklerim genişliyor ve zımbamı kafasına fırlatmak istiyorum. Bu adam iç huzurum için hiç iyi değil.

"Evet?" diyorum soğuk bir sesle. Kendime onun James ailesinin bir parçası olduğunu ve içimdeki cadıyı kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyorum. "Yardımcı olabilir miyim, Maddox?"

Kapının eşiğinde dururken rahatsız görünüyor, iri vücudu kapı çerçevesine sıkışmış durumda. Belki de onu içeri davet etmemi bekliyor. Etmiyorum.

"Evet. Ben... şey. Şey, özür dilemek istedim. Az önce biraz kadın düşmanı bir pislik gibi davrandım. Niyetim bu değildi, ben böyle biri değilim. Seni zayıf biri olarak görmediğimi, ya da benim ya da başka bir erkeğin yardımına ihtiyacı olan biri olarak görmediğimi sana temin etmek isterim."

Huh. Şey, beklediğim bu değildi. "Tamam. Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Hepsi bu mu?"

Tavrını değiştiren bir erkeği takdir ederim. Gerektiğinde özür dileyebilen birini. Ayrıca, “kadın düşmanı pislik” kelimesini boğazında düğümlenmeden söyleyebilen bir erkeği de takdir ederim. Ama nedense, bunu ifade edecek kadar rahatlayamıyorum.

Sesim bir kutup ayısının kıcı kadar sıcak çıkıyor.

O başını sallıyor. Sahte gelse de kendimi gülümsemeye zorluyorum. En azından bu çabayı hak etti.

“Tekrar teşekkürler Maddox. Açıklama yaptığın için teşekkürler. Şimdi, gerçekten yapmam gereken işler var.”

Bir şey daha söylemek istermiş gibi görünüyor ama söylemiyor. Sonra ofisimden çıkıp gidiyor ve beni hayatımda gördüğüm en güzel kıcı seyretmeye bırakıyor.

Bölüm 7

Maddox

"Seni satmamın bir sakıncası yok, değil mi tatlım?" Amber, mırıldanır gibi bir sesle sorar. Hipnotik viski rengi ela gözleriyle beni kendine çekiyor, uzun kirpikleri tam olarak titriyor denemez ama kesinlikle normalden daha fazla kırpılıyor.

"Korkarım ki sakıncası var, Amber. Ne kadar iyi bir amaç için olursa olsun, benim hiçbir parçam satılık değil."

Sanki onu incitmişim gibi ellerini kalbinin üzerine koyuyor. "Çok hayal kırıklığına uğradım Maddox. Seninle aramızda bir bağ olduğunu sanmıştım. Çok mu yanılmışım?"

Şimdi de incinmiş Güneyli güzel numarasını yapıyor. Elijah arka planda kıkırdıyor. Karısının numaralarını herkesten daha iyi bilir. Yemin ederim ki, karısının geri kalanımızı şişle delip geçmesini izlemekten zevk alıyor.

"Yanılmıyorsun. Sana çok değer veriyorum. Ama cevabım yine de hayır, bir et parçası gibi açık artırmaya çıkarılmayacağım."

Yaramazca sırtıyor. "Ah tatlım, ne yazık, özellikle de sen bu kadar güzel bir et parçasıyken. Seni ikna edemiyor muyum?"

Elijah şimdi kahkahalarla gülüyor. Onları böyle görmek gerçekten büyük bir mutluluk. Birbirlerinden ellerini zar zor çekebiliyorlar ve Elijah, son bir yılda onunla birlikte olmak için, birlikte geçirdikleri tüm hayatlarının geri kalanından daha fazla zaman ayırdı. Peki bu evlilik mutluluğuna ulaşmaları için ne gerekti? Yıllarca süren ıstırap, karşılıklı nefret ve sonunda boşanma. Bazı aşk hikâyeleri düz bir çizgide ilerlemez.

"Hayır. Üzgünüm, Amber. Ama yapabileceğim başka bir şey varsa, bana haber ver. Harika bir iş çıkarıyorsun. Podyumda yürüyüp en yüksek teklifi verene satılmak dışında, her türlü yardıma seve seve varım."

Bunu kabul eder ve sarı bob kesimli başını bir yana eğiyor. "Teşekkürler, Maddox. Bu sefer, sadece gelip desteğini göstermen yeterli olacak."

Ona orada olacağımı söyledim. Bağış etkinliğinin tarihini öğrendiğimde içim cız etti. Benim için en iyi ya da en kolay günlerden biri olmayacaktı. Zamanlama daha kötü olamazdı. Ama Amber aileden biri, o kadar.

O devam ediyor. “Teşekkürler tatlım. Ama bir de, belki bir ara catering konusunda yardım edebilirsin diye düşünüyordum? Bir etkinlikte ya da merkezde?”

Amber her zaman hayır işleriyle uğraşmıştır, ama eskiden bunun sadece kendisinden beklenen bir şey olduğunu düşünürdü. O ve Elijah çocuk sahibi olamıyor ve günlerini komiteler ve etkinliklerle dolduruyordu, asla yüzeysel olanın ötesine geçmiyordu. Şimdi ise farklı, tamamen tutku ve ateş dolu. Hâlâ Queens’teki bir toplum merkezinde dans dersleri veriyor ve aynı zamanda yoksul ailelerden gelen yetenekli çocuklar için kurduğu vakfı yönetiyor. O, insanların hayatlarını daha iyiye doğru değiştiren bir doğa gücü.

Bana dudak büküp o büyük gözleriyle beni hipnotize ederken, kendimi biraz onun projelerinden biri gibi hissediyorum.

Yemek yapmayı sevdiğimi biliyor. Ayrıca, çölde geçirdiğim zamanlardan sonra geri dönen kayıp oğul olmanın ötesinde bir rol aradığımı da biliyor. Belki de ailemin diğer üyelerinden daha fazla, hayatta bir amacın ne kadar önemli olduğunu anlıyor. Yıllarımı temizlenmek ve öyle kalmak için harcadım ve bu her zaman devam eden bir süreç olacak. Asla bağımlı olmaktan kurtulamayacağım. Her zaman kendimin o kısmıyla ilgilenmek zorunda kalacağım. Ama şu anda, daha fazlasını arzuluyorum ve yemek pişirmek benim tutkum. Bu, gelecek planlarımın vazgeçilmez bir parçası. O bunu bir şekilde biliyor mu? Aileme umutlarımı ve hayallerimi henüz açıklamamış olsam da, bunu ona yakıştırmam.

Elijah ilgiyle izliyor, açıkça meraklı. Dinlerken dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, muhtemelen Jupiter ya da başka bir şey satın alıyor.

"Bu nasıl olur?" diye dikkatlice soruyorum. Benimki gibi bir aileden geldiğinizde, adımlarınızı dikkatli atmanız gerekir. İşleri kendi bildiğim gibi yapmak istiyorum. Paranın önemi olmaması, onu kolayca harcayacağım anlamına gelmez. Bağımsız olmak istiyorum. James klanının bir parçası olarak değil, bir birey olarak kendimle gurur duymam gerektiğini anlayacak kadar öz farkındalığım var.

“Tam olarak bilmiyorum, sadece bir fikir. Mutfakta çok yeteneklisin, belki düşünülmesi gereken bir şey olabilir? Catering hizmetleri? Ya da sadece merkezimde ara sıra ders vermek? Oradaki birçok insanın sabit geliri var. Paralarını daha verimli kullanmanın yeni yollarını öğrenmeleri onlar için harika olabilir.”

Biliyorum, tüm bunların ironisi Amber’ın da gözünden kaçmıyor. Milyarder bir imparatorluğun mirasçılarında biri olan benim, insanlara makarna pişirmenin heyecan verici yollarını bulmalarına yardım etme düşüncesi. Ama biz neyse ki oyuz ve elimizden geldiğince yardım ediyoruz, ister Amber’ın

dans dersleri gibi bireysel yeteneklerimizle ya da bağış toplama yoluyla. Biz muazzam bir ayrıcalığa sahibiz, ama annem ve babam bize her zaman dünyanın bize hiçbir şey borçlu olmadığını, tam tersinin doğru olduğunu aşılamlışlardır. Biz dünyaya borçluyduk. Bu sözler her zaman aklımda kaldı ve uyuşturucuyu bıraktığımdan beri bu ilkeye göre yaşamaya çalışıyorum. Ailem dindar değil, ama bu bana her zaman benim için işe yarayabilecek türden manevi ve ahlaki bir kılavuz gibi gelmiştir.

Başımı sallıyorum. “Bunu bir düşüneceğim.”

Koluma hafifçe vuruyor. “Teşekkürler canım. Peki, gelecek haftaki etkinliğe gelelim. Biriyle gelecek misin?”

Bu gece bu ikisiyle kalacağım, sohbet edeceğiz, ortamın tadını çıkaracağız. Şakalarını ve sevginin ne olduğunu gördüğünde dünyanın daha iyi bir yer gibi hissettirdiğini takdir edeceğim. Elijah dizüstü bilgisayarından başını kaldırır. “Getirmeyeceğini biliyorsun, Amber. Çocuğa bir şans ver.”

“O çocuk değil,” diye karşılık veriyor. “Sırf senin küçük kardeşin diye, hayatının geri kalanında bebek olarak kalacağı anlamına gelmez.”

"Aynen öyle," diye ona katılıyorum.

"Her neyse, bekâr olmakla bir etkinliğe birini getirmek arasında fark var. Birinin seks yapmaması, arkadaşları olmadığı anlamına gelmez."

Bunu merak ediyorum. Liseye birlikte gittiğim insanların çoğu geride kaldı. Yıldız oyun kurucunun parlaklığını söndürmek için, genç kız arkadaşının intihar etmesinden daha iyi bir şey yoktur, özellikle de olayın ardından başını alkol ve uyuşturucu sarmalına kaptırdığında. Yıllarca karanlık bir dönemdeydim, ta ki derimi değiştirip ailemi terk edene ve her şeyi geride bırakana kadar.

Şimdi geri döndüm. Biraz iyileştim. Bazı telafiler yaptım. Hem Yasmin hem de o durumu idare etmek için yaptıklarımla ilgili, bir zamanlar kabul edilemez görünen bazı şeyleri kabul ettim. Artık aynaya bakıp kendi ailesinden çalan, kendini kaybeden o pisliği görmüyorum.

Bu yeni benim, grup toplantıları ve iş dışında arkadaşları var mı? Çok insan tanıyorum. Onlarla ve hayatlarıyla ilgileniyorum. Kolayca bağlantı kuruyorum. Sohbet ettiğim ya da hızlı bir kahve içmeye davet ettiğim insanlar var. Ama gerçek arkadaşlar, her şeyi anlatabileceğim arkadaşlar? Pek yok. Anlatacak çok fazla şey var.

Amber'in etkinliğine *kiminle gideceğimi* düşündüğümde aklıma tek bir kişi geliyor ve onun beni arkadaş olarak göreceğinden pek emin değilim.

"Belki," diyorum ve Elijah'ın şaşkın bakışını üzerime çekiyorum. "Davet edebileceğim birkaç kişi var. Konuk listesinde tanıdığım başka kimler var?"

Elijah gözlerini kısarak bana bakıyor. Bir terslik mi sezdi? Eğer öyleyse, Amber konuk listesini sayarken ağzını sıkı tutuyor. "Tabii ki tüm aile, artı eşleri, çocuk bakımı izin verirse. Luisa. Queens'teki merkezden Sissie. Drake ve Nathan'ın bazı müşterileri. Tyler da birkaç spor yıldızını ikna etmiş. Ah, bir de muhtemelen Mel'in küçük kız kardeşi Ashley."

Bir an durup tepkimi bekliyor gibi görünüyor. Ashley sevimli bir kız ama ilgimi çekmiyor. Tarafsız kalıyorum ve o da biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde devam ediyor. "Esas olarak zenginler olacak—bir sürü sevimli zengin insan, hepsi de gecenin sonunda kanları kuruyacak." Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi gülüyor ve ben de öyle olacağından hiç şüphem yok.

"Jamestech ekibini de unutma," diye ekliyor Elijah. "Bir masa ayırttım. Aksi takdirde uyurken beni boğabileceğini düşündüm."

"Evet. Bu konuda haklı olabilirsin, tatlım. Benimle aynı yatağı paylaştığında dikkatli olmalısın, Elijah. Kim bilir ne olabilir?"

Gözleri buluşur ve odanın diğer ucundan bile ben bile o ısıyı hissediyorum. Vay canına. Birdenbire kendimi görünmez hissediyorum. Kardeşin odanın diğer ucunda karısına gözleriyle tecavüz ederken, cinsel perhiz yapmak gibisi yok.

Kadın ona göz kırparak büyüğü bozar. "İşten kimi getiriyorsun?"

Elijah bir isim listesi sayar, ama benim dinlediğim tek bir isim vardır. Umursadığım tek isim.

"Ve Ellie," der sonunda. "Onunla henüz tanışmadın bebeğim, ama onu seveceğine eminim. Onu bizimle yemeğe davet etmek ya da eve getirmek istiyordum, ama bir türlü doğru zamanı bulamadım. O da orada olacak."

Kucağıma bakıp gülümsememi saklıyorum.

Dünya biraz daha parlak hale geldi.

Bölüm 8

Ellie

“Emin misin?” diye soruyorum Katy’ye, kendime hiç yakışmayan bir tereddütle.

Soyunma odasında dönüp duruyorum, tavandan yere kadar uzanan aynada yansıyan görüntümü inceliyorum. “Yani, kendimi tanıyamıyorum bile.”

Katy, beni dönerken izleyip gülüyor. “Aslında mesele de bu, tatlım. Sende, kıyafetlerinde ya da normalde giyinme tarzında hiçbir sorun yok. Sen çok seksisin. Ve şüphesiz, ister eşofman ister balo elbisesi giy, muhteşem görünürsün. Ama kız olmanın eğlenceli yanlarından biri de böyle şeyler yapmak değil mi? Sanki baloya gidiyormuşsun gibi hissettirmiyor mu?”

Cevap vermedim. Balo gecesine gitmemiştim. On sekiz yaşındayken annem ölmüştü, babam hapisteydi ve ben üç küçük kardeşime bakıyordum. Onları, benim zaten tamamen berbat olabileceğini bildiğim bir dünyadan korumaya çalışıyordum. O yılı düşündüğümde, en çok, sonunda küçük erkek ve kız kardeşlerimi evlat edinen kadınla tanışmamı net bir şekilde hatırlıyorum. Elbiseler ve erkekler değil, kız ve erkek kardeşlerimi güvende tutmaya odaklanmışım.

Ama artık yetişkin bir kadınıyım. Resmi olarak evlat edinilmemiş olsam da, onlar benim ailem ve ihtiyacım olan yardımı almamı sağladılar. Geçmişimdeki travmaların beni tanımlamasına izin vermiyorum.

Katy çocukluğumla ilgili tüm hikayeyi bilmiyor. Ne kadar yakın olsak da, ona babamdan bahsetmedim. O, ilgiyi hak etmiyor ve hayatımda hiçbir rol oynamamalı. Ayrıca, o kötü anılarla başa çıktım ve bana kalırsa sonsuza kadar ölü ve gömülü kalabilirler.

Bir zamanlar geçmişimden bahsetmek gerekliydi; bu, olanları sindirip hayatıma devam etmenin bir yoluydu, ama artık sadece geleceğe odaklanmak istiyorum. Ve ne kadar iyi ve nazik bir insan olursa olsun, tıpkı arkadaşım Katy gibi, insanlar bunu öğrendikten sonra sana her zaman farklı gözle bakacaklardır, istemeseler bile. Bu sadece insan doğası.

Yani hayır, baloya gitmedim. Hayır, bu bana onu hatırlatmıyor. Ve hayır, o adamın

. Ben buradayım. Güçlüyüm. O adamın beni yapmaya çalıştığı şeyden daha fazlasıyım.

"O zamanlar beni hiç tanıımıyordun," diyorum ona. "Mor saçlarım vardı ve tavırlarım çok kötüydü."

O bunu önemsemiyor. "Tatlım, on sekiz yaşındayken hepimizin tavırları kötüydü. Bu normal."

Omuz silkiyorum ve elbisenin uyluklarımın üzerindeki kısmını düzeltiyorum. "Evet, ama benimki... Tanrım, o çok eski bir hikaye. Önemli değil."

Katy kaşlarını çatıyor. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Hepimizin sırları vardır, ama seninkiler bende güvende olur. Ben, cesedi saklamana yardım edecek arkadaşlardan biriyim."

"Bunu çok iyi biliyorum. Ben de cesedi saklamana yardım edip sonra seni kokteyl içmeye götürecek arkadaşlardan biriyim, çünkü onlar bunu kesinlikle hak etmişlerdir."

Gülüyor. "Amin, kardeşim."

Sonra bana yoğun bir şekilde bakar, gözleri vücudumda dolaşır. Kendimi çıplak hissedirim. Bu elbise çok dar, çok açık. Jessica Rabbit havası veren koyu kırmızı kadife bir kalem elbise, derin bir yaka ve kıkımı ay kadar büyük gösteren balık kuyruğu eteği var. Kabul ediyorum, şu anda onu spor ayakkabılarla giyiyorum ve saçımı sade bir at kuyruğu yapmışım, bu da elbiseyi en iyi şekilde sergilemiyor. Ama yine de—bu çok fazla. Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum, kendime bakarken dudaklarımı büzüyorum. *Ben* çok fazlayım.

Kötü bir öz imajım yok, ne de kilom ya da kıvrımlarım yüzünden kendime işkence ediyorum. İlk terapistim, belki de istenmeyen erkek ilgisinden kendimi korumak için kasten kilo aldığımı öne sürdü ve bunun bazıları için bir başa çıkma mekanizması olabileceğini anlasam da, benimki değil. Ancak o benim sözüme pek inanmamış gibiydi ve ne kadar ısrar etsem de, her zaman biraz daha kıvrımlı olduğumu ve sadece her öğünde karbonhidrat yemeyi sevdiğimi söylesem de, sorgulamaya devam etti. Birkaç seansın ardından yollarımız ayrıldı ve aynı terapi tarzını benimsemeyen Dr. Patel'i buldum. Formdayım ve vücudum sağlıklı, önemli olan da bu. Kendimi seviyorum ve pek çok erkek de sunduklarımı beğendi. Ama New York muhteşem kadınlarla dolu. Buraya taşındığımda buna inanamamıştım. Çoğu zaman süper modellerin dünyasına uyum sağlamaya çalışan bir canavar gibi hissediyordum. Hala da öyle hissediyorum, bazen.

Şu an olduğu gibi. Minyon beden 2'lik arkadaşım, mağaza asistanlarının

'daki o srtklere rakip olacak kadar *güzel*. Ben bu tür yerlerden çok alışveriş merkezlerinde ya da vintage fuarlarında kendimi daha rahat hissediyorum.

"Artık bunu karşılayabilirsin," demişti Katy. "Harika bir işin var. Hayatın istikrarlı. Bunu kendine borçlusun. Ayrıca, hadi ama, sen fast fashion tarzı bir kız değilsin, değil mi? Daha az kıyafete sahip olmayı, ama bunların uzun ömürlü ve daha sürdürülebilir olacağını bilmeyi tercih etmez miydin?"

Kendi ilkelerimi bana karşı kullandı ve işte buradayız. Hem seksi hem de aptal hissettiren bir elbiseye sıkışmış durumdayım. Sıcak bir kadın gibi davranan garip bir küçük kız gibi.

"Dürüst olmak gerekirse Ellie, muhteşem görünüyorsun. Bazen adını andığın o tanrıçalardan biri gibi. Seninle gurur duyardı. Kesinlikle muhteşemsin. Pahalı olduğunu biliyorum ama..."

"Bana bunun bir yatırım olduğunu mu söyleyeceksin? Etik olduğunu mu? Sonsuza kadar dayanacağını mı?"

Utangaa başını salladı. "Yakalandım. Ama bunların hepsi doğru."

"Öyle olabilir, ama bir daha asla giymezsem bu bir yatırım olmaz, değil mi? Yarın gece bir şekilde giymeye cesaret bulsam bile, bir daha ne zaman bu kadar şık bir etkinliğe katılacağım ki?"

Katy elini sallayarak bunu geçirir. "Kızım, ciddi misin? Dünyanın en büyük şirketlerinden birinde başkan yardımcısın. Kariyerin yükselişte ve bu tür etkinlikler mi? Bunlar sana akın edecek, tatlım."

Biraz yutkunuyorum ve aniden kendimi çok sıcak hissediyorum. Belki de haklıdır. Şu ana kadar gardırobum iş kıyafetleri ve spor kıyafetlerinden ibaret. Ama Mason, yaklaşan birkaç seyahatten, bir konferanstan ve "sohbet partisi" olarak adlandırdığı bir akşam yemeğinden bahsetmişti. Belki de konfor alanımın dışına çıkmaya başlamam gerekiyor.

"Ama ben, Jessica Rabbit'in esmer versiyonu gibi görünüyorum."

"İşte bu. Jessica Rabbit bir stil ikonu. Ellie, bana güveniyor musun?"

Aynada gözlerine bakıyorum. "Hayatım pahasına."

"Tamam. Öyleyse elbiseyi al. Bana güven, muhteşem görneceksin. Bunun bir hayır etkinliği olduğunu biliyorum, patronların ve ailelerinin de orada olacağını biliyorum, ama herkes sana bakacak ve hayran kalacak. Senin yepyeni bir yönünü görecekler."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. Benim istediğim bu mu? Ofis Ellie olmak beni yeterince mutlu etmiyor mu? Belki Mason ve Elijah ile birlikteyken mutluyumdur. Ve birlikte çalıştığım diğer herkesle.

Ama Maddox'un da orada olma ihtimali var. Konuk listesinin bir kopyası olmadığı için bunu kesin olarak bilmiyorum, ama Mason "tüm ekip"ın katılacağını söylemişti. Maddox'u göreceğim düşüncesi, bambaşka bir nedenden dolayı beni heyecanlandırıyor ve tedirgin ediyor.

Görünüşe göre Elijah'ın karısı Amber, gelmezlerse ailelerini canlı canlı derilerini yüzecekmiş. Bunu kelimenin tam anlamıyla söyledi. Onunla henüz tanışmadım ama Amber, Jamestech dünyasında bir efsane. Onu Google'da da aradım ve muhteşem biri; uzun boylu, ince, zarif, her zaman kusursuz görünen olgun bir sarışın güzellik.

Yarın gece bambaşka bir dünyada yürüyeceğim ve belki de çıtayı yükseltmem gerekiyor. Eminim tüm James erkekleri smokin giyecek. Maddox James smokin içinde. Derimin altında bir sıcaklık yayılıyor.

Gerçekten bu elbiseyi giyecek miyim?

Evet, diyorum kendime, popomu daha iyi görebilmek için başımı çeviriyorum. Aslında fena görünmüyor. Ve bağış toplama yemeğinde iyi görünmek istiyorum — tabii ki tamamen profesyonel nedenlerden ötürü.

Bunun Maddox James'le hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

Bölüm 9

Maddox

“İyi misin dostum?” diye soruyor Nathan. Bu akşam belki de milyonuncu kez.

“Evet. Bir saat önce iyiydim. Yirmi dakika önce de iyiydim. Ve tahmin et ne oldu? Şu anda da hala gayet iyiyim.”

Ellerini havaya kaldırıyor. "Tamam. Sakin ol, İnanılmaz Hulk. Bu kadar sinirli olman, belki de iddia ettiğin kadar iyi olmadığınızı gösteriyor."

“Senin bu kadar sinir bozucu olman da bana, sandığın kadar zeki olmadığını gösteriyor.”

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz, odada gergin bir hava hakimken Melanie, kucağında bebek Henry ve bacaklarına sarılmış Luke ile içeri giriyor. O da ortamı hemen hissediyor ve bize kaşlarını kaldırıyor.

“Haydi ama çocuklar, yetişkinler gibi davranalım, olur mu? Ve burada Luke ve Henry’den bahsetmiyorum.”

Nathan hemen yumuşar ve bebeği ondan alır. Luke bana doğru koşar ve ben onu kollarımın arasına alıp tombul karnına öpücükler yağdırırım. O da kıkırdar, küçük dinozor pijamalarıyla çok tatlıdır. Bütün çocuklar—iki erkek çocuk, Amelia ve Drake’in kızı Evie—Ashley ile evde kalıyorlar. Ashley, minikleriyle geçireceği geceyi iple çektiğini söylüyor ve ben de herkesin onları bir bakıcıya bırakmaktansa ona bırakmaktan çok daha rahat hissettiğini biliyorum.

"Mel, çok güzelsin," diyorum ve kafasına bir öpücük konduruyorum.

Nathan gözlerinde ateşle ona bakıyor, bakışları vücudunda dolaşiyor. Sanırım o da aynı şekilde hissediyor. “Ve Nathan, bu aralar biraz... huysuz davrandığımı için özür dilerim,” diyorum, Luke’u düşünerek. Bu aralar epey geveze ve Unca Mad’in kötü bir kelime kullandığını söyleyerek anaokuluna gitmesini istemiyorum.

Luke’u kucaklayıp bebeğin çenesini okşuyorum. Ne kadar da şirin, tombul bebekler. Onların varlığı beni hemen sakinleştirmeye yetiyor.

Nathan bana başını sallar ve Melanie’ye çocukları yatırması için yardım eder. Ben mutfakta kalırım, tezgahın üzerinde duran açık şampanya şişesine bakarım.

Siktir. Bu asla kolay olmayacak. Ailem beni sanki demir iradeli bir Budist rahipmişim gibi görüyor. Gerçek şu ki, her gün bir savaş —bazıları diğerlerinden daha zor.

Bugün zor bir gün. Yasmin hayatta olsaydı, bugün onun doğum günü olacaktı. Hapishanedeki babasını ziyaret etmek için yıllık ziyaretimi çoktan yaptım ve bu hiç de eğlenceli bir zaman değil. Ama benim için ne kadar boktan olsa da, onun durumu benden çok daha kötü.

Nathan'ın bunu bilmesi için hiçbir neden yok. Hiçbirinin bilmesi için bir neden yok. Aslında, onun doğum gününü hatırlamam için bile bir neden yok. Eğer normal bir genç çift gibi ayrılısaydık, ikimiz de hayatta ve sağlıklı olsaydık, muhtemelen hatırlamazdım. Ama onun ölümünden sonra, onunla ilgili her şey içime işledi.

Yasmin, onu götürdüğüm bir futbol partisinde acımasızca tecavüze uğradıktan sonra intihar etti. Sarhoştı ve durumun farkında değildi. Büyük bir kavga ettik ve bana gitmemi söyledi. Çok öfkelendiğim için onun tavsiyesine uydum.

Ama yine de onu orada bırakmamalıydım. Yine de öfkeyle oradan ayrılmamalı ve onu, yırtıcıların eline düşüp mahvolduğu bir yerde terk etmemeliydim.

Tanıdık bir pişmanlık ve öfke dalgası hissediyorum. Ya onu o partide bırakmasaydım? Ya tecavüze uğramasaydı? Ya adalet sistemi, sorunlu görünen zavallı bir kıza karşı bu kadar adaletsiz olmasaydı ve o piçlerin beraat etmesine izin vermeseydi? Ya duruşma sırasında tanık kürsüsünde ikinci kez acımasızca ezilmesaydı?

O kadar çok "ya eğer" var ki. Tek bir son var: onun ölümü.

Ve tabii ki onların da. Ona tecavüz eden adamların. Kendinden emin, kibirliyidiler, yaptıklarından paçayı sıyırdıkları için gülüyorlardı. İkisi Yasmin'in kendi babası tarafından öldürüldü. Üçüncüsü... şey, o başka bir hikaye. Ama sonu aynı.

Derin nefesler alıyorum. Mantralarımı tekrarlıyorum. Benim de bir zamanlar çocuk olduğumu kendime hatırlatıyorum. Değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmem gerektiğini. O dönemde, annemi kaybetmiş olmaktan dolayı zaten yıkılmışım. On yedi yaşında bile sürekli kafam güzeldi, içimdeki acıdan kaçmak için sürekli yeni yollar arıyordum. Yasmin başka bir bağımlılıktı, ama o zamanlar onu sevebileceğim kadar sevmişim. Her şey olduğunda, daha da yıkıldım. İki parçaya ayrıldım. Kendimi bir canavar olarak gördüm ve kendimden nefret ettim.

Böyle günlerde bir şişe şaraba direnmek hâlâ zor geliyor.

Nathan tek kaşını kaldırarak geri geldiğinde, ben sakinleşmişim. "Bugün Yasmin'in doğum günü," dedim ona basitçe. Kardeşlerim arasında o dönemi en iyi bilen Nathan'dı.

Yüzünde bir anlık hüznün belirir. "Üzgünüm, Mad."

Bu konuyu uzatmaması hoşuma gidiyor. Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. Sonra omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum kardeşim. Seninle ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum."

"Öyle mi?" diye soruyorum, sırtarak. "Şu ana kadar hiçbir şey başarmadım, ama teşekkürler."

"Sen bizimlesin. Her gün bir fark yaratıyorsun. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin."

Bunu içten söylediğini biliyorum, ama şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bu yüzden konuyu hafife alıp geçmişimin hayaletlerini bastırıyorum. "Evet, sen İrlandalı çeteyle takılıyorsun, o yüzden... Gidelim mi?"

Başını sallıyor ve saatine bakıyor. "Evet. Ayık kalmak zor mu?"

Bu soruyu beklemiyordum, ama şaşırmamalıydım. Nathan beni iyi tanıyor. İtiraf ettiğimden çok daha fazla mücadele ettiğimi tahmin etmiş.

"Evet," diyorum basitçe. "Her zaman değil. Yıllarca kafam bulanık geçirdim, o yüzden bu aralar zihnimdeki berraklığı takdir ediyorum. Ama evet, yalan söylemeyeceğim, bazen berbat oluyor. Bazen sizin gibi kafamı dağıtmak istiyorum. Ama ben sizin gibi değilim ve asla da olmayacağım. Bu apaçık bir gerçek ve bunun için bebek gibi ağlamanın bir faydası yok."

"Doğru. O yüzden gözlerini sil, küçük adam, ve gidip bir James kardeşler şovu yapalım. Yoksa Amber en iyi ihtimalle içimizi deşer, en kötü ihtimalle hayal kırıklığına uğrar."

O mutfaktan çıkarken kendi kendime gülümsüyorum. Kulağa ters gelebilir ama ne demek istediğini anlıyorum. Onunla Amber'ın inişli çıkışlı bir geçmişi var ama son zamanlarda aralarında gerçek bir sevgi var. Hiçbirimiz onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyoruz.

Ayrıca, bunu yapmak istiyorum. Bugün ailemin yanında olmak istiyorum. Tanrı biliyor ki kafamı dağıtmaya ihtiyacım var ve Ellie ile konuşma fırsatım olabilir. Onu her gördüğümde kibarca beni görmezden gelmeye devam ediyor ve bu artık sıkıcı olmaya başladı. Bu gece, iş yerinden uzakta, sosyal bir ortamda olacağız. Belki bu şekilde onu kırmak daha kolay olur.

Marakeş'te çok özel bir bağ kurmuştuk, daha önce ya da o zamandan beri hiç hissetmediğim türden bir kıvılcım. Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. İkimizin de genellikle gizli tuttuğumuzu itiraf ettiğimiz geçmişimizle ilgili şeyler paylaştık. O, beni yıllardır tanıyan çoğu insandan daha iyi tanıyor

. En azından arkadaş olabiliriz, değil mi? Ve bu nedenle aramızdaki bu gerginliği çözmem gerekiyor.

Kadehimi kaldırıp, sonsuza dek genç kalacak ve kalbimde her zaman bir yeri olacak kıza kadeh kaldırıyorum. “Doğum günün kutlu olsun, Yas. Bana şans dile.”

Bölüm 10

Ellie

Tanrım, bu adamlar nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorlar. Onlar geldiğinde ben otelin lobisindeyim. Kocaman limuzinlerinden, sanki hayatları boyunca bunu yapmışlar gibi atletik bir zarafetle iniyorlar. Ya da belki zengin çocuklar bu tür şeyleri derslerde öğreniyorlardır.

Elijah, babası Dalton James'in eşliğinde ilk olarak dışarı çıkıyor. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen Dalton, en büyük oğluyla aynı gri gözlere sahip, tam bir gümüş tilki gibi görünüyor. Sonraki ikisiyle şahsen tanışmadım ama onları hemen tanıyorum. Nathan, muhteşem eşi Mel ile birlikte ortaya çıkıyor, ardından Drake de eşi Amelia ile birlikte. Mason'ın paylaştığı bazı fotoğraflardan, Amelia'nın kısa süre önce bir bebek sahibi olduğunu ve Drake'in ona o kadar özenle davrandığını biliyorum ki, neredeyse ağlayacağım. Böylesine şefkatli ve evet, bu kadar seksi bir erkeğin sana öyle bakması nasıl bir his olmalı? Ona sanki dünyadaki en güzel kadınmış gibi bakıyor. Bu da onun öyle olduğu anlamına geliyor.

King ve Mason da her zamanki gibi gülerek dışarı çıkıyorlar. Bu ikisi 24 saat 7 gün boyunca çok eğleniyor gibi görünüyor. O kapının açık kalıp kalmayacağını görmek için nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Başka biri çıkacak mı diye. Umurumda değil, diyorum kendime, elbisemin kırmızı kadifesini düzeltirken.

Sonra o arabadan iner ve ben onun ailesinin yanına katılmasını izlerken küçük bir çığlık atarım. Kardeşler bir araya gelir ve paparazzilerin flaşları patlarken onlar alıştırmış bir rahatlıkla gülümserler. Vay canına, muhteşem görünüyor. Diğerleri gibi smokin giymiş, ama bir şekilde farklı—belki vintage—her ne kadar özel dikilmiş gibi görünse de, vücudunun hatlarına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor, siyah kumaş ağaç gövdesi gibi kalın bacaklarının etrafında gergin duruyor, ama yine de beline tam oturuyor. Vintage olsun ya da olmasın, ona o kadar yakışıyor ki gözlerim yerinden fırlayacak gibi. Hiçbir erkeğin bu kadar seksi görünmeye hakkı yok. O kadar seksi ki, küresel ısınmanın tek sorumlusu o olabilir.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı, ama yine de çok zarif hareket ediyor. Kocaman bir orman hayvanı gibi, avını kovalıyor ve avlıyor ve... Lanet olsun. *Kendine gel, Ellie*. Bu yıl çok fazla romantik fantastik roman okudum.

Maddox bir erkek. Sadece normal bir insan, şekil değiştiren ya da bir kitaptaki karakter değil. O benim romantik kahramanım değil ve ben kesinlikle ana karakter havası yaymıyorum. En azından ona karşı değil. Bunu yıllar önce açıkça belirtmişti ve ona dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğimde bunu hatırlamam gerekiyor. İstediğim zaman o gözlerde kendimi kaybetmeyi.

Etkinliğin yapıldığı ana salona geri dönüyorum. Akşam yemeği, eğlence ve bir hayır amaçlı müzayede var. Diğer konuklara bakınca, bir şey satın alacak kadar zengin olmadığımı tahmin ediyorum. Ama sorun değil; bu, Amber'ın Intrepid Young Voices Vakfı için düzenlenen bir bağış etkinliği. Gelmeden önce araştırmıştım ve vakıf harika işler yapıyor. Zorlu koşullarda büyüyen parlak ve yetenekli çocuklara finansman, mentorluk ve eğitim sağlayarak parlamaları için fırsat sunuyor.

şu anda bana bakarak kimse bunu anlayamaz — en azından umarım öyle değildir — ama ben de zorlu bir geğmişten geliyorum. Kendinden neredeyse vazgeçmişken birinin sana inanmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Dünya ve seni sevip koruması gereken insanlar sana değersiz olduğunu söylediğinde. Bazen tek gereken, bir kişinin seni gerçekten görmesidir. Bu yüzden, ne kadar istesem de açık artırmada satılan imzalı Yankees şapkasına elli bin dolar ödeyemeyeceğim, ama bu harika amaca bir bağışta bulunacağım.

Jamestech ekibinin oturduğu masayı arıyorum. Henüz kimse koltuğunda değil. Görünüşe göre etkinliğin bu kısmı, ortalıkta dolaşmak, sosyalleşmek, kıyafetleri karşılaştırmak ve dedikodu yapmak için ayrılmış. Telefonuma bir göz atıyorum. Aslında akşam yemeğine bir saat var. Bu düşünceyle karnım guruldadı ve çıkmadan önce çantama bir granola bar sıkıştırdığım için mutlu oldum. Belki gizlice kaçıp vücuduma biraz enerji verebilirim.

Çeşitli nedenlerden dolayı gerginim. İş yerinde yoğun bir gün geçirdim, şık kıyafetim konusunda biraz gerginim ve... Maddox burada. Daha fazla söze gerek yok.

Çantamı alıp kalabalığın içinden yolumu açıyorum. Belki yüz kez "affedersiniz" diyorum, her seferinde daha da garip hissediyorum. Bu, size her zaman uygun görünmeyen bir dünyada iri bir insan olmanın getirdiği şeylerden biri: Sandalyelerin arasından sıkışıp sırtların arasından kaymak zorunda kaldığımda her zaman kendimi rahatsız hissediyorum, kıcımla masadan pahalı bir şarap şişesini muhteşem bir şekilde devireceğimden yarı endişeliyim.

Sonunda çıkışa ulaşıyorum ve "*Gizli Bahçe*" yazan bir tabela görüyorum. Tabela orayı gösteriyorsa o kadar da gizli olamaz herhalde, ama muhtemelen işimi görür. Belki sigara içenler içindir, ya da granola bar yiyip beş dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyan gergin kızlar içindir.

Onun yönüne doğru yürüyordum, topuklarım mermer zeminde tıkr tıkr ses çıkarıyordu ki onu gördüm. Kardeşlerinden ayrılmış, garsonlardan biriyle sohbet ediyordu. Adam göğsünü kabartarak gülüyordu ve Maddox'u bu yönüyle hatırlıyorum. Fas'taki restoranda çalışan insanlarla konuşuş şekli, onların hayatlarına içten bir ilgi gösterişi. Tariflerini sorması. Stereotipik bir gezgin pisliği gibi davranmaması. Çekiciydi, ama samimi geliyordu. Gerçek. Yutkunuyorum, çantamı bir kalkanmış gibi sıkıca tutuyorum.

Çekici, ta ki benim özgüvenimi paramparça edene kadar.

Buradan çıkmam lazım. Çok terledim. Elbise çok dar. Maddox her şeyde aşırı. Çıkışa bakıyorum, kaçmayı planlıyorum ama çok geç. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, Maddox başını kaldırıyor. Kalabalığın üzerinden gözlerimiz buluşuyor ve ben kıpırdamıyorum. O beni karanlık bakışlarıyla sabitlerken kendimi av gibi hissediyorum. *Kahretsin!* Bana doğru geliyor.

Maddox birkaç dev adımla odayı geçiyor. Kalabalığın arasından özür dileyerek ilerleyen benden farklı olarak, kalabalık onun için hiç çaba gerektirmeden açılıyor gibi görünüyor.

Gerçekten bana mı geliyor? Belki de hayal görüyorumdur ve erkekler tuvaleti tam arkamdadır.

Hayır. O burada. Tam önümde. Gözleri vücudumda dolaşiyor ve benimkilere takıldığında, sanki parıldıyorlarmış gibi geliyor. Bu doğru olamaz. Yeniden bir araya geldikten sonra bile, bana sadece kibar davrandı, ailesinin imparatorluğunun dost canlısı bir çalışanıymışım gibi.

Yakından bakınca daha da yakışıklı görünüyor. O smokin kesinlikle vintage ve bu bile ona karşı hissetmek istediğim duygulara gölge düşürüyor. Dünyadaki tüm paraya sahip ama kıyafetinde sürdürülebilir bir seçim yapmış. Ya da belki de umurunda değil.

"Ellie," diyor, yanıma yaklaşarak. "Vay canına. O elbise sana çok yakışmış." Şaka mı yapıyor... yoksa gerçekten mi öyle düşünüyor? Ya ya da bunu giyebileceğime inandırdığı için onu boğacağım.

"Ah, bu eski şey mi?" diye mırıldanıyorum. "Sadece üstüme attığım bir şey." Saatlerce alışveriş yaptıktan, tereddüt ettikten ve sonunda kredi kartımı verirken gözlerimi sıkıca kapattıktan sonra. "Ama teşekkürler," diye ekliyorum.

O çok yakın. Nefes alamıyorum. Bakışları üzerimde dolaşıyor. Sapık bir şekilde değil, ama karnımın derinliklerinde kelebeklerin uçuşmasına neden olacak şekilde. "Çok güzelsin. Gerçekten çok güzelsin."

Yukarı bakıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? Abartıyor. İstemedi de olsa gözlerimi deviriyorum. *Kahretsin*. Bu kabaydı. Umarım fark etmemiştir.

"Gözlerini devirmen ne anlama geliyor?" diye soruyor hemen. *Kahretsin*. "İltifatım seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Öyle bir niyetim yoktu, yemin ederim. Gerçi..." Başını eğiyor, beni rahat hissetmeyeceğim kadar yakından inceliyor. Sanki aklımı okuyabiliyor gibi hissediyorum ve onun hakkındaki karmakarışık düşüncelerimin içinde dolaşmasını istemiyorum. "Bence sorun iltifatı değil. Peki bu küstah tavrının arkasında gerçekte ne var, Ellie?"

Küstah tavır mı? Ciddi mi bu adam? Benden küstahlık *görmedi* ki. Artık onun patronumun küçük kardeşi olması umurumda değil ve yine burada, karşımda olması beni çok sinirlendiriyor.

Tamam, bir yanım onu görmek istiyordu, ama o yanım aptal ve ortadan kaybolması gerekiyor. Bu adam benim için iyi değil. Hiçbir zaman benim için iyi olmadı. Yenilebilecek kadar yakışıklı bir erkek gibi ortaya çıkması kötü. Ama sonra bana güzel olduğumu söyleyerek küçümsüyor ve ben ona yalakalık yapıp ayaklarına kapanmadığımda bana küstahlık yapmakla suçluyor mu? Belki de yanılmışımdır ve o da, kıvrımlı bir kızın ilgisine minnettar olmasını bekleyen o pisliklerden biridir. Eğer öyleyse, çok hayal kırıklığına uğrayacak.

Kendimi küçültmeye çalışırken kambur durduğumu fark ettim. Dik duruyorum. Omuzlar geriye, göğüsler öne, çene yukarı. "Fas'ta tanıştığımızda beni güzel bulmadığın belli," diyorum. Soğukkanlı ve küçümseyici olmaya çalışıyordum ama aslında alaycı bir ses tonum var. Bu da onun küstahlık hakkındaki iddiasını doğruluyor. Burada kazanabileceğimi sanmıyorum, o yüzden hemen buradan ayrılmanın zamanı geldi.

Pişman olacağım bir şey söylemeden veya yapmadan ondan uzaklaşmam gerektiği için, pek de gizli olmayan bahçeye giden tabelayı takip ederek arkayı dönüp çıkıyorum. Sahtekarlığa tahammül edemiyorum ve benim yanımda her zaman bu kadar nazik davranmasından nefret ediyorum. Her zaman çok çaba sarf ediyor ve ikimiz de gerçeği bildiğimiz için bu çok yorucu. İkimiz de benim onun tipi olmadığını bildiğimiz halde neden benden hoşlanıyormuş gibi davranıyor?

İnsanlar size kim olduklarını gösterdiğinde onlara inanın diyen o eski atasözüne hep inanmışımdır. Ve o bana Marakeş'te gerçek yüzünü gösterdi. Elbette nazik ve tatlı görünüyor, ama bu sadece çekici kişiliğinin bir parçası.

bunun elinde olmadığını ve muhtemelen doğuştan böyle olduğunu düşünüyorum. Ama bunların hepsi çok gereksiz.

Ben geri çekilirken, elini uzatıp kolumu tuttu. Kolumu çekip onu öfkeyle süzdüm. Bana dokunması için izin vermemiştim. Kaşlarını çatı ve bir adım geri attı. “Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama lanet olsun, Ellie, sadece konuşamaz mıyız? Aramızda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Beni bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım? Ve Fas hakkında ne demek istiyorsun?”

Lanet olsun, neden bu kadar sevimli? Kızmaya çalışıyorum. Ama o çok şaşkın, çok sevimli ve hiçbir erkeğin olmaya hakkı olmadığı kadar seksi görünüyor. Evren neden bana bunu yapıyor? Bana karşılık verecek bir adama tamamen takılmamı istemek çok da fazla bir şey değil herhalde. Kendi ligimden biri. Maddox gibi, tamamen kendi liginde olan biri değil.

Yüksek sesle iç geçirdim. “Senden nefret etmiyorum. Ama lütfen, beni rahat bırakır mısın? Biraz hava almam lazım.”

“Ben de. Bu... şey, zor bir gün oldu. Seninle gelebilir miyim? Lütfen iki insan gibi konuşabilir miyiz?”

Yine gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum. Hayır demek, yeterince konuştuğumuzu söylemek istiyorum. Ama gözlerindeki bakış, bunun ona gerekli olduğunu söylüyor. Mücadele ettiğini. Bir tür acı çektiğini ve belki de bu konuda bir şeyler yapabileceğimi fark ettiğimde içimdeki şefkat devreye giriyor. Ya da girmez, konuşmanın ne kadar samimi olacağına bağlı olarak. Onunla olan sorunlarımı bir kenara bırakırsak, bir zamanlar birbirimize ruhlarımızı açmıştık ve belki de o buna tekrar ihtiyaç duyuyor.

"Tamam. Ama duymak istediğin her şeyi söyleyeceğime söz veremem, Maddox." "Sorun değil. Seninle birlikte olmak bana yeter."

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve sevimli oturma alanları olan bir avlu buluyoruz. New York'ta kış ve soğuk hava açıkta kalan omuzlarıma çarptığında titriyorum. Hava tahminleri bu gece kar yağabileceğini söylüyordu, bu Ocak ayında New York için olağandışı bir durum değil ve Jessica Rabbit gibi giyinmemek için bir başka iyi neden.

“Üşüdün mü?” diye soruyor, titrediğimi fark ederek.

"Evet. Romantik bir hareket yapıp ceketini üzerime mi geçireceksin?"

O sırtıyor ve aptal kalbim hızla atmaya başlıyor. “Yok. Ama şunu yapabilirim.” Bana doğru eğiliyor ve kalbim hızla atmayı bırakıyor, neredeyse patlayacak gibi. Parfümünün kokusu

delicesine güzel ve göğsü çok yakın.

Bir düğmeye basıyor ve üstümüzdeki ısıtma lambalarından biri yanıyor. Tabii. Bu gerçekten yardımcı oluyor.

"O zamanlar seni güzel bulmadığımı söylediğinde ne demek istedin?"

Demek bu konuyu açmak istiyor. "Bence bu çok açık, Maddox."

Kafası karışmış gibi bana göz kırpmıyor. "Hayır, hiç de değil. O zaman sen söyle bakalım."

Yanaklarım yanıyor, ve bunun sebebi sadece ısıtma lambası değil. Bu, utanç ve mahcubiyetin bir karışımı. O reddedilme anısının hatırası, ama aynı zamanda şimdi, bunu kelimelere dökmeye çalışırken, onun yanlış bir şey yapmadığını fark etmem. Bu adamın beni çekici bulmaması gayet normal. Bu günlerde bu liste pek de özel sayılmaz.

"Ellie? Lütfen konuş benimle," diyor ve sesindeki yalvaran ton beni mahvediyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ne olacaksa olsun. "O gece seninle çıktım çünkü bana senin kesin bir şey olduğun söylenmişti," diye patlıyorum, söylerken utançtan yerin dibine giriyorum, ama bana bu şekilde bakmasını kesmesini istiyorum. Tanrım, sesli söyleyince kulağa daha da kötü geliyor.

Gözleri şaşkınlık mı, yoksa dehşet mi? Muhtemelen ikisi de. Ve nedenini tamamen anlıyorum. Dahası da var ve belki ona anlatırım, ama şu anda, olduğu haliyle, kulağa korkunç geliyor. Eğer bir erkek olsaydım ve bir kadın hakkında böyle bir şey söyleseydim, haklı olarak pislik olarak adlandırılırdım.

"Kesin bir şey mi?" Yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde gülüyor, bahçedeki diğer insanların dikkatini çekiyor. "Beni ne sandın... ne, lanet olası bir jigolo mu?"

Ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Tanrım, utanç içindeki kadınların koruyucu azizesi, lütfen, lütfen yer yarılın da beni yutsun. "Hayır, öyle değil. Sadece herkes bana öyle söyledi ki..."

"Herkes mi? Gerçekten mi? Çünkü ben herkesle yatmadım..."

"Hayır. Tamam. Tanıştığım birçok kız bana senin, bilirsin, buna açık olduğunu söyledi. Kimseye hayır demediğini." Parmaklarımın arasından ona bir göz atmaya cesaret ediyorum.

Başını sallıyor, hem eğlenmiş hem de üzgün görünüyor. "Bu biraz saçma, Ellie. Bu arada, lütfen bana bakar mısın?"

Aslında gerçekten de çok saçma. Ellerimi indirip ona dönüyorum. Şu anda yanaklarım muhtemelen elbisem kadar kırmızıdır.

Başını bir yana eğmiş, merakla bana bakıyor. “Demek sadece bedenimi istemiştin, ha?”

Yüzümü buruşturuyorum. Tanrım, bu kulağa çok kötü geliyor. “Öyle değildi, Maddox.”

Çenesini eline dayadı, koyu kahverengi gözleri parıltıyordu. Nasıl oluyor da bu berbat konuşmayı yaparken bile bu kadar yakışıklı görünebiliyor? “O zaman nasıldı? Anlat bana.”

İşleri kolaylaştırmıyor ve bir yanım onu suçlamıyor. Sanırım son birkaç yıldır kendime aynı hikayeyi anlatıp kendi efsanemi yarattım. Aramızda olanlar beni derinden incitti ve bununla başa çıkma yöntemim tüm suçu ona yüklemektir. Bu adil miydi? Hiç de değil, ama o yalnız geceleri atlatmamı sağladı. Sanırım onu karizmatik bir pislik olarak resmetmek, ona o şekilde açıldığım için kendimi daha az aptal hissetmemi sağladı. Arkadaşlarıma bile yapmadığım bir şeyi, hiç tanımadığım yabancılara yaptım.

"Tamam. Şey. O zamanlar gerçekten zehirli bir ilişkiden yeni çıkmıştım. Kendimi çok kötü hissediyordum..." Gözlerimi kapatıyorum ve cildimin yanmasını durdurmaya çalışıyorum. Neden bunca yıl sonra bile bu kadar zor geliyor? Sanki bir zaman makinesine atlamışım ve tam oraya geri dönmüşüm gibi, yine kimseye layık olmadığımı hissediyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, hâlâ bana dikkatle bakıyor. Hâlâ bir açıklama bekliyor.

"Vücuduma güvenim azdı, anlıyor musun? Ve senin hakkında bir şeyler duymuştum. Hosteldeki kızlardan ve seyahatlerim sırasında. Bir nevi ünlüydün, Maddox."

Derin bir nefes alıyor, yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme var, gözlerine hüznün çöküyor. “*Kesin bir şey olarak mı?*”

Başımı sallıyorum ve hüznün tam anlamıyla bir acıya dönüşüyor. Artık bunu onun bakış açısından çok net bir şekilde görebiliyorum ve bu berbat bir şey. O çok karmaşık bir insan ve biz onu nesneleştirdik. Sanki bir tür seks oyuncağıymış gibi onu “kesin bir şey”e indirgedik. Acaba onun hayatıma bu şekilde geri dönmesinin bu kadar hoş olmayan bir şok olmasının nedenlerinden biri de bu muydu? Mesele sadece, görünüşe göre dünyanın geri kalanına evet derken beni reddetmiş olması değildi. Mesele, benim de davranışlarımdan utanıyor olmamdı. Onu tekrar görmek, bana bunu bir ayna gibi gösterdi.

“Çok üzgünüm, Maddox. O zamanlar seni tanımıyordum ve bu... ah, tanrım, senin hakkında öyle konuşmaları çok yanılttı, biliyorum, ama kötü niyetli olduklarını sanmıyorum. Onlar için sadece eğleneliydi. Ve yeteneklerine

yeteneklerini çok övüyorlardı. Yani, bilmiyorsan, Marakeş'te bir efsane gibiydin ve dürüst olmak gerekirse..."

"Ellie," diye sözlerimin akışını kesiyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip çok ihtiyacım olan bir nefes alıyorum. "Sorun yok. Gerçekten."

Başımı salladım. "Hayır. Bence değil."

Bunca zaman onun benimle yatmayacağını ona karşı bir koz olarak kullandım, ama ancak şimdi ondan bunu beklemenin ne kadar saçma olduğunu anlıyorum. Reddedilmesi canımı yaktı, özellikle de aramızda böyle bir bağ varmış gibi göründükten sonra—dört aydır birlikte seyahat ettiğim adamdan ayrılmamdan bile daha fazla acıttı—ama bunların hiçbirisi Maddox'un suçu değildi.

Yine gülüyor, bu sefer alaycı bir şekilde. "Hayır. Gerçekten öyle. Hakkımda söyledikleri her şey doğrudur. Ben garantili bir vuruştum." Gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü buruşturdu. "Nefes alan her şeyle yattım, Ellie. Kendime hiç saygım yoktu. Kendime eğlendiğimi söylüyordum. Ama sonunda eğlenmiyordum, sadece başka şeylerden kaçıyordum. O kadınları, onların beni kullandığı kadar ben de kullanıyordum. Gerçek bu ve şimdi bundan utanıyorum."

"Oh." Dudaklarımı ısıırıyorum, bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettireceğinden emin değilim, çünkü bana daha çok ikincisini hissettiriyor. Burada oturmuş, benim yüzüme karşı, benden başka herkese yatacağını itiraf ediyor. "Anladım."

Yüzünde bir duygu parladı ve ifadesi ciddileşti. "Bu yüzden bekâr kalmaya karar verdim."

Neredeyse tabureden düşüyordum. Beni şok etmek kolay değildir, ama doğru mu duydum? "Ne olmaya karar verdin?"

"Bekâr kalmaya." Yumuşak bir gülümsemeyle. "Marakeş'e dönmeden kısa bir süre önce."

"Bekârlık. Yani... hiç seks yok mu?"

Omuz silkiyor, boyun eğmiş gibi görünüyor. Sanki bu, milyonlarca kez yaptığı bir konuşma gibi. Eminim şu anda herkesin yüzünde benimki gibi şaşkın bir ifade vardır. Bu adamın imeklikle bir ilgisi olduğunu düşünmek imkansız. Bu beni o kadar sarsıyor ki, onun bir sonraki sözlerini ancak geç fark ediyorum: "Marakeş'e dönmeden kısa bir süre önce."

Zamanlamayı anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Fas'taydı, Mad Dog gibi, ahem, nabızı atan her şeyle yatıyordu. Sonra gitti mi? Sonra geri geldi, aleti aktif hizmetten emekli olmuş olarak mı? Acaba...

"Yani tanıştığımızda, çıktığımızda bekardın?"

O başını salladı.

"Peki hâlâ öyle misin?"

"Yüzde yüz."

"Vay canına!" Derin bir nefes verip başımın dönmesini durdurmaya çalışıyorum. Bu demek oluyor ki... *Vay canına!* "Üzgünüm, bunun beni neden bu kadar şok ettiğini bilmiyorum. Sadece... şey, duymak çok alışılmadık bir şey, sanırım. Daha önce kendi isteğiyle cinsel perhiz yapan biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Hiç bilmiyordum. Sanırım kafamda seninle ilgili bir imaj vardı."

"Dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar doğru bir imajdı. Gerçekten de devasa bir kadın avcısıydım."

Bu fikre alıştıkça kafamda düşünmeye başlıyorum. Yani, bu zor olmalı. Şu adama bak. Teklif almadığı da değil. Adam bir tanrı. Kendini ona atan tek kadın ben olamam. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine hala karar veremiyorum. Hiçbir fikrim yok. Hâlâ "vay canına"nın ötesine geçmeye çalışıyorum.

Portakal suyundan bir yudum alıyor. "Peki, artık bildiğine göre, benim kesin bir şey olduğuma ikna olduktan sonra seninle seks yapmadığım için beni affedebilir misin?"

Daha yeni sakinleşen yanaklarım yine kızarıyor. "Tabii ki affedebilirim. Bunu söylediğim için çok üzgünüm."

"Özür dileme. Dediğim gibi, öyleydim. Bu yüzden de cinsel perhiz yapıyordum."

"Peki, sen... şey," ona doğru eğilip fısıldayarak soruyorum, "seks bağımlısı mıydın?"

O, sorumun müdahaleci doğasından çekinmiyor, bu onda takdir ettiğim bir şey. "Hayır. O kadar basit değil. Bağımlılık eğilimli bir kişiliğim var ve birçok sorunum var. Ayrıca içki içmiyorum ya da herhangi bir uyuşturucu kullanmıyorum. Seks, sadece yüzleşmem gereken şeylerden kaçmanın, kaçmanın başka bir yoluydu. Sana bahsettiğim bazı şeyler."

Konuşarak geçirdiğimiz o geceyi hatırladım. O zaman bazı şeylerden bahsetmişti. Kaybettiği yakınları, annesini ve kız arkadaşını kaybetmesi. Babasıyla ilişkilerinin bozulması. Hâlâ tüm bunlardan yaralı görünüyordu. Karşılığında ben de çocukluğumdan bahsetmiştim. Tüm o iğrenç hikâyeyi değil, o buna hazır değildi. Ama ben de gençken annemi kaybetmiştim. Kısa sürede çok şey paylaştık. O içini döktü, ben ise tüm bu zaman boyunca benimle yatmadığı için ona kızmıştım. Kendime bir tekme atmam lazım.

"Sonunda seks benim için bir anlam ifade etmeyi bıraktı," diyor. "Artık eğlenceli gelmiyordu. Ben de hayatımın diğer alanlarına odaklanmaya karar verdim."

"Özlemiyor musun?"

Kafam tam anlamıyla sorularla dolu, ama aklıma gelen ilk soru bu. Bana uzun uzun bakıyor ve zihnim, olmaması gereken yerlere, örneğin bunu tekrar deneyecek kadar özlüyor mu diye düşünmeye başlıyor. Özellikle de benimle. "Bazen, evet."

"Peki, evliliği mi bekliyorsun? Doğru kişiyi mi? Yoksa sonsuza kadar bekâr kalacak mısın?" Merakımı gizleyemiyorum. Umarım hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorumdur. *Ne yazık.*

"Aslında aklımda bir son nokta hiç olmadı. Sanırım, benim için artık mantıklı gelmediğinde bekâr kalmayı bırakacağım."

Bu, belirsiz ve genel bir cevap, ama aynı zamanda çok samimi. Hak ettiğimden daha samimi. Yine savunmasız davrandı, belki ben de öyle yapmalıyım. "O geceyi hiç unutmadım, Maddox."

"Ben de. Özel bir geceydi. Ertesi gün veda etmek için geri geldim, belki de numaranı almak için. Ama sen..." Kaşını kaldırdı. Sanırım bana gerçeği söylemem için bir şans veriyor.

"Saklanıyordum. Arkadaşıma beni idare etmesini söyledim. Çok utanıyordum Maddox. İsteddiği bir erkekle seks yapmak isteyen hiçbir kadını kesinlikle yargılamıyorum, ama ben hiç o tür bir kız olmamıştım, anlıyor musun? Kendimi hiç o şekilde ortaya koymamıştım. O yüzden seni odama davet ettiğimde, bu benim için büyük bir olaydı. Senden hoşlanıyordum ve senin, bilirsin, kesin bir şey olduğunu düşünüyordum."

Bunu söylerken hâlâ utanıyorum. O başını sallıyor, düşünüyor.

"Dur, yani bunca zamandır benim seninle seks yapmayacağımı düşündün çünkü...?" Gözlerini kısıyor.

Kendime hızlıca bir göz attım. Yeni elbisemin dikişlerini gerginleştiren uyluklarım. Kumaşa baskı yapan karnımın yuvarlaklığı. Muhtemelen geçmişte çıktığı süper modellerin aksine. Ne modaya uygun New Yorklu kızlara benziyorum, ne de birlikte seyahat ettiğim pek çok kadına. Bunun için kendimi yargılamıyorum, ama bu da bir gerçek.

"Sadece senin tipin olmadığım için olduğunu düşündüm."

Kaşlarını çatıyor ve bu onu bir şekilde daha da yakışıklı gösteriyor. "Mavi gözlü, nazik, zeki ve çarpıcı güzellikteki kadınlar benim tipim değil mi sence?"

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı yüzüm kızarıyor. Beni rahatlatmaya çalışıyor. Belki de bana bekâr olduğunu söyledikten sonra flört etmekte kendini güvende hissediyor. Tanrım, kafam allak bullak oldu.

Derin bir nefes alıyorum. “Bunu söylemene gerek yok Maddox. Benimle yatmak istememekte özgürsün. Egom hayatta kaldı.” Bu tamamen doğru değil, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

“Ellie.” Sesi acı dolu. “Marakeş’e döndüğümde, eve dönmeden önce orada bir hafta geçirmeyi planlıyordum. Kimseyle çıkmaya bile niyetim yoktu. Hayatımın o dönemine bir nevi veda niteliğindeydi. Orada, diğer hiçbir şey olmadan biraz zaman geçirmek istedim. Bunu temiz bir kalple ve berrak bir zihinle yaşamak istedim. Bir kadınla tanışmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sonra o kafede yanıma geldin ve konuşmaya başladık. Beni yemeğe davet ettin...”

Alt dudağını yaladı. Kızların onun hakkında söylediklerine rağmen, evet dediğinde yine de şaşırdım.

“O kadar acınası görünüyordum ki, bana acıdığını düşündüm.”

“Kes şunu.” Sesi derin ve emredici, daha önce duyduğum sesinden çok farklı. Bu ses içimi jöleye çeviriyor, ama aynı zamanda beni dikleştirip dinlemeye zorluyor. “Kendinden böyle bahsetmeni asla duymak istemiyorum, Ellie. Asla. Randevuya evet dedim çünkü seni muhteşem buldum. Ve orada oturup seninle konuşurken hayatımın en unutulmaz gecelerinden birini yaşadım. Harikaydı.”

Ona bakıyorum, kafam tamamen karışmış durumda.

“Ve evet, son zamanlarda verdiğim bekarlık yemini bozup seni yatağa atmayı bile düşündüm, çünkü sen seksi ve güzelsin ve bir erkeği diz çöktürecek türden kıvrımların var. Senin için üzülmedim. Acınacak durumda değildin. Ve tam da benim tipimdin. Ama benim için artık anlamsız hale gelmiş bir şeyle birlikte geçirdiğimiz zamanı lekelemek istemedim. Beni odana davet ettiğinde sana hayır demek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Eleanor Madison, seyahatlerim sırasında yüzlerce kadınla yattım, ama hatırladığım tek isim seninki.”

Nefesimi keserek içime çektim. Sözleri beni tam kalbimden vurdu, karıncalanan kadınsı bölgelerimden bahsetmiyorum bile. Her şeyi içten söylüyor, bunu anlayabiliyorum. Beni istemişti, gerçekten istemişti. Sadece zamanlama kötüydü.

Neden hâlâ bekâr? Çünkü şu anda sadece sözleriyle bile iç çamaşırlarımı eritebilir. Söylediği şeyler. Sesindeki tutku. Gözlerinin benimkilere kilitlenmesi, bırakmaması.

Dünya tarihinin en kötü zamanlamasıyla, Drake onun arkasında belirir. Beden dilimizi okuyarak bana başını sallar. “Böldüğüm için üzgünüm kardeşim. Etkinlik on dakika sonra başlıyor.”

Maddox cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor. "Evet. Tamam. Hemen geliyorum."

Drake sırtına bir şaplak atar. “Amber fotoğraf çekimi için hepimizi istiyor.”

Maddox hâlâ bana bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi. Ya da benim bir şey söylememi istiyor. Ama beynim kısa devre yapmış gibi. Bir şeyler ters gitmiş ve beynim ağzımla bağlantısını kaybetmiş. Konuşamıyorum. Sadece ağzım açık kalıyor.

“Bana ihtiyaç var, Ellie. Konuşabildiğimize sevindim. Gecenin geri kalanının tadını çıkar.”

Ben nihayet tek bir kelime bile söyleyebildiğimde, o çoktan uzaklaşıyordu: “İyi geceler.”

11. Bölüm

Maddox

İki gün sonra, kelimenin tam anlamıyla şapkam elimde Jamestech ofislerine gidiyorum.

Bunun, takım tarafından imzalanmış bir Yankees şapkası olması beni tedirgin ediyordu.

Hayır, lanet olsun, beni tedirgin eden o lanet şapka değil, onu *onun* için almış olmam. Amber'ın hayır etkinliğinde açık artırmaya çıkarılmıştı ve yan masadan bile, onu görünce ne kadar heyecanlandığını görebiliyordum. Gecenin geri kalanında iş arkadaşlarıyla oturup, rahat sohbetlerine gülümseyip kahkaha atarak iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ama 69 numaralı lot ortaya çıktığında —benim pahasına güldüğün için teşekkürler evren— gerçekten canlandı.

Onun eğlenmesini izlemek hoşuma gidiyordu, ama odaya bakıp onun bana baktığını her gördüğümde daha da memnun olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Kızarır, başka yere bakar ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Çok tatlıydı. Sanki lisedeymişiz ve ben ona bir not uzatmışım gibi. Benden hoşlanıyor musun, E ya da H?

Tabii öyle olsaydı işler çok daha basit olurdu. Artık bu kadını incittiğimi biliyorum ve neden bu kadar mesafeli davrandığımı daha iyi anlıyorum.

İronik bir şekilde, doğru şeyi yapmaya çalışırken onu incittim. Bu hikayede bir ders varsa, ben onu aramıyorum. Fas'ta onunla yatmadım çünkü anlamsız sekslerden bıkmıştım. İçimdeki boşluğu doldurmadı; acımı dindirmedi. O zamana kadar, belki de hiçbir şeyin bunu tamamen başaramayacağını fark etmiştim, ama çaba gösterip en azından denemenin zamanı gelmişti.

Belki daha iyi idare edebilirdim, neden odasına gelemeyeceğimi ona söyleyebilirdim. Öyle yapsaydım, son iki yılı benim onu reddettiğimi düşünerek geçirmemiş olurdu. Tam tersi doğrudu. Onu çaresizce istemiştim. O gece hostelin kapı eşiğinde dururken, ılık akşam havasından kızarmış teni, dağınık bukleleri, göğüslerinin arasında akan bir ter damlasıyla, onu hiç bir kadını istediğimden daha fazla istemiştim. Bu, içimdeki şeytanlarla kazandığım ilk savaşımlardan biriydi. Hayır demek. Uzaklaşmak.

O geceyi pek çok nedenden dolayı sevgiyle hatırlıyorum ve onun o geceye dair anılarının lekelenmiş olduğunu düşünmek bana acı veriyor.

Onu incitmek istememiştim, ama incittim.

Artık iletişim kurma konusunda çok daha iyiyim. En azından asansörle yukarı çıkarken kendime böyle söylüyorum. Öyleyse, durum böyleyse, bugün ona ne diyeceğim? “Merhaba, pislik gibi davrandığım için özür dilerim, yemin ederim ki seninle yatmak istemiştim. İşte, iki yıldır süren kırgınlığını telafi etmek için bir Yankees şapkası.” Evet. Çok da kibar, Maddox.

Mason'ın ofisinin önünden geçerken Deborah'a başımı sallıyorum. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sallayarak bunun bir hata olmadığını ona belli ediyorum. Koridordan ilerleyip Ellie'nin ofisine doğru giderken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. İçeriden kahkahalar geliyor. Kız kahkahaları. Beni gülümseten, ama aynı zamanda bir dolaba saklanmak istememe neden olan türden kahkahalar. Nedense, tüm bunların altında, birinden hoşlandığımda hâlâ beceriksiz bir çocuk gibi hissediyorum, ki bu uzun zamandır başıma gelmemişti. Yasmin'den ve sonrasında olanlardan sonra... kendime bir daha asla o şekilde incinmeyeceğim diye söz vermiştim. İçimdeki o canavarı sonsuza dek kilitli tutmanın tek kesin yolunun bu olduğunu kendime söylemiştim. Ama o her halükarda hep oradadır, yüzeyin altında pusuda bekler, serbest kalmak için bir fırsat kollamaktadır.

Belki de o hiç gitmeyecek. Her zaman benim bir parçam olacak. Onu kontrol edememe korkusuyla yaşamayı bırakmam lazım, çünkü son on dört yıldır bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardım.

Kapıyı çalmak üzereyim ki kapı açılır ve ben sendeleyerek içeri girerim. Yumruğumla kısa boylu sarışın bir kadının yüzüne vurmamak için son anda kaçırım ve ikimiz de şok olmuş sesler çıkarırız. Bu noktada onunki benimkinden belki daha erkeksi. Savunmam gerekirse, ben zaten sinirlerim bozuk durumdayım.

Kadın beni baştan aşağı süzdükten sonra Ellie'ye dönüyor. “Tanrım, bu çok hızlı oldu. Ekstra büyük boy mu sipariş ettin?”

Neler olduğunu hiç anlamıyorum ama görünüşe göre bu çok komik. “Git,” diyor Ellie, odadan çıkması için işaret ediyor. “Derslerde görüşürüz, tamam mı?”

"Tamam, tatlım." Bana bir kez daha baştan aşağı bakıyor. "Ama ertelemek istersen, seni tamamen anlarım."

Koridorda kaybolur ve ben arkamdan kapıyı kapatırım. Ellie dostça ve samimi bir şekilde gülümser ve bu, kalbimin küçük bir tap dansı yapmasına neden olur. Bu gerçek bir gülümseme. Samimi bir gülümseme. Tekrar karşılaştığımızdan beri ondan gördüğüm ilk gerçek tepki. En azından ilk olumlu tepki.

"Saçma sapan konuşuyorduk," diye açıklıyor, yanakları tatlı bir pembeye bürünüyor. "Flört uygulamalarına bakıyorduk ve işe yarıyor mu diye merak ediyorduk. Aptalca şeyler, üzgünüm."

Flört uygulamaları mı? Ellie flört mü ediyor? *Eh, neden etmesin ki... ve sorun değil, pislik. Mesele bu değil.*

"Uh. Seni görmek güzel Maddox. Nasılsın?"

Çaba gösteriyor. Bir bukile saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bu beni çığına çeviriyor.

Kahretsin. Buraya aramızı düzeltmek, arkadaş olmak için gelmişim. Ama bu sandığımdan daha zor olacak. O ayağa kalkınca, başkasında makul duracak bir iş kıyafeti içindeki kıvrımlarını tam olarak görebildim; aslında hemen hemen her şey sandığımdan daha zor. Tam boy paltomu giydiğim için mutluyum, çünkü "Ben platonik bir ilişki arayan, cinsel ilişkiden uzak bir adamım" diyen hiçbir şey, şiddetli bir ereksiyon kadar etkili olamaz. Her ihtimale karşı, taşıdığım çantayı önüme alıyorum.

"İyiym. Ve ben, şey... sana bir hediye getirdim."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirliyor, sonra memnun bir ifadeyle bana gülümsüyor. Kahretsin, bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Sırf gözlerindeki o ışıltıyı görmek için ona her gün hediye getirmek istiyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Buna 'duygularını incittiğim için telafi' hediyesi de diyebilirsiniz." "Buna gerek yok. Telafi etmesi gereken benim.

Senin bir tür... şey... olduğunu varsaydığım için özür dilerim..." Yüzü daha da kızarır ve ellerini yanaklarına götürür.

"Seks oyuncağı mı?" diye öneriyorum, gözlerini sıkıca kapatıp başını salladığında çok hoşuma gidiyor. "Sorun değil. Seni affediyorum. Ve artık, seni çekici bulmadığım için sınavdan kalmadığımı söylediğimde bana inanıyor musun?"

Biraz daha başını sallıyor, bukleleri sallanıyor, göğüsleri sade beyaz bluzunun altında dikkatimi dağıtan her türlü hareketi yapıyor. Duruşumu değiştiriyorum, sikime biraz yer açmaya çalışıyorum. Bu çok garip bir durum.

"İnanıyorum ve bana açıkladığın için teşekkürler. Hâlâ bekar mısın?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki pişman olmuş gibi dudağını ısıırıyor. Yüzü biraz daha kızarsa, kendiliğinden alev alacak. Yine çok tatlı. Onu burada biraz işkence edebilirim. Onunla flört edebilirim. Aramızda hâlâ bir kıvılcım olduğu gerçeğinin tadını çıkarabilirim.

Ama içimden bir iç çekip ellerimi sakalımın arasında gezdiriyorum. Bunu yapamam. İkimiz için de adil olmaz, özellikle de o sadece şu anki halimi görüyor

, eskiden olduğum adamı değil. Karanlığımı kontrol altında tutmazsam hala olabileceğim adamı.

“Evet. Bu durum iki gece öncesinden beri değişmedi. Bak, Ellie... Senden hoşlanıyorum, tamam mı? Birlikte geçirdiğimiz zamanları hâlâ hatırlıyorum. Birbirimizle ne kadar rahat konuştuğumuzu. Ne kadar çok güldüğümüzü, hatta oldukça derin konular paylaşıırken bile. Eğer sen de buna açıksan, artık aramızdaki mesele hallolduğuna göre, belki arkadaş olabiliriz diye umuyordum?”

"Arkadaş mı?" diye tekrarlıyor.

Kahretsin, saklamaya çalıştığı hayal kırıklığının izini duyabiliyorum ve bu cehennemden daha ateşli. Beni istiyor. Ve şimdi onu masanın üzerine itip, dizlerimin üzerine çöküp dilimi aminin içine kaydırduğım anlık bir görüntü geliyor aklıma.

“Arkadaş,” diyorum tekrar, kararlı bir sesle. Bana yaptığı etkiyi göremiyor, ve ben çoktan sikimin tavsiyelerini dinlemeyi bırakmıştım. Sikim bana hep başımı belaya soktu. Ellie—ve vücudu—bağımlılık yapabilir, ve bunun olmasına izin veremem.

Duraksıyor, dudaklarını büzüyor ve bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. “Şey. Belki yapabiliriz. Çok şey, senin bu hediyenin ne olduğuna bağlı olacak.”

Kasığımın bölgesine bakıyor ve bir an için pantolonumun içinde yaşanan partiyi gerçekten görebildiğini düşünüyorum. Sonra çantaya baktığını fark ediyorum. İçinde hediye olan çantaya. *Aptal*.

Çantayı ona uzatıyorum. “Ambalajı biraz yıpranmış, kusura bakma,” diyorum. “Bu tür şeyleri saklarım ve tekrar kullanırım.”

“Her hediye çantasıyla gezegeni mi kurtarıyorsun?” “Evet, öyle bir şey. Bu çok mu saçma?”

"Hiç de değil," diye itiraz ediyor, çantanın içine bakarak. "Ben de aynen öyleyim. Karanlığı lanetlemek yerine bir mum yakmak daha iyidir, değil mi? Buraya geldiğimden beri birkaç sürdürülebilirlik girişimi başlattım. Mason'a bile kahve telvesini geri dönüştürmesini sağladım."

“O sen miydin?” diye soruyorum, sırtarak. “Başlangıçta çok şikayet ediyordu, ama şimdi takıntılı hale geldi. Bir canavar yarattın.”

“Güzel,” diye cevapladı, memnun bir ifadeyle. “Karbon ayak izi küçük olan yeşil bir canavar olduğu sürece sorun yok. Bunu açabilir miyim?”

“Genel olarak öyle.”

Siktir. Birdenbire çok gerildim. Bu aptalca bir fikir miydi? O bizden biri değil. O bizim çılgın dünyamızdan değil. Ona böyle bir şey vermek fazla mı olur?

Paketi açıyor ve ben de yüzünde kızgınlık belirtileri arıyorum. Onun dostluğunu satın almaya çalışmıyorum ve umarım o da bunu öyle görmez. Ancak Yankees şapkasını çıkarıp önüne tuttuğunda, gördüğüm tek şey şaşkınlık ve sevinç. O muhteşem mavi gözleriyle şapkadan bana bakıyor.

"Bu benim için mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. Şu anda duygularımla doluyum. Patlamak üzereyim.

Kaşlarını çatıyor. "Ama bu müzayededen alınan. Bu, 70.000 dolara satılmıştı, değil mi?"

"Evet." Sonunda bana bundan daha pahalıya mal oldu. Başlangıçta oğluna almak için satın alan adam sert oynadı ve sonunda ben de üzerine on bin dolar daha eklemeyi kabul ettim. Aptalcaydı. Tyler muhtemelen bana bedavaya bir tane bulabilirdi. Ama ben tam olarak bunu istedim—onun farkında olduğumu bilmesini istedim. O şapkaya hayran hayran bakarken dikkatimi verdiğimi.

Hala ne düşündüğünü bilmiyorum. Kahretsin, bu çok utanç verici. Hediye poşetlerimi geri döndürmeyi çok önemsiyorum, sonra da küçük bir beyzbol şapkasına absürt bir miktar para mı harcıyorum? Evet. Aferin sana, çevre savaşçısı.

Param var, ama gerekli olmadıkça kullanmıyorum. Bir güven fonum var, uzun zaman önce akıllıca düzenlenmiş, böylece temizlenene kadar ona dokunamayacağım şekilde. Eğer dokunabilseydim, diyelim ki birkaç yıl boyunca Manhattan'da bir sürü zengin satıcı olurdu. Ve sanattan bahsetmiyorum.

Şu anda nispeten mütevazı bir hayat sürüyorum, ama bu, yoksulluğun ne demek olduğunu bildiğim anlamına geldiğini düşünerek kendimi kandırmıyorum. Birçok insan, arkadaşına bir başkasının maaşı kadar pahalı bir şapka alamaz. O da bunu biliyor ve hala kararsız görünüyor.

Lanet olsun, o lanet şapkayı almasını gerçekten çok istiyorum. Şu anda, bu sanki tüm dünyada en önemli şeymiş gibi geliyor. Sanki bu hediye kabul ederse, beni de kabul etmiş olacakmış gibi. Arkadaş olabileceğimiz gibi. Ona verdiğim acıyı geride bırakabileceğimiz gibi.

"Onu almanı istedim," diyorum, omuz silkerek. "Ve bu bir hayır işi. Bu, Amber'ın çocuklarından birinin normalde sahip olamayacağı harika bir hayata başlamasına yardımcı olacak."

Bu sözler onu ikna etmiş gibi görünüyor. Bana gülümsüyor, yüzü tamamen değişiyor. Tanrım, o muhteşem. "Tamam. Madem öyle diyorsun, nasıl reddedebilirim ki?"

Şapkayı elinden alıp, dağınık saçlarının üzerine geçiriyorum. Bukleleri her yöne doğru şapkadan dışarı sarkıyor, asla dizginlenemeyecek vahşi, koyu renkli burgu bukleler.

“Nasıl görünüyorum?” diye soruyor, bana doğru hafifçe dönerek.

Lanet olsun. *Son derece seksi, işte böyle görünüyorsun Ellie.* Onun üzerinde sadece doğum günü kıyafeti ve o lanet Yankees şapkası dışında hiçbir şey olmadığını görmek için neler vermezdim.

“Harika,” diyorum, sesimin titrememesini umarak. “Sadece harika.”

Az önce senin arkadaşın olmayı kabul etti, seni pislik. Sapıklığı bırak da arkadaşlık kurmaya başla.

Bölüm 12

Ellie

2 AY SONRA

Maddox'la öğle yemeği için, onun çok sevdiği küçük bir kafede buluşacağım. Burası vegan bir yer, ikimiz de vegan değiliz ama bu, menüde lezzetli ve sağlıklı seçenekler olduğu anlamına geliyor. Bu her zaman geçerli değil ama Sally's'te geçerli.

Telefonuma bir göz atıyorum ve onun biraz geciktiğini görüyorum. Maddox için bu normal değil, son birkaç aydır birlikte takıldığımız süre içinde bunu keşfettim. Genellikle zamanında gelir ve bir şeye söz verdiğinde sözünü tutar. Bunun en azından bir kısmı telefonunun olmaması yüzünden. Bu bana hâlâ çılgınca geliyor, ama alışmaya çalışıyorum. Matcha'mı yudumlarken kendime hoşgörölü bir gülümseme atıyorum. Çok lezzetli. Tarçın. Bence her şeyin lezzetli olmasının sırrı budur.

Sadece zaman geçirmek için olsa da menüye göz atıyorum. Sally her zamanki gibi bize bugün uygun olduğunu düşündüğü yiyecek ve içecekleri getirecektir. Burası eski moda, sevimli bir yer. Sanki zaman kapsülündeymiş gibi. Burası, East Village'daki eski bir İrlanda pub'ı ve Amelia'nın ona tanıttığı Brooklyn'deki muhteşem bir pizzacı ile birlikte Maddox'un en sevdiği mekanlardan biri. İçki içmeyen bir adam için, alkol servisi yapılan yerlerde çok zaman geçiriyor.

Yine telefonuma bakıyorum, ki bunun bir anlamı yok. Bana mesaj atamaz. Sorun değil, diyorum kendime. Şu anda başka bir yerde olmam gerekmiyor.

Maddox ve ben, tam da onun önerdiği gibi, arkadaş olduk. Onun bende uyandırdığı duygular yüzünden bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim. Yani, bu adam büyük H harfiyle başlayan "seksi" kelimesinin tam anlamıyla seksi. Ve düşününce, büyük O ve büyük T harfleriyle de.

Ama aynı zamanda gerçekten harika bir insan. Bir sürü ortak yanımız var. Ortak ilgi alanlarımız, ortak tanıdıklarımız, aynı mizah anlayışımız. Onu yeniden tanımak harika bir deneyim oldu. Konserlere ve galerilere gittik, çiftçi pazarlarında alışveriş yaptık, Central Park'ta gezindik ve benim de dahil olduğum topluluk bahçesi projesinde gönüllü olarak çalıştık.

Ama esas olarak sadece *konuştuk*. Hem de çok.

Fas'taki o gece bir tesadüf değildi. Gerçekten de inanılmaz derecede iyi anlaşıyoruz. Ona kendim hakkında çok şey anlattım, o da bana bazı şeyler paylaştı. Artık intihar eden kız arkadaşı Yasmin'e ne olduğunu daha iyi biliyorum. Babamın hapiste olduğunu biliyor, ama nedenini bilmiyor. O kısmı hala kendime saklamayı tercih ediyorum.

Maddox, tanıdığım en duygusal zekası yüksek insanlardan biri ve beni yargılamayacağını biliyorum, ama aynı zamanda beni artık sadece arkadaşı Ellie olarak değil, çocukken başına o korkunç şey gelen Ellie olarak göreceğini de biliyorum.

Ve bu da muhtemelen sadece arkadaş kalmamızın ve daha fazlası olmamamızın bir başka nedeni. Maddox, hayatımın geri kalanını onunla paylaşıyordum sır saklayabileceğim türden bir adam değil. Bu samimiyezsiz gelirdi ve o bunun tam tersi. Bunu kendime, arkadaşlıktan öteye geçememekten dolayı kendimi daha iyi hissetmek için söylüyorum; ki bunu çok istiyorum, biraz korkutucu olsa da.

Sanırım ikimiz de hâlâ sır saklıyoruz, ama sorun değil. Hepimizin sırları var, değil mi? Hayatımla ilgili tüm gerçeği çok az kişi biliyor ve bunun bir nedeni var. İnsanlar bana ne olduğunu öğrendiklerinde, bana farklı bakmaya başlıyorlar. Bana acıyorlar. Ya da beni hasarlı biri olarak görüyorlar.

Ama ben hasarlı değilim. Belki biraz çatlak, ama kim değil ki? Maddox bunu anlıyor. Sanırım o da aynı. Masumiyet ve bilgeliğin bir paradoksu; çirkin olabileceğini ilk elden bildiği bir dünyada her zaman güzelliği arıyor. Bana karanlık günlerinden, uyuşturucudan ve içkiden bahsetti. Babasıyla olan kavgalarından. Ailesinden öfkeyle uzaklaşışından. Annesi için duyduğu kederden ve bunun neredeyse tüm hayatını mahvedecek kadar derin bir öfkeye dönüşmesinden.

Şimdi onun öfkeli halini hayal etmek zor. Boyutu ve kaba kuvvetine rağmen nazik bir ruhu var. Asla yargılamaz. Asla sesini yükseltmez. Nazik, tatlı ve cömerttir, çevresindeki herkese zaman ayırır. Bazı yerel evsizlerle ilk isimleriyle hitap eder, ihtiyaçları olduğunda onlara yemek sunar, istedikleri zaman acil barınaklarda kalmaları için para öder. Katılmak isterlerse diye katıldığı toplantılardan bahseder.

Düşünceli biridir. Konuşmadan önce düşünür. İnsanlara modern dünyada nadiren gördüğümüz türden bir saygıyla davranır — sadece kendileri de dibe vurmuş insanların gösterebileceği türden bir saygı. *Ayrıca*

hala gerçek hayatta gördüğüm en yakışıklı adam. Onu kafeye doğru koşarken görünce içime iç çekiyorum.

Hayır, bunu silin, o televizyondakiler ve filmlerdeki dahil, gezegendeki en yakışıklı adam. Hatta kitaplarımdaki kahramanlarla karşılaştırıldığında bile.

Gri eşofman ve beyaz spor ayakkabılar giymiş, kolunun altına bir dosya sıkıştırmış, arkasında bir fular dalgalanırken kaldırımında hızla ilerliyor.

Seksi bir adamın üzerindeki gri eşofman. Tanrıçanın kadınlara, adet dönemlerini ve doğum sancılarını telafi etmek için verdiği bir hediye. Orada zıplayan, çok bariz erkeklik organlarına bakmamaya çalışıyorum. O benim arkadaşım. Dostum. Kanka. Onu cinsiyetsiz, Ken bebeği gibi düşünmeye başlamak lazım. Bu zor, çünkü Maddox'un devasa bir penisi olduğu ortada.

Siktir. Benim neyim var?

Ter bulutları içinde kafeye dalıyor, buradaki tüm kadınların ve birkaç erkeğin dikkatini çekiyor. Nisan başı ve bahar işini yapıyor. Bu mevsimde geleneksel olduğu üzere, yazın en sıcak günlerinde ofiste ne giyeceğim konusunda endişelenmeye başlıyorum. Elbette, ofiste klimamız var, ama yine de metroyla gidip istasyondan yürüyerek gelmem gerekiyor. New York'ta yaz, Chicago'dan çok daha bunaltıcıdır ve bu tür bir sıcaklık, biz kıvrımlı kızlar için zor olabilir.

"Ne düşünüyorsun?" diyor, masanın yanında durup atkısını çıkarıyor. Sağlıklı, formda ve çekici görünüyor. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Şey, uyluklarımın sürtünmesinden endişe ediyordum," diyorum dürüstçe, omuz silkerek. Bu pek seksi değil, değil mi? Ama sorun değil, çünkü Maddox benim arkadaşım. Onun yanında seksi olmama gerek yok. "Sıcak hava, dolgun uyluklar."

Karşımda oturup, onu bekleyen yeşil çayı yudumlarken dalgın görünüyor. "Bisiklet şortu?" diye öneriyor. "Belki badem yağına biraz çay ağacı yağı karıştırıp masaj yaparsın?"

Konuyu değiştirmek için aniden çaresizce başımı sallıyorum. Çünkü şimdi uyluklarımın onun iri elleriyle masaj yapıldığını, yağın cildime sürüldüğünü, nefesinin tenime değdiğini hayal ediyorum.

"Ee. Nerelerdeydin?" diye soruyorum. "Ve neden elinde kağıtlar var?"

Dosyaları masanın üzerine koyar ve bana gülümser. Utangaç ama aynı zamanda heyecanlı görünüyor.

"Araştırma. Bir iş planı için. Evet, her şeyi yazdırmak pek iyi bir fikir değil, ama bazen elimde bir şey tutmak istiyorum, anlarsın ya?"

Tanrım. Evet. Yine ellerine döndük... bir saniye. Geri saralım. "Bir iş planı mı?"

Başını sallıyor. Sally bize bir tabak humus, falafel ve havuç çubukları getiriyor, yanında da çok ihtiyacımız olan bir sepet sıcak pide üçgenleri. "Devam et," diyor, yüzümdeki ifadeye gülümseyerek. "Bütün zamanını o ekmeğe bakarak geçirirsen dikkatin dağılır. Ye, Ellie."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Başkalarının, özellikle de erkeklerin yanında yemek yerken sık sık kendimi rahatsız hissetmişimdir. Owen'la yaşadığım deneyim hiç de sıra dışı değildi. İnsanlar, fazla kilonuz varsa, açgözlü ve tembel olduğunuzu ve öz disiplininiz olmadığını varsayarlar. Gerçekte bazılarımız sadece böyle yaratılmışız, bu sadece doğal vücut şeklimiz. Yemek yerken, insanların sana bakıp ne kadar obur olduğunu düşündüğünü bilmek biraz utanç verici olabilir. Ama Maddox'la birlikteyken böyle hissetmiyorum. İkimiz de yemeği seviyoruz ve birlikte dışarıda yemek yemekten keyif alıyoruz. Taze pişmiş bu lezzeti humusa batırıyorum, nohut gibi sıradan bir şeyin bu kadar lezzetli olabileceğine her zamanki gibi hayret ediyorum.

"Lezzetli mi?" diye soruyor.

Ağzımdaki lokmayı bitiriyorum. "Seninkisi kadar iyi değil."

Maddox'un ev yapımı humusu için ölürüm. Neredeyse kendisi kadar orgazm verici. Çünkü evet, son zamanlarda yaşadığım tüm orgazmların bir kısmı onun sayesinde. Onu düşünmemeye çalışsam bile, yine de fantezilerimde karşımıza çıkıyor. Özellikle kalın parmakları ve günahkar dudakları.

Kendinden memnun görünüyor ve bir an için, acaba aklımdan geçenleri okuyabiliyor mu diye korkuyla merak ediyorum. Sonra bir peçeteyle uzanıp ağzımın kenarındaki yemek artıkları silmeye çalışıyor. Parmakları tenime değiyor ve bir anda, onun beni başka, çok daha masum olmayan yerlere dokunduğunu hayal ediyorum.

Bana dokunduğunda vücudumun tepkisini fark ediyor mu? Eğer fark ediyorsa, bunu çok dikkatli bir şekilde görmezden geliyor. O bekâr. Biz sadece arkadaşız. Benim tarafımdan bolca özlem ve beni huzursuz ve utanç verici bir şekilde ıslak bırakan ateşli rüyalar dışında, bundan hiçbir şey çıkmayacak.

"İş planı," diyorum, dikkatimi başka yöne çekerek. "Anlat bakalım."

"Burasını satın almak istiyorum," diyor basitçe. Her zamanki gibi dıştan sakın görünüyor, ama heyecanlı olduğunu da anlayabiliyorum — ve belki biraz gergin?

Elimde bir havuç parçasıyla ona şakacı bir şekilde bakıyorum. Sonra onu ona doğru sallıyorum. "Ne? Kendi restoranını mı istiyorsun?"

"Evet. Aptalca bir fikir mi? Muhtemelen öyledir. Hiç eğitim almadım. Üniversiteye bile gitmedim. Bana söyleyebilirsin Ellie, sana güveniyorum. Aptalca mı davranıyorum?"

"Tanrım, hayır," diye onu temin ediyorum, yiyeceği bırakıp ellerini ellerimle tutuyorum. Tamamen platonik bir şekilde. Çok gergin görünüyor. Dört ağabeyi de yüksek eğitilmiş ve son derece başarılı. Onlar, alfa erkeklerin en başarılı örnekleri. Maddox olmak nasıl bir his olmalı?

Şahsen, onun inanılmaz derecede olgun olduğunu düşünüyorum. Kendini çoğu insanın asla bilemeyeceği bir şekilde tanıyor. Ama diğerleriyle karşılaştırıldığında, onun bile kendini başarısız hissedebilmesi mümkün.

"Maddox, harika olacaksın. Yemeklerin gerçekten muhteşem. Şimdiye kadar yediğim en iyisi, ve ben *çok şey* yedim."

Burada biraz kendimi küçümsüyorum ve o bana uyarıcı bir bakış atıyor. Açıkça şaka yapıyorum olsa bile, kendimi küçümsememi sevmiyor. "Cidden Maddox, bence bu harika bir fikir. Ama neden bir iş planına ihtiyacın var? Şey, bilirsin, sadece..."

"Hemen satın alıp ne olacağını görmek?"

Başımı sallıyorum. Bundan kaçmanın bir anlamı yok. Demek istediğim de bu. O, çoğu insanın ancak hayal edebileceği bir mali durumdadır. Değerli bir Yankees şapkası için ara sıra para harcaması dışında mütevazı bir hayat sürdüğünü biliyorum, ama parası var. Krediyeye ihtiyacı olmaz, ya da bir yatırımcıyı kendisine şans vermesi için ikna etmesi gerekmez.

"Çünkü bu işi oyun gibi görmek istemiyorum, Ellie. Bunun gerçek olmasını istiyorum. Başarılı olmasını istiyorum. Kardeşlerim gibi 'evrenin efendisi' olmak gibi bir niyetim yok ve bunu para için yapmayacağım, tutkumu takip edeceğim. Ama aynı zamanda başarılı olmasını da istiyorum. Geçerli olmasını, bir şans olmasını istiyorum. Bu yüzden bunu başarmanın en iyi yolunun, diğer tüm start-up'lar gibi tek başıma yapmam olduğunu düşünüyorum. İş planını hazırlıyorum, aklımda bazı yatırımcılar var ve..." Derin bir nefes alıp kendini topladı. "Ama şimdi bunu yüksek sesle söyleyince emin olamıyorum. Çok büyük bir iş."

"Gerçekten çok büyük bir iş. Ama sen bunu yapabilecek kapasitedesin. Ayrıca, bunu tek başına yapmayacaksın."

"Sana söyledim, kardeşlerimden yardım istemek istemiyorum."

“Kardeşlerini kastetmedim, aptal,” diyorum ona. “Benim. Ben yardım edebilirim. İş planında, tekliflerin hazırlanmasında, sunumlarda. Ayrıca bir telefon alman gerekiyor.”

"Ne? Neden?"

“Çünkü modern iş dünyası telefonlara dayanıyor, Maddox. Sonsuza kadar güvercinlerle herkesle iletişim kuramazsın.”

Yüzünü buruşturur ama isteksizce kabul eder. “Gerçekten yardım edecek misin?” “Tabii ki edeceğim. Arkadaşlar bunun için vardır, değil mi?”

Elimi eline alıyor ve avucuma nazikçe bir öpücük konduruyor. En ufak bir dokunuş, ama kalbim resmen yerinden çıkacak gibi oluyor. Parmaklarımı tutmaya devam ediyor ve ben de bilinçsizce parmak eklemlerindeki yara izini takip ediyorum. “Teşekkürler, Ellie. Bu gerçekten çok cömert bir davranış.”

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyorum ona. *Ve seninle vakit geçirmek için herhangi bir bahane bulmaktan da.* Akıllıca davranarak, ikinci kısmı kendime saklıyorum. "Bunu nasıl oldun?" diye soruyorum, parmak uçlarımla yara izinin üzerinde gezdirerek.

Rahatsız görünür ve elini çeker. “Futbol kazası,” der sessizce. Pita ekmeğine dikkatle bakar, sonra bir parça alıp yer.

Tepki göstermedim, ama Maddox'un bana ilk kez yalan söylediğinden oldukça emindim. Bu beni tedirgin etti. Arkadaşlığımıza ikinci bir şans verdiğimiz bu süreçte birbirimize karşı çok dürüsttük.

Yine de, onun da sırları olmaya hakkı var. Hepimizin yaraları var. Bazıları fiziksel. Bazıları ise içimizde gizli. Ve muhtemelen en tehlikelisi de bunlar.

Bölüm 13

Maddox

"Bak, işte bu. İlk bağlantın," diyor Ellie, bana yeni telefonumu verirken gururla ekrana işaret ediyor.

Adı tam orada, siyah üzerine beyaz yazıyor. Ama sadece Ellie yerine, Ellie the Magnificent and Awesome yazıyor. Sanırım bunu ona yazdırdığım için başıma gelen bu. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, hayatımın değişmek üzere olduğunu hissediyorum, ve bu mutlaka iyi yönde olmayabilir.

Beni bu konuda ikna etmesi biraz zaman aldı, ama sonunda haklı olduğunu anladım. Kendi işimi kurmak konusunda ciddiyim, bir telefona ihtiyacım var. Görünüşe göre Instagram, TikTok ve Facebook'a da ihtiyacım var, ama şu anda bu bana çok fazla geliyor. Adım adım ilerleyelim.

"Bu harika. Artık gerçekten var olduğumu hissediyorum," diyor Ellie, beni tekmeler ve bağırarak yirmi birinci yüzyıla sürüklediği için açıkça çok heyecanlı. "Hadi, ara beni."

"Neden? Hemen yanımda duruyorsun."

Somurtkan bir ergen gibi dudaklarını büküyor ve bu neredeyse dayanılmaz derecede sevimli. "Lütfen?" diye yalvarıyor.

Tanrım. Buna nasıl direnebilirim ki? Kişiyi seçiyorum ve telefonu çalıyor. Cevaplıyor ve nedense sanki bir Agatha Christie dizisindeymiş gibi ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşmaya başlıyor. "İyi öğleden sonraları, ben Eleanor Madison. Kiminle konuşuyorum?"

"Benim, pislik."

Kafama pek de hafif olmayan bir şekilde vurur, bana üç küçük kardeşi olduğunu ve saçmalıklara tahammül etmediğini hatırlatır. "Sen, Maddox James, hiç eğlenceli değilsin. Tamam, tamam, şimdilik bu kadar telefon dersi yeter. Şarjını iyice yap, tamam mı? Şarj edip yanında taşımadığın sürece, o sadece işe yaramaz bir metal ve plastik yığınıdır ve biz israfı sevmeyiz, değil mi?" "Hayır hanımefendi," diye cevap veriyorum. O emir verici olduğunda hoşuma gidiyor. Bu, ona gerçek patronun kim olduğunu göstermek istememe neden oluyor. Belki onu dizimin üstüne yatırıp dizimin üzerine yatırıp küstahlığını kışına bir şaplakla atabilirim.

Siktir! Aklını pisliklerden uzak tut, sapık.

Spor kıyafetleriyle orada durmuş, elleri o dolgun kalçalarının üzerinde, bana bakıyor. Kum saati gibi bir vücudu var, her yeri kıvrımlar ve çukurlarla dolu, ve Pilates dersi için giydiği kıyafetler hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Bu kadına gelince hayal gücümün yardıma ihtiyacı yok tabii. O, bekârlık hayatımdaki en büyük zorluktu, ama her sinir bozucu anına değiyor. Onun yanında olmak bir lütuf. Ruhumu canlandırıyor, günümü neşeyle dolduruyor ve kalbimi şarkı söylüyor.

"Pilates dersine gelmek ister misin, orada o kocaman poponu tekmelemem mi?" diyor, o muhteşem mavi gözleriyle bana meydan okurcasına bakarak.

Ayrıca beni Mason'dan bile daha çok güldürüyor. "Ders telefonların yasak olduğu bir alan mı?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle öyle."

"O zaman gelirim. Ama eminim ki mükemmel boyutlardaki popom senin ayağından güvende. Formdayım." Söylediklerimi kanıtlamak için omuzlarımı geriyorum. Gözleri vücudumda dolaşüyor ve yemin ederim ki, eşofmanımın bel kısmında uzun süre duruyor. Başını yukarı doğru sallıyor, yanakları kızarıyor ve bana öldürücü bir gülümseme atıyor. "Ah, zavallı tatlı oğlum, kendini neye neye bulaşacağını hiç bilmiyorsun."

Bir saatten az bir süre sonra, onun haklı olduğunu anladım. Ne tür sapık bir manyak bu saçmalığı icat etti? Hepimizin, yayları, kasnakları ve ayaklığı olan, ortaçağ işkence aletlerine benzeyen bu tuhaf yatakları var. Onları gördüğümde ilk düşündüğüm şey, üzerinde seks yapmanın ilginç olacağıydı.

Artık öyle düşünmüyorum. Aslında, libidomun çaresini bulduğumu düşünüyorum ve buna dinamik reformer Pilates deniyor. Kahretsin, bu iş zor. Önde Cynthia adında bir kadın var ve o, kitlelerin kalbine nasıl korku salınacağı konusunda Stephen King'e bir iki şey öğretebilir. O, yarı başçavuş, yarı guru ve arka planda çalan, bunun rahatlatıcı olduğuna bizi ikna etmeye çalışan yumuşak, sakın müzik, beni adeta alay ediyor gibi geliyor, çünkü o bizi, sanırım şimdiye kadar yaptığım en zorlu antrenmana yönlendiriyor.

Formda olduğum konusunda yalan söylemiyordum. Koşuyorum. Hem de çok. Bisiklete biniyorum ve yüzüyorum. Toplum merkezinde ağırlık kaldırıyorum. Ben iri bir adamım, doğuştan atletik. Her zaman egzersizi seven eski bir oyun kurucuyum. Ve yine de işte buradayım, benim yarısı kadar olan bir grup kadın tarafından resmen eziliyorum. İnanılmaz dengeye, karın gücüne ve kas tonusuna sahip kadınlar. Beni yüzde yüz ezip geçen kadınlar. Cinsiyetçi bir pislik olduğumdan değil, kadınların güçlü, dayanıklı ve yetenekli olduğunu biliyorum, ama lanet olsun.

Muhteşem ve Harika Ellie yanımdaki makinede ve benim talihsizliğime gülmek için bile enerjisi var. Vücudunu ince bir ter tabakası kaplıyor ve o esnek vücudunu benim asla yapamayacağım pozisyonlara sokarken, kıcına bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kıcın nasıl?" diye soruyor, ders merhametli bir şekilde neredeyse bittiğinde. Hamstringlerimde keskin bir ağrı hissedince yüzümü buruşturuyorum.

"Sanki iyice tekmelenmiş gibi. Sonra biraz daha tekmelenmiş, belki bıçaklanmış, sonra da ateşe verilmiş gibi."

"Söylemiştim." O sırtıtarak bana dilini çıkarır ve ben de kahkahayı patlatırım. İnsanlık tarihinde hiçbir erkek ders bittiğinde benim kadar rahatlamamıştır.

Beş dakika boyunca köşede çökmüş halde oturup, bir daha yürüyebilecek miyim diye merak ediyorum. Ellie, hafif bir esneme yaptıktan daha yorucu bir şey yapmamış gibi etrafta dolaşüyor, sonra beni ayağa kaldırmak için ellerini uzatıyor. "Bu, formda olmadığın anlamına gelmez," diyor stüdyodan çıkarken.

Görünüşe göre bana acıyor. "Çünkü açıkçası dostum, sen oldukça formdasın.

Sadece farklı bir tür form, farklı bir tür güç. Söyle bana hoşuna gitti, değil mi?"

"Hayır, çünkü yalan söylemeyi sevmem. Her saniyesinden nefret ettim." Yalan söylüyorum, çünkü *her* şeyden nefret etmedim.

Tabii ki kıcına baktığım kısımları çok sevdim, ama bunu söylersem havayı bozarım. Beni sapık gibi göstereceğinden bahsetmiyorum bile.

Akşam sokaklarında birlikte dolaşıyoruz. Güneş hala parlıyor, insanlar kaldırımdaki masalarda oturmuş içki içip akşam yemeği yiyorlar, ortam çok hoş. Kalabalık bir şarap barının önünden geçiyoruz ve o pencereden biraz hüzünlü bir şekilde içeriye bakıyor. "İçeri girmek ister misin? Bir şeyler içelim mi? Hatta içkileri ben ısmarlayayım, böylece maço gururumu biraz olsun kurtarabilirim."

"Hayır, gerek yok," diyor, başını sallayarak. Bukleleri saçılır, ben de elimi pantolonumun cebine sokuyorum, uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmemek için. "Genelde buraya Katy ile gelirim."

Katy, bu camiada tabiriyle, Ellie'nin en yakın arkadaşı. O, Ellie'ye o Yankees şapkasını aldığımdaya neredeyse suratına yumruk atacağım olan minyon sarışın. O günden beri birkaç kez karşılaştık ve harika birine benziyor. Gerçi dikkatimi vermediğimi sandığında bana hep tuhaf bir bakış atıyor. Sanki belki de

tabut için ölçüyor gibi. Tahminimce, Ellie'yi koruyor ve bu yüzden onu onaylıyorum.

Ellie'nin birkaç kötü ilişki yaşadığını ve bir dizi pislikle çıktığını biliyorum. Onu o şekilde incitmeye niyetim yok ve bu konuda Katy ile aynı fikirdeyim. Eğer herhangi bir erkek onu bir daha incitirse, benimle uğraşmak zorunda kalır. Tabii reformer Pilates dersinden yeni çıkmamışsam, o durumda kollarımı ve bacaklarımı hissedebilmem tam altı iş saati sürer.

“İçeri girebiliriz, biliyorsun Ellie. Barlar benim için sorun değil,” diye onu temin ediyorum. Başını sallıyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

“Yani, genelde yemek de yapan yerlere giderim. Ve kardeşlerimin bayıldığı o İrlanda pub’ı, zemindeki talaşla bambaşka bir deneyim sunuyor. Ama yine de, bar da olur.”

“Burası daha çok kokteyl ve şarap havasında bir yer. Biraz hareketli olabilir,” diyor, kirpikleri yanaklarına baştan çıkarıcı bir şekilde çarpıyor.

“Hey, kafayı bulup barda tam bir Coyote Ugly havasına girmek istiyorsan, benim için yüzde yüz sorun yok. İçki içen insanların yanında kendimi rahatsız hissetmiyorum. Kahretsin, kardeşlerim pazar brunch’ında tek başına içtikleri miktara bakılırsa kendi içki fabrikalarını açsalar yeridir. Ben ayık olduğum için herkesin de öyle olmasını beklemiyorum.”

Bana sırtarak bakıyor, her zamanki gibi kendinden emin. “Aynı şey senin bekârlığın için de geçerli mi? Çünkü Katy beni, kendisi, Josh ve onun iş arkadaşlarından biriyle çiftler buluşmasına çıkmaya ikna etmeye çalışıyor.”

Ellie’nin herhangi bir erkekle, özellikle de adı...

Tamam, adını bilmiyorum ama tahminimce berbat bir isimdir. Muhtemelen Chad ya da Trevor, ya da buna benzer pislik bir isimdir.

Yine de ona bu düşüncelerimi ya da hislerimi belli etmiyorum. Ellie’nin aşk hayatını denetleme hakkım yok ve ona ihtiyacı olanı vermeye istekli değilsem, bunu başka bir yerden almasına nasıl itiraz edebilirim ki? “Elbette geçerli. Başkalarının seks yaptığının farkındayım,” diyorum. *Ama sen değil, Ellie, lütfen Tanrım, sen değil.* “İçeri gidelim mi?” Hissettiğimden çok daha sakın konuşabildiğim için rahatlıyorum.

Mekan oldukça kalabalık, ama sessiz bir köşe masası buluyoruz. Pembe şemsiye ve diğer türlü süslemelerle gelen alkolsüz bir kokteyl sipariş ediyorum, Ellie ise margarita alıyor. Yalan söyleyemem, kokusu muhteşem. Ama aynı zamanda başarısızlık, kontrol kaybı ve karanlık yerime geri dönme kokusu da var. Canavarlarımın hâlâ pusuda beklediği yere. Aşırı şekerli içkimi yudumluyorum

ve yüzümü buruşturuyorum. “Vay canına. Dişlerimin saniyeler içinde çürümesinin mümkün olduğunu bilmiyordum.”

O sırtıyor. “Ama üzerinde eğlenceli bir şemsiye ve kağıt flamingo var. Sana yakışmış. Kesinlikle maço gururunu biraz geri kazandırmış.”

Kendi içkisini yudumluyor ve belki de bu onu cesur kılıyor. Çünkü elini uzatıp parmak eklemlerimdeki yara izini okşuyor. Soluk ve solgun bir iz ve çoğu insan onu fark etmiyor bile.

“Bu aslında bir futbol kazasından kaynaklanmadı, değil mi?”

Bir anı. Yüzümü aynaya çarpıyorum. Camlar paramparça oluyor. Her yer kan içinde. Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Hayır," diyorum. Konuyu orada bırakıyorum ve neyse ki o da öyle yapıyor.

İkimiz de sessiz kalıyoruz. İkimiz de sessizliği seviyoruz. Onunla vakit geçirmeyi en çok sevdiğim şeylerden biri bu. Bir şeyler yapıyoruz, bir yerlere gidiyoruz, eğleniyoruz. İş teklifim üzerinde birlikte tonlarca iş yaptık. Ama bazen sadece takılıyoruz. Ya onun evinde ya da benimkinde. Birimiz yemek pişiriyor, belki televizyon izliyoruz. Bazen ikimiz de uzanıp birlikte kitap okuyoruz. Kulağa çok sıkıcı geliyor, ama bu dünyadaki en sevdiğim şeylerden biri — o kanepenin bir ucunda, ben diğer ucunda, kafalarımızı kitaplarımıza gömmüş.

Ellie Madison'ı pek çok yönden istiyorum. O seksi ve muhteşem, ve bana o kadar çok ereksiyon yaşıyor ki, kanıtları saklamak için pantolonumun altına bisiklet şortu giymeye başladım. Ama bu konu yasak, ve belki de bu, paylaştığımız diğer her şeyi çok daha özel kılıyor. Daha değerli.

“Bazı yara izlerim var,” der sonunda, sessizliği bozarak. Ses tonundan anladığım kadarıyla bunlar basit şeyler değil. Kimse çocukken bisikletten düşüp de yara izlerinden bu şekilde bahsetmez.

“Onlar hakkında konuşmak ister misin?” diye soruyorum. İstenmediğinde zorlamayan biri olduğum için nazik davranıyorum.

Omuzlarını silkiyor ve uzağa bakıyor. Gözleri biraz donuyor ve benim bakışlarımla buluşmuyor. Sanırım bu onun için zor.

“Eskiden kendime zarar verirdim,” diyor. Sesi bir fısıltı gibi, itirafı müziğin sesine neredeyse boğuluyor. O eski şarkı “Show Me Love” çalıyor.

“Öyle mi?” diye soruyorum, sesim şimdi daha da yumuşak. Kendine zarar verme konusunda yabancı değilim, benimki jiletler ve keskin kenarlar içermese de. Dışarıdan görünmeyen türden izler bıraktı.

“Evet. Ergenlik çağımda zor bir dönem geçiriyordum. Hayatımda olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve kendimi kesmeye başladım.” Duygularını gösterdiği için kızgınmış gibi gözlerini ovuşturuyor. “Yaralar hâlâ orada. Onlardan utanmıyorum. Bana kim olduğumu ve neler yaşadığımı hatırlatıyorlar.”

“Ve neye dönüştüğün,” diye ekliyorum. “Önemli olan bu. Geçmişimiz kim olduğumuzu şekillendirmeye yardımcı olur, ama bizi tanımlamaz. Karşılaştığımız kötü şeyler ve bunlarla nasıl başa çıktığımız, kim olduğumuzu ya da kim olmak istediğimizi anlamamızı sağlar.”

Başını sallıyor ve titrek bir gülümsemeyle gülümsüyor. Gülümsemesi gerçekten çok güzel. Şu anda benden istese, gökyüzünden ayı bile koparırdım. Ellie Madison için pek çok şey yapardım. Merak ediyorum, Marakeş’te yaptığı gibi şimdi bana kendini sunsa, hayır diyebilecek gücüm olur muydu?

“Bilge bir kadın bir keresinde bana, savaşçıların korkudan kaçmadığını söylemişti. Onlar korkuyu yenerler.”

“Cynthia mıydı?” diye soruyorum, ortamı yumuşatmak için.

Ellie, başını geriye atarak, pürüzsüz boğazı açıkta ve savunmasız kalacak şekilde, içten ve özgürce güldü. Eğer öne eğilip o muhteşem yumuşak cildi öpsem nasıl tepki verirdi acaba? Bunu düşünmek bile sikimi sertleştiriyordu, o yüzden durdum.

“Hayır, aslında annemdi. Yani, gerçek annem değil, ama küçük erkek ve kız kardeşlerimi evlat edinen kadın. Onlar ona anne diyorlar, bana değil. Her ne kadar ikimiz de onu öyle görsek de. O, uğraşılmayacak bir kadın. Cynthia’yı kahvaltıda yer gider.”

Hafifçe titriyorum. *Hatırlatma: Ellie’nin annesi olmayan kadınla asla tanışmamalıyım.*

Aslında bunu kastetmedim. Onunla ve küçük kardeşleriyle tanışmayı çok isterim. Ellie’nin hayatının her parçasını bilmek istiyorum—en azından şu anda kendime izin verebileceğim her parçasını.

“Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” diyorum ve kadehimi kaldırıp onunkiyle tokuşturuyorum. “Ve bir gün, sana bu yara izinin nasıl oluştuğunu anlatacağıma söz veriyorum.”

O başını sallıyor. “Sözünü tut, Maddox.”

Umarım öyle olur, çünkü bir gün onunla her şeyi paylaşmaktan daha çok istediğim bir şey olmayacak. Karanlığımı. Sırlarımı. Tüm hayatımı.

Bölüm 14

Maddox

Sevimli en büyük yeğenim Luke göğsümde uykuya dalmış ve bu muhtemelen gördüğüm en tatlı şey.

O, hayat dolu ve enerjik, sağlam yapılı küçük bir çocuk. İlgi alanları arasında yapı taşlarını devirmek, kanepelerden atlamak, uçak taklidi yapmak ve yetişkin erkekleri yerle bir etmek var. Bir çocuğun yaydığı enerjiyi bir şekilde kullanmanın bir yolu olsaydı, eminim bir gecede çevre dostu bir dünyaya kavuşabilirdik.

Öğleden sonrayı ve akşamın erken saatlerini Nathan ve Mel'in evinde onunla geçirdim. Oynadık, çizgi film izledik, atıştırmalıklar ve akşam yemeği yedik, sonra biraz daha oynadık. Ne yaparsam yapayım, o durmak bilmiyor gibiydi. Sonra aniden, en sevdiği dinozor hakkında konuşurken uykuya daldı. Üzerime tırmandı ve hemen sızdı. Son bir saattir orada, horlayıp hırıldayarak uyuyor. Bu çok sevimli, ama şimdi tuvalete gitmem gerekiyor ve onu rahatsız etmek istemediğim için kıpırdamak istemiyorum. Ebeveynler bunu her gün nasıl yapıyorlar? Onlara karşı yeni bir saygı duymaya başladım.

Kapı açılıyor ve Mel ile kardeşimin koridordan geldiğini duyuyorum. Bu öğleden sonra geç saatlerde Henry'nin çocuk doktoruyla muayene randevuları vardı, ben de yardım etmeyi teklif ettim. Daha önce aradıklarında iyi olduğumu söyledikten sonra, güzel havayı değerlendirip bebek arabasındaki Henry'yi de yanlarına alıp Central Park'ta yürüyüşe çıktılar, ardından da erken bir akşam yemeği yediler.

Üçü odaya giriyor, Mel ve Nathan el ele tutuşmuş, Henry ise bebek arabasında uyuyor. Bu da çok sevimli. Ben kanepede sıkışıp kalmışken, ayakta durup bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Nathan sırtıyor. "Ah, bakın. Sanırım bozulmuş."

Mel gülerek yanıma gelir ve uyuyan yeğenimi nazikçe kucağımdan alır. Yeğenim bir anlığına uyanır, gözlerini ovuşturur ve hemen tekrar uykuya dalar. Mel, onu yatırmak için odasına gider. Ben de ayağa kalkıp kasılmış yerlerimi esnetirim. Tek kelime etmeden banyoya giderim.

Geri döndüğümde Nathan bana gülümsüyor. "Kimse sana bunu anlatmaz," diyor. "Çocuğun olduğunda üstün mesane kontrolü becerilerine ihtiyaç duyduğunu. Teşekkürler kardeşim. Harika vakit geçirdik. Ve sanırım parkta bulunan güvercinler, bir kez olsun Luke'un onları kovalamamasına minnettar oldular."

"Sorun değil. Akşamın geri kalanında ne yapacaksınız?" "Hiçbir şey," diye fısıldıyor Mel, uyuyan bebeği almak için odaya geri koşarken "Çok, çok sessiz olmak ve bu ikisinin sabaha kadar uyanmamasını ummak dışında."

Esniyor. Sanırım iki küçük çocuğun varken fazla uyku kalmıyor. "Neden siz ikiniz bir şeyler içmeye çıkmıyorsunuz? Açıkçası, ben hemen yatacağım."

Nathan, bu fikirden açıkça memnun olarak kaşlarını kaldırır ve yirmi dakikadan az bir süre sonra mahalledeki bir barın önünde oturuyoruz; o bir bira, ben bir portakal suyu içiyorum. "Çocuklarla aranız iyi," der, biz de dışarıdaki dünyayı izlerken. "Belki de siz de biraz çocuk sahibi olmalısınız."

Bir gün kendi küçük enerji yumağıma sahip olacağım düşüncesine gülüyorum. "Doğru. Bekar kalmak bu konuda pek yardımcı olmuyor. Ama evet, sanırım bir gün bunu isterim. Belki."

"Bir gün" hayatımın nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yok. Şu an için, her günü olduğu gibi yaşamaya odaklanıyorum; fiziksel ve zihinsel olarak sağlıklı kalmaya. Başkalarına bakabilmek için kendime bakıyorum. Çok ileriye bakmak, çok geçmişe bakmak gibidir. Anlamsız. Yakın gelecek için bazı planlar yapıyorum, mesela Sally'nin evini satın almak gibi, ama onun ötesinde her şey bir muamma. Temiz ve sağlıklı olduğum, dolu dolu bir hayatım olduğu için minnettarım. Huzurum için. Ailem ve arkadaşlarım için.

Aklıma Ellie'nin görüntüsü geliyor ve kendiliğinden gülümsüyorum. "O ne demek?" diye soruyor Nathan, birasını bana doğru kaldırarak. "Oradaki gülümseme ne iş?"

Başımı sallıyorum. "Gülümsemedim ki. Hayal etmiş olmalısın."

"Sanmıyorum. O, o gülümsemelerden biriydi. Mel'i düşündüğümde yüzüme yayılan türden bir gülümseme."

Ellie'yi de öyle mü düşünüyorum?

Kahretsin.

Haklı. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemiyorum, çünkü o zaman her şey çok karmaşık hale geliyor. Bir nedenden dolayı cinsel ilişkiden uzak duruyorum. O ve ben sadece

arkadaşız. Ellie ile aramızdaki ilişkiye değer veriyorum, hatta ona çok değer veriyorum. Bunu... sevişerek mahvetmek istemiyorum.

“Hepimiz senin gibi değiliz, Nathan. Hepimiz yerleşip dünyayı doldurmak için yaratılmadık. Yeğenlerimi seviyorum ve hepinizin hayatınızın geri kalanını geçireceğiniz kişiyi bulmuş olmanızdan çok mutluyum. Ama bu benim için doğru yol olduğu anlamına gelmez.”

“Neden olmasın? Şu anda bekar olman, sonsuza kadar öyle kalman gerektiği anlamına gelmez, değil mi? Ayrıca, çocuk sahibi olmak için evlenmen falan gerekmez. Demek istediğim, harika bir baba olurdun. Ve bu bekarlık işine devam edersen, her zaman evlat edinebilirsin.”

Bu bekarlık *meselesi*. O bunu gerçekten anlamıyor. Hiçbiri anlamıyor. Belki de bunu düzgün açıklamadığım için benim hatamdır. Ya da belki de hepsi o kadar aşıklar ki, seksin olmadığı bir hayatı hayal edemiyorlar. Ama bunların hepsi şu anda hayatımı nasıl yaşamam gerektiğinin bir parçası. Bilinçli bir şekilde. Kontrolümü kaybetmenin benim için ne kadar kolay olduğunu, pek çok yönden biliyorum.

Başımı sallıyorum, onun başka neler söylediğini düşünüyorum. Geçen yıl, Mason King ile tanışmadan önce onunla da benzer bir konuşma yaptığımı hatırlıyorum. Ve son on iki ayda hayatının nasıl değiştiğine bir bakın. Ebedi playboy, tamamen aşık ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Belki bir gün evlat bile edinirler.

Ellie’nin küçük kardeşleri evlatlık ve o resmi olarak evlatlık olmasa da o ailenin tam anlamıyla bir parçası. Yeni ailesi hayatını değiştirdi. Henüz tüm hikayeyi bilmiyorum ve sorun değil, ama evlat edinme harika bir seçenek ve bazı çocuklara daha iyi bir hayat şansı veriyor. Belki benim de geleceğimde bu vardır.

Ama bunu tek başıma yapmak ister miyim? Yeterli olur muyum?

Nathan gözlerini kısarak bana bakıyor. O, tanıdığım en anlayışlı erkeklerden biri. İnsanları okumakta gerçek bir yeteneği var ve bu, onu bu kadar harika bir avukat yapan özelliklerden biri. “Ne oldu, Mad?”

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. Eğer bir sorun varsa, onu içime atmanın bir faydası olmaz. “Bir sorun olduğundan emin değilim, Nathan. Sanırım çocukları düşündüğümde, ilişkiler aklıma geliyor. Annemle babamın olduğu gibi. Seninle Mel’in olduğu gibi. Siz ortaklık kuruyorsunuz. Her şeyi paylaşıyorsunuz ve bu, aile hayatınıza, ebeveynlik tarzınıza da yansıyor. Bu sağlıklı. Güven verici. Çocuklarınızın kendilerini çok istikrarlı ve güvende hissetmelerini sağlayacak. Ve ben bunu sunabileceğimden emin değilim. Ben bir fiyaskoyum.”

Birasını masaya vurur ve sinirli görünür. Anlıyorum diye ellerimi kaldırıyorum ama burada kendimi küçümsemiyorum. Tecrübelerimden konuşuyorum. Ancak, Ellie'nin kendinden olumsuz bahsetmesinden nefret ettiğimi düşünürsek, ne söyleyeceğini tahmin edebiliyorum.

“Kendimi küçümsemiyorum Nathan. Sadece dürüst oluyorum. Yaptığım şeyleri herkesten daha iyi biliyorsun. Beni kurtarmak zorunda kaldığın durumları.”

Başını sallıyor. “Artık o kişi değilsin, Maddox.”

“Ben o kişiyim. Her zaman o kişi olacağım. Sadece şimdi onun farklı bir versiyonuyum.”

“Daha iyi bir versiyonu. Seninle gurur duyuyoruz Mad. Biz geçmişi geride bıraktık, sen de bırakmalısın.”

Söylediklerinde samimi olduğunu biliyorum, ama ona tamamen katılmıyorum. “Büyük büyükbabamın Donanma saatini rehin verdim.” O zamanlar yaptığım tüm berbat şeylerin arasında, en çok beni rahatsız eden bu. Teknik olarak daha kötü şeyler de yaptım, ama bir türlü kafamdan atamadığım şey bu.

Acı çekmiş gibi görünüyor ve konuşmadan önce dudaklarını ısıyor. Bu, onun birkaç ipucundan biri; düşünmekte olduğu anlamına geliyor. “Ve geri aldım. Hiçbir zararı olmadı, Maddox. Sen hâlâ neredeyse bir çocuktun.”

“Yirmili yaşların ortalarındaydım, Nathan.”

“Tamam, o zamanlar berbat durumdaydın. Artık değilsin. O bir hataydı. Babam bile bunu geride bıraktı. Sen neden bırakamıyorsun?”

Onu evden gizlice çıkardığım günü hâlâ hatırlıyorum. O değerli saati. Annemin büyük büyükbabasına aitti ve annem ona çok değer verirdi. O aşamada uyuşturucu ve alkolün derinliklerine o kadar batmışım ki, umurumda değildi. Babam, bunun beni kendime zarar vermekten alıkoyacağını düşünerek, naif bir şekilde güven fonuma el koymuştu. Bağımlıların nasıl çalıştığını açıkça anlamamıştı. Saat için bir rehin dükkanından yüz dolar aldım. Saatin değeri bundan çok daha fazlaydı, ama orası soru sormayan türden bir yerd. Parayı aldım, kafayı buldum ve sonra o kadar çok arzuladığım unutulmuşluğa kendimi kaptırdım.

Ancak daha sonra, kafam geçip pişmanlıktan titrerken Nathan'a itiraf ettim. Ağabeyim bana sert ve sessiz bir bakış attı, birkaç soru sordu ve evden çıktı. Bana bağırmadı bile, ki bu hak ettiğimden fazlasıydı. Beni fena halde dövmesini hak etmişim ve belki de içten içe umduğum da buydu. O unutulmuşluğa ulaşmanın farklı bir yolu.

İki saat sonra saatle geri geldi. Beni sıkıca kucakladı, omzunda ağlamama izin verdi. Yasmin'i kaybettikten sonra neler yaşadığını herkesten daha iyi biliyordu. Onun intikamını almak için ne yaptığını bilen tek kişi oydu ve sırrımı sakladı. Her zaman. Tam o sırada babam içeri girdi ve neler olduğunu öğrenmek istedi. Ona anlattım, ağzımdan kaçırdım. Belki daha fazla ceza arıyordum.

O da kendini kaybetti. Bana çok sert çıktı, duymaya hazır olmadığım bazı acı gerçekleri söyledi. İkimiz de pişman olduğumuz şeyler söyledik ve tam o anda ben gittim. Evden çıktım.

Babam olanların hepsinden nefret ediyor. Tepkisini ve işlerin bu şekilde sonuçlanmasını pişmanlık duyuyor. Ama bir bakıma tam da ihtiyacım olan şey buydu. Dibe vurmam gerekiyordu ve aile evinden ayrılıp seyahat etmek, kendimi yeniden yaratmak için ihtiyacım olan zamanı ve alanı bana sağladı.

Masada karşımda oturan kardeşime gülümsüyorum. O, ne olursa olsun her zaman arkamda durdu. “Bunu geride bırakmak istemiyorum. Yaptıklarım ile yaşamak zorundayım. Artık kendimden nefret etmiyorum, sana söz veriyorum, ama bunların hiç olmamış gibi davranmam da. Hepsi şu anki halime ulaşmam için birer basamaktı ve şu anki halimi seviyorum.”

O sinirli bir ses çıkarır, bir yudum bira içer. “Şu anki halin sinir bozucu bir pislik.”

“Biliyorum. Ama seni seven sinir bozucu bir pisliğim.”

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. “Ben de seni seviyorum, Mad.” Sonra şişesini benim bardağıma çarptı. Belki bazı konularda haklıydı. Geçmişimi unutamam, ama artık geleceğimi ve nasıl olabileceğini daha fazla düşünmenin zamanı geldi.

Bölüm 15

Ellie

2 AY SONRA

Hala telefonla konuşurken kapıyı çaldığını duyuyorum ve kapıyı açıyorum. Bu binadaki klima ani sıcak dalgasına yetişemediği için üzerimde kısa şort ve askılı bir bluz var.

Küçük parmağımla el salladığımda gülümsüyor, gözleri bir an vücudumda dolaşüyor, sonra başka yere bakıp mutfığa gidiyor. Aşağıya bakıyorum, aniden kendimi onun gözünden görüyorum. Kıçım şüphesiz yıpranmış kotun dışına taşıyor ve karnım üstümün pembe kumaşından dışarı çıkmak üzere. Kahretsin, sütyen bile giymiyorum. Bazen Maddox'la o kadar rahat hissediyorum ki, aynaya bakmak gibi en temel şeyleri bile unutuyorum.

Utangaçlığımı bastırıp, neredeyse annem sayılan Keres'in söylediklerine konsantre oluyorum. Kardeşim Jayden okulun bilim fuarında birincilik ödülünü kazanmış, kız kardeşim Iris büyüyünce astronot olmak istediğini açıklamış ve Melody'nin bir erkek arkadaşı var. Ki, henüz on iki yaşında olduğu düşünülürse, bu biraz endişe verici. "Merak etme," diyor bana. "Durumu takip ediyoruz."

Yüksek sesle gülüyorum. Eminim öyledir, ve ne kadar çok düşünürsem, o çocuğa o kadar çok acıyorum. "Kapatmam lazım Kee. Arkadaşım geldi."

Arka planda, daha sakın olan yaşlı Labrador Milo'nun da yardımıyla havlayan Belçika Malinois cinsi köpeğimiz Zeus'un sesi dışında, hattın diğer ucunda sessizlik hakim. "Tamam tatlım. İyi eğlenceler. Ne zaman arkadaşlarını eve getirmek istersen, bizim için sorun olmadığını biliyorsun, umarım? En iyi davranışlarımızı sergileyeceğiz, söz veriyorum."

"Biliyorum. Ve yakında eve geleceğim. İşlerim çok yoğundu. Hepinizi seviyorum."

O da bana hepsinin beni sevdiğini söylüyor ve ben telefonu kapatırken gülüyorum, Maddox'un benim sevimli ama aynı zamanda kesinlikle çılgın aileme nasıl uyum sağlayacağını hayal ediyorum. Onları çok seviyorum ama onlar geleneksel bir aile sayılmazlar.

Kapının arkasından bir kapüşonlu sweatshirt alıp giyiyorum. Göğüslerimi ve devasa kıçımı örtüyor. Küçük mutfığa girerken ellerimle kendime yelpaze yapıyorum

mutfağa girerken ellerimle kendime yelpaze yapıyorum. Maddox da orada olduğu için mutfak şimdi çok daha küçük geliyor. Sanki tuvalete sıkışmış bir boz ayı görmek gibi. Yanında çantalar var, tezgahın üzerine yiyecekleri boşaltıyor. İşletme kredisi başvurularını tamamlamak için gelmiş ve yanında koca bir şarküteri getirmiş gibi görünüyor. Şikayet ettiğimden değil tabii.

"Kusura bakma. Ailemle konuşuyordum."

Başını sallayarak bana kendi yaptığı soğuk limonatadan bir şişe uzatıyor. Bu limonatanın keskin lezzetine doyamayacağımı biliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

Masaya oturup atıştırırken sohbet ediyoruz. En sevdiğim şeylerden bir sürü getirmiş: dolma Yunan zeytinleri, kabarık küçük empanadalar, taze çilekler. Normalde bu ziyafetin tadını çıkarırdım ama şu anda sadece erimemeye odaklanıyorum. Ellerimi yüzümün önünde sallayıp limonatayı yanaklarıma dayıyorum ama bir faydası yok.

"Ellie," diyor, bana bakarak. "Neden o kocaman, kalın kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyorsun? Ve burası neden bu kadar sıcak ki?"

Omuz silkiyorum. "Öyle mi?" Onun önünde kendimi saklamak için kapüşonlu giysiyi giydiğim için utanıyorum. Bundan nefret edecek.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Evet. Öyle. Kliman ne zamandır bozuk?"

"Şey, sanırım işten eve geldiğimde fark ettim. Belki de çalışmaya başlaması biraz zaman alıyor diye düşündüm."

"Sanmıyorum. Ve bence biraz daha ısınırsan bayılacaksın." Sesi gerçekten endişeli geliyor ve şimdi kendimi çocuk gibi hissediyorum.

Haziran sonu ve tüm New York kendi terinde kavruluyor. Ofiste sorun yoktu, çünkü tahmin edebileceğiniz gibi Jamestech genel merkezi mükemmel bir şekilde yönetiliyor ve modern evrende bilinen en iyi klimaya sahip. Ama burada, benim mütevazı evimde? Pek öyle değil. Varlığından bile haberdar olmadığım yerlerden terliyorum, özellikle de ısrarla giydiğim bu kalın pamuklu bluz yüzünden.

Benim neyim var böyle? Maddox beni daha önce görmüştü. Beni daracık spor kıyafetlerimle, kısa şortlarımla ve kıcımı zar zor örten o sevimli, uçuşan eteğimle görmüştü. Hatta bir sabah kahvaltıyla erken geldiğinde beni geceliğimle bile görmüştü. Vücudumun nasıl görüldüğünü biliyor ve sallanıyor diye beni yargılamayacaktı. Saçmalıyordum.

Kapüşonlu sweatshirt'ü tek hamlede çıkarıyorum ve başım ortaya çıktıığında, küfür etmek üzereymiş gibi görünüyör. Ayağa fırlıyor, bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylüyor ve odadan çıkıyor.

Bu da neydi böyle?

En azından biraz serinlemişimdir ve beklerken çilekleri ısıyorum. Bir tanesini bitter çikolataya batırıp ağızıma yarıya kadar sokmuşum ki o geri gelir. Ağızı açık bir şekilde bana bakıyor. Bugün ona ne oldu böyle? “İyi misin? Yanlış bir şey mi yaptım?”

Hızla başını sallıyor. “Hayır. Bak, burada kalıp böyle çalışamayız. Bir bara gidebiliriz, ya da istersen benim evime. Ya da randevuyu erteleyebiliriz.”

Sesi gergin geliyor ve bundan nefret ediyorum. Planının bu son aşamasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Tekliflerini hazırladı ve ilk sunumlarını yaptı — benden de biraz yardım alarak — ve şimdi aşması gereken son birkaç engel kaldı. Bankadaki küçük işletme ekibini etkilediği söylendi ve şimdi komite karar vermeden önce son bir tur evrak işi var.

İlgili kişi ona bazı ek tavsiyelerde bulunmuş ve bu akşam bizim işimiz hepsini bir araya getirmek. Roket bilimi değil ama konsantre olmamız gerekecek. İdeal olarak, yemek yer, evrakları masaya yayar ve geceyi teklifini öne çıkarmak için harcardık. Şimdi, berbat dairem yüzünden planımıza bir çomak sokmuş oldum.

"Senin evine gelmekten memnuniyet duyarım," diyorum ona çabucak. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. "Yarın akşam partin olduğunu biliyorum, o yüzden neden devam etmiyoruz? Kendimi toparlamam için bana birkaç dakika ver."

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve Maddox'a özgü bir şey söylemesini bekliyorum. *"Olduğun gibi de güzelsin."*

Bunun yerine, sadece ani bir şekilde başını salladı. “Bu iyi bir fikir olabilir.”

Demek ki bugün sadece bir şey kıcına girmede, orada kıvrılıp öldü.

Hızlıca üstümü değiştirip dizüstü bilgisayarımı ve şarj aletimi topladım ve dışarı çıktık. Aşağıda, bina yöneticisi Bay Oliver'a rastladık. “Ellie,” dedi, alındaki teri silerken. “Klima bozuldu mu?”

"Evet, bozuk," diye Maddox benden önce cevap verdi. "Bu sıcakta sağlık için tehlike oluşturuyor. O yüzden tamir ettirseniz iyi olur."

Bu, arkadaşımın hiç de normal davranışı olmadığı için bir an şaşkına dönüyorum. Kıcına girip kıvrılıp ölmüş, zombi olarak hayata dönmüş ve her şeyi

tekrar yaptım, sanırım.

"Maddox," diyorum, sesimi yükseltmeden ama kararlı bir şekilde. "Benim için savaşmana gerek yok. Bay Oliver zaten bu konuyla ilgileniyordur, eminim."

Orta yaşlı adam biraz çöktü, endişeli bir ifadeyle Maddox'tan bana baktı. "Deniyorum tatlım, ama geç oldu ve bu gece tamir etmek için ihtiyacım olan parçalar elimde olmayabilir. Yine de sahibiyile konuşup, birkaç vantilatör ayarlayabilir miyim diye bakayım?"

Bay Oliver'ın bana tatlım demesine en ufak bir itirazım yok. O, sevgi dolu bir eşi ve iki genç kızı olan tatlı bir adam, bu yüzden Maddox'a bir bakış atarak onun da buna bir itirazı olmaması gerektiğini ima ediyorum.

Rahatlamış bir şekilde, Maddox hiçbir şey söylemedi. Zavallı Bay Oliver, Maddox durumu daha da kötüleştirmeden de yeterince stresli görünüyordu. "Ben şimdi bir süreliğine dışarı çıkıyorum Bay O, ama elinden geleni yapacağını biliyorum. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?"

O başını sallar ve Maddox'la birlikte kavurucu sıcaklıktaki akşama doğru yürürüz. "Özür dilerim," der, ben daha ağzımı açmadan. "Bu hiç gerek yoktu."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim, koca adam."

"Sana. Sınırı aştığım için. Sanki kendi işlerini halledemeyecekmişsin gibi seni kurtarmaya çalıştığım için. Ama evet, tamam, kaba davrandım. İçeri girip ona da özür dilesem mi? Yoksa, bilmiyorum, ona bir şişe viski falan mı getirsem?"

O kadar içten pişmanlık duyuyor ki, onu affetmekten başka çarem yok. Maddox gerçekten bir beyefendi ve bu davranış hiç de ona yakışmıyordu. Yüzünü ellerimle kavrayıp gözlerine bakıyorum.

Aman Tanrım, bu bir hata olabilir. Bu adama bakmak bile bana nasıl böyle bir etki yapabilir? Bacaklarımın arasında, otuz saniye önce olmayan bir zonklama var.

"İyi misin?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Bugün pek kendinde görünmüyorsun."

Benden uzaklaşır, ellerini şortunun ceplerine sokar. "Belki biraz stresliyimdir."

"Başvuru yüzünden mi?"

Cevap vermeden önce bir an durdu. "Evet. Onunla ilgili."

Tahmin etmiştim. Dışarıdan Zen ustası gibi görünebilir, ama o da bir insan. "Stres yapma. İkimiz birlikte hallederiz. Harika bir takım olduğumuzu biliyorsun."

Bir taksi çağırıyor, ki bu da pek ona göre bir hareket değil. Maddox normalde gitmesi gereken her yere yürüyerek, koşarak ya da bisikletle gider. Kısmen çevre bilinci, kısmen de sadece kendisinin tarzı.

"Yürümek için hava çok sıcak," diye açıklıyor ve benim binmem için kapıyı açıyor. "Ve tekrar özür dilerim. İyi bir takım olduğumuzu biliyorum, Ellie. Bütün bu süreçte bana çok yardımcı oldun, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Önemli değil. Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin arkadaşımım. Bu hafta toplantıya katılabildin mi?"

Başını sallıyor ve seçtiği toplantıdan bahsediyor. Şehrin çeşitli yerlerine gidiyor ve hayatının bu kısmını her zaman açıkça konuşmuşuzdur. Marakeş'teki o yanlış anlaşılma olayından sonra, her konuda birbirimize karşı olabildiğince açık olmaya çalıştık. Aslında, o öyle yaptı. Sanırım ben ona karşı tamamen dürüst olmadım.

Öncelikle, uyluklarımın arasında hissettiğim bu sinir bozucu zonklamadan ona bahsetmedim.

Onun evine geri dönüyoruz. James ailesinin standartlarına göre küçük bir ev ama yine de benimkinden büyük. Neyse ki serin olduğunu da eklemeliyim. Evi çok güzel hale getirmiş; bolca bitki ve yeşillik var, yemek pişirmek için taze otlar yetiştirdiği küçük bir balkon var. Tonlarca kitap ve plak var. Duvarlarda çerçeveli fotoğraflar bile var; aralarında rahmetli annesinin bir fotoğrafı ve daha önce görmediğim, yeğenleriyle çekilmiş muhteşem bir fotoğrafı da var. "Sen ve tombik bebekler, ha?" diye soruyorum, onun onlar için kullandığı sevimli kelimeyi kullanarak. "Orada kendinizi evinizde hissediyorsunuz."

Yerde bacak bacak üstüne atmış oturuyor, iki küçük bebek kucığında kıvrılmış durumda. Luke, Nathan ve Mel'in küçük çocuğu, gururla omuzlarında oturuyor, elleri Maddox'un saçlarını bir bisiklet gidonu gibi tutuyor. Maddox'un yüzündeki ifade bana acı çektiğini ama aynı zamanda daha mutlu olamayacağını söylüyor. Bir gün harika bir baba olacak.

Yüksek sesle iç çekiyorum. Eğer bu olursa nasıl hissederim? Maddox kendisine uygun kızı bulur ve tüm kardeşleri gibi mutlu bir aile kurarsa? Şu anda bekâr olabilir, ama bu muhtemelen sonsuza kadar sürmeyecek. O zaman hâlâ arkadaş kalabilir miyiz? Bununla başa çıkabilir miyim?

Bunu kaybetme düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. O, hayatımın çok büyük bir parçası haline geldi. Benim canım ve ruhum. Aptal hayal gücüm dizginleri ele geçirip beni çılgınlık diyarına sürüklerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kendime kızarak gözyaşlarımı siliyorum. Ne oluyor be?

"Ellie. Neden ağlıyorsun?" diye soruyor. "Klima yüzünden mi? İş mi? Seni üzen bir şey mi yaptım?"

Omzuna şakacı bir şekilde hafifçe vuruyorum. O kocaman, çok sağlam omzuna. "Kendine gel, Maddox James. Bir kız, bir erkek yüzünden olmasa da biraz ağlayamaz mı? Sanırım sadece sıcak ve rahatsızım, belki de ailemi özledim. Noel'den beri eve gitmedim."

Bu, üzgün olmamın asıl nedeni değil, ama bir parçası. İşle çok meşguldüm—ve buna hiç itiraz etmiyorum, çünkü işimi seviyorum. Ama Maddox'la da meşguldüm. Ve ben... sanırım onu da biraz seviyorum. Tabii ki tamamen platonik bir şekilde.

Bununla kimseyi kandırmıyorum, özellikle de kendimi, ama gerçek şu anda yüzleşmek için çok korkutucu. Ona sırılsıklam aşık oldum. O burada, tam yanımda, o haliyle duruyor. O kokusuyla kokuyor. O olduğu gibi.

Tanrım, ağlamama şaşmamalı. Sanki hayatımda istediğim her şey önümde duruyor ama ona dokunmama izin verilmiyor gibi. Bunu hemen bir kenara kaldırmam lazım. Küçük bir zihinsel kutuya tıkip, o kutuyu olay yeri şeridiyle sarıp, okyanusun dibine gömmem lazım. Maddox'u sadece onun beni sevdiği gibi sevmem lazım—bir *arkadaş* olarak.

Kaşlarını çatıyor. Umarım zihin okuyamaz, ama ondan her şeyi beklerim. Üzücü düşüncelerimi bir kenara koyuyorum, "zehirli atık - duygusal koruyucu giysi gereklidir" etiketli o kutuya saklıyorum.

"Yine haddimi aşmaya çalışmıyorum, söz veriyorum Ellie, ama bir jetimiz var." Utanmış gibi görünüyor. "Hiç kullanmadım," diye devam ediyor. "Ama Chicago'ya hızlı bir ziyaret yapmak istersen, bu seçenek var."

"Ah," diye cevap veriyorum, ellerimi kalbime bastırarak. "Bana özel jetini mi ödünç vereceksin?"

Başını sallıyor, ama aynı zamanda yüzünü buruşturuyor. Bu sözleriyle kendini alay konusu haline getirdiğinin farkında. Sasquatch büyüklüğündeki karbon ayak izini nasıl telafi etmeyi planladığını sormak üzereyim ki telefonum çalar. Maddox hafifçe şaşırır ve kendi telefonuna bakar. Hâlâ buna alışmaya çalışıyor, bu yüzden cebinden çıkarır ve ona bakar. Onu bir saniye beklettikten sonra meraktan kurtarırım. "O benimki, aptal."

Bana gözlerini kısarak, biraz sinirli bir şekilde bakıyor. Maddox'un gerçek sinirinin hedefi olmak istemezdim. *Yoksa ister miydim?* Beni kucağına çekip, şaplak hak ettiğimi söylediğini hayal ediyorum ve

şimdi dairemde olduğumdan daha fazla ısındığımı hissediyorum. *Lanet olsun sana, kadınsı kısımlar, bu kadar sürtük gibi davranmayı bırakın. Yoksa sizi zehirli atıklarla birlikte kilitleyeceğim.*

Mesajı açıyorum ve kalbim sıkışıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor.

"Oh, Bay Oliver'dan. Klimanın tamir edilme şansı yok ve görünüşe göre şehir genelinde vantilatör sıkıntısı var. Anlayabilirsin. Görünüşe göre uykusuz bir gece geçireceğim. Özel jetini kullanmayı düşündüğüm için hak ettim."

Şaka yapıyorum ama o yine kaşlarını çatıyor. “Burada kalabilirsin,” diyor basitçe. “Ben kanepede yatarım.”

Maddox ve ben son birkaç aydır birlikte çok zaman geçirdik, ama hiç birbirimizin evinde kalmadık. Hiç gerek olmadı. Ve kendime hatırlatıyorum, hâlâ da yok. Her açıdan çok zor olurdu. “Nazik teklifin için teşekkürler, ama ben idare ederim. Ne kadar sıcak olabilir ki?”

Artık telefonunu kullanmayı öğrendiği için telefonuna bakıyor ve “Görünüşe göre 41 derece. Hadi ama, mantıklı. Garip olmaz. Eğlenceli olur. Film izleyebiliriz, kitap okuyabiliriz ya da...”

“İş kredisi başvurusu mu yapacaksın?” diye öneriyorum, her ne kadar aklıma hemen krediler ve banka evraklarından daha müstehcen şeyler gelse de.

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. “Evet. O da var. Neden kalmak istemiyorsun, Ellie? Neden endişeleniyorsun?”

Sana atlayacağımdan mı? Seninle yatağa gireceğimden mi? Seni çıplak göreceğim ve heyecandan bayılacağımdan mı? Fas'taki o gece olduğu gibi yine kendimi aptal durumuna düşüreceğimden mi?

Ya da daha da endişe verici olanı, bütün gece onunla birlikte olmak o kadar güzel olacak ki. Asla, asla ayrılmak ve tekrar yalnız kalmak istemeyeceğim.

Tanrı yardımcım olsun, sanırım sorun bu.

Ona bakıyorum. Bu paylaşmak için çok fazla, ben bile anlamıyorum.

“Hiçbir şeyden korkmuyorum, Maddox. Ve korkuyor olsam bile...”

"Bunu aşardın," diye sözümü tamamlıyor, "çünkü sen bir savaşçısın."

Hayır, ben bir aptalım. Umutsuz, aşk acısı çeken bir aptal, bana özlediğim gibi bakmayacak bir adam için can atıyorum. Onun yatıya kalma teklifini kabul etmem bunun bir başka kanıtı.

Bölüm 16

Maddox

Çarşafarımda onun kokusuyla ve boxerımda şiddetli bir ereksiyonla uyanıyorum. *Siktir!* Ergenlik çağımdan beri bu kadar çok ereksiyon yaşamamıştım ve en azından o zamanlar bu konuda bir şeyler yapabiliyordum.

İlk olarak, o Hades kadar ateşli dairesindeydi, o müstehcen kısa şort ve o lanet olası minik üstüyle kapıyı açtı, buklelerinin altındaki boynunda ter damlacıkları vardı. Mutfığa girerek o ereksiyonu sakladım. O kapüşonlu sweatshirt'üyle geri geldi, bu yardımcı oldu. Ama sonra onu çıkardı, saçları dekoltesinin üzerine döküldü, bronzlaşmış karnı parladı, kıvrımları tam olarak ortaya çıktı. Sonra o lanet çilek, olgun kırmızı meyve ve zengin bitter çikolata muhteşem dudaklarının arasında asılı duruyordu. Ayrıldığımızda o kadar dağınıktım ki, neredeyse lanet kapıcının kafasını koparacaktım.

Sonra buraya geri döndük ve ona kalmasını teklif ettiğim anda kendimi dünyanın en büyük ahmağı gibi hissettim. Ne düşünüyordum ki? Arkadaşlığımız yıllardır başıma gelen en iyi şey ve bunu mahvetmek istemiyorum. Bütün akşam, ona her baktığımda sikimin yaptığı müstehcen şeyleri görebileceğinden endişelendim. Özellikle de uyumak için bir şey ödünç istediğinde ve odamdan eski Foo Fighters tişörtümle çıktığında, pürüzsüz uyluklarının ortasına kadar uzanan ve kafamı, düşünmeye hakkım olmayan türlü türlü düşüncelerle dolduran o an. Arkadaşım hakkında değil.

Kanepede huzursuz bir gece geçirdim ve o, halletmesi gereken işleri olduğunu, ofise gidip işlerini yetiştireceğini söyleyerek erkenden ayrıldı. Gece onu duyuyordum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu ve onu yatağımda hayal etmek lanet olası tatlı bir işkenceydi. O lanet kapıyı tekmelemek, çarşafı yırtıp atmak, kendimi onun içine gömmek istedim. Adımı haykırana kadar onu sikmek, sonra ikimiz de nefes alamayana kadar bunu tekrar tekrar yapmak istedim. Onun daireden çıkmasına asla izin vermek istemedim ve sadece gülümsemek, başımı sallamak ve "evet, görüşürüz" demek için tüm irademi kullanmam gerekti.

O gider gitmez buraya geldim. Vücut ısısından hâlâ hoş bir sıcaklık yayılan yatağı girdim ve tekrar uykuya daldım. Onun yattığı yerde yatmak bile huzur bulmam için yeterliydi.

Şimdi uyanığım, günün oldukça ilerlemiş saatleri ve içimde pek huzur yok. Titanyum kadar sert bir sık varken olmaz tabii. Havada hâlâ onun kokusu dolaşıyor. Kullandığı o tatlı parfüm. Yastıkta şampuanının hafif kokusu. Tişörtüm yatağın başucunda düzgünce katlanmış duruyor. Karnımın üstüne dönüp hayatımı mahveden aptal, sert sikime küfrediyorum. Tişörtü yakalayıp yüzüme bastırıyorum ve ondan kalan kokuyu içime çekiyorum.

Siktir, sikim daha da sertleşiyor, ki bunun bilimsel olarak mümkün olduğunu sanmıyordum. Ama şimdi o kadar sert ki elmasları bile ezebilir.

Kahretsin. Bu artık sıkıcı olmaya başladı. Onun yanındayken neredeyse sürekli tahrik halinde dolaşıyorum. Bazı geceler, o kadar uzun süre sert kaldığım için tıbbi yardıma ihtiyacım olabileceğinden endişeleniyorum. Bütün kanın bu şekilde sikime akması sağlıklı olamaz.

Şimdiye kadar bununla koşarak başa çıkıyordum. Bol bol koşarak. Terleyip, endorfin patlaması yaşayarak, sokaklarda koşarken ve fiziksel sınırlarımı zorlarken bedenime ve zihnime odaklanacak başka bir şey vererek. Komşularım, lanet bir ultra maraton için antrenman yaptığımı düşünmeye başlayacaklar. Belki de bu fena bir fikir değildir.

Elbette, tüm bu cinsel hayal kırıklığına çok daha basit bir cevap var. Ellie bunun sebebi olabilir, ama aynı zamanda çaresi de olabilir. Evet, sadece arkadaş kalsaydık her şey daha az karmaşık olurdu. Daha az korkutucu. Bir zamanlar olduğu gibi kontrolümü kaybetme ihtimalim daha az olurdu.

Ama kendimi kandırıyorum. Bu kadını seviyorum, sadece arkadaş olarak olsa bile. Biri ona zarar vermeye kalkışır, onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

İçimdeki canavarı bir saniye bile tereddüt etmeden serbest bıraktım.

Bunu düşünmekle deli miyim, yoksa Ellie Madison ve tüm o leziz kıvrımları, hayatım boyunca beklediğim kişi olabilir mi? Bekârlığımın artık hiçbir anlam ifade etmemesini sağlayan kadın. Ve bunun mümkün olabileceğini düşündüğüm için pisliğin teki miyim?

Yani, gözlerim var. Bazen bana nasıl baktığını görüyorum. Duygularını saklamakta benim kadar iyi değil, en azından bu tür duyguları. Dün gece boynunun arkasını ovduğumda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, başvurumu hazırlıyordu ve ben ona biraz rahatlık vermek istemiştim. Umursamayan biri için tepkisi çok aşırıydı. Duşa gideceğimi söylediğimde yüzü soldu, muhteşem dolgun dudakları hafifçe titredi.

Yoksa hepsini hayal mi ediyorum? Onun yüzünden gözlerim o kadar kör olmuş ki, görmek istediğimi mi görüyorum?

Fas'taki yanlış anlaşılmanızı bir kenara bırakırsak, sanmıyorum. Aramızda bir kıvılcım var ve bu çok çabuk bir orman yangınına dönüşebilir.

Neredeyse acı çekiyormuş gibi inliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, ama bunun doğru olup olmadığını ve sadece libidomun beni aptalca şeyler yapmaya itip itmediğini de bilmem gerekiyor. Daha önce o yoldan geçtim ve hiçbir anlamı yoktu. Bekâr kalmamın tüm amacı, temel zevklerin ötesinde hayatta daha fazla anlam bulmaktı. Seksi bir kızı gördüğüm anda bu görevden vazgeçemem.

Ama biliyorum ki bu adil değil—ne Ellie ne de kendim için. Marakeş'te, o da dahil olmak üzere pek çok seksî kadın vardı. Hâlâ seyahat ederken de başkaları vardı. Ve eve döndüğümünden beri tekliflerden mahrum kalmıyorum. Gençim, çirkin değilim ve ailem zengin. Bu tam olarak kızları uzaklaştıracak bir tarif değil. Bana bolca asıldılar. Parkta, barlarda, restoranlarda. Futbolcu anneleri ve ponpon kızlar bana asıldı. Üzerine telefon numaraları karalanmış kağıt parçaları uzatıldı ve kulüplerde yabancılar tarafından teklif aldım.

Bu kadınların çoğu ve bazı erkekler çok çekiciydi, ama ben hiç gerçekten cazip gelmedim. Elbette, bir anlık bir arzu duyduğum oldu, çünkü kardeşlerimin düşündüğünün aksine, ben Budist bir keşiş değilim. Hâlâ kadınlara bakıyorum ve onları istiyorum. Ama şu ana kadar bu hiç devam etmedi. O çizgiyi aşmak için en ufak bir cazibe bile duymadım.

Ama bu kız? Bu lanet kız beni delirtiyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Ondak uzak olduğum her anın boşa geçtiğini hissettiğim bir aşamaya geliyorum. O etrafta olduğunda ona bakmakla meşgul olduğum için konsantre olamıyorum, etrafta olmadığına da ne yaptığını merak edip onu ne zaman tekrar göreceğimi planladığım için konsantre olamıyorum. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Kabul ediyorum, pek deneyimli değilim, en azından ilişkiler konusunda. Sadece bir tane yaşadım ve o da Yasmin'leydi. Ondak sonra birkaç tane daha oldu ama hiçbirisi özel değildi.

Seks, tabii ki. Yattığım kadınların sayısını unuttum. Ama Ellie ile olan bu şey sadece seks değil. Sürekli sertleşmeme rağmen, bu sadece sikişmek değil.

Bunu iyice düşünmem lazım. Onu üzmem istemiyorum. Arkadaşlığımız hayatımdaki en güzel şeylerden biri ve artık

. Sırf benim yoldan çıkmış sikim yüzünden bunu tehlikeye atmak çok büyük bir risk.

Buz gibi bir duş alıyorum, koşuya çıkıyorum, sonra yine buz gibi bir duş alıyorum. Bu, işin fiziksel tarafını hallediyor ve zihinsel tarafına da biraz yardımcı oluyor.

Ellie'yi seviyorum, sadece nasıl sevdiğimden emin değilim. Ve onu bu denklemden çıkararak tam bir pislik gibi davranıyorum. Bu sadece benim kararım değil. *Onun* bunu istediğinden emin bile olmadan, arkadaşımın seks yapmaya tenezzül etmeli miyim diye oturup düşünmekle ne kadar kibirli bir pislik olduğumu anlıyorum.

Kardeşlerimi ve partnerlerine nasıl davrandıklarımı düşünüyorum. Saygıyla. Onları önemsiyorlar ve değer veriyorlar, her şeyi onlarla konuşuyorlar. Onlarla birlikte görülmekten gurur duyuyorlar, onları gururla gösteriyorlar, onları diğer yarısı olarak görüyorlar. Hayatları tamamen iç içe geçmiş durumda. Bütün bunları oturup özlem duyarak elde etmediler.

Ona çıkma teklif etmeliyim, diye karar veriyorum. Sıfırdan başlamalıyım. Ona karşı dürüst olmalıyım. Ona hislerimi söylemeliyim. Onu zorlamayacağım ya da bunu bir şart koşmayacağım, ama en azından denemeliyim. Belki de artık o kadar iyi ve gerçek bir arkadaşlık bölgesine girmişimdir ki, o benimle ve benim zavallı, hayal kırıklığına uğramış aletimle ilgilenmeyecektir bile. O zaman kendimi daha fazla ruhsal arayıştan kurtarabilirim.

Siktir, o kadar acınası durumdayım ki kendimi bile sinirlendiriyorum.

Bu akşam bir etkinlik var. Şehrin en iyi restoranlarından biri olacağına emin olduğum bir yerin açılış partisi. James olduğum için davet edildim. Bu konuda kendimi kandırmıyorum, ama bunun iyi bir fırsat olacağını da biliyorum. New York yemek dünyasının önde gelen isimleri orada olacak, tedarik zincirini oluşturan bazı küçük bağımsız işletmeler de dahil. Görünüşte ve kulağa çekici bir etkinlik gibi gelebilir, ama aynı zamanda ağ kurup kendi bağlantılarımı oluşturabilmeyi de umuyorum. Parti yapmaktansa, bir köşede saklanıp bir sebze yetiştiricisiyle kuşkonmaz sezonu hakkında konuşma ihtimalim daha yüksek, ama yine de eğlenceli olmalı. İçkiler, dans ve ünlü insanlar olacak. Bu, kardeşlerimin partnerlerini götürecekleri türden bir etkinlik. Sanırım Mason, zamanında eve gelirse King'i de getireceğini söylemişti.

Siktir et. Ellie'den benimle gelmesini isteyeceğim. Arkadaşım olarak değil, randevum olarak. Onu limuzinle alacağım, takım elbise giyeceğim ve ona bu flört işinin nasıl yürüdüğünü unutmadığımı göstereceğim. Ondan bir şey beklediğim için değil, onun yanında olmayı çok sevdiğim için ve biliyorum ki

sonunda bu şansı hiç denemediğim için pişman olacağımı biliyorum, beni reddederse bile.

Cep telefonumu elime alıyorum ve artık biraz daha genişlemiş rehberimde Muhteşem ve Harika Ellie'yi ararken gergin olmamaya çalışıyorum.

Kaybedecek neyim var ki? Özgüvenim mi? Önemli değil. En iyi arkadaşım mı? Bu çok daha büyük bir risk. Ama eminim ki ilişkimiz bunu atlatabilir... değil mi?

Artık çok geç çünkü hemen cevap veriyor ve sesini duymak beni gülümsetiyor. Vücudumdaki her bir yıpranmış siniri yatıştırırken, aynı anda kalbimi heyecanla çarpıtıyor.

"Selam," diyor, alışılmadık bir şekilde sessiz.

"Merhaba. Nasılsın?" "Bu sabah seni son gördüğümünden beri mi?"

Kahretsin, avuç içlerim terliyor. Gerginlik geri döndü. "Uh, evet. Önemli bir gelişme var mı?"

Normalde buna gülerdi, ama gülmüyor. Belki yorgundur. Onun da pek dinlenemediğini biliyorum. "İyiym, şu anda ofisteyim. Yetişmem gereken çok iş var. Yeni uygulama yakında piyasaya çıkacak."

Doğru. Üzerinde çalıştığı fitness uygulaması. Bu proje onun için çok önemli ve işine olan bağlılığına saygı duyuyorum. Sesinden meşgul ve dikkati dağınık olduğu anlaşılıyor, belki de bu uygun bir zaman değildir. Ama belki de uygun bir zaman hiç olmayacak.

"Tamam, seni fazla alıkoymayacağım. Sadece, şey, bu akşam benim, ah, randevum olma şerefini bana bahşeder misin diye umuyordum? Sana eşlik etme ayrıcalığına sahip olabilir miyim?" *Tanrım!* Ne zaman Viktorya dönemi beyefendisine dönüştüm ben? "Yani, benimle Ellroys'daki partiye gelmek ister misin?"

Sessiz kaldı, bu hiç ona göre bir şey değil. Öncelikle, az önce bana resmen parçalaması için harika bir malzeme verdim. Bunun yerine, o kadar sessiz bir şekilde bir şeyler mırıldandı ki, tekrar etmesini istedim. Kahretsin. Bu iş iyi gitmiyor. Kesinlikle umduğum gibi değil. "Ne dedin Ellie, seni pek duyamıyorum?"

"Üzgünüm Maddox, ama gelemem dedim."

Devamını bekliyorum. Ellie'nin normalde yapacağı gibi bana nedenini söylemesini bekliyorum — Katy ile kızlar gecesi, Pilates maratonu, iş, saçını yıkamak, her ne halt olursa.

Ama yapmıyor. Beni havada bırakıyor. Kalbim sanki ayak bileklerime kadar düşüyor gibi hissediyorum.

“Ah. Evet. Tabii. Tamam, sonra görüşürüz?” Yine o tuhaf sessizliklerden biri. Ne oluyor lan?

"Hoşça kal, Mad," diyor yumuşak bir sesle, sesindeki hüznü beni neredeyse parçalıyor. Partinin canı cehenneme, hemen Jamestech ofisine gidip onu görmek istiyorum, böylece neyin yanlış olduğunu öğrenebilirim.

Kahretsin. Yine kibirli davranıyorum. Neden bunu istesin ki? Muhtemelen benden bıkmıştır. Sebep bu olmalı. Partiden dolayı olamaz, çünkü partileri sevdiğini biliyorum.

Göğsümde derin bir acı hissediyorum. Aramızdaki ilişkiler çok iyi gidiyordu. O benim en iyi arkadaşım. Neredeyse her şeyi birlikte yapıyoruz. Öyleyse neden beni ekti?

Daha iyi planları mı var, daha iyi bir teklifi mi? Belki de onu, olduğu gibi sansasyonel derecede seksi bir kadın olarak sikecek bir erkekle randevusu vardır. Bu düşünce, karnımda kıskançlığı ateşli ve şiddetli bir şekilde alevlendiriyor. Aniden, bu hayali pisliği çıplak ellerimle parça parça edebilirdim.

Siktir, eğer öyleyse, belki de bunu hak ediyordumdur. Ve bununla başa çıkmak zorunda kalacağım

Ama ya benden uzaklaşmasının gerçek nedeni bu değilse? Ya benim ona sunmaya hazır olduğumdan daha fazlasını istediği içindeyse? Kendi yoluma o kadar kararlıydım ki, bekârlığa sırtımı dönmeyi düşündüğümü ona hiç ima etmedim. Onun için yapmayı bırakın. O zihin okuyucu değil.

Sanırım şu ana kadar kendimi gerçekten tanımıyordum.

Ya da belki de durumun böyle olmasını umutsuzca diliyorum, çünkü o zaman bunu düzeltebilirim. Eğer Ellie'nin istediği buysa, ona dünyadaki her şeyi vereceğim.

Aptal telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum, zıplamasını izliyorum. Ne istediğini bilmiyorum. Benim ne istediğimi bile zar zor biliyorum. Ve gitmem gereken bir parti var, her ne kadar bu dünyadaki en son yapmak istediğim şey gibi gelse de.

SÖZÜMÜ TUTUYORUM, çünkü orada olacağımı söyledim ve insanları hayal kırıklığına uğratmayı sevmiyorum. Ama takım elbise yok, limuzin yok. Kesinlikle Ellie de yok. Buraya gelip asansörle kulenin tepesindeki şık restorana çıktığımda bile, bir parçam onun gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Kalabalık odaya göz gezdiriyorum ve onun burada olmadığını hemen anlıyorum.

Yüzlerce insan var, ama birlikte olmak istediğim tek kişi aralarında değil.

Mason da bu gece gelemeyeceğini söyleyen bir mesaj attı. Anlaşılan King, eyalet dışındaki bir davadan sonra eve dönmüş ve yorgunmuş. "Yavrularla biraz vakit geçirmeleri" gerekiyormuş, ki ben bunu "birbirimizin beynini sıkmak için zamana ihtiyacımız var" şifresi olarak alıyorum. Sorun olmadığını belirten kısa bir cevap yazıp gönderiyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, bir ada gibi, ve etrafa bakıyorum.

Normalde ilgimi çeken yemekler var. Bu gece çok cazip gelen içkiler var. Ve hiçbirisi Ellie olmayan insanlar var.

Derin bir nefes alıyorum, kendime sabretmemi ve ne olacağını görmemi söylüyorum. Burada harika insanlarla tanışıp değerli bağlantılar kurma şansım var. Aslında eğlenebilirim.

Bunun olası olduğunu sanmıyorum ama siktir et, bir deneyeceğim.

Ve deniyorum, gerçekten deniyorum. Konuşuyorum, ortalıkta dolaşıyorum ve yabancılardan kartvizit alıyorum. İstiridye tadıyorum, durmadan portakal suyu içiyorum ve hatta biraz dans ediyorum, özellikle ısrarcı bir adamla, ki o adamın Upper East Side'da sevdiğim bir tapas mekanının sahibi olduğu ortaya çıkıyor. Tanıdığım birkaç kişiyi görüyorum ve tanımadığım daha fazlasıyla tanışıyorum. Hatta odanın diğer ucunda bir grup insanla birlikte duran Ellie'nin arkadaşı Katy'yi bile görüyorum.

Ellie'nin onunla birlikte olmadığını fark edene kadar kalp atışlarım bir anlığına hızlanıyor. O burada değil, üstelik kızlar gecesinde de değil. Katy bana el sallıyor. Gidip onunla konuşmalıyım. Ama yapamıyorum. Muhtemelen aptalca bir şey söyleyip kendimi tamamen rezil edeceğim. Ellie burada olmadan her şey neden bu kadar anlamsız geliyor?

Aniden çok sıcak hissetmeye başlıyorum. Oda çok kalabalık. Diğer herkes sarhoş, mutlu, kaygısız. Onlar gibi kendimi bırakmanın ne kadar eğlenceli olacağını merak ediyorum. Hayır demeyi bırakmak. Kendime lanet bir keşiş olmaktan bir gecelik izin vermek. Ben de sadece bir insanım ve şu anda çok stresliyim. Belki de kendim olmaktan bir mola vermem gerekiyor.

DJ, Usher'ın klasik bir şarkısını çalıyor ve dans pisti dolup taşıyor. Nereye baksam gülümseyen yüzler görüyorum, kahkahalar duyuyorum, bir sürü insanın sadece "harika vakit geçirme" eylemine kendini kaptırdığını görüyorum. Ben ise tüm bunların ortasında, tamamen ayık bir şekilde duruyorum. Yalnız.

Bu çok fazla. Buradan çıkmam lazım. Önce kibarca, sonra giderek artan bir çaresizlikle kalabalığın içinden çıkmaya çalışıyorum. Sonunda kaçıyorum, özgürlüğüme kavuşuyorum ve erkekler tuvaletine doğru yöneliyorum. Yüzüme soğuk su serpip aynaya bakıyorum.

Bu gece bana ne oluyor böyle?

Kabinalardan birinin kapısı açılıyor ve tapasçı Monty ortaya çıkıyor. Derin bir nefes alıyor ve elinin tersiyle burun deliklerini siliyor. Göz bebekleri kocaman ve orada ne yaptığını anında anlıyorum.

"Selam Maddox," der, bana aşırı coşkulu bir şekilde başını sallayarak. Kimyasalların onun üzerinde yarattığı etkiyi neredeyse hissedebiliyorum. Damarlarında dolaşp, vücudunu doldurup, sinapslarını patlatıp tüm dünyayı aydınlatışını. Tüm kötü şeyler kovulmuş, tüm endişeli düşünceler yok olmuş. O hissi çok iyi bilirim. Ve bunun uzun sürmediğini de bilirim. Ama lanet olsun, sürdüğü sürece... sürdüğü sürece, sen tüm lanet dünyanın kralısın.

"Biraz ister misin?" diye soruyor ve cebinden küçük bir plastik poşet çıkarıp bana uzatıyor.

Bölüm 17

Ellie

"Dün gece çılgın bir partiyi kaçırdın," diyor Katy, ders bittikten sonra uzanarak. Bütün geceyi kanepemde tek başıma Maddox'u düşünerek ve umutsuzca üzülmek geçirdim, ki onunla birlikte olabileceğimi düşünürsek bu çok aptalca. Zavallı kalbim, sadece arkadaş olduğumuzu ve sonsuza kadar öyle kalacağımızı kabul edemiyor gibi görünüyor.

"Nasıl çılgın?" diye soruyorum.

Garip bir şekilde, Katy Maddox'tan hemen sonra beni aradı ve yeni restoranın şık açılışına son anda davet edildiğini söyleyerek benim de onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu.

Katy'ye bir bahane uydurmam gerekmeseydi de, işi bahane olarak kullandım. Ona gerçek nedeni söyleyebilirdim — muhtemelen ölümcül olan şiddetli bir melankoli nöbeti geçirdiğimi. Ama bunu yapsaydım, o gece dışarı çıkmayı iptal ederdi ve o bu konuda çok heyecanlı görünüyordu. Ayrıca, kendimi o kadar berbat hissediyordum ki, yalnız kalmanın benim için daha iyi olacağını düşündüm. Gerçekten de yapacak çok işim vardı ve beynimin Maddox'u düşünmekten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Mantıken, dün gece onunla gitmemenin en iyisi olduğunu bilsem de, yine de yanlış hissettim. O arkadaşlıktan fazlasını aramıyor ve kendime karşı dürüst olursam, benimle daha fazlasını istese bile, ben o tür bir ilişkiye hazır mıyım? Maddox tam da... şey, benim sonsuza kadar birlikte olabileceğim türden bir adam. Ama geçmişimdeki o kötü anıları onunla paylaşmaya hala hazır değilim ve hazır olacağımı da sanmıyorum. Bana baktığında gözlerinde acıma görürsem, bu beni mahvedebilir.

Ne yazık ki benim için, beynim Maddox'tan uzak durma notunu almamış ve onu hala kafamdan atamıyorum. Normalde her şeyi engelleyen dersim sırasında bile onu düşünüyordum, duygularımı çözmeye çalışıyordum. Sanki üç yıl sonra çekmecedan çıkardığınız, o kadar dolanmış ve düğümlenmiş ki düzeltmek bir saat süren kolyelerden biri gibi.

"Her açıdan çılgınca. Yemekler harikaydı, içkiler akıyordu ve..." sesi fısıltıya dönüştü. "Kızım, o kadar çok uyuşturucu vardı ki delilikti. Sonunda insanlar onları şeker gibi dağıtıyorlardı."

Burnumu kırıstırıyorum. “O ortam pek bana göre değil.”

“Benim de değil, bunu biliyorsun. Ama arkadaşın Maddox’un tam da sevdiği türden bir ortamdı. Orada, olayların tam ortasındaydı.”

Kalbim göğsümde atmayı durdurur, dehşet içinde donar. Esnemelerime ara verip ona bakarım. Maddox’un iyileşme sürecinde olduğunu bilmiyor, çünkü Katy ile ne kadar yakın olsak da, onun arkasından kendisi ve kişisel mücadeleleri hakkında konuşmak bana düşmez. “Maddox olayların tam ortasındaydı da ne demek istiyorsun? Onu uyuşturucu kullanırken gördün mü?”

Kafasını salladı. “Onu görmedim, hayır. Ama etrafında, açıkça beyaz tozun merkezi gibi görünen bir grup adam vardı.”

Oh, lanet olsun. Maddox partinin böyle olacağını biliyor muydu ve doğru yoldan sapmaması için benim yardımına mı ihtiyacı vardı? *Lanet olası aptallar!* Sırf onun benim gibi bir kızı isteyebileceği bir hayal dünyasında yaşadığım için onu tamamen hayal kırıklığına mı uğrattım? Saklanıp, incinmiş egomu sarmalıyorum. Bu beni nasıl bir arkadaş yapar?

Boktan bir arkadaş, işte bu.

Her şeyi mahvettim. Bencil davrandım ve onun bana ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmedim. Bağımlılıkla mücadele etmek zordur, özellikle de tek başına.

Katy’ye hızlıca veda edip tüm bunları kendime saklıyorum. Giriş salonuna doğru ilerlerken onu arıyorum, ama cevap yok. Kalbim sıkışıyor. Saat 10’u geçiyor ve Maddox normalde erkenci biridir. Onu saat sekizden sonra uyuduğunu hiç görmedim, o halde neden telefona cevap vermiyor? Onu tekrar arıyorum. Hâlâ cevap yok. Ve tekrar, tekrar. Telefonu açmıyor.

Beynim her türlü senaryoyu düşünmeye başlıyor, hiçbirisi olumlu değil. Onun tekrar bağımlılığa düşmesinden, biriyle birlikte olmasına, korkunç bir kaza geçirip bir yerlerde tek başına bir hendekte yatmasına kadar her şeyi düşünüyorum — sonuncusu New York’ta olması pek olası değil, ama zihin harika ve korkutucu bir yer. Panik içindeyim, onun için çok endişeleniyorum.

Spor çantamı ve cüzdanımı sıkıca tutarak stüdyodan çıkıp bir

Kapısını ÇALDIĞIMDA cevap vermiyor. Tekrar çalıyorum. Ve tekrar. Telefonuna cevap vermiyor. Burada değil. Peki nerede bu adam?

Hepsi benim suçum. Neden bu kadar bencil bir pislik oldum ki? Neden o lanet partiye onunla birlikte gitmedim ki? Aradığında biraz tuhaf olduğunu fark etmiştim. Normalde bu kadar resmi konuşmaz, ama kendi kederlerimin derinliklerine o kadar dalmıştım ki, nedenini merak etmedim bile.

Onun yanında olmalıydım, ama olmadım. Kapısına alnımı dayayıp, tekrar çalmadan önce çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ya içerideyse ve bir şekilde geçici olarak sağır olmuşsa diye. Komşularının duymadığını biliyorum, çünkü içlerinden biri bana gürültü yapmamamı söyledi bile.

Hâlâ evinin önünde durmuş, endişeden titriyordum ki, sonunda sesini duydum. "Ellie," dedi endişeli bir sesle. "Ne oldu?"

Onu asansörlerden çıkıp koridordan bana doğru yürürken görünce başımı kaldırıyorum. Rahatlama hissi içimi kaplıyor, kemiklerime kadar işliyor. Uçmuş ya da çöküşteymiş gibi görünmüyor. O...

Ah, evrenin en sevgili tanrıçaları, Gaia adına bana ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Maddox James'in yakışıklı bir erkek olduğu hiç şüphe götürmezdi, ama vay canına. Kendime salya akıtmamam için uyarmam gerekiyor. Neyse ki, bir hendekte ölü yatmıyor. Tam tersine. Üzerinde sadece gri bir koşu şortu ve kaslı omzuna atılmış sıırıslıklam bir tişört var; kaslar, dövmeleler ve karın kaslarından oluşan yürüyen bir duvar bana doğru ilerliyor.

Göğsünden bir ter damlası akıp göbeğinde duruyor ve daha önce bir erkeğin terinden tahrik olduğumu hiç hatırlamıyorum ama onu seve seve yalayarak temizlerdim. Her bir gergin, kaslı santimini. Aynı anda hem rahatlamış, hem korkmuş, hem de arzuyla yanıp tutuşuyorum. Belki de endişe diğer her şeyi daha da yoğunlaştırdı ve kahretsin, bacaklarımin arasındaki o zonklama o kadar güçlü ki, nasıl ayakta durabildiğimi merak ediyorum. Her şey aynı anda üzerime çöküyor — onun iyi olmasına duyduğum rahatlama, ne kadar lezzetli ve muhteşem görüldüğü, aylardır görmezden gelmeye çalıştığım tüm o ihtiyaç. Hepsinin içinde boğuluyorum.

"Burada ne işin var?" Koyu renkli gözleri kısıldı. "Ve neden bu kadar... endişeli görünüyorsun?"

"Ben... ben, telefonuna cevap vermiyordun."

"Koşmaya çıkmıştım."

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı sallıyorum. Tabii ki koşuyordu. Neredeyse her gün koşar ve telefonunu nadiren yanına alır. Ve ben insanlık tarihinin en aptal insanıyım. Zihnimde kendime bir tokat atıyorum. Neden en kötüsünü düşündüm ki?

Ve neden öyle bakıyor? Bu hiç adil değil. Hiçbir erkek, o kadar seksi ve tanrısal bir görünüşe tek başına sahip olmamalı. "Evet, şimdi anlıyorum."

"Benden bir şey mi istemiştin?" Sesi mesafeli geliyor. Soğuk.

Ya da belki de bu, benim suçluluk duygumun beni fazla düşündürmesinden kaynaklanıyor. "Ne? Neden? Hayır." Utanç içinde yere bakıyorum. Onun tekrar bağımlılığa düştüğünü düşündüğüm için utanıyorum.

"Demek bana ihtiyacın yoktu? O zaman neden kapımı çalıyorsun?"

Aman Tanrım, bunu ona nasıl açıklayacağım? Derin bir nefes alıp elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ne olursa olsun, biz arkadaşız diye kendime hatırlatıyorum. Ona karşı dürüst olabilirim, en azından bazı konularda. Kalbimi korumak için yalan söylemek zorunda kalabilirim, ama bu konuda dürüst olabilirim. "Arkadaşım Katy dün geceki partideydi."

"Evet. Onu gördüm. Ne olmuş yani?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Ama aynı zamanda tam olarak kendisi gibi de değil. Bir şeyler farklı. Midemde bir korku hissi kabarıyor.

"Şey, orada uyuşturucu kullanan bir sürü erkek olduğunu ve senin de onlarla birlikte olduğunu söyledi. Ve ben varsayımlarda bulunmuyorum Maddox, sana söz veriyorum, ama... Sana ulaşamadım. Ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Beni hayal kırıklığına mı uğrattın? Beni tam olarak nasıl hayal kırıklığına uğrattın, Ellie?"

Her zamanki gibi hipnotize olmuş bir şekilde onun derin kahverengi gözlerine bakıyorum. Şimdi çok yakınımda ve taze ter ve ateşli bir erkek kokuyor. Dizlerim titriyor. Bu adam beni her yönden alt üst ediyor.

Sır saklıyor olabilirim, ama ona açıkça yalan söyleyemem. Gerçeği birazcık bile süsleyemem. Hayır, bu konuda tam bir dürüstlüğü hak ediyor. "Belki de partiye beni davet ettin çünkü orada bolca alkol ve uyuşturucu olacağını biliyordun. Destek olacak birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bilirsin. Belki de ben oradaysam hayır demenin daha kolay olacağını bildiğin için beni yanına almayı teklif ettin. Aptalca. Ama sonra telefonuna cevap vermedin, panikledim ve ya bunun için bana ihtiyacın vardı da ben seni hayal kırıklığına uğrattıysam diye düşündüm. Sonra senin için o kadar endişelendim ki ve ben..."

"Ellie," diyor, gergin gevezeliklerimi kesmek için adımı söylüyor. Gözleri yüzümde dolaşıyor ve sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyorum. Bir adım daha yaklaşıyor. "Tanrım, gergin olduğunda çok sevimli oluyorsun."

Bana sevimli demen sinirlerimi yatıştırmıyor!

Az önce bana sevimli dedi, ama çok ciddi görünüyor. Her zamanki güler yüzlü Maddox değil. Boyuna rağmen, Maddox her zaman nazik bir izlenim bırakır. Ama şu anda, üstüme eğilmiş haliyle, çıplak göğsündeki kasları ve delice göz temasıyla, hiç de nazik gelmiyor.

Nefes almaya çalışıyorum, ama aniden bu koridorda hava kalmıyor. “Üzgünüm, ben sadece...” Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. “Ben sevimli değilim. Tam bir aptalım.”

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bir anda sırtım onun göğsüne yapışıyor. *Aman Tanrım.*

"Kendin hakkında bu şekilde konuşmaman konusunda sana ne demiştim?" diye homurdanıyor ve ses her yerimi titretiyor. "Benim için endişelenmen çok tatlı ve nazik bir davranış, Ellie, ki bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü sen tanıdığım en tatlı, en nazik ruhlardan birisin. Ama seni temin ederim ki, seni o partiye kesinlikle benim refakatçim olman için davet *etmedim*. Etrafım sürekli içki içen ya da uyuşturucu kullanan insanlarla çevrili. Kardeşlerim, bir içki fabrikasını ayakta tutacak kadar viski içiyorlar. Ayık kalmak tamamen benim sorumluluğum. Senin yanında olmaktan hoşlanmamın birçok nedeni var, ama bunların hiçbirisi senin ayık kalmama yardım etmenle ilgili değil. Sen benim destekçimi değilsin."

Birkaç adım öne doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Şimdi karşımda o var — sağlam kaslardan oluşan bir duvar — kapı var ve ikisinin arasında, sıkışıp titreyen küçük ben varım.

"Benim için bu kadar endişelenmen bence oldukça sevimli." Yarım adım atıyor ve, vay canına, neredeyse bana dokunuyor. O kadar yakın ki, vücudunun ısısını tenimde hissedebiliyorum. "Ve ayrıca..." diye ekliyor.

"Neye rağmen, Maddox?" Sesim bacaklarım kadar titriyor. Bunu hayal mi ediyorum? Daha önce fiziksel olarak yakın olmuştuk, ama bu çok farklı hissettiriyor. Bu çok yoğun. Beni yutmak istemiş gibi bakıyor ve gözlerinde beni hem korkutan hem de heyecanlandıran karanlık bir ateş var.

"Senin yanındayken teslim olmaya çok yaklaştığım tek bir kötü alışkanlığım var, Ellie." Cebinden anahtarını çıkarır ve arkamdan uzanarak kapıyı hızla açar. Geriye sendelerim ve o içeri girmeden önce bileğimi yakalar, beni de kendisiyle birlikte dairesine iter. "Şimdi. Dün gece partiye neden gelmediğini söyle bana."

Ona bakıyorum, nefesim ve kalp atışlarım düzensiz, ama cevap vermiyorum. Veremiyorum.

"Ellie?" Adımı tekrar söylüyor, daha önce ondan hiç duymadığım o sert ses tonuyla. Beni dizlerimin üzerine çöküp ona efendim ya da baba dememi isteyen ses tonu. Ya da ne halt isterse ona öyle dememi.

Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içimi dolduran düşünceleri engellemeye çalışıyorum. *Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.*

Ama gerçek. Gözlerimi tekrar açtığımda, onun hala yüzümü incelediğini görüyorum. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

"Evet," diyor, sesi boğuk bir hırıltı gibi. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Ne olacaksa olsun. “Çünkü senden hoşlanıyorum Mad. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve sadece arkadaş olarak değil. Senin arkadaşın olmayı seviyorum ve bunun değişmesi gerektiğini söylemiyorum ama bunun benim için yeterli olduğunu sanmıyorum. Böyle hissederken ve senin hissetmediğini bildiğim halde yanında olmak çok zor. Ya da hissetmemeyi seçiyorsun, ya da her neyse. Karmaşık olduğunu biliyorum ve ikimizin de yanlış bir şey yapmadığını biliyorum, ama böyle devam edemem. Birbirimizin her zaman baş vurduğu kişi olmaya devam edemeyiz."

“Neden olmasın?”

“Çünkü çok acıtıyor, tamam mı? Senden çok daha fazlasını isterken, seninle bunu sürdürmek çok acıtıyor,” diye patladım; sanki bu sözleri içimde tutmak bana acı veriyormuş gibi.

Ben konuşurken, o beni koridorundaki duvara doğru itiyor. Geriye doğru sendeleyerek spor çantamı ve cüzdanımı yere düşürüyorum, göğsümde lezzetli bir panik yükseliyor. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, bana doğru yaklaşan, karanlık ve kararlı hali bana bir şeyler hissettiriyor. Neredeyse nefes nefese kalmış durumdayım.

“Benim de daha fazlasını istemediğimi nereden çıkardın?”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Buraya gelirken takside uyuyakalmış olmalıyım. Bu bir rüya olmalı. “Çünkü sen kimseyle çıkmıyorsun."

Başını salladı. “Aslında bunu hiç söylemedim, değil mi?”

"Hayır, ama... senin hiç randevuya çıktığını görmedim. Ve bir de, şey, diğer konu var."

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım, bekâr olduğunda flört etmek zor olabilir. Ama yine de kadınların eşlik etmesinden hoşlanıyorum. Onlarla vakit geçirmeyi hâlâ seviyorum. Aslında, özellikle bir tanesini."

Bana daha da yaklaşıyor, avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi. Sanırım o av benim—aslanın ağzına doğru yürüyen naif küçük ceylan yavrusu. Bu, Maddox’un bambaşka bir yönü. O dominant, alfa, güneşin yüzeyinden daha sıcak. “İ-işte bunu kastediyordum. Bekârlık."

Parmak ucuyla yanağımı okşuyor ve nedense o hafif dokunuşu bacaklarımın arasında hissediyorum. “O zaman bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıyım galiba."

Konuşacak, hareket edecek, hatta düşünecek vaktim yok, çünkü Maddox James beni öpüyor. O şeytani derecede lezzetli dudaklarını benimkilere yapıştırıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

Sanki nefes almak için ihtiyaç duyduğu hava gibi öpüyor beni. Sanki daha önce hiç öpülmemişmişim gibi öpüyor beni ve bu her şey. Karmaşık ve dağınık olmaktan uzak, hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Uzun bir süre, şoktan kurtulurken sırtımı duvara dayayıp kendimi ona kaptırdım ve aynı anda tuğlalara eriyip gittim. Sonra eli kalçamın üzerinden kayarak tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaştı ve bu beni rüya gibi durumumdan uyandırdı. Bu gerçekten oluyor. Onunla tanıştığım andan beri bu adamı öpmeyi hayal etmişim ve şimdi bu gerçekten oluyor.

Ve hayal edebileceğimden bile daha iyi.

Parmaklarımı onun kalın, koyu renkli saçlarına gömdüm ve onu kendime doğru çekerek vücudunu benimkine yapıştırdım. Ağzımın içine inleyerek, geri çekilmeden önce dudağımı ısırды ve ikimizi de nefes nefese bıraktı. "Lanet olsun, Ellie, seni öpmek için çok uzun zamandır can atıyordum."

"O zaman neden bunca zaman bekledin?"

Gülümsüyor, dudaklarının tek bir dokunuşuyla beni eriyip gitmiş hale getirmesinden açıkça keyif alıyor. "Önce emin olmak istedim. İkimizin de bunu istediğinden emin olmam gerekiyordu. Çünkü bunun sadece bir öpücük olmayacağını biliyordum. Seni öpmek çok daha fazlasına yol açacağını biliyordum."

"Daha fazlası mı?"

Mırıldanarak burnunu boynumda gezdiriyor. "Tatmak istediğim o kadar çok yerin var ki, bebeğim."

Bebeğim. Tanrım, onun böyle konuşmasını duymak beni çılgına çeviriyor. Beni tutmasaydı, kesinlikle eriyip bir su birikintisine dönüşürdüm. Sonra beni, sanki neredeyse iki katı ağırlığım yerine doksan kilo ağırlığım varmış gibi kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Sertleşmiş organı merkezime baskı yapıyor, onu o kadar çok arzuluyorum ki içgüdüsel olarak vücuduma sürtünüyorum. O homurdanıyor ve bir dizi İspanyolca küfürler savuruyor. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama kulağa çok seksi geliyorlar.

Bana sarılmış halde yatak odasına giriyor ve beni nazikçe yatağa yatırıyor. Birkaç gece önce tam da bunu hayal ederek tek başıma uyuduğum yatak. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve gördüğüm manzaraya nefesim kesiliyor. Üzerimde kule gibi yükseliyor, yüzü açlıkla dolu, sertleşmiş penisi şortunun altında net bir şekilde beliriyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Gözleri beni açgözlülükle süzerken, halının üzerine diz çöküp sağ spor ayakkabımı çıkarmaya başlıyor.

Aman Tanrım. Biz burada ne yapıyoruz? "M-Maddox, emin misin?"

Gülümseyerek başını sallıyor ve sonra ayakkabımı omzunun üzerinden fırlatıyor. Ayakkabı duvara çarparak gürültüyle yere düşüyor. "Evet. Kesinlikle eminim. Ya sen?"

Durmasından, aklını başına toplayıp fikrini değiştirmesinden korktuğum için coşkuyla başımı sallıyorum. O diğer ayakkabımı çıkarırken ben dudağımı ısıyorum. Sonra kaymaz çoraplarımı çıkarıyor, taytımı sıyrıyor ve her şey çok hızlı oluyor. Gerginleşiyorum, birdenbire iç uyluklarımın üstündeki yara izlerinin farkına varıyorum. Kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpmaya başlıyor.

"Neden külot giymiyorsun, bebeğim?"

Kahretsin. Onu da unutmuşum. Ve az önce bana yine bebeğim dedi. Külot giyseydim, zaten eriyip gitmiş olurdu. Kafamın içinde o kadar çok duygu ve his dolaşıyor ki. O kadar çok dönüyor ki, kendimi sabit tutmak için avuçlarımla çarşafı kavırıyorum. "Bu sabah Pilates'e gittim ve derslerde külot giymem." Külotun kırımının arasına girmesinden nefret ediyorum ama ona bunu söylemiyorum.

Başını geriye eğip inliyor. "Sen çok yaramaz bir kızsın." Evet, öyleyim. Her saniye daha da yaramazlaşıyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve kendimi sakinleştirmeye, gerginliğimi atmaya ve anın tadını çıkarmaya zorluyorum. Bu Maddox. O benim en iyi arkadaşım. Yara izlerimi göreceksene ne olmuş ki—zaten onları biliyor. Onun yanında güvendeyim. Beni yargılamayacak ve eğer onu soğutuyorsa bakmak zorunda bile değil. Gözlerini kapatabilir.

Yaralarımın daha az göze çarpması için bacaklarımı birbirine sıkıştırmayı düşünüyorum ama onun başka planları var ve bunların hiçbirini bacaklarımı kapalı tutmamı gerektirmiyor gibi görünüyor. Yatağa sürünerek çıkıyor ve avuç içlerini dizlerimin içlerine koyuyor, sonra bacaklarımı daha da açıyor. "Seni göreyim, El," diye homurdanıyor, güçlü elleri uyluklarımın yumuşak derisi üzerinde kayıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Nefes al, Ellie.

Parmak uçları bacaklarımın üst kısmını çaprazlayan gümüşü beyaz çizgilerin üzerinde kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi çok utangaç hissediyorum, sanki tamamen çıplakmışım gibi. Umarım çabucak başka bir yere geçer, ya da belki de onlara hiç bakmıyordur. Ama sonra ağzı oradaki cilde dokunur ve her birinin üzerinde şefkatle bir öpücük izi bırakır. Onları gördüğünü bana bildirir. Onları iğrenç bulmadığını bana bildirir. Beni tamamen istediğini.

Dirseklerimin üzerine yükseliyorum ve karşımda gördüğüm manzara beni neredeyse çıldırtıyor. Maddox James'in başı bacaklarımın arasında, ağzı tenimde geziniyor. En çılgın rüyalarımın bile bunun bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. "Lanet olsun, Ellie, kokun inanılmaz, bebeğim. Seni tadabilir miyim?"

Tadabilir mi? *Oh, tabii ki, efendim.* Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum, şu anda konuşursam çok acınası ve muhtaç görüneceğimden korkuyorum. Daha önce de keyifli seks yaptım, ama hiç bu kadar ezici bir ihtiyaç hissetmemiştim. İçimde coşuyor, beni dolduruyor. Ya bu ona çekici gelmezse? Ya çok çaresiz görünürsem ve bu onu soğutursa? Ya kontrolümü kaybedip karnım titrerse ve o bunu iğrenç bulursa? Ya...

Aman Tanrım. Maddox'un sıcak, lezzetli dili merkezimden yukarı doğru sert bir iz bırakıyor ve tüm vücudum zevkle titriyor. Beynim kısa devre yapıyor. Onun ve muhteşem dilinin dışında dünyadaki her şeyi unutuyorum.

"Harika, bebeğim," diye homurdanıyor ve tekrar yapıyor.

Güçlü ellerinin baskısı altında uyluklarım titriyor. Nabzım hızlanıyor. İçimde sıcak, acıtan bir arzu yükseliyor. Klitorisimi ağzına alıyor ve boğazımdan boğuk bir çığlık koparken damarlarımda zevk alevleniyor.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor hassas tenime karşı, ağzının hareketi ve sakalının nazikçe sürtünmesi zaten yoğun olan hisleri daha da artırıyor.

"Maddox," diye boğuk bir sesle söylüyorum, ellerim saçlarını kavırıyor.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Ağzı üzerimde çalışıyor, dudakları, dişleri ve dili beni doruğa çıkarmak için birlikte çalışıyor, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve beni tam olarak nasıl doruğa çıkaracağını biliyor. Beni tekrar tekrar kızdırıyor, beni sallantıda bırakıyor, bana acımasın diye yalvarıyorum. Bu, şimdiye kadar çektiğim en tatlı işkence.

"İşte böyle, El, benim için çok iyi iş çıkarıyorsun. O kadar mükemmelsin ki." Övgüsü beni mahvediyor. Dilini bana tekrar değdirir değdirmez, o kadar şiddetli ve patlayıcı bir şekilde boşalıyorum ki, dişlerim kafamın içinde tıkırdıyor. Sıvı bir sıcaklık içimden dışarı fışkırıyor ve Maddox onu tanrılardan gelen nektar gibi yalayıp yutuyor, son damlasına kadar. Titriyor ve sallanıyorum, zevk dalgaları sürekli üzerime yuvarlanıyor.

"Vay anasını," diye homurdanıyor, kalçalarını yatağa sürtüyor ve hayvani bir inilti çıkarıyor. Bunun bir erkeğin ağzından duyduğum en seksi ses olduğuna eminim.

Beni yalarken boşaldı mı?

Yatağa sürünerek çıkıyor, gri koşu şortundaki bariz ıslaklığı gizlemeye çalışmıyor bile. Sakalı benim ıslaklığımınla kaplı ve takdir dolu bir mırıldanma sesi çıkarırken dudaklarını yalıyor. “Gerçekten çok lezzetlisin. Hayal ettiğimden bile daha lezzetlisin.”

Tadımın nasıl olacağını düşünmüş müydü? Övgüsüyle yanaklarım kızardı. “Teşekkür ederim.”

“Ve yüzüme fişkırmam muhteşemdi.”

“Benim için de oldukça etkileyiciydi. Az önce şortunun içine mi boşaldın?” diye kıkırdıyorum.

Aşağıya bakıp bana utangaç bir gülümseme atıyor. Maddox James inanılmaz seksi, ama aynı zamanda kelimelerle tarif edilemeyecek kadar sevimli. “Evet. İkimiz için de oldukça yoğun, değil mi? Sanırım altı ay süren ön sevişme sonrasında böyle şeyler olabilir.”

Az önce olanlardan hiç utanmaması hoşuma gidiyor. Utanması için bir neden yok, ama bazı erkekler buna sinirlenirdi. Kendilerini yetersiz hissederlerdi, bu yüzden de pislik gibi davranarak bunu örtbas etmeye çalışırlardı. Bunun olmasına bayıldım. Her şeyden öte, bu onun ne kadar zevk aldığını gösterdi.

“Hayal kırıklığına uğradın mı?” Şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüp gülümsüyor. Uğramadığımı biliyor. Yani, hayal kırıklığına uğramış biri az önce benim çıkardığım türden sesler çıkarmaz. Kafamı sallıyorum. “Hayır. Kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Sanırım bu başıma gelen en seksi şeydi.”

Göz kırpıyor. “Bir tanrıça gibi hissetmelisin bebeğim, çünkü benim için sen tam da öylesin. Ve bu sana başına gelen en seksi şeyse, gün daha çok genç.”

Vay canına, sanırım yumurtalıklarım az önce patladı. Eğer diğer her şeyde de am yalamada olduğu kadar iyi ise, ölmek üzereyim ve orgazm cennetine gidiyorum. Ve bu fani dünyadan ayrılmak için ne harika bir yol olacak. Hoşça kal acımasız dünya. Seni tanımak güzeldi.

O, lezzetli ve yetenekli ağzını yuvarlak karnımın üzerinde gezdiriyor ve orada bulunan soluk çatlakları öpüyor. Genelde başka erkeklerle birlikteyken onlardan biraz utanırdım. Ama Maddox başka erkekler gibi değil ve tıpkı yara izlerimde olduğu gibi, onlardan hiç rahatsız görünmüyor. Başını kaldırıp bana baktığında, gözleri tutku ve açlıkla o kadar karanlık ki, heyecan dalgası omurgamdan yukarı doğru koşuyor. O da beni benim onu istediğim kadar istiyor. Bu gerçek olabilir mi?

"Ne yapıyoruz biz, Mad?" Bu sözler birdenbire ağızımdan çıkıyor. Söylemek istememiştim, ya da belki de istemiştim. Belki de benim için neyi feda etmek üzere olduğunun tam olarak farkında olduğunu bilmem gerekiyor.

Kaşını kaldırdı. "Biraz paslanmışım, ama şu anda ön sevişme yaptığımızdan eminim, ve eğer gerçekten şanslıysam, seks mi?"

Bunu her şeyden çok istiyorum, ama bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu inkar edemem. Onun kendine verdiği sözleri bozmasına neden olan kişi olmak gerçekten istiyor muyum? Bana açıkladı ve anlıyorum—o kontrole ihtiyacı var. Tamamen fiziksel olanı es geçmek, duygusal ve ruhsal olana konsantre olmasını sağladı ve bu, iyileşme yolculuğunun büyük bir parçası. Bunu yaparsak, bunu değiştiren kişi ben olacağım. Bu adamı hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum, ama bu konuda bencil davranamam ve bu tür bir baskıyla başa çıkabileceğimden emin değilim. "Ama sen bekarsın."

Yatağa doğru sürünerek geliyor, fiziksel mükemmelliğin ta kendisi. "Hatırlarsan, bana mantıklı geldiği sürece bekâr kalacağımı söylemiştim." Ellerini spor tişörtümün altına kaydırıyor ve hiç zorlanmadan başımdan çıkarıyor. Sırada sütyenim var. Artık tamamen çıplakım, onun altında titriyorum.

Kesinlikle hâlâ kararlı görünüyor çünkü zaten sertleşmiş meme uçlarımdan birini yalıyor, sonra ağzına alıyor. Diğer meme ucum da zonklamaya başlayana kadar nazikçe onu okşuyor; diğer meme ucum da gururla dikleşiyor ve aynı lezzetli ilgiyi istiyor. Beni ısırıldığında, şaşkınlık ve heyecanla çığlık atıyorum. Tanrım, ne düşünüyordum ki? İstesem bile bunu durduramazdım. Göğüslerime bakıyor, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini izlerken gözleri alev alev yanıyor. "Ama artık bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Sen bunu gerçekten istediğin sürece."

Hırlıyor ve bu çok seksi. "Ellie, bunu çok net bir şekilde söyleyeyim. Seni, hayatım boyunca hiçbir şeyi istediğimden daha fazla sikmek istiyorum."

Yutkunuyorum. Tamam. Sanırım bu oldukça netti.

Oda içinde göz gezdirip inliyor. "Ama lanet olsun, prezervatifim yok. Sende var mı?"

Lanet olsun, buna hazırlıklı gelmemiştim. Bu sabah Katy ile Pilates ve belki bir matcha içmeyi bekliyordum. Kesinlikle *böyle bir şey* değil. Kafamı sallıyorum. "Ama doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim. Sağlık sigortam için her türlü testi yaptırmak zorunda kaldım." Sesim çaresiz geliyor. Lanet olsun, çaresizim. Ama sanırım o da öyle, o yüzden sorun yok.

“Evet, Jamestech sağlık sigortasını biliyorum.” Dudaklarını ısıırıp inliyor.
“Lanet olsun, Ellie, beni öldürüyorsun.”

“Ne? Neden?”

“Yıllardır seks yapmadım ve sen benden korunmasız sevişmemi mi istiyorsun?” Burnunu çeneme sürüyor ve homurdanıyor. Vahşi bir hayvan gibi ses çıkarıyor ve ben buna bayılıyorum. “On dakikadan fazla dayanamazsam beni yargılama, tamam mı?”

Onu yargılamak mı? Daha yeni boşaldı ve tekrar hazır. Bu tek başına etkileyici. Ayrıca, yıllardır seks yapmamış ama on dakika bile dayanamayan erkek arkadaşlarım oldu. Üzücü ama gerçek. “Asla yapmam,” diyorum yumuşak bir mırıldanmayla, kirpiklerimi kırıştırarak. Görünüşe göre içimdeki kedicigi ortaya çıkarıyor.

Şortunu kalçalarından sıyrıp güzel, kalın sikini serbest bırakıyor. Ve gerçekten çok güzel. Aslında, lanet olası bir sanat eseri. Mükemmel bir sperm incisiyle süslenmiş kalın bir baş, yalanılmayı bekleyen mor damarlarla kaplı bir gövde. Dudaklarımı etrafına sarıp ağzıma aldığı mı hayal ediyorum bile.

Ama şu anda Maddox'un başka planları var ve hızla öğrendiğim kadarıyla, Maddox yatak odasında hayal edebileceğimden çok daha dominant. Dizleriyle bacaklarımı daha da açıyor ve başını girişime dayıyor. Islak ve açım ve onun içime girmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Onun da en az benim kadar çaresiz olduğunu anlayabiliyorum, ama yine de duraksıyor. "Bunu istediğinden emin misin, bebeğim?"

Oh, bunu sormasına bayılıyorum. “Evet.” Dünya tarihindeki herhangi bir insanın herhangi bir şeyi istediğinden daha fazla. “Ama gerçekten emin misin, Mad? Bekârlığı bırakmanın senin için büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Pişman olmanı istemem.”

Yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. “Senin amını yalarken şortuma boşalmak zaten bekârlığımı bozmak sayılır bence, El. Ee, seni sikmemi istiyor musun, bebeğim?”

O dirseklerinin üzerine eğilirken, ellerimi onun kaya gibi sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. “Evet, lütfen, Maddox. Beni sikmeni istiyorum.”

Genelde yeni biriyle seks yaparken daha gergin olurum, ama Maddox'la değil. Belki de arkadaş olduğumuz ve ona zaten güvendiğim içindir. Aramızda zaten derin bir duygusal bağ var. Ama bence bunun bir nedeni de bana gerçek hislerini göstermiş olması. Tüm kusurlarımı görüyor ve yine de beni güzel buluyor. Bu çok seksi. Parmaklarımı onun sert omuz kaslarının üzerinde gezdirip ona hafifçe gülümsüyorum.

"Ne yapacağını hatırladığından emin misin?" diye alay ediyorum.

Sırtışı şeytani, hatta kurt gibi bir hal alıyor. "Ateşini seviyorum, Ellie Madison, ama o ukala ağzına dikkat etmezsen o şımarık kıcına şaplak atacağım."

Tanrım, ne görüntü ama. Bunun üzerine, beni öpmek için eğilir ve aynı anda içime girer. Penisini kocaman, beni genişletiyor, ama o kadar ıslak ve ona hazırım ki onu kolayca alıyorum. Cennet gibi, ilahi bir his. Beni o kadar tamamen dolduruyor ki zevk tüm vücudumda patlıyor.

Çok erken bir anda öpüşmemizi kesiyor, nefesini tıslayarak dışarı veriyor. "Tanrım. Lanet olsun.

Tanrım." Sesi acı çekiyormuş gibi. "Her şey yolunda mı?"

Maddox gözlerini sıkıca kapatıyor. "Evet. Sen çok iyi hissettiriyorsun, Ellie," diye homurdanıyor. "Bunu hayal etmişim ve her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Beni çok sıkı sarıyorsun. Sanki amın benim için yaratılmış gibi."

Tırnaklarımı kaslı sırtına geçiriyorum, ona doğru eğiliyorum, onu daha derine alıyorum. "Sen de harika hissettiriyorsun. Çok büyüksün..."

"Eğer sana fazla geliyorsa, yavaşlamamı istersen söyle. Ya da başka bir şey yapabiliriz."

"Tanrım, hayır, lütfen durma Maddox. Fazla değil, tam olarak doğru. Tamamen mükemmel."

İnliyor ve dudaklarını boynuma indiriyor, ben yüksek sesle inleyene kadar öpüyor, sürtünüyor ve ısıyor. Ağzını tekrar meme uçlarıma kaydırıyor, birinden diğerine geçiyor, tam doğru miktarda basınçla emiyor. Bu sırada sürekli kalçalarını sallıyor, en çılgın ve baştan çıkarıcı şekilde yavaşça içime girip çıkıyor. "Böyle iyi mi?" diye soruyor, boğazıma doğru ilerlerken. Çenem boyunca, kulaklarımın altında, elmacık kemiklerimde öpücükler bırakıyor.

Tüm vücudum onun altında canlanıyor, benim bir cehennem gibi, her hücrem onun dokunuşuyla alev alıyor. "Evet, gayet iyi." Elimini uzatıp parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu uzun, derin bir öpücüğe çekiyorum. Bacaklarımdan birini onun etrafına doluyorum, ayağım onun mükemmel şekilli kalçalarına konuyor. "Ama sen, şey..."

"Ne, bebeğim? Ne istediğini söyle. Ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Lanet olsun, bu adam inanılmaz. Onun yoğun kahverengi gözlerine bakıyorum. "Daha sert olabilirsin, Maddox. Kırılmayacağım ve ne kadar süreceği umurumda değil

. Sadece kendini bırakmanı istiyorum.”

"Tanrım," diye inliyor. Sözlerim, eğer bu insan olarak mümkünse, içimde onu daha da sertleştiriyor gibi görünüyor.

Ellerimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birbirine doluyor ve başımın üstünde yatağa sabitliyor. Sanki benim her bir kusurlu santimetremi yutmak istemişçesine, sıkışmış bedenime bakıyor.

Sert bir homurtu çıkarır ve içime daha da derine girer. *Kahretsin!* Şimdi anlıyorum ki o zamana kadar kendini tutmuş, nazik ve ölçülü davranmıştı. O kadar iri ki sanki yatağa saplanmış gibi hissediyorum ve buna bayılıyorum. "Oh evet, Maddox, evet." İhtiyacı olan tek teşvik bu. Tüm gücüyle içime giriyor, ellerimi sıkıca tutuyor, nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde içime çarpıyor. Her vuruşta tahrikim artıyor ve kısa bir süre önce orgazm olmuş olmama rağmen klitorisim şimdiden tekrar zonkluyor. Beni yatağa çivilerken tırnaklarım parmak eklemlerine batıyor, kafası yatağın daha yukarısına doğru kayıyor, tüm vücudum sıcaklıkla doluyor.

"Sen. Çok. Lanet. Güzel'sin," diye inliyor, her kelimeyi, beni bir başka muhteşem orgazma daha yaklaştıran, aklımı başımdan alan bir hamle ile vurguluyor.

Sahiplenici bir öpücükle ağzımı kapatıyor ve ben zar zor nefes alabiliyorum. Bu adam içimde, üstümde, etrafımda. O her şey. Dünyada başka hiçbir şey yok. Zirveye ulaşıyorum, milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Gözlerim geriye dönüyor ve ağzına adını mırıldanıyorum. Amım onun etrafında sıkışıyor, saf bir coşku dalgaları içimden yayılırken nabız gibi atıyor.

Başını kaldırıp hızlanıyor, bir şekilde öncekinden daha da derine giriyor. Beni daha da genişletiyor. Beni daha da yükseklere çıkarıyor. Sonra adımı haykırıyor, kalçaları duruyor, nefesini ağır ağır alıyor.

Bitirdiğinde üzerime yığılır ve ıslak, çıplak bir top haline dönüşürüz. Sonunda ellerimi bırakır ve kollarım o kadar uzun süre öyle tutulduğu için ağrıyor olsa da, umurumda bile değildir. Her şey inanılmaz derecede harikaydı.

Başı göğsüme yaslanıyor ve gülmeye başladığında titreşimleri hissediyorum. Ben de gülüyorum. Yani, yarım saat önce kapısını yumruklarken beni bulduktan sonra bu noktaya gelmemiz oldukça komik. "Hey," diyorum, saçlarını karıştırarak. "Bu pek centilmence bir davranış değil. Yüzün bir kızın göğüslerinin arasında iken ona gülmek."

Bu onu daha da güldürüyor gibi görünüyor, sonra kendini yukarı itip ikisini de sırayla öpüyor. Bana hayatımı değiştiren bir değil iki orgazm yaşattıktan sonra bile, ağzı meme uçlarıma dokunduğunda hâlâ bir arzu titremesi hissediyorum.

“Özür dilerim,” diye cevaplıyor, yanıma gelmek için biraz kayıyor. İkimiz de yan yatıyoruz, yüz yüze. “Onların duygularını incitmek istemedim. Bunlar, kafamı arasına soktuğum en iyi göğüsler. Ve en iyi uyluklar. Aslında, her şeyin en iyisi.”

Yüzüm kızarıyor, ama aynı zamanda onun durmasını da istemiyorum. “Bu sadece yıllardır seks yaptığın ilk kadın olduğum için.”

Gözlerini kısar ve başını kararlı bir şekilde sallar. “Hayır. Yıllardır seks yapmadım çünkü seks yapmak istediğim kimse yoktu. Az önce yaptığımız şey çok doğru geldi, El. En azından bana öyle geldi.”

Söylediklerini düşünüyormuş gibi mırıldanıyorum.

Beni şakacı bir şekilde ısırtıyor. “Sen de keyif almış gibiydin.” Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. Ama buna her hakkı var.

“Sanırım fena değildi,” diye cevap veriyorum küstahça.

Kalçalarımı kavrayıp vücudumu kendininkine doğru çekiyor. Elleri her yerimde dolaşıyor ve sonra çıplak popoma beklenmedik ve hiç de nazik olmayan bir tokat atıyor. “Ah!” Zevkle çığlık atıyorum. “Bu ne içindi?”

“O akıllı ağzını tutmazsan ne olacağını sana söylemiştim.”

Yanaklarım kızarıyor. Aslında bunu gerçekten çok sevdim. Sanırım bu, daha az küstah olmamı teşvik etmeyecek.

Elini vücudumun yanından yukarı doğru kaydırıyor. İçgüdüsel olarak karnımı içeri çekiyorum ama o bunu fark ediyor. “Bunu yapmana gerek yok, bebeğim. Vücudun benim için çok güzel ve buna inanmanı istiyorum.”

Başımı sallıyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bu, son zamanlarda, en azından New York’ta çıkmaya başladığımdan beri ne kadar çekingen davrandığımı fark etmemi sağlıyor. Her zaman yeterince iyi olmadığımından endişeleniyordum.

Meğer kendini bir tanrıça gibi hissedersen seks çok daha iyi oluyormuş, ve Maddox bana tam da öyle hissettiriyor. Avucunu yüzümün yanına koyuyor, ben de onun dokunuşuna yaslanıyorum. “Az önce olanlara inanamıyorum,” diyorum, hâlâ şaşkın bir halde.

“Evet, kesinlikle oldu. Ve sen itiraz etmezsen, nefesimi toplayar toplaymaz tekrar olacak.”

Nefesini toplayacak mı? Kahretsin, Maddox James tam bir makine. “İtirazım yok, Efendim.”

Kaşını kaldırıyor. “Efendim mi? Buna alışabilirim.”

Ve ben de buna alışabilirim. Zaten bu gece
bu muhteşem kollarda uyanmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Bu
saçma, ama Maddox James’in kız arkadaşı olmayı hayal etmemi engellemiyor.

Maddox

Lanet olsun! O kadar iyi hissettiriyor ki, sıkı amcığı sanki beni asla bırakmayacakmış gibi sikimi sıkıyor. Gözlerim geriye dönüyor, endorfinler vücudumda dalgalanıyor. Evet, içimden bir parça hâlâ bunun her şeyi mahvedeceğinden endişe ediyor, ama o parçama siktirip gitmesini söylüyorum çünkü kızımınla meşgulüm.

Bunu tekrar yapmaya itirazı olmadığını söylediğinde gerçekten şaka yapmıyormuş. Ve tekrar. Bu kadın doymak bilmiyor ve ben şikayet etmiyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu sadece uzun bir perhiz döneminden sonra seks yapmak değil, *onunla* seks yapmak. O her açıdan muhteşem. Vücuduyla ilgili biraz utangaç olması dışında, ki bunu şehre taşındığından beri çıktığı bir dizi pisliğin suçu olarak görüyorum, hiçbir şekilde çekingenliği yok. Kendi vücuduyla bu kadar uyumlu bir kadın tanımadım ve bu inanılmaz.

Şu anda üstümde ve muhteşem görünüyor. Bukleleri omuzlarına dağınık bir şekilde yayılmış, beni sikerken büyük göğüsleri zıplıyor ve kıvrımlı vücudunun her santimi ince bir ter tabakasıyla kaplı. Bu olmadan nasıl bu kadar uzun süre yaşadım? Onsuz nasıl bu kadar uzun süre yaşadım?

Eğiliyor, kalçalarını yavaşlatıyor ve göğsümdeki teri öpüyor. Sanki kremayı yalayan bir kedi gibi dövmelerimi yalıyor. Hırlıyorum. Benimle dalga geçiyor, benim ona yaptığım gibi beni kızdırıyor. Beni yaklaştırıp sonra geri çekiyor. Benim küçük tanrıçamın eğlenceli bir tarafı var.

İnliyorum, onun merhametine kalmışım gibi davranıyorum, sonra onu yakalıyorum. Tek bir akıcı hareketle onu döndürüyorum ve o sırt üstü yatarken ben üstüne çıkıyorum. Orada kalmayı planlıyorum. O gülüyor, başını geriye atıyor. Ellerimi boğazından çenesine doğru gezdiriyorum ve başını bir tarafa çevirip boynunu nazikçe ısııyorum. Buna bayılıyor. Onun hakkında zaten inanılmaz derecede çok şey biliyorum. Bu seksin ne kadar iyi olduğu hala aklımı başımdan alıyor. Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu. Birçok kadınla yattım, ama hiç böyle bir şey yaşamadım.

Ağzımı boynuna doğru kaydırıyorum, sonra meme uçlarını emiyorum, bu sırada da ona doğru sallanıyorum. Beni uçurumun kenarına itecek gibi küçük inilti sesleri çıkarıyor. "Oh, Maddox."

"Biliyorum, bebeğim."

İkimiz de orgazma yaklaştık. Amının duvarları sikimi sıkıyor ve kalçaları bana doğru kalkıyor. Gözümün önünde yıldızlar, gökkuşakları ve dans eden tek boynuzlu atlar görmeye başlıyorum.

Ritimimiz daha da hızlanırken, ön kapımda yüksek sesli bir vuruş duyuluyor. Patlayıcı ve ısrarcı bir ses ve Ellie korkuyla çığlık atıyor.

Bir an için kafam karışıyor. Sonra beynim devreye giriyor ve saate bakıyorum. "Siktir!"

Çıplak göğsüne battaniyeyi sıkıca sararak oturur. "Ne? Kim o?"

"Muhtemelen kardeşlerimden biri ya da hepsi. Babamın evindeki pazar brunch'ını kaçırdım ve telefonuma cevap vermedim."

"Bunu gerçekten bırakman gerekiyor, biliyor musun?"

Yataktan atlarım, şortumu giyerim ve ona çok kısa bir öpücük veririm. "Evet, şey, üzerime fişkıran çok seksi bir kadınla biraz meşguldüm."

Ben dairemin kapısına koşmadan önce yanakları çok sevimli bir pembeye büründü. "Geliyorum," diye bağırdım ki o aralıksız çekiç seslerini durdursunlar.

Komşularım bu sabah Ellie'yi kapıma göndermişti ve o zamandan beri bol bol gürültü yaptığımızı Tanrı biliyor. Ön kapıyı sertçe açtım ve Mason ile King'le karşı karşıya geldim; Mason beni görünce hem sinirli hem de rahatlamış görünüyordu. "Sesini alçalt, Mase. Komşularım var."

Ağzını açıp kapatıyor, sanki bana ne kadar çok şekilde haddimi bildirebileceğini düşünüyormuş gibi. Neyse ki, çok daha sakın görünen King onun yerine konuşuyor. Kardeşimin koluna sakınleştirici bir şekilde elini koyuyor. "Brunch'ı kaçırdın. Aradığımızda cevap vermedin. Endişelendik."

Siktir. Anlıyorum, gerçekten. Ama bu aynı zamanda sinir bozucu, özellikle de bu konuşmayı yapmak için yatak odasında kimi bıraktığımı düşünürsek.

"Neredeyse sekiz yıldır içmiyorum. Gözünüzün önünden kaybolduğum her seferinde tekrar içmeye başlayacağımı düşünerek paniğe kapılmayı bırakırsınız sanırdım." Normalde bu koruyucu tavırlarını sevimli bulurum, ama az önce beni sıcak yatağımdan, yanımdaki seksi kızla birlikte zorla kaldırdılar. O yüzden bu sefer hiç de hoşuma gitmedi.

"Sana bir şey oldu diye endişelendik, salak," diye bağırdı Mason, King'in elini iterek. "Teknolojiden nefret ettiğini biliyorum, Mad, ama

o lanet telefonu açmak seni öldürür mü? Hiçbir şey için olmasa bile bizim için? Gelmemek sana göre bir şey değil, o zaman ne düşünmemiz gerekiyordu?"

Haklı. Uzun zamandır brunch'ı kaçırmamıştım ve kaçırırsam da her zaman arardım. Sevdiklerinizin hayatında bir bağımlı olması kolay değildir. Eskiden çok aptalca, akılsızca ve yıkıcı şeyler yaptım ve mantiken onların kızmaya her türlü hakları olduğunu biliyorum. Ama yine de ben yetişkin bir erkeğim.

"Meşguldüm ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Ses tonumdaki bir şey King'in örümcek hislerini harekete geçiriyor. Gözlerini kısıyor ve omzumun üzerinden daireme bakıyor, özel dedektif içgüdülerini devreye giriyor. Ellie'nin çantası ve spor çantası koridordaki yerde duruyor. Onu içeri sürüklediğimde tam da bıraktığı yerde. *Siktir*.

"Ne kadar *meşgul*?" diye soruyor.

Lanet olsun, iki kez. Mason, Ellie'nin patronu ve iş yerinde onun için durumu zorlaştırmak istemiyorum ama koridorumda açıkça bir kadının çantası duruyor. Ve az önce şortumda lanet olası sperm lekeleri olduğunu hatırladım. *Lanet olsun, üç kez.* "Evet, o tür bir meşgul."

Mason beni esrar içerken yakalasaydı bile bu kadar şok olmazdı herhalde. "Kiminle?" Hemen en bariz soruyu soruyor.

King elini omzuna koyar. "Hadi buradan gidelim ve Maddox'a biraz rahat verelim," der ve sanırım çantasını tanımıştır. Her yere yanında götürdüğü o kendine özgü mor çanta. Gözlerime bakar ve ben hafifçe başımı sallarım. Bu kadar düşünceli olduğu için ona sarılmak isterdim, ama Mason başka bir mesele. Bu konuyu bırakmayacak kadar meraklıdır.

"Kim, Maddox mu?" diye tekrar sorar.

"Bizi ilgilendirmez, Mase," der King, bu da kardeşimin suratını asmasına neden olur. King'e, sonra da bana öfkeyle bakar.

"Neden ikiniz de benden bir şeyler saklıyormuşsunuz gibi geliyor?" "Belki de meraklı bir pislik olduğun içindir?" diyorum.

O yemi yutmaz, bunun yerine boynunu uzatıp omzumun üzerinden daireye bakmaya çalışır. Donakalır, gözlerini kapatır ve inler. Onun da gördüğünü hemen anlarım. Lanet olası kader çantası.

"Ellie mi?" diye öfkeyle fısıldayarak bağırır. "*Benim* Ellie'm mi?"

Onun Ellie'si mi? Ne boktan bir durum. O benim kardeşim, eşcinsel ve yeni kocasıyla birlikte... ama yine de içimde bir sahiplenme duygusu alevleniyor. O, *onun* Ellie'si değil.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, alışılmadık bir şekilde savunmacı bir tavır takınıyorum. Hem bu konuda hem de ikiyüzlülük konusunda. Mason, Jamestech'te çalışırken King'le birlikte olmuştu.

Drake sekreterine aşık oldu ve onunla evlendi. İşyerinde ilişkiler ailemizde tam olarak hoş karşılanmıyor değil, üstelik ben Ellie ile çalışmıyorum bile. “Evet, Ellie. En iyi arkadaşım, artık aynı zamanda kız arkadaşım.”

Bunu söylediğim için kendime bir tokat atabilirdim. Bunu söylemeye ne hakkım var ki? Patronuna, herhangi birine? Yeni ilişkimizin şartlarını aslında hiç konuşmadık. Aynı fikirde olduğumuza eminim — en azından öyle umuyorum — ama bu varsayımı yapmam da doğru değil. Sonuçta bu konuda söz hakkı ona ait.

“Şimdi, gerçekten ona dönmeliyim.” Aklıma onun görüntüsü geliyor. ÇarşafLARımın altında onun sıcak çıplak vücudunu düşünmek, zaten sertleşmiş sikimin şortumun içinde sızmasına neden oluyor. Onu suçlayamam tabii. Zavallı adam dört yıldır seks yapmamış ve heyecanlanmış. Çok heyecanlanmış. “Hoşça kal,” diyorum, vücudumun alt kısmının kapı tarafından gizlendiği için şükrederek.

"O zaman Ellie'yi babamın evine getir. Brunch'ı kaçırdın ama akşam yemeği hâlâ masada," diyor Mason. Kardeşim çabuk sinirlenir ama çabuk sakinleşir de. Bu, ilk tepkisinin aceleci olduğunu anladıktan sonra uzattığı zeytin dalıdır.

Saatime bakıyorum. “Umarım tam anlamıyla masada değil. Çünkü akşam yemeğine dört saatten fazla var.”

Mason gözlerini devirirken King kıkırdar. Her şey yeniden yoluna girmiştir. “Onu akşam yemeğine getir yeter, Mad. Herkes onu tanıyor, onu seviyor. Zaten o da neredeyse ailenin bir parçası sayılır.”

“O zaman baskı yok, ha?” der King, Mason’a bir bakış atarak onu zorlamaması için uyarır.

Ama Mase haklı ve altı ay boyunca harekete geçmek için bekledikten sonra, Ellie ile işleri yavaşlatmaya niyetim yok. Tabii o istemediği sürece. Yeterince bekledik. “Akşam yemeğine geleceğim, söz veriyorum. Ve Ellie ile konuşacağım. Benimle gelmek isterse gelir. Şimdi, sizler siktir olup gider misiniz? Söyledim ya, meşgulüm.”

Mason, neyle meşgul olduğumu çok iyi bildiği için sırıtıyor. “Ona, bir değişiklik olsun diye iş dışında görmek güzel olacak de.” Sanki küçük bir çocukmuşum gibi saçımı karıştırıyor, ama bu hoşuma gidiyor. “Herkes iyi olduğunu söyleyeceğim ve sonra görüşürüz, sik surat.”

Ve işte, yine o pislik haline geri döndü.

Onun ve King’in uzaklaşmasını izlerken, başımı sallıyorum. Onlara ve ailemin geri kalanına minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum.

aşırı korumacı tavırlarına ve bu sabahki zamansız lanet olası müdahalesine rağmen, bunların sevgiden kaynaklandığını biliyorum.

Bir zamanlar bu tür koşulsuz sevgiyi artık hak etmediğimi düşünmüştüm, ondan uzaklaştığım bir dönem vardı. İnişler, çıkışlar ve kavgalar oldu, ama beni sevmekten bir an bile vazgeçmediler. Yaptığım bazı şeyleri ve her şeyi mahvettiğim o kadar çok durumu düşününce, buna sahip olduğum için çok şanslıyım.

Boğazıma bir yumru geliyor, nefes alabilmek için onu yutmam gerekiyor. O başka bir hayattı.

Bölüm 19

Ellie

Utançtan yanaklarım yanıyor. Maddox'un kapısında az önce duyduğum ses Mason'ın sesiydi. Patronum. Artık onun kardeşiyle yattığımı biliyor. Onu bekârlık yemini bozmaya zorladım. Oh, lanet olsun. Şimdi beni bir tür cinsel avcı mı sanıyor? *Küçük kardeşini* ne kadar koruduğunu biliyorum.

Ön kapı kapanıyor ve ben inleyerek çarşafı başımın üzerine çekiyorum.

"Saklanmana gerek yok, bebeğim. Gittiler," Maddox'un derin, yatıştırıcı sesi odayı dolduruyor, ama bu yeterli değil. Hâlâ utanıyorum.

"Burada olduğumu biliyorlar mı?"

Yatağa sürünerek gelir, yumuşak pamuklu çarşafı parmaklarıyla kıvrarak yavaşça aşağı çeker ve yüzümü ortaya çıkarır. Ama orada durmaz. İpeksi pamuk, vücudumun üzerinde zahmetsizce kayar, bu kadar aşağılanmış durumumda bile şaşırtıcı derecede şehvetli bir his uyandırır.

"Çantan yerdeydi, yani evet, biliyorlar."

"Tanrım," diye inleyerek yüzümü kollarımla kapattım. Bu bir kabus.

Maddox yanımda yatıyor, sağlam, güven verici bir sıcaklık duvarı gibi. "Neden utanıyorsun, Ellie?" diye soruyor, sesinde nazik bir alay var. "Yaptığımız şeyden mi utanıyorsun? Pişman mısın?" Konuşurken parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdiriyor, bu da beni ürpertiyor.

"Hayır. Öyle olmadığını biliyorsun. Ama o benim patronum, Maddox. Onunla birlikte işe gitmek zorundayım ve şimdi, şimdi... senin bekaretini aldığımı biliyor."

Beni tereyağı gibi eriten yüksek sesli, gürültülü bir kahkaha atıyor. "O aynı zamanda benim kardeşim. Yetişkinlerin seks yaptığını çok iyi bilen sıradan bir adam."

Nazikçe kolumu gözlerimden çekiyor. Açığa çıkmış durumdayım ve hâlâ üzgünüm, ama onun inanılmaz derecede yakışıklı yüzü dikkatimi dağıtıyor. "Ama sen seks yapmazsın. En azından genellikle. Ya o, bilmiyorum, sana bir şekilde baskı yaptığımı düşünürse?"

Yine gülüyor ve başını sallıyor. "*Tekrar bekaretini kaybetmene* rağmen, bana hiçbir şekilde baskı yapmadın. Başka kimse de öyle düşünmeyecek.

Bekâr kalmam benim tercihimdi. Dürüst olmak gerekirse, Mason bunu tam olarak anlamamıştı. Artık bekâr olmadığımı duyunca muhtemelen rahatlayacaktır.”

Dudaklarımı ısırıyorum. Olanlardan gerçekten pişman değilim, ama durumun karmaşık olduğu gerçeğinden kaçış yok. Maddox benim arkadaşım. Patronumun kardeşi. İyileşme sürecinde olan bir bağımlı. Ve benim de ona yakında anlatmam gereken, oldukça karmaşık bir geçmişim var. Üstelik benim için bekârlık yemini bozdu. Burada irdelenecek pek çok şey var.

Bana bakıyor, kahverengi gözleri yoğun bir bakışla. Beni yeterince iyi tanıyor ki, içime sızan şüpheleri ve korkuları anlayabiliyor.

"Ellie, seninle seks yaptığım için pişman değilim. O da bir tercihti ve bunu aceleye getirdiğimizi söyleyemezsin, değil mi?"

"Sanırım hayır, birbirimizi tekrar gördüğümüzden bu yana altı ay geçti."

"Aynen öyle, ve o süre içinde birbirimizi oldukça iyi tanıdık, sanırım. Seks yapmadan önce bile birbirimizi önemsiyorduk. Bekârlık bir tercihti, seninle seks yapmak da bir tercihti. Hem benim hem de senin için olası sonuçları hakkında çok düşündükten sonra verdiğim bir tercih. Ve Mason beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyor. Ayrıca, aramızda ne olursa olsun, ne o ne de Elijah için söz konusu olduğunda sana farklı davranmayacaklarını da biliyorum.”

Mason ve Elijah bana kişisel ilişkilerin işlerini etkilemesine izin verecek tipler gibi gelmiyor. Çok zeki ve profesyoneller. Yine de, onun bunu söylemesi beni biraz sakinleştiriyor. Ancak, onun az önce söylediği diğer şeylere daha çok takıldığımı fark ediyorum. “Peki, benimle seks yapmayı ne zamandır düşünüyordun?”

Cevabını düşünürken bir gözünü kısıyor. “Tamamen dürüst olmama izin verir misin?” “Her zaman.”

“Marakeş’te birlikte geçirdiğimiz bütün geceyi saymazsak, o zaman sadece Mason’ın ofisinde seni tekrar gördüğüm ilk andan itibaren,” diyor utangaç bir şekilde.

Tanrım, birkaç dakika içinde dominant bir seks tanrısından utangaç bir çocuğa bu kadar kolay geçiş yapmasına bayılıyorum. O karmaşık bir adam ve ben onu başka türlü istemezdim. “O kadar zamandır bunu mu düşünüyordun?” Heyecanla kıkırdıyorum.

"Evet."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, büyük saygı ve hayranlık duyduğum patronumun, kardeşiyle seks yaptığımı

“Öyle mi?” diye sordu, gözleri de aynı mutlulukla parılıyordu. “Eh, Marakeş’te sadece bedenimle ilgilendiğini düşünürsek, bu mantıklı geliyor.”

"Değildim," diye itiraz ettim.

Eğlenceli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. “Hayır mı?”

Dişlerimi dudaklarımın arasına sıkıştırıp, gözlerimi onun inanılmaz fiziği üzerinde gezdiriyorum. “Şey, belki birazcık. Yani, fena bir vücut değil. Ama sonra seni tanıdım ve...” Şey, sonra bu kadar çarpıcı derecede yakışıklı bir adamın nasıl bu kadar iyi bir kalbe ve bu kadar bilge bir ruha sahip olabildiğini merak ettim. Ama bunu şu anda itiraf etmek biraz fazla geliyor. "Her neyse. Bu senin suçun. Bir kızı suçlayabilir misin? Şu haline bir bak."

Başını salladı. “Suçlayamam. Seni seyretmekle çok meşgulüm.” Üzerimdeki örtüyü tamamen çektii, açgözlü bakışları tenimi tarıyordu. Vücudumun kıvrımlarını takdir eden pek çok erkekle birlikte oldum, ama hiçbir Maddox kadar kendimi güzel ve arzu edilen hissettirmemişti.

Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, cevap vermekten ve düşünmekten alıkoyuyor beni. Hissetmekten başka bir şey yapmaktan alıkoyuyor. Vücudum şimdiden onun dokunuşuyla alevleniyor, amım yine onunla doldurulmak için can atıyor. Genelde bu kadar muhtaç değilimdir, ama tanrım, çok uzun zamandır böyle orgazmlar yaşamamıştım. Aslında, hiç yaşamamıştım. Ve ikimiz de orgazma ulaşmak üzereyken çok kaba bir şekilde kesildik. “O kadar güzelsin ki El,” diye inliyor tenime karşı, ağzı aşağıya doğru iniyor, usta parmakları bacaklarımın arasına kayıyor ve ıslak kıvrımlarımın içinden geçiyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Mad," adını inleyerek söylüyorum.

“Biliyorum, bebeğim.” Ağzı parmaklarına katılır, yalayıp öper. Yaptığımız onca seksten sonra hassaslaşmış ve şişmiş bedenimi yatıştırır. Ama ben hala daha fazlasını istiyorum. “Ağrın olduğunu biliyorum, ama tadın bana karşı koyamayacağım kadar tatlı.”

“O zaman durma,” diye yalvarıyorum, kalçalarımı onun günahkar derecede lezzetli dudaklarına doğru sallayarak. O bir sihirbaz, hayır, bir büyücü—o ağzıyla en üst düzeyden biri. Kesinlikle sihirden yapılmış. Yemin ederim yıldızlar görüyorum, o beni işlerken ayak parmaklarım çarşafalarda kıvrılıyor.

Daha da iyisi, o da benim kadar zevk alıyor gibi görünüyor. Bazı erkeklerde olduğu gibi, sadece iyi bir sevgilinin yapması gerekenler listesinde olduğu için bunu yapmıyor. O bunu gerçekten seviyor. Kendini kaptırdığında çıkardığı takdir dolu sesler

, sanki en kaliteli yemekleri yiyormuş gibi, bir kızı tanrıça gibi hissettirmeye yetiyor. Tabii ki, daha önce hiçbir erkek beni yalarken şortunun içine boşalmamıştı. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi geliyor, ama ben bu anın tadını çıkarmaya odaklanıyorum. Bunu daha sonra, bir başka akıllara durgunluk veren orgazmın eşiğinde sallanmadığım bir zamanda düşünebilirim.

Maddox yalıyor ve emiyor, durmadan, acımasızca ve ustaca. Neye ihtiyacım olduğunu ve ne zaman ihtiyacım olduğunu her zaman tam olarak biliyor. Boşaldığımda neredeyse nefes almayı kesiyorum, doruğum tüm vücudumu titretmeye başlayan yavaş, dalgalı bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Yukarı doğru itiyor, elinin tersiyle sakalını silerken memnuniyetle inliyor. Bu manzara tek başına bir kızı çılgına çevirmeye yeter, ki bu da neden “Tanrım, seni seviyorum” diye patladığımı açıklıyor.

Bu sözleri, bir bakıma doğru olsalar bile, hemen geri almak istiyorum. Onu gerçekten sevdiğim için içtenlikle söyledim. Onu bir arkadaş olarak seviyorum ve ondan çok daha fazlasını sevdiğimi fark etmeye başladım. Ama bunun bir sonuca varacağını hiç hayal etmemiştim.

Şimdi buradayız ve arkadaşımın yatakta saatler geçirdim, hayatımın en muhteşem seksini yaşadım. Yani onu seviyorum, ama aynı zamanda onu istiyorum ve... lanet olsun, gerçekten bilmiyorum. Beynim yanmış durumda. Bacaklarımın arasında diz çökmüş şeytan yüzünden kısa devre yaptı. O da aynı şeyi hissediyor mu? Ona gerçekten aşık mıyım? Yoksa sadece seksin etkisi mi?

Lanet olsun, Ellie, senin neyin var be—sadece birkaç orgazmdı, kızım! Tabii ki öyle değildi. Bir sürü orgazmdı ve bu Maddox. “Yani şey...” diye geveliyorum, yanaklarım saniye saniye kızarıyor. “Yani çünkü biz arkadaşız. Orgazm yüzünden öyle dedim—”

Beni bir öpücükle susturuyor, dudaklarını benimkilere nazıkçe bastırıyor. Onun üzerinde kendimin tadını alıyorum. Aslında ikimizin tadını alıyorum. Bu beni derinden eritiyor. Kahretsin, kendime gerçekten hakim olmalıyım. “Sorun yok, El,” diyor sonunda, sesi sıcak ve güven verici. “Bu benim için de çok yoğun bir his.”

Ellerimi yanaklarına koyup koyu renkli gözlerine bakıyorum. Bir insan, bir başkasına nasıl bu kadar güvende ve anlaşılmış hissettirebilir? Onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar sevdiğimi hissetmemiştim. Sanki ruhumun her parçasını görüyor gibi. Ama ruhlardan bahsetmek çok erken olur. Bunu yavaşlatmam, hafif tutmam lazım, en azından kendi akıl sağlığım için. “Çok yoğun. Çok yeteneklisiniz, efendim.”

Şeytani ve karşı konulmaz bir gülümsemeyle sırtıyor. “Ne yapacağımı hala hatırlayacağımı söylemişim.”

“Hatırlamak mı? Bence cunnilingus konusunda ustalık dersi verebilirsiniz.”

Bu onu güldürüyor, duvarlarda yankılanan derin, gür bir ses.

Onun kahkahasını seviyorum. “Belki restoran işi yürümezse, ne dersin?”

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, kalın penisinin başı girişime dokunuyor. “Seni tekrar sikebilir miyim? Yoksa fazla mı oldu?”

Ne kadar düşünceli olduğunu çok seviyorum, ama onunla ilgiliyken "fazla" diye bir şeyin olmadığı hissine kapılıyorum. İdrar yolu enfeksiyonu ve yarın rahatça oturamayacak olmamın canı cehenneme, onu tekrar istiyorum. Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, topuklarımı o güzel kışının sert kaslarına batırarak onu teşvik ediyorum. "Hayır, değil. Lütfen beni tekrar sık, Mad."

İçime giriyor, tek bir yumuşak hamlede beni dolduruyor ve gözlerinin yuvarlandığını gördüğüme eminim. “Tanrım, lanet olsun. Amin nirvana gibi, biliyor musun?”

Nirvana bunu tarif etmek için oldukça iyi bir kelime. Nirvana, mutluluk, cennet. Elysium. Yukarıdakilerin hepsi ve daha fazlası. Beni tekrar öpüyor, beni nazikçe sikerken dili benimkiyle tembelce dolanıyor, kendi boşalmasını bulmadan önce benden bir başka dalgalı orgazm daha çıkarıyor. Sonrasında, çarşafın üzerinde birlikte uzanıyoruz.

"Patronunun seni kardeşi ile yatakta yakalaması konusundaki garip gerginliği atlatmak için gerçekten iyi bir yol," diyorum.

"Elbette, bebeğim. Stres atmak istediğinde, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülüyorum ve kollarına kıvrılıyorum. Beni sıkıca sarıyor, yüzümün yanına öpücükler yağdırıyor. Kendimi çok hoş bir şekilde gevşemiş hissediyorum, uzuvlarım yorgun, yüzümde kocaman, aptalca bir gülümseme var.

"Biliyorsun, babamın evindeki brunch'ı kaçırdım."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

Kulağımı şakacı bir şekilde ısırtıyor. “Üzülmene gerek yok, burada seninle kesinlikle daha iyi vakit geçiriyordum. Ama Mason, akşam yemeğine gelmemiz gerektiğini söyledi.”

Biraz geriliyorum ve umarım fark etmez. "Akşam yemeği mi?" diye ciyaklıyorum. "Babanla mı?"

"Sadece babam değil. Tüm kardeşlerim, eşleri ve çocukları da olacak. Muhtemelen birkaç köpek de."

Yutkunuyorum. Bu çok fazla. "Köpekleri severim."

Maddox kolumu okşadı. “Baskı hissetme, Ellie. Ailemin biraz ürkütücü olabileceğini biliyorum.”

Kendi ailemi düşünüyorum. On beş yaşımdan on sekiz yaşına kadar tek başıma baktığım iki küçük kız kardeşim ve küçük erkek kardeşim...

O düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. O anıların bugün burada yeri yok.

Bir de benim *evlatlık* ailem var. Onlarla tanıştığımda yetişkin olduğum için resmi olarak evlatlık alınmadım, ama bu onların benim için bir aile olmalarını engellemiyor ve her gün bana aynı şekilde hissettiklerini gösteriyorlar. Evlatlık *annem* Keres. Ölüm ruhu anlamına gelen bir isim, geçmişinde bu ismin hakkını vermiş biri. *Babalarım* Romeo ve Ace, ve hepimizi sürekli kollamaları. Ne kadar sert oldukları ve benden her zaman ne kadar gurur duydukları.

Tabii bir de genişletilmiş evlatlık Chicago klanı, Morettiler var. Muhtemelen hayatımla ilgili yakında Maddox'la konuşmam gereken başka bir konu daha, ama geldiğim yerle ilgili herhangi bir sorunu olacağını sanmıyorum. O, bu konuda yargılayıcı biri değil. Evet, ailemdeki onca insan olmasına rağmen, tüm James klanıyla bir akşam yemeği hâlâ ürkütücü. Yine de başa çıkamayacağım bir şey değil.

Gülümsedim ve ona baktım. “Akşam yemeğine gelmeyi çok isterim. Sen de istiyorsan, benim için sorun yok. Çünkü bu ‘baskı yok’ meselesi iki taraflı bir şey. Bu yeni bir şey ve ikimiz de küçük adımlar atıyoruz.”

“Küçük adımlar,” diye mırıldanıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. “O zaman anlaştık sayılır. Ve gitmemiz gerekene kadar kendimize ayırabileceğimiz birkaç saatimiz daha var.”

“Ne yapmak istersin?” diye soruyorum küstahça, her ne kadar şu anda hassaslaşmış, şişmiş kadınlık organlarımla onu daha fazla kaldıramayacağını düşünsem de.

Yüzü ıslıl ıslıl parlıyor. “Akşam yemeğine dört saat var ve eminim ki su içmemiz falan gerekir. O zaman, bize atıştırılacak bir şeyler hazırlasam nasıl olur?”

Bu düşünceyle midem guruldadı.

Maddox’un eli kıcıma kayıyor. “Sonra da seni yatağa geri götürmeyi düşünüyorum, böylece öğleden sonrasının geri kalanını öpüşerek geçirebiliriz. Çıplak.”

Tanrım, o erkekler tarihinin en mükemmel erkeği. “Kulağa harika geliyor.”

Akşam yemeğine giderken üstümü değiştirmek için daireme uğradım ve yüzüme çarpan serin havayı hissedince çok sevindim. Görünüşe göre Bay O, klimayla bir mucize yaratmış. Bu, nimetlerin mevsimi gibi görünüyor ve aldıklarım için evrene küçük bir şükran duası ediyorum: serin hava, öğle yemeği için Maddox'un ev yapımı waffle'ları ve defalarca çığlık attığım orgazmlar. Özellikle de sonuncusu.

James ailesinin evi, tam da düşündüğüm gibiydi: çekici peyzajlı bahçeler içindeki devasa bir malikane, muhteşem balkonlar ve şık bir mimari. Ama burası tam anlamıyla bir aile evi. Çocuklar ve üç kurtarılmış köpek, kaotik cazibeyi artırıyor ve tuhaf duruma rağmen kendimi orada hemen rahat hissediyorum.

Maddox ve ben bahçeye çıkıyoruz ve herkesin yaz havasının tadını çıkardığını görüyoruz. Bebekler, akşamüstü güneşinden güvenli bir şekilde korunarak bebek arabalarında uyuyorlar ve en büyük yeğeni Luke, tüylü beyaz bir köpeğe top atıyor. Köpek her topu geri getirip ayaklarının dibine bıraktığında, Luke yuvarlak vücudunu titreten, çok sevimli, boğazından gelen bir kahkaha atıyor. O gerçekten de minik bir tombik.

"Selam," diyor Mason, ayağa kalkıp bizi selamlamak için. "Gelmişsiniz. Kendinizi yataktan çıkarmayı başardığınız için çok mutluyum."

Nathan ona uyarıcı bir bakış atar ve ilgiyle dinleyen Luke'u işaret eder. "Yataktan, Gruffalo'yu okuyup şekerleme yaparak gerçekten güzel vakit geçirdiğiniz yataktan," diye ekler Mason hemen.

"Evet. Geldik," diye cevaplar Maddox. Elimi tutuyor ve bu çok tatlı. Biraz gerginim, çünkü tüm bunlar benim için çok yeni. Hepsini daha önce görmüştüm ve tabii ki bazılarını diğerlerinden daha iyi tanıyordum, ama aile evine hiç gitmemiştim. Bu, bir hayır etkinliğinde olmak ya da Jamestech ofislerinde merhaba demekle aynı şey değil. Burada nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Yani, ne söyleyeceğim? Nasıl uyum sağlayacağım?

Maddox elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Millet, hepinizin Ellie ile daha önce tanıştığını biliyorum ve çoğunuz onu Jamestech'in pazarlama başkan yardımcısı olarak tanıyorsunuz. Ama bugün, şey, o burada çünkü aynı zamanda benim kız arkadaşım."

Yanaklarım kızarıyor, yanaklarımdaki sıcaklık kalbime yayılıyor. Bugün erken saatlerde daha fazlasını istediğini, birlikte geçirdiğimiz zamanın tek seferlik bir şey olmadığını açıkça belirtmişti. Ama bunu tüm ailesinin önünde söylemesini duymak içimi yumuşatıyor.

Herkes alkışlıyor ve Maddox'un tüm kardeşleri bir anda onun etrafında toplanıyor. İlk başta kucaklaşmalar oluyor, ama bunlar hızla futbol taktiği gibi

ve boğuşmaya dönüşüyor. Amber, Melanie, Amelia ve King yanıma gelip hoş geldin sözleri ve kucaklaşmalarla beni karşılıyorlar. Sonra hepimiz çimlerde yuvarlanan James erkeklerimizi eğlenerek izliyoruz. Luke uçarcasına bir sıçrayışla tam ortalarına iniyor, hiç korku göstermiyor. Sanki bir mosh pit'teymiş gibi babası ve amcalarının üzerinde sörf yapıyor, kahkahalarla gülüyor.

Melanie biraz soluyor. "O çocuk, içim rahat etmemek için babasına çok benziyor," diyor titreyerek.

Maddox'un babası ve Jamestech'in kurucusu Dalton James, büyük adımlarla yanıma geliyor. Elini uzatıyor ve ben de elini sıkıyorum, ama sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Aileye hoş geldin, Ellie. Seni burada görmekten daha mutlu olamazdık. Peki, kimler acıktı?"

Tabii ki herkes açtır ve hepimiz akşam yemeğinden önce içecek almak için evin içine gireriz. Nathan ve Drake, Maddox'un utanç verici bebeklik fotoğraflarını bana göstermekten keyif alırlar. Hem Henry hem de Evie'yi kucağıma alırım, Luke'tan bir yapı taşı hediye almaktan onur duyarım ve King ile Mason'ın köpekleri etrafta koştururlar. Ortam gürültülü ve eğlencelidir ve ne kadar bunaltıcı olursa olsun, bunu çok seviyorum.

King bana göz kırpmıyor. "Alış buna, Ellie. Burası hep böyledir. Dünyadaki en iyi aileler, mutlaka doğduğun aileler değildir."

King'in en kötülerinden birine doğduğunu biliyorum. Çocukluğu, artık oldukça açıkça bahsettiği travmalarla doluydu. Benimki de tam olarak bir masal değildi. Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum ve tüm bunların bir parçası olduğum için mutluluk dalgası hissediyorum. Şakalar, kahkahalar, buradaki herkesin kendine özgü bir şekilde kendisi olması ama aynı zamanda sevgi dolu bir bütünün parçası olması. New York'taki ailem az önce çok daha büyüdü.

AKŞAM YEMEĞİ MUHTEŞEM, uzun zamandır bu kadar çok gülmemiştim. Amber ve Amelia çok komik. Mel ise dünyadaki en tatlı insan. Nathan o kadar esprili ve keskin ki, beni defalarca kahkahalara boğdu. Drake'in anlattığı hikayeler bir harika, Elijah şefkatli ve düşünceli, herkese çok iyi bakıyor, Mason ise her zamanki gibi eğlenceli ve çekici. Ama en önemlisi, *onun* yüzünden gülümsememi saklayamıyorum.

Maddox yüzünden.

Akşamın büyük bir kısmında yanımda kalıyor ve sürekli bana dokunuyor gibi görünüyor. Elini sırtıma koyuyor, bacağına benimkine bastırıyor, omzuma hızlıca bir öpücük konduruyor. Her an yanımda. Geçmişte aşırı ilgilenen diğer erkeklerde hissettiğim boğulma hissinden çok uzak, bunu kesinlikle seviyorum.

Ona doyamıyorum.

Gece sona ermeye başlıyor ve Maddox'a bakıyorum, o da bebeklere iyi geceler diyor, tüylü kafalarını öpüyor. Bir gün çok iyi bir baba olacak... ve birdenbire, işte böyle, rahmim kasılıyor.

Çılgınca, biliyorum, ama bunu düşünmeden edemiyorum — ikimizin geleceğini, belki üçümüzün, dördümüzün, beşimizin geleceğini. Her zaman büyük bir aile istemişimdir. Keres, verecek koca bir sevgi dünyam olduğunu söylüyor ve bence haklı olabilir. Genç olduğumu ve kariyerime odaklandığımı biliyorum, ama şimdi her şey mümkün gibi geliyor.

Ama aceleci davranıyorum, kendimi çok ileri götürüyorum. Maddox ve ben bir süredir arkadaşız, ama bu kısım yeni. Koşmadan önce yürümem gerekiyor. Kendimi kaptırıyorum ve küçük bir kızken yaptığım gibi, belki de asla gerçekleşmeyecek bir hayat hakkında hayal kuruyorum.

Gerçi Keres, Ace ve Romeo hayatımıza girdiğinde hayallerim sonunda gerçek oldu. Ama bunu başaran benim yaptıklarımı.

O zaman belki tüm hayallerimi gerçekleştirebilirim. Hmm.

Daireme geri dönüp kapının önünde duruyoruz. Hayal olsun ya da olmasın, Maddox'un şu anda benimle yukarı çıkıp bebek yapma alıştırmalarına başlaması beni oldukça mutlu ederdi. Bana yukarıdan bakıyor ve aniden gergin hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de onu o kadar çok istiyorum ki, bu his beni biraz bunaltıyor.

"Ee. Klima tamir edildi," diyorum ona. "Yukarı gelmek ister misin? Sevdiğin yeşil çay var."

Cevap vermiyor ve karnımın içinde sinirlerim tap dansı yapıyor. Bu durum biraz garip geliyor ve belki de korktuğum şey buydu; o olağanüstü seks meselesinin, zaten olağanüstü olan arkadaşlığımızı etkileyeceği. Normalde Maddox'a yukarı çıkıp çay içmek ister mi diye sormaktan hiç de garip hissetmezdim, en ufak bir garip hissetmezdim bile.

Başparmağını çenemin altına kaydırıyor, yüzümü yukarı çeviriyor, böylece gözlerine bakıyorum. Tanrım, bu adam iğrenç derecede yakışıklı.

"Sakıncası yoksa, bunu başka bir zamana erteleyeceğim, bebeğim. Yarın çok önemli bir günüm var ve çok erken bir toplantım var. Biraz uyumam lazım. Senin yanımdayken pek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Gülümsüyor, ama bunu söylerken sadece nazik mi davranıyor acaba? Beni henüz öpmemiş bile.

"Tamam, sorun değil. Şey, görüşürüz."

Utançtan yanıp tutuşarak arkanı dönüp gitmek istiyorum, ama ondan bir adım bile uzaklaşamıyorum. Beni yakalıyor ve vücudumu kendininkine yapıştırıyor. Sonra beni öpüyor. Öyle iyi öpüyor ki neredeyse düşünüyorum. Öpüşme bittiğinde, beni desteklemek için kollarını bana doluyor ve kalçamı sıkıyor. Sersemlemiş durumdayım, o eğilip kulağıma fısıldadığında ise daha da sersemliyorum: “Bu seksi kıcını yatağa götür, Ellie. Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var, bebeğim. Yarın görüşürüz, tamam mı?”

Konuşamadan başımı sallıyorum. Beni tekrar öpüyor ve orada bırakıyor. Arzu ve "az önce ne oldu lan?" duygularının karışımı içinde kalıyorum.

Bölüm 20

Ellie

Alarm saatindeki kırmızı rakamlar bana göz kırıyor. Saat 3:06. Benimle alay ediyor. Yatakta yuvarlanıyorum, o lanet şeyi pencereden dışarı atmayı düşünüyorum. Uyuyamıyorum ve ne kadar denersem o kadar zorlaşıyor. Uyuyamıyorum çünkü resmen dünyanın en fazla düşünen insanıyım. Hem de gelmiş geçmiş en fazla. Yastığı yüzüme bastırıyorum ve zihnimde felaket senaryoları yazmaya devam ediyorum.

Maddox'un beni babasının evine akşam yemeğine götürmesi ve patronlarım da dahil olmak üzere ailesine kız arkadaşı olarak tanıtması önemli değil. Ya da bütün gece elimi tutması. Ayrıca, bana iyi geceler öpücüğü verirken popomu okşaması ve yarın tekrar görüşeceğimizi söylemesi de önemli değil.

Bunların hiçbirisi önemli değil çünkü aptal beynimin odaklandığı tek şey, kalabilirdi ama kalmadı. Bana evine gitmeyi teklif edebilirdi ama etmedi. Babası orada kalabileceğimizi söyledi ama kalmadık. O uzaklaştı ve bu kafamı karıştırıyor.

Dün bir tür serap mıydı? Tüm o sevgi ve onu herkese gösterme hali. Belki de seks yüzünden kafası karışmıştı. Beyin kimyasını altüst etmiş, onu geçici bir delilik durumuna sokmuş olabilir. Şeker koması gibi, ama seks.

Ya da belki de sadece bana öyle geldi. Belki onun için o kadar da harika değildi. Yıllardır yaptığı ilk seksti sadece. Belki de eskiden hep böyle seks yapardı. Yani, Marakeş'teki kızlar onun becerilerini hep övüyorlardı, yani belli ki onların dünyalarını da sallamıştı. Ya seksin aslında ne kadar iyi olduğunu unutmuşsa ve şimdi bunu tekrar hatırladığı için, benden daha deneyimli ve onun seviyesinde olan kadınlarla daha fazlasını aramaya devam ederse?

Ya ben sadece onun seks hayatına giriş kapısıysam?

Eğer durum böyleyse, Jamestech'teki kalan zamanımı Maddox James'in New York'un en gözde kadınlarıyla yaşadığı seks maceralarını dolaylı yoldan öğrenerek geçirmek zorunda kalacağım. Şu anki konuşmamızı hayal ediyorum; bana o sevimli gülümsemesini gösterip, fiziksel

. Tam da o, o geceki randevusu olan, on bir yaşından beri karbonhidrat yememiş sıfır beden bir süper model ile el ele tutuşup uzaklaşmadan hemen önce. Sonra evlenecekler, mükemmel bebekleri ve mükemmel bir hayatları olacak, ben ise birkaç kedi alacağım, tığ işi öğreneceğim ve naftalin kokusu içinde yalnız başına ölmeden önce milyonlarca romantik fantastik roman daha okuyacağım.

Kes şunu, Ellie. Kes şunu!

Derin bir nefes alıyorum, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştiriyorum ve Maddox'un iyi bir adam olduğunu kendime hatırlatıyorum. O benim arkadaşım. Şu anda fazla düşünüyorum çünkü ben böyleyim. Sanki süper gücüm gibi. Bu duygusal kendine zarar vermeyi bırakmalı ve kim olduğumu ve hayatta neler atlattığımı kendime hatırlatmalıyım. Bundan önce hayatta kaldığım tüm o şeyler. Ben lanet olası bir *savaşçıyım* ve aşkı hak ediyorum.

Maddox'u hak ediyorum. Harika seksi hak ediyorum. Aklımı başımdan alan orgazmları hak ediyorum. Beni olduğum harika kişi olarak gören biriyle birlikte olmayı hak ediyorum. Umarım Maddox da öyle görür, ama şu anda bunu kontrol etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Her neyse, her şey yoluna girecek. Her şey harika olacak.

Sonunda uykuya dalarken kendime bunu söyleyip duruyorum.

Neredeyse öğle vakti oldu ve Maddox'tan hâlâ haber almadım. Uyandığım anda onu aramak ya da mesaj atmak için duyduğum dürtüye direndim, çünkü bir kız çok çaresiz görünmek istemez, değil mi? Kendime saygım var.

En azından sabahın ortasına kadar öyleydim, toplantılar arasında ona bir mesaj attım. Çok ağır bir şey değil, sadece "*hey, nasılsın*" gibi bir şey. Kendime sorun olmadığını söylüyorum. Arkadaş olduğumuzu. En son ne zaman bütün bir gün konuşmadan geçirdiğimizi hatırlamıyorum ve seksin — ya da ona onu sevdiğimi söylememin — sahip olduğumuz şeyi mahvettiği düşüncesinden nefret ediyorum.

Telefonuma tekrar bakıyorum. Hâlâ cevap yok. Telefonlarla pek arası olmadığını biliyorum, ama bu bundan daha fazlası olmalı. Belki de olayın ardından sergilediği davranış, bir tür coşku sonrası çılgınlıktı, sigara içmenin modern karşılığı. Belki Maddox'la birlikteyken, bu sadece "*hey, ailemle yemeğe gidelim*" gibi sıradan bir şeydi.

Belki de bunu, bekârlığını kaybetmesinin çok önemli bir olay olması nedeniyle yaptı. Yaptığı seçimi haklı çıkarmak için, bunun gerçekte olduğundan daha fazla anlam taşımasını istemiş olabilir.

Tanrım. Kendi kuyruğumu kovalayarak, aynı yerde dönüp duruyorum. Ne hale geldim ben?

Çılgılık atabilir ya da bir şeye yumruk atabilirdim, ama yapmıyorum. Yapmam gereken şey, kafamı kıcımdan çıkarmak ve böyle davranmayı bırakmak. Ben, Ellie Madison, erkeklerin beni bu şekilde etkilemesine izin vermem. Maddox James kadar yakışıklı erkekler bile. Ben bundan daha değerliyim.

Çenemi kaldırıyorum, biraz gurur buluyorum. Kendi tanrıçam olabileceğimi kendime hatırlatıyorum.

Ofis kapımdaki yumuşak vuruşlar içimdeki melodramı kaba bir şekilde keser ve başımı kaldırıp onu orada dururken gördüğümde, kendimi kaybediyorum. Bir anda bir duygu seli üzerime çöküyor: sevinç, rahatlama, endişe. Tam bir belirsizlik. Bunların hiçbirini, bahsettiğim o akılları baştan alan seksten önce hissetmezdim.

Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsemesi sinirlerimi yatıştırıyor. Kimse, birinin kalbini kırmak üzereyken ona öyle gülümsemez.

"Selam, bebeğim. Benimle öğle yemeği yemeye vaktin var mı?" Kahverengi bir kağıt torba tutuyor.

"Evet, sanırım biraz zaman ayırabilirim," diye cevap veriyorum, olabildiğince kayıtsız bir tavırla. Gerçek şu ki, o torbanın içinde ne olduğu umurumda bile değil, onunla vakit geçirebileceksem kum bile seve seve yerim.

Ofisimin kapısını kapatıp içeri giriyor ve lezzetli kokan yiyeceklerin olduğu poşeti masamın üzerine koyuyor. "Sana daha önce mesaj attım," diyorum, hâlâ olabildiğince rahat görünmeye çalışarak.

"Siktir," diye yüzünü buruşturur. "Dün gece cep telefonumu şarja koymayı unutmuşum. Bu sabah pilim bitmişti ve, şey, sanırım bunu sonra hallederim diye düşündüm." Bu, iletişim eksikliğini açıklıyor ve bunu başka bir erkekten gelen zayıf bir bahane olarak görebilirdim, ama Maddox ve cep telefonlarının yeni bir fenomen olduğu bilinen bir gerçek. "Seni görmezden geldiğimi düşündüysen özür dilerim ve telefon konusunda daha iyi olacağıma söz veriyorum, bebeğim. Bana bir şans verirsen her konuda daha iyi olacağım."

Rahatlamam muazzam. Birdenbire yine hafif ve özgür hissediyorum ve onun açıklamasını duymaya ve güvence vermesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmek aslında korkutucu. Masanın etrafından dolaşıp, beni bekleyen kollarına atılıyorum. "Sorun değil. Senin için yeni olduğunu biliyorum. Sadece..." Sahiplenici ya da yapışkan biriymişim gibi görünmeden hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Ama söylemem gerekiyor. Ona karşı dürüst olmalıyım, yoksa bu işin sonu kötü olur.

. Maddox'la birlikteyken bunu hiç yapmak zorunda kalmadım ve şimdi de başlamak istemiyorum.

“Anlıyorum, Ellie. Dün çok önemli bir gündü,” diyor, neye ihtiyacım olduğunu sezgisel olarak anlıyor, ya da muhtemelen bir mutfak dehası gibi yemek yapmayı öğrendiği sırada zihin okumayı da öğrenmiştir. “İkimiz için de çok önemliydi. O an işime odaklanmalı ve daha dikkatli olmalıydım. Eğer teselli olacaksa, uyandığım andan itibaren seni görmek istedim, keşke hala benimle birlikte yatağında olsaydın.”

“Neden değildim? Ya da neden sen benim yanımda değildin? Birlikte uyanabilirdik. Bunun hâlâ yeni olduğunu ve her anı birlikte geçirmemiz gerekmediğini biliyorum ama ben...”

O, şefkatli bir öpücükle gevezeliklerimi susturdu. “Bu sabah saat dokuzda bankayla bir toplantım vardı ve bunun için gerçekten formumun zirvesinde olmak istedim, bebeğim. Geceyi senin yatağında geçirmiş olsaydım, saatlerce konuşmuş olsak bile, neredeyse hiç uyuyamayacağımızı biliyorum. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştım ve gerçekten biraz uykuya ihtiyacım vardı. Söz veriyorum.”

Mırıldanıyorum. “Dün gerçekten çok yoruldun.”

Kahkahası saçlarımı karıştırıyor. “Evet.”

“Peki uyudun mu?” *Çünkü ben uyumadım.* Son cümleyi eklemiyorum.

Başını salladı. “Karnım lezzetli yemeklerle, kalbim sevgi ve kahkahalarla doluydu. Ama asıl nedeni, tüm günü gezegendeki en muhteşem, en seksi kadınla geçirmiş olmamdı; ki o kadın artık benim kız arkadaşım. Deliler gibi uyudum, bebeğim. Sen uyumadın mı?”

Keşke kendimi çılgına çevirecek kadar fazla düşünürken tüm bunları bilseydim. Başımı sallıyorum.

Yüzünde endişe belirir. “Aileme bizi anlatmak için acele mi ettim? Kahretsin, daha akıllı davranmalıydım, sadece bizim için çok heyecanlıydım. Ama tüm bunların sana büyük bir baskı yarattığını biliyorum.”

“Nasıl bir baskı?”

Omuz silkiyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. “Aramızdaki bu ilişkinin yürümesi için. Sanırım, sırf *beni yeniden bekâretinden ettin* diye, bu senin için doğru değilse benimle kalma sorumluluğu hissettiğini istemiyorum.”

“Uyuyamadığının sebebi bu değildi. Belki de yaptığımız şey yüzünden kalmak istemediğini düşündüm...” Dudaklarımı ısırdım. Günün soğuk ışığında bu kulağa saçma geliyordu. Dün söylediği ya da yaptığı *hiçbir* şey

bunun tek seferlik bir ilişki olduğunu göstermiyordu, o halde neden kendimi öyle olduğuna ikna ettim?

“Bebeğim, özür dilerim.” Beni daha sıkı sarıyor. “Eğer kalmamam seni herhangi bir şekilde reddedilmiş hissettirdiyse, o benim niyetim değildi ve sana böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Daha iyi iletişim kurmalıydım. Beni affeder misin?”

"Tabii ki seni affediyorum. Affedilecek bir şey olduğundan emin değilim. Ve bunun yürümesini istiyorum. Hiç baskı hissetmiyorum. Tamamen doğru geliyor."

Ona bakıyorum ve gülümsemesi dünyamı aydınlatıyor. “Bana da doğru geliyor, El. Ama şunu da bilmeni istiyorum ki, aramızda ne olursa olsun, sadece arkadaş kalmaya karar versen bile, yaptıklarımızdan asla pişman olmayacağım. Bekârlık yemininin işleri senin için karmaşık hale getirebileceğini anlıyorum, ama o yemini bozmak benim kararımdı ve bunu hiçbir beklenti ve amaç gütmenden yapmaya karar verdim.”

Yanağımı göğsüne dayadım. “Sen gerçekten harika bir insansın, Maddox James.”

“Açıkçası, bazen de tam bir pislik olabiliyorum.”

Onu kaburgalarına hafifçe dürttüm. “Sanki bunu bilmiyor muyum sanki?”

Bir dakika birbirimize sarılıyoruz ve ben onun kollarından hiç ayrılmak istemiyorum. “Peki, tüm bu sarılmalar hâlâ benim kız arkadaşım olduğun anlamına mı geliyor?” diye soruyor, sesi küstah ama biraz da kararsız.

“Evet. Artık benden kurtulmaya çalışmanın bir anlamı yok.” Kollarımı beline doluyorum.

“İşte benim kızım,” diye mırıldanıyor. “Şimdi çorbamız soğumadan yesek iyi olur. Yoksa yerine seni yemeye karar verebilirim. Çorban çok lezzetli.”

"Maddox." Şaka yollu olarak göğsüne bir şaplak atıyorum, şok, sahte öfke ve bolca mutlulukla çığlık atıyorum. "Benim ofisimdeyiz."

"Ne olmuş yani?" Göz kırpar, insanlık tarihinde hiçbir erkeğin yapamadığı kadar seksi görünür. "Bu ofiste sana bir sürü müstehcen şey yapmayı planlıyorum, bebeğim."

İçim jöleye dönüşüyor. “Mesela? Ayrıntıları duymam lazım.”

Burnunu saçlarımin üzerinde gezdiriyor, sanki beni içime çekmeye çalışır gibi derin nefes alıyor. “Mesela sen masanın üzerinde yatarken mükemmel amını yalamak gibi. Ya da belki ayaklarının dibine diz çöküp sen iş görüşmesi yaparken yaparım.”

Oh, baba. Evet, lütfen. Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. “Ve?”

"Kesinlikle seni masanın üzerine eğip, çok sert bir şekilde sikeceğim. Yani, bence ofis seksinde standart budur," diye homurdanıyor.

"Standartlar pek senin tarzına benzemiyor ama," diye alay ediyorum. Tabii ki zorlanıyormuş gibi davranıyorum. Şu anda beni bu masanın üzerine eğmesine izin verirdim.

Çenemi şakacı bir şekilde ısıyor. "Oh, biraz daha yaratıcı olmamı mı istiyorsun, Ellie? Tamam. Şuradaki büyük pencereye seni dayayıp, etrafımızda şehir hayatı devam ederken seni arkadan sikmeye ne dersin? Seni o cama dayayıp çığlık attırmaya?"

Sadece bu görüntü bile beni arzuluyor ve istekli hale getiriyor. Gözlerindeki o yoğun bakış da ayakta durmama yardımcı olmuyor. "Kardeşlerinin bunu yapmamıza izin vereceğinden emin değilim."

"Kardeşlerim umursamaz bile. Ayrıca kimse bilmez. Bu kattaki pencereler tek yönlü camlı, Ellie. Dışarıdan içeriği göremezsin."

"Bunu bilmiyordum. Peki ya insanlar bizi duyarsa?"

Kıçımı sıkıyor ve içimi kaskatı yapan bir bakış atıyor. "Seni sessiz tutmanın bir yolunu bulurum, bebeğim. Senin hoşuna gidecek bir yol."

Titriyorum, Maddox'un beni sessiz tutabileceği yolları şimdiden hayal ediyorum ve her biri ayak parmaklarımı kıvrandırıyor. Bu adamla seks dünyasında bilinen her türlü kötü şeyi denemek istiyorum. Tabu yok, sınır yok. *Her şey.*

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor. "İşte bu. Benim küçük, yaramaz tanrıçam. Şimdi, çorba."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ah, doğru. *Çorba*. Öğle yemeğimiz için masamı hazırlarken ona hayranlıkla bakıyorum. Yemek söz konusu olduğunda gerçekten parlıyor. Yüzündeki o meşgul mutluluk ifadesi açıkçası çok sevimli. İşini bitirdiğinde, önümde tam bir ziyafet serili duruyor. Çorba, pirinç ve fasulye ile birlikte ev yapımı körili kuzu eti, daha çok bir güveç gibi. Yanında ev yapımı ekmekler ve bana söylediğine göre el yapımı karabiberli tereyağı servis ediyor.

Evet, kendi tereyağını kendisi yapmış. Kim böyle bir şey yapar ki? Sanırım benim erkeğim yapıyor.

Sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor ve midemi guruldattırıyor. Karşımda otururken yüzü ışıltılı parlıyor, ilk kaşığı alırken önce dumanı tüten sıvıyı üfleyip yediğimi izliyor. Ve tüm tanrıçaların kutsal annesi adına, bu ilahi bir lezzet — bir lezzet ve renk patlaması. Bir insan rengi tadabilir mi? Eskiden hayır derdim, ama bu tamamen sıcak turuncu ve

koyu rustik kahverengiler. Baharatın acısı hissedilmeden önce, zengin ve keskin domates tadı dilimi kaplıyor.

Körili kuzu etini yutuyorum ve gerçekten inliyorum. “Maddox, bu çok lezzetli.”

Işıl ışıl gülümsemesi daha da genişliyor. “Beğendin mi?” “Bayıldım.”

"Güzel." Başını sallıyor. "Yemek benim aşk dilimdir. Yemek hakkında konuşmak. Yemek yapmak. Yemek yemek. Özellikle yemek yemek."

Yemeyi söyleme şekli, sanki artık gerçek yemekten bahsetmiyormuş gibi, yanaklarımı pembeye boyuyor. “Sen olağanüstü bir yiycisin.”

Kaşlarını kaldırıyor. “Şey, senin çorban hayatımda tattığım en lezzetli şey, El.”

Yanaklarımdan boynuma doğru bir sıcaklık yayılıyor. “Lütfen ona öyle deme,” diye fısıldıyorum.

Öne doğru eğiliyor. “Eğer istediğin buysa, bebeğim. Uyarılma sıvın, hayatımda tattığım en lezzetli şey.”

“Maddox,” diye gülerek homurdanıyorum. “Bu daha da kötü geliyor.”

O sırtıyor, gözleri eğlenceyle parıltıyor. Birbirimizin yanında yine rahat hissediyor, her zamanki gibi gülüyor olmamız beni çok mutlu ediyor. “Teknik olarak öyle zaten. Ya da ona sadece senin menin diyebilirim.”

“Ya da sadece öğle yemeğimizi yiyip bu konuyu hiç konuşmayabiliriz.”

O, bu öneriyi düşünürken mırıldanır. “Sanırım bununla yaşayabilirim. Şimdilik.” Daha da yaklaşır, dolgun alt dudağını ısırır. “Ama bil ki, yakın gelecekte çok fazla zamanımı seni orgazma ulaştırmak ve sonra da emeklerimin meyvesinin tadını çıkarmakla geçireceğim, bebeğim.”

Oh, umarım öyledir.

Bir parça ekmek alır ve dişleriyle bir parça koparır. Onu yemek yerken izlemek bile o kadar seksi ki, kadınsı yerlerim mırıldanıyor gibi geliyor. Bütün gün Maddox James'i izleyebilirim ve bu his karşılıklı gibi görünüyor. Öğle yemeği genellikle bir kahverengi poşet ya da aceleyle yenen bir granola bar ve meyvedir. Bu tamamen farklı bir deneyim ve onun benim için hazırladığı yemeğin tadını çıkarmakta kendimi tamamen rahat hissediyorum.

“Bugün meşgul müsün?” diye soruyor, yemeğimizi bitirirken.

"Maalesef evet. Yeni uygulama hakkında toplantılarım var, Mason ve Elijah'a sunacağım birkaç fikrim var. Ayrıca bu öğleden sonra, Go Greener kampanyamız için yeni fikirler üreten çalışanları ödüllendirmek için küçük bir tören düzenliyoruz."

“Kampanyandan bahsediyorsun, Ellie. Kardeşlerimin bu fikri benimsediğini biliyorum ve onların gözlerini pek çok konuda açtığın kesin. Her şey senin sayende. Peki, başka ne gibi yeni fikirler ortaya atıldı?”

Ona bunlardan bazılarını anlatıyorum: kitap takas sistemi, bisiklet satın almak için sübvansiyon programı, tüm personel mutfaklarında yemek artıkları toplama ve paket kahve ve meyve suları için Jamestech markalı yeniden kullanılabilir bambu bardakları finanse etme gibi harika bir fikir. O da beni dinliyor ve kendi fikirlerini ekliyor. Onun da benimle benzer görüşlere sahip olduğunu biliyorum. Bu, bizi her zaman birbirimize bağlayan bir şey olmuştur.

“Görünüşe göre yoğun bir günün var. Ama sonra görüşebilir miyiz? Seni götürmek istediğim bir yer var.”

"Tamam. Lüks bir yer mi? Nasıl giyinmem gerekiyor?"

"Nasıl istersen. Ben eşofman ve tişört giyeceğim." "Ne?"

Yani topuklu ayakkabı ya da inci takmam mı?" diye takılıyorum.

“Bu gece yok, bebeğim, ama seni heyecanlandırıyorsa bir deneyeyim

."

Bu görüntüye gülüyorum ve o gitmeden önce bana son bir uzun öpücük veriyor

.

Sanırım daha ağır ayakkabılar almam gerekecek, çünkü böyle hissetmeye devam edersem, günlerim su üstünde süzülür gibi geçecek.

Bölüm 21

Maddox

Çıkarken Mason'a rastlıyorum ve yüzümdeki o aptal sırıtışı bir türlü silemiyorum. Bana sinirli bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Maddox, Jamestech'e ağabeylerini görmeye geldiğin eski güzel günleri hatırlıyorum. Şimdi ise buraya sadece pazarlama müdürümün dikkatini dağıtmak için geliyorsun. Onun zamanını sana fatura etmeliyim."

Şaka yaptığını biliyorum ama hemen koruyucu bir tavır takınıyorum. Eşini savunması gereken vahşi bir hayvan gibi.

"Dikkatini dağıtmıyor. Senin için canını dişine takıyor, Mase. Aslında, çalışabilmek için az önce beni ofisinden kovdu."

Beni yatıştırmak için ellerini kaldırıyor. Ama yüzündeki sırıtışı gizleyemiyor, kendini beğenmiş pislik. "Biraz abartmıyor musun?"

Beni kızdırmakta ustadır. Otuz küsur yıllık tecrübeyle bu iş elinden gider. Genelde bu kadar kolay karşılık vermem. "Siktir git, göt suratlı."

"*Kıç suratlı mı?* Elinden gelenin en iyisi bu mu? Seks beynini çoktan karıştırmış olmalı, dostum."

"Dostum, sözümü geri alıyorum. Aslında kıç surat sana çok nazik bir lakap. Bu, kıçlara hakaret olur."

Çenesini ovuşturup başını salladı. "Haklısın. Kıçlar harikadır. Kıçları severim. Ve görünüşe göre son zamanlarda sen de seviyorsun. Özellikle de Ellie'nin kıçını."

Hırıldıyorum ve ellerim yumruk oluyor. Bana ne oluyor böyle? Onun alaylarına hiç böyle tepki vermem. Mason hep böyleydi. Bir durumu mizahla yatıştıran kişidir o. Ne kadar beni kızdırmaya çalışsa da, genellikle hiç umursamam.

Ama şimdi? Şimdi gerçekten yumruğumu suratına gömmek istiyorum. O mükemmel dişlerini mahvetmek istiyorum. Yüzümdeki beklenmedik ifadeyi fark ettiği belli ki bir adım geri çekilir.

"Vay canına, Maddox. Sakin ol. Özür dilerim. Biliyorsun, kötü bir niyetim yoktu. Sana ve Ellie'ye çok saygı duyuyorum ve birlikte olduğunuz için daha mutlu olamazdım. Ben sadece... Lanet olsun, ben bir pislikim, tamam mı?"

İçimdeki öfke anında sönüyor. Ne halt ediyordum ben? Başımı sallayıp omzuna hafifçe vuruyorum. O benim ağabeyim, onu seviyorum ve Ellie'ye asla saygısızlık etmez. "Siktir, özür dilerim Mase. Sanırım ona gelince biraz alıngan oluyorum."

"Hey, anlıyorum. King'e yan gözle bakan olursa, onu canlı canlı derisini yüzmek isterim. Sorun yok."

Vedalaşıp ayrılıyorum.

Her şeyin yolunda olduğunu söylerken samimi olduğunu biliyorum, ama içim rahat değil. Belki bir toplantıya gitmeli ya da koşuya çıkmalıyım. Bunun yerine, ayaklarım beni birkaç blok ötedeki, yine şık bir New York ofis kompleksine götürüyor. Burası Nathan ve Drake'e ait ve hukuk firmalarının bulunduğu yer. Şu anda her iki kardeşim de beni görmekten memnun olurdu. İkisi de benimle vakit geçirmek için ne yapıyorlarsa bırakırlardı, ama alışkanlığım beni önce Nathan'ın ofisine götürüyor.

Sekreteri beni tanıyor ve içeri girmem için el sallıyor. Kapıyı çalıyorum ve başımı Nathan'ın kapısından içeri uzatıyorum. Beni görünce şaşırılmış görünüyor ve az önce kullanmak üzere olduğu telefonu elinden indiriyor. "İyi misin?" diye soruyor hemen.

"Evet. Bir içki falan içmek için vaktin var mı?"

Programının çok yoğun olacağını çok iyi biliyorum, ama o başını sallıyor. Her zamanki gibi bana zaman ayırıyor. "Tabii ki var."

Nathan'ın lakabı "Buz Adam"dır, çünkü çok acımasız bir avukattır. Çoğu insan bu lakabın ona çok yakıştığını düşünür, ama onun gerçek yüzünü bilmezler. Buzun altında, tanıdığım en sıcak insanlardan biridir ve benim için her şeyi yapar. Kahretsin, zaten çok şey yaptı ve çoğu insan bunun yarısını bile bilmiyor. Kardeşlerimin geri kalanı bile.

Yakındaki bir bara gidiyoruz ve o kendine bir Macallan sipariş ediyor. Kaşlarını kaldırıyor. Sanki bir testmiş gibi geliyor. "Kahve iyi olur," diyorum barmene. "Varsa kafeinsiz olsun." Nathan'a bakıp dudaklarımı kıvrarak gülümsüyorum. "Ne? Son günlerde seks yaptığım için içkiye de başlayacağımı mı sandın? İşler öyle yürümüyor, şükürler olsun."

Rahatlamış görünüyor ve onu suçlamıyorum. "Ee, sorun ne Maddox? Çünkü bir sorun olduğunu şimdiden anlayabiliyorum."

Başımı sallıyorum. Buraya onunla konuşmaya geldim, o zaman konuşayım bari. "Az önce Mason'ı gördüm. Ellie hakkında birkaç espri yaptı. Kötü bir şey değildi, sadece, bilirsin..."

"Mason mu?"

“Aynen öyle. Ama lanet olsun Nathan, suratına bir yumruk atmak istedim. Gözüm karardı. Yani, yapmadım, kendimi kontrol ettim. Ama hiç hoş değildi. Bana geçmişî hatırlattı. Eskiden nasıl olduğumu. Asla o hale dönmek istemiyorum.”

Her şey annem öldükten sonra, okulda değişmeye başlamamla başladı. Her zaman rekabetçiydim, ama futbol sahasında tam bir canavara dönüştüm. Oyunu öfkemi ve hayal kırıklığımı dışa vurmak için bir bahane olarak kullandım. Hatta güvenli olmadığını bildiğim bir uçan faulle bir çocuğu hastaneye bile gönderdim.

Saha dışında kavgalara karışıyordum, ya da belaya, ya da ikisine birden. Yasmin’le böyle tanıştım. Benimle aynı okula gitmiyordu, tamamen farklı çevrelerdeydik. Ama bir gün sokakta bir adamın ona sataştığını gördüm ve üzerine atıldım. Onu fena halde dövdüm. Kahramanlık yaptım ve kızı kazandım.

En kötüsü bu bile değildi, ama o zamandan beri hayatımda daha karanlık bir tarafım olduğunu biliyordum. Hepimizin bir şekilde öyle bir tarafı vardır, ama benimki o kadar uzun süredir uykudaydı ki, onu görmezden gelmeye başlamıştım. Şimdi uyanıp bana sırtımdan vurdu ve içimdeki hiçbir şeyin aslında değişmediğinden endişeleniyorum. Tüm çabalarımın boşa gittiğinden ve benim doğamın böyle olduğundan.

Nathan söylediklerimi düşünürken viskisini yudumlar. Mükemmel kehribar rengi sıvıya bakarak, onu isteyip istemediğimi sorarım kendime. Cazip geliyor mu?

Hayır, cazip gelmiyor, hiç de bile. Ayık kalmak, içkinin verdiği kısa süreli hazzı çok daha fazla değer.

Nathan bardağını masaya koyuyor. “Tamam. Peki. Hepimiz bir ara Mason’ın suratına bir yumruk atmak istemişizdir, değil mi Maddox? O tür bir yüzü var.”

"Aptal suratlı mı?"

"Evet," diye gülüyor.

Mason gerçekten de hepimizde bu etkiyi yaratıyor, ama gerçekte, tanıdığım en sıcak ve en sevimli insanlardan biri. Komik, nazik ve düşünceli olduğu için sosyal olarak muhtemelen en çok zaman geçirdiğim kardeşim.

“Hepimiz hayatımızın bir noktasında pislik oluruz, özellikle de değer verdiğimiz insanlara karşı. Ve hepimiz biraz...” Düşünüyor gibi üst dudağını emiyor. “Elijah’ın, Amber’a yaptıkları yüzünden Freddie Kemp’i balkondan sallandırıldığını hatırlıyor musun? Mase, Ryan kardeşlerle birlikte King’i aramaya gittiğinde? Ve hâlâ kimse, Amelia’yı kaçıran o pisliklere

. Drake kimseye anlatmadı ama olaydan sonra parmak eklemlerini gördüm.”

Doğru. “Seninle Mel’in kardeşinin mektup açacağı olayından bahsetmiyorum bile,” diye hatırlatıyorum.

O anıyı hatırlayarak gülümsüyor. “Aynen öyle.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. “Çünkü şu anda, dostum, sanki bütün ailemiz psikopatmış gibi konuşuyorsun.”

“Demek istediğim şu: Sevdığımız insanlar söz konusu olduğunda, hepimiz psikopatız, Maddox. Onları korumaya çalışırız, takıntılıyız. İster itibarlarına yönelik sinsi bir sataşma olsun, ister Allah korusun gerçek bir tehdit, onları zarardan korumak için her şeyi yaparız. Onlar bizimdir ve biz kendimizinkileri koruruz.”

Ona bakıyorum. Ellie’yi seviyor muyum?

Evet, tabii ki seviyorum. Onu aylardır seviyorum. Ama o bir arkadaş olarak sevgiydi ve artık sadece arkadaş değiliz. Peki şimdi, bu onu kız arkadaşım olarak da sevdiğim anlamına mı geliyor?

Kahretsin. Bu işler çok karmaşık. “Onları sanki bizim malımızmış gibi ‘bizim’ diyorsun, Nathan. Böyle düşünmek istediğimden emin değilim. Ellie’yi sanki benim malımmış gibi düşünmek biraz saçma, değil mi?”

“Tabii ki onlar bizim malımız değil, Mad. Eğer evimizde birinin birine ait olduğu söylenecekse, o zaman Mel bana ait. Ama bu, onlara karşı hissettiklerimizi değiştirmez. Onları korumak istememiz. Demek istediğim, kardeşim, hissettiklerin normal. Bu, rayından çıkacağın anlamına gelmez. Seni canlı hissettiren bir kadın bulduğun dışında hiçbir şey ifade etmez. Uğruna savaşmaya değer bir kadın.”

Kahvemi yudumlarken söylediklerini düşünüyorum. Haklı. Kendimi gerçekten canlı hissediyorum. Ve lanet olsun, evet, onun için savaşmaya değer. İç çekiyorum. “Yani endişelenecek bir şeyim olmadığını mı düşünüyorsun?”

Gülüyor ve sırtıma sertçe vuruyor. “Kardeşim, öyle demedim. Akşam yemeğinde birbirinize bakışlarınız? Bence endişelenecek, çözülecek bir sürü sorun var, ama *bu* değil, tamam mı? Anın tadını çıkar. Kendine biraz güven, Maddox. Çünkü ben güveniyorum.” Viskisini tek dikişte içip gözlerime bakıyor. “Daha iyi mi?”

Evet, sanırım. Ona minnettarım. Kendime. Ellie’ye. Yüce gücümün. Evrenin hangi gücü olursa olsun, ikimizi tekrar bir araya getirip bize bu ikinci şansı verdiği için.

Evet. Daha iyi.

Bölüm 22

Ellie

Aman Tanrım. Sanırım öldüm ve cennete gittim. Yine.

Maddox beni Brooklyn'e, Mario's adında, "patlayan donut topları" denen bir lezzet sunan küçük bir lokantaya getirdi. Haute cuisine olmayabilir, ama tanrım, tadı muhteşem. Gerçekten patlayan, mükemmel küçük lezzet bombaları. Ağzımda zengin ve kremse bir şeker bombası patlıyor.

"Haklıydın, bunlar gerçekten çok lezzetli," diyorum, yüksek sesle iç çekerek. "Değil mi? Amelia sayesinde bütün aile bunlara takıntılı. O Eskiden bu civarda yaşıyordu. Ev hâlâ onun."

"Amber'ın kaçtığı ev mi?" diye soruyorum merakla. Amber ve Elijah'ın evlilik-boşanma-evlilik aşk hikâyesi efsanedir ve ben bu hikâyeye doyamıyorum. Amber'a hayranım, ama aynı zamanda ondan biraz da korkuyorum.

O başını sallıyor ve donut toplarının bulunduğu karton tepsiyi bana doğru itiyor. "Evet. Bu yüzden ona hep hayranlık duymuşumdur. Parayı, lüks evi ve yaşam tarzını geride bırakıp, her şeye yeniden başlaması."

Kardeşlerim ve ben hiçbir şeyimiz olmadan büyüdük. Okuldaki çocuklar bize "karavan çöplüğü" derdi. Ama annem hayattayken bunların hiçbirisi önemli değildi. Evimizin sevgi ve kahkahayla dolu olmasını sağladı ve bunların hiçbir maliyeti yoktu.

Keres ve *babalarım* tarafından *evlat* edinildiğimden beri para hiç sorun olmadı. Onların cömertliğini kabul etmem biraz zaman aldı, ama terapi bu konuda yardımcı oldu — ve Keres, Ace ve Romeo da gerçekten yardımcı oldular. Onların da çocuklukları oldukça berbattı.

Onlar sayesinde istediğim üniversiteye gidebildim, dünyayı gezdim, New York'a taşındım. Beni asla şımartmadılar ve şu anda onlardan tek kuruş almıyorum. Çok iyi bir maaş alıyorum ve elimden geldiğince biriktiriyorum, çünkü bir gün Manhattan'da bir Brownstone sahibi olmak istiyorum.

Ama James ailesinin sahip olduğu servet, bunun çok ötesinde. Maddox'la tanıştığınızda bunu asla tahmin edemezsiniz, ama sanırım bunun

. Para her şeyi değiştirir, ama kesinlikle mutluluk getirmez, Amber James de buna tanıklık edebilir.

"Geçen hafta Amber'la öğle yemeği yedim," diyorum ona, biraz utangaç bir şekilde. "Fitness uygulamasıyla ilgili bir fikrim vardı ve... şey. O da beğendi. Kardeşlerin de öyle. Sonunda."

Merakla öne doğru eğiliyor. "Anlat bana."

Onun gerçekten ilgilendiğini biliyorum ve bu beni çok mutlu ediyor. İşim benim için önemli ve Maddox'un buna saygı duyması beni çok memnun ediyor. "Şey, hâlâ pürüzleri gidermeye çalışıyoruz, lojistiği inceliyoruz. Ama temel olarak, onun toplum merkezindeki insanlara – sadece ona değil, düşük gelirli bir bölgede benzer bir projede yer alan herkese – uygulamaya ücretsiz erişim imkânı sunmanın bir yolunu bulmak istedim."

Bir an bana bakıyor, sonra muhteşem yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Peki kardeşlerim bu öneriye nasıl tepki verdiler?"

Ben de ona gülümsedim. Eğlenceli bir toplantı olmuştu. "Şey, başlangıçta Elijah bana o bakışını attı—bilirsin, şu gerçekten ciddi, evrenin efendisi bakışı?"

Maddox başını salladı ve derin, boğuk bir ses tonuyla konuştu. "Benim adım Elijah James ve ben gülmem. Nokta."

Patladım, patronuma biraz sadakatsizlik etmiş gibi hissettim ama bu Maddox'un en büyük ağabeyi ve taklidini mükemmel yapmıştı. Elijah gülüyor, sadece onun o yönünü görebilmek için onu daha iyi tanımak gerekiyor.

"Tamam. İşte o. Sonra çok yavaşça şöyle diyor: 'Ellie, yanıyorsam düzelt beni, ama yeni bir ürün piyasaya sürmemizin asıl amacı kâr elde etmek, değil mi? Yoksa bir şeyi mi kaçırdım?' Bu beni biraz tedirgin etti, ama hazırdım. Ona, bunu yapmanın PR değerinin, bazı abonelikleri ücretsiz olarak dağıtmanın mali kaybını büyük ölçüde telafi edeceğini açıkladım. Jamestech'in, tüm gelir ve geçmişlerden herkesin hayat değiştiren sağlık ve fitness programlarına erişmesine olanak tanıyan, sosyal sorumluluk konusunda öncü bir güç olarak görüleceğini söyledim. Mason bunun faydasını hemen anladı."

Maddox gözlerini devirdi. "O böyle yapardı."

"Evet. Sadece başını salladı, biraz düşünceli bir havaya büründü ve basın kampanyasından bahsetmeye başladı. Elijah'ı fotoğraf çekimi için merkezlerden birine nasıl getirebileceğimizi, biraz boks yapabileceğini... Elijah'ın boksu sevdiğini biliyor muydun? Ben hiç bilmiyordum. Tabii ki biliyordun. Neyse, Mason gitti, planlar yapıyor, televizyon yayını ve sosyal medyada viral olacak anlar planlıyor, şimdiden bunu ödüllere aday göstereceğini söylüyor. Ve... şey. Komikti. Elijah

dinledi. Biraz acı çekmiş gibi görünüyordu. Sonra dedi ki, ‘Anlıyorum. Ve tüm bu muhteşem itibar artırmanın çok küçük bir yan faydası olarak, gerçekten iyi bir şey de mi yapacağız?’ Mason, şey, evet, tabii ki dedi—sanki unutmuş gibi. Tanrım, bu ikisi istedikleri zaman ne kadar iyi bir ikili oluyorlar, değil mi?”

Gülümsedi ve kendi patlayan donut topunu bitirdi. Sakalında şeker tozu vardı ve ben onu yalamak için kendimi zor tuttum. Ne de olsa halka açık bir yerdeydik, Mario’nun dışındaki banklarda oturuyorduk. “Öyle olabilirler. Ama bu harika bir fikir, Ellie. Seninle ve yaptığın değişikliklerle gurur duyuyorum.”

Hafifçe kızarıyorum, nedense biraz utanıyorum. Onun övgüsü her zaman dizlerimin titremesine neden oluyor, özellikle yatak odasında.

Kutuda patlayan donut topundan bir tane kalmış. Ona bir göz atıyorum ve Maddox gülüyor. "Hadi bebeğim."

İki kez söylemesine gerek yok. Onu ağızıma atıyorum, dokusunu ve tadını tadını çıkarıyorum, o kadar lezzetli ki inlemeler çıkarıyorum. O, başından sonuna kadar bana dikkatle bakıyor, dudaklarımı yalarken gözleri dilimi takip ediyor. Büyülenmiş gibi, yüzünde rüya gibi bir gülümseme var. "Tanrım, seni yemek yerken izlemeye bayılıyorum, El. O donut topunu yutuşunu izlemek bile beni tahrik ediyor."

Yememi izlemek onu tahrik mi ediyor? Yemeği sevdiğini biliyorum. Ben de yemeği seviyorum. Ama bu farklı geliyor. Yememi izlemek onu cinsel olarak tahrik mi ediyor?

Yorumuyla bir an duraksıyorum ve kalbim bir taş gibi çöküyor. Gerçekten beni mi istiyor, yoksa sadece şişman kız fetişi mi var? O bir besleyici mi? Belki de bu sapkınlığını tatmin edecek kimseyle hiç tanışmamıştır. Belki de bu yüzden cinsel ilişkiden uzak duruyor ve bu yüzden benden hoşlanıyor.

Artık ekşi tadı gelen donut topunu yutarken içimi acı bir his kaplıyor. Tabii ki öyle. Beni yemek yerken izlemekten hoşlanıyor. Bana yemek getiriyor. Beni böyle yerlere götürüyor. Kahretsin, ne kadar aptalım. Maddox James gibi biri neden benim gibi birine gerçekten ilgi duysun ki? Yutkunup başka yere bakıyorum. Gözlerim doluyor. Bunu daha önce de yaşamıştım, ama bu sefer çok daha fazla acıtıyor. Onun için gerçekten önemli olduğumu sanıyordum, ama şimdi onu tahrik edenin sadece vücudum ve iştahım olduğu yönündeki bu korkunç şüpheden kurtulamıyorum.

"Ellie, bir sorun mu var?" Maddox endişe dolu bir sesle sorar.

Keşke duygularımı daha iyi saklayabilseydim, ama yapamıyorum. Değer verdiğim insanlara karşı asla yapamıyorum ve Maddox'a çok, çok değer veriyorum. Gözlerimi siliyorum.

ellerimi peçeteye sildim. Bu konuyu burada konuşmak istemiyorum. "Hayır, önemli bir şey değil, ama sanırım gitmeliyim."

"Neden? Ne oldu? Hasta mısın? Bir şeye mi ihtiyacın var?" Koltuğundan fırlayıp masanın benim tarafıma koşar.

Gözlerimin arkasında yanma hissi uyandıran gözyaşlarıyla başımı sallıyorum. "İyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle bana bakar, ama elimi tutar ve bu kalabalık avluda olay çıkarmamak için ona izin veririm. Yürürken bacaklarım titriyor. Bana bakar. "İyi değilsin, Ellie," der.

Bizi restoranın kenarındaki, tamamen yalnız kalabileceğimiz sakın bir köşeye götürüyor. Ben sadece kaçmak, düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum. Onun yanındayken hiçbir zaman düzgün düşünemiyorum ve metroya yetişmem gerekiyor. Buradan uzaklaşmak için.

Ama elimi onunkinden çekmeye çalıştığımda, bana izin vermez. Elimi sıkıca tutar, beni yönlendirir, binanın duvarına doğru iter. Öndeki müşterilerin sohbetlerini, klasik müziğin hafif sesini duyabiliyorum. Ama sanki onlardan ayrılmışım gibi hissediyorum, sanki tüm bunlar başka bir dünyada oluyor gibi. Kalbim deli gibi atıyor ve Maddox bana çok yakın. Çok yakın. Kaçamayacağımı hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Anılar beni sarıyor. Eller beni okşuyor. Kaçamayacağım kadar güçlü. Nefes alamıyorum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum...

Ve şimdi köşeye sıkıştım. Yatak odamda. On beş yaşımdayım. Diğerlerini uyandırmamam için sessiz olmam söyleniyor. Beni orada kapana kısırdığında hissettiğim dehşet. Küçük kardeşlerimi bu canavardan korumam gerektiği. Onun daha iri ve güçlü olduğunu ve tüm gücü elinde tuttuğunu bilmem. Azıcık nefes alıp, ellerimi yumruk yapıp Maddox'un göğsüne vuruyorum. Kıpırdamıyor ve onu kıpırdatacak gücüm yok.

Artık konuşamıyorum, gözlerimle ona yalvarıyorum. Bu saf korku duygusundan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

"Ellie, bebeğim, lütfen benimle konuş. Ne oldu?"

"Beni sıkıştırıyorsun," diye nefes nefese söylemeyi başarırım, sesim zayıf, tüm dünya bulanıklaşmıştır.

Hemen bizi döndürüyor, böylece sırtı duvara dönüyor ve ben onun önünde duruyorum. Ellerini kaldırıyor. "Böyle daha mı iyi?"

Boğazım düğümlenmiş halde başımı sallıyorum. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki sesini duyabiliyorum, kan kulaklarımda güm güm atıyor.

“Sana dokunmamın sakıncası var mı?” diye soruyor yumuşak bir sesle. Sesi beni sakinleştiriyor. Bana zarar vermeyeceğini bilen içimdeki o kısma sesleniyor. Tek yapabildiğim yine başımı sallamak. Elimi tutup göğsüne koyuyor. “Benimle nefes al, bebeğim.”

Onun derin, emredici sesine uymak kolay. Onun düzenli nefeslerine uyum sağlarken oniks gözlerine bakıyorum. Onun tekniğini taklit ediyorum—burnumdan derin nefes alıyorum, bir saniye tutuyorum, sonra ağzımdan yavaşça veriyorum. Bu, bana tanıdık bir düzen; gençken terapi sırasında öğretilmişti ve Pilates'te de kullanıyorum. Sanırım Maddox'un etkili nefes alma tekniklerini bilmesinin kendine özgü kullanımları var.

Havayı yavaşça ciğerlerime doldurmaya başlıyorum, parmaklarım tişörtünün yumuşak kumaşına yapışıyor, gerçek dünyanın sesleri nihayet bana geri dönmeye başlıyor.

O yatıştırıcı bir sesle konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Kötü bir şeyin olmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Güvende olduğumu tekrar tekrar söylüyor. Nefesim düzeldiğinde, eli hâlâ benim elimdeyken konuşuyor. "Panik atak mı?"

"Evet."

"Tamam," diyor sadece. Sorgulamıyor ya da zorlamıyor. "Konuşmak istersen ya da ihtiyacın olursa ben buradayım."

Henüz geçmişimi bilmiyorum. Ona güvenmediğimden değil, ne kadar tatlı ve duygusal zekası yüksek olursa olsun, erkek arkadaşına ilk seferinin baban tarafından tecavüze uğradığın zaman olduğunu söylemek yine de keyif kaçırıcı bir şey.

Bu ara sıra yaşanan olayların neden bu kadar aniden ortaya çıktığını açıklamak zor. Maddox daha önce beni duvara sıkıştırmıştı ve bu beni sadece heyecanlandırmıştı. Öyleyse neden şimdi böyle tepki verdim?

Nedenini biliyorum. Beni yemek yerken izlemekle ilgili söyledikleri ve bunun beni ne kadar rahatsız hissettirdiği yüzünden. Herkesin kendi saplantıları, tahrik edici unsurları vardır. Onununkilerle başa çıkabilir miyim?

Hayır, karar verdim. Eğer bu gerçek değilse, o zaman istemiyorum. Ne kadar zor olursa olsun, uzaklaşacağım. Onun için bir fetiş olamam.

"Bu yüzden mi gitmek istedin?" diye soruyor. "Panik atak geçireceğini hissettiğin için mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Panikledim çünkü kendimi kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyorum." "Tamam. Bunu gelecek için bilmek iyi olur, bebeğim. Ama daha önce de seni sıkıştırmıştım." Sesi çok nazik, çok anlayışlı.

Başımı sallıyorum. “Biliyorum. Ve bu ataklar tahmin edilemez. Ama bu... bir çatışma olduğunda oluyor. Kendimi kapana kısılmış hissettiğimde, sanki kötü bir şeyden kaçamıyormuşum gibi. Bir tartışma gibi.”

Yüzünde o kadar çok duygu parıldıyor ki, ona acımdan kendimi alamıyorum. Eh, ne yaparsın. Ona hayatın basit olacağına dair bir söz vermedim ki.

“Tartışmıyorduk, El. Değil mi?”

"Belki de kafamın içinde seninle tartışıyordum ya da bir tartışma olacağını tahmin ediyordum." Gözlerini kısıyor ve o kadar şaşkın görünüyor ki, hemen açıklamaya çalışıyorum. "Beni yemek yerken izlemeyi sevdiğini söylemiştin."

“Seviyorum. Değer verdiğim güzel, seksi bir kadının bir şeyden zevk almasını görmek çok seksi. Bunda ne var ki?”

Derin bir nefes alıyorum. Bunu söylemem gerek. “Maddox, bana dürüst ol. Mesele bu mu? Sen bir tür besleyici misin? Şişman kız fetişin mi var?”

“Neymiş o lan?” Elini saçlarının arasından geçiriyor, sesi yarı şaşkın yarı kızgın geliyor. Görünüşe göre erkekler üzerinde böyle bir etkim var.

“Ne dediğimi duydun,” diye ısrar ediyorum, bunu özellikle tekrarlamak istemiyorum. “Ve bence ne olduğunu biliyorsun. Bir erkeğin fazla kilolu partnerini besleyerek cinsel tatmin elde etmesi.”

Bana sadece bakıyor. “Tanım için teşekkürler. Evet, ne olduğunu biliyordum, ama yine de sırf seni yemek yerken izlemekten hoşlandığım için beni bununla suçladığına inanamıyorum. Sevdiğim tüm insanların yemek yemesini izlemekten hoşlanırım.”

“Ama bunun seni tahrik ettiğini söylemiştin.”

İçini çekip parmaklarıyla burun köprüsünü ovuşturdu. “Evet. Tamam. Tanrıya şükür, başkaları için yemek pişirdiğimde bu olmaz, çünkü onların yemek yemesini izlerken onları çıplak hayal etmediğimden yüzde yüz eminim. Sen ne yaparsan yap, seni çıplak hayal ediyorum.”

Konuşmamızın yoğunluğuna rağmen, bu düşünceye vajinam çılgılık atıyor.

“Ellie, seni sikmeyi sürekli düşünüyorum. Yemek yerken, yemediğinde. Uyurken, uyanırken, benimle birlikteyken, değilken... her an. Ve seni yemek yerken izlemeyi seviyorum çünkü bu benim özümün bir parçası. Bunun böyle olduğunu biliyorsun. Kesinlikle bir fetiş değil. Sen hayatımda tanıştığım en seksi kadınsın ve seni düşünmeden duramıyorum.”

Dizlerim titriyor.

“Ayrıca,” diye devam ediyor, “sen ‘şışman bir kız’ değilsin. Sen kıvrımlı, gerçek ve çekicisin, ve ben senin her santimini seviyorum. Seni çekici bulmamın bir fetiş olduğunu mu söylüyorsun?”

Yanak içini ısıırıyor, üzerimde dikiliyor. Öfkeden kaynıyor, kendini zor tutuyor. Ama garip bir şekilde, artık ondan hiç tehdit veya korku hissetmiyorum. O his geçti.

Kızginken daha da seksi görünüyor, ki bu çok uygunsuz bir düşünce.

“Hayır. Maddox, hayır, tabii ki değil. Sanırım bunu düşünmüş olmam, senin hakkında değil, benim hakkımda daha çok şey söylüyor. Ama daha önce bir erkekle başıma böyle bir şey gelmişti.”

Sözlerim kesiliyor, eski sevgililerimden birinin anıları zihnimi dolduruyor. Özellikle de ilişkimizin utanç verici sonu, bana sadece denemek istediği şeylerin listesinden birini işaretlediğini söylediği an. Anlaşılan bir porno sitesinde okumuş ve denemeye karar vermiş — *şışman bir kadına olan fetişini* tatmin etmek için.

“Başıma gelenler için üzgünüm Ellie, ve biliyorum ki geçmişteki deneyimlerimizin hepsi iz bırakır. Ama hayatında çıktığın her pislikten ben sorumlu tutulamam. Bunu söylediğimde bana inanmalısın. Seni olduğun gibi seviyorum. Sana saygı duyuyorum. Bence muhteşemsin. Seni yemek yerken izlerken sık sık ereksiyon olacağım, çünkü yemek yerken çok seksisin. Ne yaparsan yap seksi oluyorsun. Eğer bu senin için gerçekten bir sorun olacaksa, ne öneririm bilmiyorum çünkü yemek ve yemek yemek benim işim sayılır.”

İki elimi de göğsüne koydum. “Üzgünüm, Mad. Ben sadece... Sanırım kendimi savunmasız hissettim. Seninle olan tüm bu durum beni savunmasız hissettiriyor. Bazen buna inanmak benim için zor oluyor ve sanırım beynim kısa devre yaptı ve beni karanlık bir yola sürükledi. Bu da panik atağa yol açtı ve seni sapık olmakla suçladım, şimdi de kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.”

“Aptal mı?” diye sordu, yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

“Evet. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, İngiltere’de geçen bir kitapta okumuştum ve kulağa büyük bir hakaret gibi gelmişti. Özür dilerim, tamam mı? Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim.”

Yüzü yumuşadı ve ellerini kalçalarımına koydu. “Dağınıklığın kralı benim. Dağınıklıkla başa çıkabilirim. Seni önemsiyorum El. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şeyi. Değiştirmek istediğim tek bir şey bile yok. Keşke buna inanabilsen.”

“Ben de öyle. Ve deniyorum.”

Ama neden bu kadar zor? Her zaman kendime güvenim olduğunu düşünürdüm, ama bir kız kendi cildinde ne kadar rahat hissederse hissetsin, birkaç olumsuz deneyim bunu bir anda yok edebiliyor gibi görünüyor. “Senden şüphe ettiğim için gerçekten özür dilerim.”

Bir an için, ona çok fazla incittiğimi ya da güvensizliğimin bir ilişki için zahmete değmediğini söyleyeceğinden endişelendim. Bunun yerine, başını eğdi, ağzı kulağıma yaklaşıp kadar. “Özrünü kabul ediyorum, ama iki şartla. Bir daha kendine şişman kız dersin, bebeğim, kışına o kadar sert bir şaplak atarım ki bir hafta boyunca oturamazsın,” diyor, sesi derin ve pürüzsüz, erimiş çikolata gibi tenime akıyor. “Bunu ilk ve tek uyarın olarak kabul et.”

Ah, kahretsin, sanırım külotum alev aldı. “Evet, efendim,” diye mırıldanabiliyorum, zihnim artık Maddox’un beni dizine yatırıp kışımı tokatladığı görüntülerle dolu. “Diğer şart ne?”

O sırtıyor. Bu, bir kötülük dünyası vaat eden şeytani bir şey. Hepsinden de sonuna kadar zevk alacağım. “Mümkün olduğunca çabuk eve gidiyoruz. Çünkü beslenme fetişim olmasa da, bir konuda haklıydın. Ben bir sapığım. Seni soyup, pazar gününe kadar yedi farklı şekilde sikmek istiyorum.”

Yutkunuyorum ve o, üzerimde yarattığı etkiyi bilerek sırtıyor. Tanrım, bu adam inanılmaz. Onun duygularını incittim, ona haksız bir suçlamada bulundum, panik atak geçirdim ve paranoyamla mükemmel bir randevuyu mahvettim. Yine de işte burada, beni affediyor, olanları geride bırakıyor ve akıllara durgunluk veren bir seks gecesi daha öneriyor.

“Peki, sanırım en önemli soru şu, bebeğim, senin evin mi benimki mi?”

“Hangisine daha çabuk varabilirsek orası,” diyorum, fazlasıyla hazırım.

Maddox

Eminim ki, benim daireme giderken bir tür rekor kırdık. Birkaç saniye içinde Ellie'yi soyup ön kapıya yasladım, ağzımı boynuna indirip tatlı teninin tadını çıkardım.

Ellie ellerini saçlarımın arasına geçirip kendini bana sürüyor. Sonra tişörtümü çekiyor ve tişörtü başımdan çıkarabilmesi için dudaklarımın onun teniyle temasını kesmek zorunda kalıyorum. Bir saniye durup onun güzel yüzüne bakıyorum. Panik atak öncesinde ne oldu bilmiyorum ama lanet olsun, bu kızı son nefesime kadar korumak istiyorum. *Eğer biri ona zarar verirse...*

"Kes şunu Mad," diyor üzgün bir sesle.

Bir milisaniye önce beni soyuyordu, bu yüzden şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum. "Neyi keseyim, bebeğim?"

"Bana öyle bakmayı. Panik atakımı düşünüyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Aklıma geldi." "Biliyordum," diyor iç çekerek.

Elimi çenesine koyup başını geriye doğru eğiyorum, böylece sadece bana odaklanıyor. "Hey, seni çok önemsiyorum, hem de çok. Evet, panik atak geçirirsen bu beni endişelendirir ve seni bu dünyada sana zarar verebilecek her şeyden korumak isterim. Ama yüzümde gördüğün tek şey bu, bebeğim, ve hazır olduğunda bana anlatabilirsin. Bu yüzden sana farklı baktığımı sakın düşünme."

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı. "Sanırım bu konu kafamı meşgul ediyor ve ne kadar engellemeye çalışsam da..."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama sanırım konuşmalıyım."

Yerdeki tişörtümü alıp başından geçiriyorum. "O zaman konuşalım."

Onu kanepeye götürdüm ve yanıma oturdu, elini elime tuttu. Derin bir nefes aldı. "Bunu yapmanın kolay bir yolu yok, o yüzden doğrudan söyleyeceğim, tamam mı?"

Elini sıktım, çok gergindim, çünkü bunun kötü bir şey olduğunu zaten biliyordum. Marakeş'te tanıştığımızda bana çocukluğundan bahsetmişti. Yaşadığı zorluklardan. On beş yaşındayken annesinin ölümünden. Her zaman daha fazlası olduğunu, gözlerinin ardında bundan daha derin bir acı olduğunu biliyordum, ama bunun çok kişisel bir konu olduğunu hissederek asla ısrar etmedim. "Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"İlk kez seks yaptığımda, annem öleli birkaç hafta olmuştu. On beş yaşındaydım ve babam bana tecavüz etti."

O sözleri söylerken donakaldım, içimi pek çok duygu kapladı. Her zaman şüphelendiğim ama tam olarak kabul etmek istemediğim şeyi duyduğum için şok oldum. Geçmişine rağmen haline geldiği muhteşem kadına hayranlık duydum. Gücüne hayranlık duydum. Ve ona zarar veren o pislige karşı tam anlamıyla alev alev yanan bir öfke duydum. Onu hemen bulup kendi ellerimle öldürmek istiyorum.

Hepsini kontrol etmeye çalışıyorum. Şu anda benim zehirli bir alfa erkek gibi davranmama ihtiyacı yok. O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, yüzümü inceliyor. Tepkimi bekliyor. Burada dikkatli olmalıyım ve ona ihtiyacı olanı vermeliyim. Sadece dinlemeliyim. On sekiz yaşına kadar bunun nasıl devam ettiğini ve ancak ona karşı koyup kafasına bir kağıt ağırlığıyla vurduğunda durduğunu anlatmaya devam ediyor. Onu öldürdüğünü sandığı için ne kadar korktuğunu, sonra da öldürmediğini fark edince daha da korktuğunu anlatıyor. Küçük kardeşleriyle birlikte kaçmış ve Chicago'daki bir sığınma evine gitmişler, orada yeni ailesiyle tanışmış. Babası şu anda uzun, ama yeterince uzun olmayan bir hapis cezası çekiyor, bu da ona ulaşmamı çok zorlaştırıyor. Bu muhtemelen iyi bir şey—hem onun hem de benim için.

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm, Ellie."

Dudaklarını ısırды, parlak mavi gözleri yaşlarla doldu. "En iyi danışmanlarla yıllarca terapi gördüm. Çok çaba harcadım. Evlatlık ailemde dünyanın en iyi destek sistemine sahiptim. Bunun beni tanımlamasına asla izin vermedim, vermeyeceğim de. Utanacak hiçbir şeyim olmadığını biliyorum, ama yine de insanlara anlatmak kolay değil, anlıyor musun?"

Vücut dilini okudum, gözleri benimkilerde bir şey arıyordu. Onay mı? Benim için her zaman olduğu gibi aynı kadın olduğuna dair güvence mi? Onu nazıkçe kucağıma çektim, direnç göstermedi, sonra kollarımı beline doladım.

Mason'ı düşünmeden edemiyorum; on yedi yaşındayken başına gelenler yüzünden ne kadar utanç ve suçluluk duyduğunu, tüm bunlarla ne kadar güçlü başa çıktığını ve onun gücüne ne kadar hayran olduğumu.

"Bunu konuşmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum, bebeğim. Çünkü onun yaptığı şey pek çok açıdan yanlış, ama bunların hiçbirisi senin suçun değil ve bunu bildiğine çok seviniyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana anlattığın için gerçekten çok mutluyum. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Belki sana daha önce söylemeliydim, ama senin acıma istemedim. Kimsenin acıma istemiyorum. İnsanlar öğrendikten sonra sana farklı bakıyor."

"Ben sana farklı mı bakıyorum?" diye soruyorum, umarım bakmıyorumdur. Düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Sanmıyorum."

"Sana her zamanki gibi bakıyorum Ellie. Sevdığım en iyi arkadaşım olarak ve aynı zamanda sevişmek istediğim inanılmaz seksi bir kadın olarak."

Kahretsin, az önce bana söylediklerinden sonra bu biraz fazla mı oldu?

Kaşlarını kaldırdı. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Kahretsin. "Evet, söyledim. Seviyorum. Ama sen de aynısını söylemek zorunda değilsin, bebeğim."

Gülümsedi, kocaman ve içten bir gülümsemeydi ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Sanki korkunç bir fırtınadan sonra güneşin doğması gibiydi. "Geçen gün orgazmın etkisiyle konuştuğunu sanmıyorum, Mad. Ben de seni seviyorum." Bana yaklaştı, başını göğsüme yasladı ve ben onun buklelerini öperken mutluluk ve rahatlama ile doluyum. Bu, babasına ve yaptıklarına karşı hissettiğim yoğun öfkeyi yatıştırıyor, şimdilik bunu bir kenara itebilecek kadar.

"Bana acımayacağına söz ver," diyor, sesi sessiz.

Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. "Tamam, ama babana kızmayacağıma ya da koruması gereken kız için üzölmeyeceğime söz veremem. Ama sana kesinlikle acımiyorum, bebeğim. Seni her zaman tanıdığım gibi güçlü ve yetenekli bir kadın olarak gördüğüme söz veriyorum. Sana farklı davranmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü ben camdan yapılmadım ve parçalanmayacağım. Seninle seks yapmak dünyamı salladı ve bunu mümkün olduğunca sık yapmak istiyorum."

Göğsümdeki dövmei öpüyor, kıcını bana sürüyor. Kahretsin. Penisim buna tepki olarak ona doğru sertleşiyor. Bacağını kalçama doluyor, üstüme biniyor, benimle onun çıplak amcığı arasında sadece boxerim ve eşofman altım var. "Bana hala beni ne kadar istediğini göster, Mad," diyor, nefesi yüzüme dokunuyor.

Kalçalarımı sallayarak, sertleşmiş aletimi onun sıcak amcığına sürüyorum. "Bebeğim, bana ne yaptığını hissedebiliyorsun. Senin için neredeyse 24 saat boyunca sertim."

Seni asla istememem mümkün değil. Şimdi bana beni ne kadar istediğini göster."

O da hemen isteğimi yerine getiriyor, gözleri zevkle parıldarken elini boxerımın içine sokup ağrıyan sikimi serbest bırakıyor. Elleri omuzlarımda, kendini üzerime kaydırıyor, beni santim santim, baştan çıkarıcı bir şekilde içine alıyor, ta ki ben tamamen onun içine girene kadar. O cennet gibi hissettiriyor. Sıcak, ıslak ve çok sıkı.

"Düőündüęünüz gösteri bu muydu, efendim?" diye mırıldanıyor, kalçalarını üzerimde sallıyor ve sikimi mengene gibi sıkıyor.

"Evet," diye homurdandım. "Tanrım, benim için sırlıslıkla olmuősun, El."

Tiőrtn yine baőtından çıkarıyorum, sertleşmiş ağzıma alıyorum ve onu inleterek hafifçe ısııyorum. Bu kız benim ve bir daha kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğim.

Maddox

Ellie ve ben dün gece tüm sorunlarımızı en iyi şekilde çözdük: altı saat boyunca muhteşem bir seks yaparak. Ondan sonra bile, birkaç saat sonra hala sertleşmiş bir şekilde uyandım. Ellie kollarımda huzurla uyurken, ben onun hakkında en müstehcen düşüncelere dalmıştım. O inanılmaz kadın olduğu için, sonunda uyanıp adımı mırıldandı. Sonra bana sokuldu ve sorunumu fark etti.

Ama o bunu bir sorun olarak görmedi. Bunu bir fırsat olarak gördü ve çarşafların altına kayarak beni ağzına aldı.

Kızım, hayatım boyunca yaşadığım en iyi oral seksi yapıyor. O gerçekten inanılmaz ve ona doyamıyorum.

Şu anda işe gitti ve benim de çalışmam gerekiyor. Yatırım bankası teklifimle ilgili birkaç ek ayrıntı istedi ve bunları onlara sunmam gerekiyor. Ama konsantre olamıyorum. Aklım sürekli Ellie'ye gidip geliyor. Ofisine gidip masasında ya da konuştuğumuz gibi pencereye yaslanarak onu siktiğimi hayal ediyorum.

Onun da meşgul olduğunu bildiğim için kendimi bu düşünceden vazgeçiriyorum, ama hemen ardından iş çıkışı onunla buluşup onu eve götürüp hemen tekrar soyunmasını hayal ediyorum. Hiçbir şey planlamamış olmamız, ona bu akşam benimle görüşmek isteyip istemediğini sormamış olmam, canımı sıkan bir ayrıntı.

Ama aslında değil. Ona takıntılıyım ve bu beni endişelendiriyor. Bağımlılık eğilimli bir kişiliğim var. Bunu tam olarak anlamıyorum. Sanırım genetik, psikoloji ve yaşam deneyiminin karmaşık bir karışımı, ama ben böyleyim işte. Bu yüzden toplantılara gidiyorum. Bu yüzden içki içmiyorum, en masum eğlence amaçlı uyuşturucuları bile kullanmıyorum. Bunu o kadar ciddiye alıyorum ki, lanet olası bacağım kopmak üzere olsa bile bir Tylenol bile almam.

Şu anda Ellie hakkında hissettiklerim bana tanıdık geliyor. Takıntılıyım. Tek düşünebildiğim bir sonraki dozum — ama bu sefer kokain ya da alkol değil. O. Ellie Madison. Bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla mı değiştirdim? Ve bu ona haksızlık mı?

Hiçbir fikrim yok ve toplantılarımda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bir oda dolusu yabancıyla Ellie'yi paylaşmak, nedense çok kişisel geliyor. Kalemimi masaya atıyorum. Zaten evrak işlerinde pek ilerleme kaydetmiyordum. Saatile bir göz attığımda, saatin daha sabah on olduğunu görüyorum. O kadar da uzun süredir gitmiş değil. Bir saatten biraz fazla bir süre önce içindeydim ve şimdiden oraya nasıl geri dönebileceğimi düşünüyorum. Bana ne olduğunu anlamıyorum.

Yardıma ihtiyacım var. Biraz daha aşına olduğum cep telefonumu çıkarıp kardeşlerime bir SOS mesajı gönderiyorum. Bunu nadiren yaparız, ama yaptığımızda hepimiz cevap veririz. Batphone gibi bir şey; sadece çok acil durumlarda kullanılır. Cevaplar tek tek geliyor, sonunda Elijah kontrolü ele geçirip hepimize saat birde Mulligan's'ta olmamızı söylüyor. Mahremiyetimiz olsun diye arka odayı ayırtmış.

Biraz geç kalıyorum. Evden çıkmadan önce birkaç kez soğuk duş almak zorunda kaldım, yoksa pub'a dik bir ereksiyonla girecektim ve biri polisi arayabilirdi. Kardeşlerim, şık İrlanda barının sessiz arka odasında beni bekliyorlar; masada içeceklerin yanında sandviç tabakları duruyor. Bir sandalyeye çöküp biraz limonata yudumluyorum. Kahretsin, dışarı çok sıcak.

Masadaki kardeşlerime bakıyorum. Her biri şık bir tasarımcı takım elbise ve cilalı ayakkabılar giyiyor. Mason'ın kravatı yok ve gömleğinin üst düğmesi açık, ama yine de *Esquire* dergisinin bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyor. Oysa ben eşofman ve Fas'tan beri sahip olduğum eski bir tişört giyiyorum.

Bana endişeyle bakıyorlar ve bunun kıyafetimden kaynaklanmadığını biliyorum. Bunun sebebi, onları buraya bu şekilde çağırmış olmam.

"İyi misin dostum?" Nathan sözü açıyor. "SOS göndermek sana göre bir şey değil."

"Telefonunu kullanmak bile sana göre bir şey değil," diye ekliyor Mason. "Neler oluyor Mad?"

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. *Kahretsin*. Hepsi çok endişeli görünüyor. "Benim cinsel perhiz yaptığımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Uh, evet," diye cevaplar Drake, sandviçinin yarısı ağzına doğru. "Fark ettik." "Evet, tamam. Ama o yola girmedim çünkü seks bağımlısı olduğum için o yola girmedim, değil mi? Daha çok benim için anlamsız olduğu içindi. Zevk bile almıyordum. Sadece gerçekte hissettiklerimden, gerçekten başa çıkmam gereken şeylerden uzaklaşmak içindi. Ve belki, bilirsiniz, belki

hepsi daha büyük bir resmin parçasıydı—kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu. Ama seks bağımlısı değildim, sana kesinlikle söz veriyorum.”

“Tamam, peki...?” diye sorar Elijah, gri gözleri endişeyle dolu. “Ne diyorsun Maddox? Artık cinsel perhizini bozduğun için başka şeyleri de bozabileceğini mi? Kontrolünü kaybettiğinden mi endişeleniyorsun?”

Sesi sakın, ama sesinden gelen gerginliği duyabiliyorum. Onları buraya bu kadar dramatik bir şekilde çağırdığım düşünülürse, böyle düşünceleri gayet mantıklı. Bu, bağımlı olmanın en kötü yanlarından biri, iyileşmiş olsan da olmasan da—sevdiklerinin, senin tekrar bağımlılığa düşme ihtimaline karşı her zaman, her zaman tetikte olacağını bilmek.

“Hayır, lanet olsun. Dürüst olmak gerekirse Elijah, hepiniz, burada olan şey bu değil. Hepiniz benim bir hata yapmamı bekliyorsanız, tekrar kullanıyor muyum diye merak ediyorsanız özür dilerim. Kullanmıyorum, söz veriyorum.”

Bunu saklamaya çalışıyor ama yüzündeki rahatlamayı fark ediyorum. Hepinizin yüzünde. Onları seviyorum. Onlar da beni seviyor. Ama bu durum çok yorucu olabiliyor. Asıl konuya geçiyorum. “Tamam. Peki. Seks bağımlısı olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musunuz?”

“Evet. Çünkü bunu belki doksan saniye önce söyledin,” diyor Mason, kaşlarını çatarak. “Neden bunu tekrar edip duruyorsun dostum? Ne haltlar dönüyor?”

Derin bir nefes verip sonra bir nefes daha alıyorum. “Şey, şimdi sanırım seks bağımlısıyım ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Sorun Ellie. Ellerimi ondan çekemiyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Sanki her an onun içinde olmak istiyorum. Ve olmadığım zamanlarda da bunu hayal etmekle meşgulüm. Onu gördüğümde sikim sertleşiyor. Onu düşündüğümde sikim sertleşiyor. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Uyanık olduğum her an Ellie ile seks yapmayı düşünüyorum ve genellikle uyurken de onu rüyamda görüyorum. Bu beni delirtiyor.”

Hepsi bana bakıyor.

İlk önce Mason gülüyor, ardından Drake ve Elijah da ona katılıyor. Sadece Nathan biraz sakın kalıyor, ama Iceman’ın dudakları bile seğiriyor. Gördüklerime inanamıyorum.

“Ne oluyor lan? Ben ciddiym. Endişeliyim. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Lanet olası bağımlı oldum.”

Nathan sırtıma bir şaplak atar. “Bu en iyilerimizin başına bile gelir, dostum. Eğer bağımlıysan, kulübe hoş geldin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Scotch'ından bir yudum alır. "Mel bana gülümsese yeter, onu bir hayvan gibi becermek istiyorum. Eğer mümkün olsaydı, emekli olup ıssız bir adaya taşınır ve hayatımın her saatini onu sikmekten başka bir şey yapmadan geçirirdim."

Ona bakıyorum ve gerçekten ciddi olup olmadığını düşünmeye başlıyorum. Kahretsin, sanırım ciddi.

"Aynı," diye onayladı Drake. "Günde absürt derecede çok kez Amelia'yla seks yapmayı düşünüyorum. Kesinlikle başka hiçbir şeyi düşündüğümünden daha fazla. Aslında şu anda da bunu düşünüyordum. Gerçekten ofise dönmem lazım."

Gözleri buğulanır ve koltuğunda kıpırdanır. Amelia aynı zamanda onun yarı zamanlı sekreteridir ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, çalışmaktan çok sevişerek vakit geçirdiklerini tahmin ediyorum.

Elijah başını sallar. "İyi seks bağımlılık yapar, Mad. Hem de seni en az senin kadar isteyen, sevdiğin biriyle yaparsan, patlayıcı ve takıntılı bir şey olur. Endişelenecek bir şey yok."

Mason'dan biraz destek bekledim. O ise sadece omuz silkti. "King'i ne zaman, nerede olursa olsun becerebilirim. Hazır laf açılmışken, benim de ofise dönmem lazım."

Tanrım! Bu pisliklerin hiçbiri çalışırken gerçekten çalışıyor mu? "Ve eve gitmem lazım," diyor Elijah. "Amber bir tür yaşam çizim deniyor ve ben onun ilk modeli oldum."

Mason viskisini bir dikişte içiyor. "Bu aslında onun biraz resim yapacağı, sonra da boyanın içinde sikişecekleri anlamına geliyor," diyor şeytani bir sırıtışla.

Tanrım. Etrafıma bakıyorum. İçkilerini bitirip gitmeye hazırlanıyorlar. Hepsi lanet olası seks bağımlısı. Pislik olduklarını söylemeye gerek bile yok. Kendimi hiç bu kadar küçük kardeş gibi hissetmemiştim.

Dikkatimi, her zaman mantığın sesi olarak gördüğüm Nathan'a yöneltirim. Öfkemden endişelendiğimde beni sakinleştirmişti ve ona inanmışım. O zamandan beri o öfkeyi hissetmedim, en azından kardeşlerim hakkında. Ellie'nin piç kurusu babası hakkında, kesinlikle, ama bu anlaşılabilir bir şey. "Gerçekten mi? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Nathan sırıtıyor. "Başka biriyle seks yapmayı düşünüyor musun, yoksa sadece Ellie mi?"

"Sadece o. Elbette."

"Doğru. Öyleyse seks bağımlısı değilsin, değil mi? Ellie ile seks yapmaya bağımlısın. Ve inan bana, bu iyi bir şey." Bir dizi

onaylayan baş sallamalar ve homurtular.

“Peki ne diyorsunuz siz? Bunun tamamen normal olduğunu mu?”

Nathan gülümser ve kardeşçe bir hareketle kolunu omzuma atar. Beni sıkıca sarar ve bir an için çocukken yaptığı gibi kafama şaplak atacak mı diye merak ederim. Neyse ki atmaz. “Hayır, Mad, bu normal değil. Bu olağanüstü bir şey. Özel, mükemmel ve değerli. İşte bu yüzden bunu asla bırakmamalısın. Sıkı tutun, evlat.”

Gözlerine bakıyorum, herhangi bir aldatma belirtisi arıyorum. Hayır. Söylediklerine tamamen inanıyor. “Tamam,” rahat bir nefes alıyorum. “O zaman belki de seks bağımlısı değilim. Ama bu, bunun gerçek bir şey olmadığı anlamına gelmez. Bu gülünecek bir şey değil.”

“Seks bağımlılarına gülmüyoruz, seni aptal,” diye cevaplar Mason. “Sana gülüyoruz.”

"Sen seks bağımlısı *değilsin*, Mad," diye beni temin ediyor Nathan.

Elijah masanın karşısından gözlerimi yakalıyor. “Hayır. Sen sadece kız arkadaşına aşıksın.”

Sözleri göğsüme tam güçle çarptı. On yedi yaşımdan beri aşık olmamıştım ve geriye dönüp baktığımda, bunun gerçek aşk mı yoksa takıntı mı olduğundan emin değilim. Sonu öyle bittiği için, bunu öğrenme şansımız hiç olmadı.

Bu tamamen farklı bir his. Sadece seks değil. Ben sadece ona odaklanmıştım. Onunla ilgili her şey. *Bizimle* ilgili her şey. Ellie Madison benim dünyam, parlayan yıldızım. Artık o sinir bozucu seks bağımlılığı korkusunu ortadan kaldırdığımıza göre, bu gerçeklerden kaçma ihtiyacı hissetmiyorum.

Elijah haklı. Ellie'yi seviyorum. Onu mutlu etmek için son nefesimi bile verirdim.

Yüzümde bir gülümseme yayılıyor. "Evet, öyleyim."

Bölüm 25

Ellie

Katy, hazırlanmama yardım etmek için evime geldi ve her zamanki gibi cesaret verici. Yeni bir elbise giyiyorum ve bu, onun son olarak almam için ikna ettiği kırmızı kadife elbise olmasa da, yine de muhteşem. Ayrıca aylık maaşımın dörtte birine mal oldu — en azından ben ödeyecek olsaydım öyle olurdu.

“Kızım, keşke benim de böyle bir harcama hesabım olsaydı,” diyor, ben aynada kendime bakarken. “Kendime yeni bir iş bulmam lazım.”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum, hemen ilgilenerek. “Çünkü ne kadar harika olduğunu biliyorum ve eğer bir gün iş değiştirmek istersen...” Cümleyi yarım bırakıyorum. O gerçekten çok iyi ve onu ekibimde görmek isterim.

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevaplıyor. "Aslında işimi seviyorum. Ayrıca, iş yapamayız bile, dedikodu yapmakla meşgul oluruz. Hadi, bir tur dön bakalım kardeşim. O popoyu salla."

Gülüyorum ve dediğini yapıyorum. Elbise yere kadar uzanan, siyah saten, omuzları açık bir elbise. Son derece şık ve normalde bir elbiseye bu kadar para harcamazdım.

Garip bir şekilde, şirket hesabından alışveriş yapmamı öneren Elijah'dı. İlk başta bir an için kırıldım ve giyim tarzımda bir sorun mu var diye sordum. O hemen beni rahatlatı. "Hiç de değil. Bu Amber'ın fikri. O, senin artık Jamestech ve hayır kurumlarının kamuoyundaki yüzlerinden biri olduğunu söylüyor ve bu nedenle, senin bu durumdan memnun olmanı sağlamak benim sorumluluğum. Ve görünüşe göre Ellie, bu sana yeni bir elbise almak anlamına geliyor."

Şaşkın bir şekilde başını salladı. "O kadın beni tamamen kafam karıştırıyor. Ama yıllar içinde onun genellikle haklı olduğunu öğrendim. Yani, eğer ilgileniyorsan, alabilirsin. Ya da ilgilenmiyorsan, o da sorun değil. Bana göre sen her zaman harikasın."

Biraz rahatsız olduğunu anlayabildim, bu yüzden onu bu durumdan kurtarmak için hemen kabul ettim.

Amber haklı. Son günlerde, etkinliklere, röportajlara, konferanslara ve hayır işlerine şirketi temsil etmek üzere davet ediliyorum.

Jessica Rabbit kostümünü birkaç kez giydim ve zaten yakında Katy ile bir alışveriş gezisi daha planlıyordum. İş gardırobumu genişletmem gerekiyor. Sonunda yine de Katy ile alışverişe çıktım, sadece çantamda Jamestech kredi kartı vardı. Gergindim ama Amber bana mesaj attı. "Lütfen unutma ki sen Jamestech'in en iyi başkan yardımcısısın," dedi çok nazikçe, "ve bu nedenle, şirketin masraflarından biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. İnan bana, bunu karşılayabilirler. O yüzden değerini bil ve keyfini çıkar." Ayrıca, ve yanılmamıştı.

Katy mesajı okudu ve içini çekti. "Amber James'e resmen hayranım. Sence Elijah'ı benim için terk eder mi?"

"Hiç şansı yok bebeğim, üzgünüm. O ikisi ömür boyu birlikte."

Lüks mağazalarda keyifli bir öğleden sonra geçirdik ve şimdi sonuçları üzerimde taşıyorum. Kuaföre gittim ve saçlarım biraz düzeltildi, normalden çok daha sofistike görünmemi sağlayan bir topuz yapıldı. Katy makyajıma yardım etti ve cinayet silahı olarak kullanılabilecek kadar keskin ve sivri, muhteşem yeni topuklu ayakkabılarım var.

Bu gece, hem Jamestech'in resmi yüzü hem de Maddox'un randevusuyum. Bu, benim için çok önemli olan bir hayır kurumu için düzenlenen bir bağış etkinliği. Bu kurum, koruyucu aile sistemine giren ve çıkan çocukları destekliyor. Şirket bu amaç için birkaç milyon dolar bağışlıyor ve bana Jamestech ile Be Your Best Self organizasyonu arasında irtibat kurmak görevi verildi. Heyecanlı ve mutluyum, ama aynı zamanda biraz da gerginim. Bu büyük bir sorumluluk, özellikle de mevcut işime ek olarak, ama bunu başarıyla yerine getirebileceğimi biliyorum.

Katy bana parfüm sıkarken kapı çalınıyor. *Kahretsin!* O çoktan gelmiş. Kalbim hızla atıyor, çünkü Maddox'u düşündüğümde her zaman böyle olur. Elbisemi nasıl bulacak acaba?

"Ah, ne tatlı," diyor Katy, bana gülümseyerek. "Gerçekten kızarıyorsun."

Onu içeri almak için gidiyor ve ben yatak odasından çıkmayı beklerken birbirleriyle sohbet ediyorlar. Oturma odasına girdiğimde Maddox sessizleşiyor, cümlesinin ortasında sözü kesiyor. Tam otuz saniye boyunca bana bakıyor, gözleri vücudumun üzerinde dolaşıyor ve bu beni kızartmaktan öteye götürüyor. Beni tahrik ediyor. Ne düşündüğünü hemen anlıyorum: bu elbiseyle harika göründüğümü, ama elbiseyi çıkarsam daha da harika görüneceğimi.

“Ellie,” diyor sadece, sesi titriyor. “Çok güzelsin. Sana bir şeyim var.”

Siyah kadife bir mücevher kutusu tutarak bana doğru havalı havalı yürür. Kutuyu açar ve içindekini görünce gülümserim. Siyah deri kordonlu, gümüş ve mavi taşlı bir kolye ucu asılı, üzerinde güzel bir siyah beyaz zebra kabuğu sallanan sade bir kolyedir. Uzun geleneklerinden etkilenmiş, açıkça Fas tarzı bir kolyedir. “Ah Maddox, bayıldım,” diye haykırırım, ellerimi çırparak.

Omuzlarını silkiyor, utangaç bir ifadeyle. Bu iri adam bir an önce kendinden emin ve dominantken, bir an sonra gergin bir çocuk gibi görünebiliyor. “Gerçekten mi?” diye soruyor. “Çünkü şu anda sana bakınca kendimi pislik gibi hissediyorum. Sana elmas getirmeliydim.”

Ona öpücük vermek için eğiliyorum. “Bu benim için elmaslardan çok daha değerli. Bu, bizim başlangıcımızı simgeliyor. Benim için takar mısın?”

“Emin misin? Elbisene uymuyorsa bu gece takmak zorunda değilsin.”

“Mükemmel.”

Birden arkamı döndüm; parmaklarının tenime değmesi başımı döndürdü, omurgamdan aşağı titreme dalgaları yayıldı. Çıplak omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu; odada Katy olmasaydı, bu elbiseden hemen çıkmayı hiç sorun etmezdim. Ona döndüğümde sırtıyordu; Maddox ise çıkmadan önce tuvalete gitmek için ortadan kayboldu.

Katy kolyeyi beğeniyor ve bana sarılıyor. “Sana hep daha iyisini bulabileceğini söylediyimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı sallıyorum, kendimi coşkulu ve özgür hissediyorum.

“Peki, sözümü geri alıyorum. Bu sefer, daha iyisini bulabileceğini sanmıyorum. O sana çok yakışıyor, Ellie. İkinizi birlikte görmek, benim de kendime bir tane istememe yetiyor neredeyse.”

“Üzgünüm dostum, Maddox James tek.”

“Kuzenleri var mı?” diye merakla soruyor. “Aşık olmayan gizli kardeşleri?”

Onun aptallığına gülüyorum ve o da bizimle aynı anda daireden ayrılıyor, Josh’la bir şeyler içmeye gidiyor. Dışarıda Maddox’la beni bekleyen bir araba var ve içten içe rahatlıyorum. Şu anda spor ayakkabılarımı giyiyorum, topuklu ayakkabılarım çantamda, yürümeye karar verirsek diye. Yine sıcak bir gece ve aşırı ısınırsam makyajımın akma riski çok yüksek. Joker gibi görünürüm ve kimse bunu istemez.

Etkinliğin yapılacağı tiyatroya kadar olan yol boyunca elimi tutuyor ve ikimiz de gülümsemekten kendimizi alamıyoruz. "Mutlu musun, bebeğim?" diye soruyor.

"Daha mutlu olamazdım," diyorum ona içtenlikle.

Vardığımızda ikimiz de meşgulüz. Benim yapmam gereken işlerim, görüşmem gereken insanlar var, onun da ailevi sorumlulukları var. İsteksizce geçici vedalaşıyoruz, ama o eğilip bana fısıldamadan önce değil: "Umarım o elbiseye çok bağlanmamışsındır, Ellie. Çünkü daha sonra onu senden yırtıp atacağım ve sen bir sperm gölünün içinde yatıp adımı haykırana kadar seni sikeceğim."

Külotuma bu bombayı attıktan sonra, vintage smokininde sofistike bir görüntü sergileyerek, şarap yudumlayan ve kanepeler atıştıran şık giyimli insanların arasına kayboldu. Ben ise, bu medeni etkinliğe hiç yakışmayan bir şekilde, ağzım açık, ateşli ve tedirgin bir halde kaldım. Kafamı salladım ve konuşmam gereken konukları bulmak için oradan ayrıldım.

Davet ettiğimiz ünlülerden birkaç sözcük alabilmek umuduyla, medya geçiş kartlarının düzenlenmesine yardım ediyor ve katılan TV ekibine destek oluyorum. Yankees'ten birkaç oyuncuyu göreceğim için çok heyecanlıyım.

Ancak benim için gecenin asıl yıldızları, Brooklyn'den gelen iki kardeş, Laurence ve Michelle. Üç ve dört yaşındayken yetim kalmışlar ve yıllarca koruyucu aile sisteminde dolaşmışlar. Michelle disleksik ve Laurence'ın davranış sorunları vardı, bu da onu zor bir durum haline getiriyordu. Be Your Best Self ile tanıştıklarında hayatları değişmeye başladı. Şimdi Laurence lisede başarılı bir öğrenci ve Michelle gelecek yıl Brown Üniversitesi'ne başlayacak. Harika gençler, ilgi odağı olmaktan biraz tedirginler ama her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ederken onları rahatlatabiliyorum. Onlarla çok zaman geçiriyorum, basınla röportaj yapmaktan ve fotoğraflarının çekilmesinden tamamen rahat olmalarını sağlıyorum. İşimin bir fark yaratmama olanak tanımasını seviyorum — sadece Jamestech'in kârı ve kamu imajı açısından değil, bu tür şekillerde de.

Maddox ve ben gece boyunca çeşitli aşamalarda karşılaşıyoruz ve o her zaman sevecen, her zaman özenli, ama aynı zamanda çalışmam gerektiği gerçeğine de her zaman saygılı. Kısacası, o mükemmel bir partner ve bana bir kadeh şampanya getirip boynuma tatlı bir öpücük kondurduğu kısa bir karşılaşmanın ardından, ona hayranlıkla bakıyorum. Yüzümden o aptal sırıtışı silemiyorum.

Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Bu işe başvurduğumda tanrıçalar bana gülümsemiş olmalı. Bu sadece kariyerimi ilerletmekle kalmadı, hayatımdaki her şeyi değiştirdi. Bana aldığı güzel kolyeyi parmaklarımla okşuyorum; bu kolye, elmasların ya da incilerin asla veremeyeceği bir anlam taşıyor. Kalbim o kadar dolu ki, mutluluktan ağlayabilirmişim gibi hissediyorum.

Dikkatim dağınık olduğu için, başlangıçta arkamdaki kıkırdamaları fark etmiyorum. Fark ettiğimde de, bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. O kadar paranoyak değilim. Ama sonunda, artık bunu görmezden gelemiyorum.

Arkamı dönüp küçük kadın grubuna bakıyorum. Üç kişilerdi ve aralarının liderinin kim olduğu kolayca anlaşılıyordu; yüzündeki alaycı gülümseme, sanki alına "Kötü Kız" damgası basılmış gibiydi. Uzun boylu, güzel, inanılmaz derecede zayıf, parlak kırmızı rujlu ve keskin elmacık kemikli biriydi. On yıllardır karbonhidrat yememiş gibi görünüyordu.

Eğer bu doğruysa, alaycı gülümsemesine şaşmamak gerek. Ekmeğin olmadığı bir hayat insana bunu yapar.

Bana anlamlı anlamlı bakıyorlar, sanki dışınızda ıspanak mı var yoksa ayakkabınızda tuvalet kağıdı mı var diye merak ettiren türden bir ifadeyle. Liderleri bana parmağıyla hafifçe el sallıyor ve bir an şüpheye kapılıyorum. Onları tanımam mı gerekiyor?

"Merhaba," diyorum neşeyle, onlara doğru yürürken. "Tanışmış mıydık? Ben Ellie Madison."

Kraliçe arı, kirpiklerini kırıştırarak sırtıyor. "Laura Boswick. *Kolyen*. İkinci el dükkanları çok şirin, değil mi?"

Parmaklarım kolyeyi kavrar. "Teşekkürler. Aslında bunu bana erkek arkadaşım verdi."

"Gerçekten mi?" diye cevaplar, sanki benim için üzülmüş gibi ellerini kalbine götürür. "Erkek arkadaşın Maddox James ve sana verdiği tek şey bu mu? Çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Demek erkek arkadaşımın kim olduğunu biliyor, ama bu hediyenin beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyorsa, onu *tanımıyor* belli ki.

"Hiç de değil. Bunun manevi bir değeri var. Ayrıca, elmaslar artık biraz... modası geçti, sence de öyle değil mi?"

Laura şu anda elmaslarla kaplı ve bu iğnelemeye burun delikleri genişliyor. Doğal olarak kaba bir insan değilim, ama hayatım boyunca bu tür kızlarla uğraştım. Birçok nedenden dolayı berbat bir gençlik geçirdim ve okuldaki diğer çocuklar da yardımcı olmadı. Ama artık çocuk değilim. Görünüşüne güvenen, erkek arkadaşıyla gurur duyan ve onun düşünceli hediyesinden kesinlikle çok heyecanlanan

. Küçük Kraliçe Hanım ya da arkadaşlarından hiçbir saçmalığı kabul etmeyeceğim.

O benim sorumu görmezden geliyor ve beni baştan aşağı süzüyor. Ben dik ve güçlü duruyorum, saklanmayı ya da kendimden utanmayı reddediyorum. "Ama elbisenizi beğendim, Ellie. Ben de onlardan birini denedim. Bunların, ne, *on* bedene kadar çıktığını bilmiyordum?"

"Aslında 12," diye gururla ilan ediyorum, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirerek. "Bence bu aralar birçok tasarımcı her türden kadına hitap etmeye çalışıyor, biliyor musun? Silikon implantlarıyla ayakta duran, düz ve ince olanlardan değil, kıvrımlı olanlara da."

Yine burun delikleri genişledi. Bu benim için acımasızca bir davranıştı, ama o bunu hak etmişti. Şimdi bana öfkeyle bakıyor, tüm o nazik tavırları bir anda yok oldu. Onun istediği gibi çökmedim ve sanırım o da bununla ne yapacağını bilemiyor.

"Yatakta iyi, değil mi?" diyor, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. Gerçekten Maddox'tan mı bahsediyor olabilir? *Benim* Maddox'umdan mı? "Özellikle aşağıya inmeyi sevdiğini hatırlıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Ne demek istediğini anlıyorum, çünkü pek de ince bir ima değil. Göz kırpyor ve ben o kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak istiyorum. Kendime, Jamestech'in bir hayır etkinliğinde olduğumu hatırlatıyorum ve pazarlama başkan yardımcısının konuklardan biriyle kavga etmesi iyi bir reklam olmaz. "Maddox'u tanıyor musun?"

"*Çok yakından.* Bir süre birlikteydik. Şu anda kötü günler geçirdiğini duydum. Kimse bunun uzun süreceğini düşünmüyor, Ellie. Sanırım sadece deneme yapıyor. Daha uygun biriyle yerleşmeden önce çılgınlıklarını yaşıyor. O senin için fazla erkek. Sanırım seninle dışarıda görölmekten bile utanıyor, yoksa bütün gece yanından ayrılmazdı. Onun ailesine uyum sağlayabileceğini hayal edebiliyor musun? Sanki bir grup güzel kaplanın bir bebek su aygırını evlat edinmesi gibi olurdu."

Arkadaşları kıkırdıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. Tanrım, bana güç ver. Bir an için, içimde derinlerde sakladığım o öfke ve hiddeti hissediyorum ve gerçekten de onun gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyorum. Ama ben genellikle şiddet eğilimli biri değilim ve asla o seviyeye inmem. Yine de sözlerimi kullanacağım, çünkü sözlerle aram iyidir. Bu, duygularımı saklayabileceğim ve onu kızdırdığımı görerek tatmin olmasını engelleyebileceğim durumlardan biri.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum. "Ama bebek suaygırları çok sevimli ve sevimli, değil mi? Çimlerdeki yılanların aksine. Şimdi, izin verirseniz, yapmam gereken işler var

Çıkarken hediye çantalarınızı almayı unutmayın, olur mu? Sanırım bazılarının içinde bedava Botox kuponları var. Bir tane almaya çalışmalısınız. Zayıf kadınlar çok çabuk yaşıyor, değil mi? Onca çizgi ve kırışıklık.”

Ellerini yüzüne götürdü ve o hâlâ bir cevap düşünürken ben ortadan kaybolmuştum. Hediye çantalarının içinde Botox kuponları olmadığı belliydi. Tabii bunu kullanmak isteyen bir kadını yargılamam – herkesin kendi tercihi, hepimiz kendimizi iyi hissetmek isteriz.

Normalde başkalarının görünüşüyle dalga geçen türden bir kız değilim, çünkü ben tam bir kadın dostuyum ve kardeşliğin kutsallığına sıkı sıkıya inanıyorum. Ama... neyse. Siktir et. Bazen bir zorbalığı yenmenin tek yolu, onların anlayacağı bir şekilde karşılık vermek, kendi silahlarını onlara karşı kullanmaktır. Hayatımda yeterince zorbalığa maruz kaldım ve uzun zaman önce bir daha buna asla tahammül etmeyeceğime dair kendime söz verdim. Eğer bu, geçici olarak "Kaltak Şehri"ne bir gezi yapmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bunu tamamen unutmalıyım. Sorun onlarda, bende değil bende değil.

Eskiden Maddox'la çıkmışsa ne olmuş? Onun bir geçmişi olduğunu biliyorum. Laura bir örnekse, kadınlar konusundaki zevkini pek sevmiyorum ama o zamanlar gençti ve kafası karışık. Benim flört geçmişim de pek parlak sayılmaz.

Biraz daha dolaşıyorum, Laurence ve Michelle'e tekrar uğrayıp, gecenin olaylarını kaydetmek için tuttuğumuz kameraman hakkında Mason'la kısa bir sohbet ediyorum. Çekilen görüntülerin bir kısmını sosyal medyada kullanacağız, ama içimde bunun daha fazlası olabileceğine dair bir his var. Burada daha büyük bir hikaye var. Hatta bir belgesel, hayır kurumunun çalışmalarına ve bizim bu çalışmalara katılımımıza odaklanan bir belgesel. O da başını sallıyor ve hafta sonu geçtikten sonra bunu tekrar gözden geçireceğimizi söylüyor. Bu, Mason'da sevdiğim birçok şeyden biri; o, her zaman beklenmedik bir fikri dinlemeye açık. İnsanlar iş dünyasının kuru ve sıkıcı olduğunu varsayar, ama doğru insanlarla çalışırsanız yaratıcılığa her zaman yer vardır.

Gece ilerliyor ve sonlara doğru bir fotoğrafçı, James ailesinin grup fotoğrafını çekip çekemeyeceğini soruyor. "Ve ortaklar," diye ekliyor, Amber'a doğru gülümseyerek.

Tabii ki, elbette. Amber, Mel ve Amelia kesinlikle muhteşemler ve King, rahat gülümsemesi, sakalları ve tüm dövmeleleriyle alternatif bir süper model gibi. Ben Jamestech markasının fotoğraflarda görünür olduğundan emin olurken hepsi bir araya geliyor, çünkü bana para ödedikleri şeylerden biri de bu. Hepsi çok iyi görünüyorlar, diye düşünüyorum. Özellikle Maddox, takım elbisesiyle çok yakışıklı. O

ama partneri olmayan tek kişi o ve ben öne çıkmalı mıyım, hiç emin değilim. Diğerleri eşler ve King'in durumunda koca. Ben sadece bir kız arkadaşım. Üstelik nispeten yeni bir kız arkadaş.

Ayrıca, içimde derinlerde, küçücük bir parçam, O Kaltak Suratlı'nın söylediğini hatırlıyor: onlara uymadığımı. Benim yüzümden utandığını. Bu arada, o da tam orada kenarda durmuş, Maddox'a bakıyor. Yüzünde iğrenç bir sırıtış, bir elini çıkıntılı kalçasına koymuş, sanki benim yerime neyi seçebileceğini göstermeye çalışır gibi.

Fotoğrafçı çekime başlamak üzere, ama Maddox elini kaldırıyor. “Ellie, gel buraya, bebeğim.” Kameranın arkasındaki adama bakıp sırıtıyor. “Sizi beklettiğim için üzgünüm, ama kız arkadaşımı da kadraja almam lazım. Sorun olur mu?”

Ailenin geri kalanı da ona katılıyor ve bana oraya gelmem için bağırıyorlar. Onların beni kabul etmesi içimi ısıtır. Belki de beni ailenin bir parçası olarak görüyorlardır. Kim demiş kaplanlar ve bebek suaygırları birbirleriyle harika geçinemez diye?

Fotoğrafçı etrafına bakınıyor, Laura Boswick'i tüm incecik, elmaslarla süslenmiş ihtişamıyla görüyor ve hemen onu öne doğru çağırıyor. “Hadi tatlım, utangaç olma, sevgilinin yanına gel.”

O, bu karışıklıktan açıkça keyif alarak gülüyor ve bana zehirli bir bakış atıyor. Hatta şakayla karışık bir adım atmaya başlıyor, ama Maddox elini uzatıyor. Ona dokunmuyor, sadece avucunu dur işareti gibi kaldırıyor. “Hayır. Bu benim kız arkadaşım değil. O benim kız arkadaşım.”

Beni işaret eder ve ben yerin beni yutmasını dilerim. Fotoğrafçı kafasını kaşıyıp, "ne oluyor lan" der gibi omuz silker. Sanırım Laura, benden çok daha fazla James ailesinin potansiyel bir üyesi gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp onlara doğru ilerliyorum. Maddox kolunu belime doluyor, beni kendine çekiyor ve etrafımızda kamera flaşları patlıyor. Fotoğraf için gülümsüyorum. Tamamen sahte. Tamamen boyumu aşan bir durum.

Bölüm 26

Ellie

Bir saat sonra Maddox'un evine geri dönüyoruz. Artık burada birkaç eşyam var ama yine de onun eski Foo Fighters tişörtünü giyip uyumayı seviyorum. Eve dönerken sessizdim ve buraya varır varmaz, üstümü değiştirmek için banyoya çekildim.

Maddox daha önce elbisemi üzerimden yırtıp atmakla ilgili şaka yapmıştı, ama şu anda hiç havamda değilim ve duygusal zekası yüksek bir adam olarak bana rahat bırakıyor. Gecenin bu şekilde bitmesine üzülüyorum, ama aynı zamanda o elbiseyi çok seviyorum, böylesine güzel bir giysinin mahvolmasını ve israf edilmesini kabul edemem. Elbiseyi özenle askıya asıyorum, saçlarımı açıyorum, yüzümdeki makyajı siliyorum ve aynaya bakıyorum. Yüzeysel cazibeyi ortadan kaldırdım ve şimdi sadece kendimim. Çılgın saçları olan 12 beden bir kız. Bu onun için yeterli mi? Onun için kendimi hiç yeterli hissedebilecek miyim?

Bu geceye kadar yeterliydin, Ellie.

Oturma odasına geri dönüp onu kanepede buluyorum. Arka planda müzik çalıyor. Aretha Franklin sanırım. İkimize de kakao hazırlamış, ki bu normalde dünyadaki en sevdiğim şeylerden biridir. Kanepenin diğer ucuna oturuyorum ve fincanımı ellerimin arasında tutuyorum. Lezzetli koku bile beni bu karamsarlığımdan kurtaramıyor. Maddox hâlâ muhteşem smokinini giyiyor, ama siyah kravatını çözmüş. Kravat gömleğinin önünden sarkıyor ve o, görev dışı bir James Bond gibi görünüyor. Tabii James Bond ayık olsaydı ve çakraları bilseydi.

“İyi misin?” diye soruyor ben içki içerken. Yoğun bir günün sonunda sık sık sessizce yan yana otururuz. Ayaklarımı masaj yapar, sohbet ederiz ya da sadece kitap okuruz. İkimiz de okumayı seviyoruz ve sessiz kalmaktan rahatsızlık duymadığın biriyle birlikte olmak tam bir mutluluk.

Ancak bu sessizlik o kadar rahat hissettirmiyor. Kendimi rahat hissetmiyorum. Kupa bardağı bırakıp, bana daha önce verdiği kolyeyle oynuyorum.

“Evet. Hayır. Belki.”

Nazikçe gülümsüyor. “Peki, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu, bebeğim.”

Kupasını benimkinin yanına koyar ve yanıma yaklaşır. Beni kucağına çeker ve ben biraz direnince, kaçamayayım diye kollarını belime dolayarak sıkıca sarılır. “Tartışmıyoruz,” diye beni sakinleştirir, “ama hiçbir yere gitmiyorsun, bebeğim. Seni rahatsız eden şeyi bana söyleyene kadar.”

İç çekip pes ediyorum ve kendimi ona bırakıyorum. Sanırım artık büyük bir kız olmanın zamanı geldi.

"Bilmiyorum, Maddox. Sanırım... Hayır, dürüst olmuyorum. Beni dengesiz yapanın Laura Boswick ile yaşadığım tartışma olduğunu *biliyorum*."

"Laura Boswick mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet, eski sevgilin. Fotoğrafçının şu anki sevgilin olduğunu sandığı kişi."

O başını salladı. “Doğru. Ama tam olarak eski sevgilim sayılmaz. Birkaç kez birlikte olduk ama buna ilişki denilebilecek bir şey değildi. Hayatımın iyi bir dönemi değildi ve çoğunu hatırlamıyorum. Gurur duymadığım şeyler yaptığımı biliyorsun.”

Biliyorum, en azından bazılarını. Bana hayatının en kötü döneminden bahsetmişti. Büyük büyükbabasının değerli Donanma saatini sattığı ve Nathan’ın onu geri almak zorunda kaldığı zamandan. Bekârlık döneminden önce seksi bir dayanak olarak kullandığını da biliyorum. Maddox hakkında her şeyi bildiğimi sanmıyorum, ama o kötü dönemlerini benden saklamadan, isteyerek paylaştı.

Onun için ciddi ya da önemli biri olmadığını söylediğinde ona inanıyorum, ama yine de onun söylediklerini kafamdan atamıyorum.

"Seni bu kadar üzen ne söyledi?"

Sesi sakın, kontrollü ve yatıştırıcıydı. “Çok şey söyledi ve çoğu tekrarlamaya değmeyecek zehirli saçmalıklardı, ama bir şey aklımda kaldı. Temel olarak, benimle sefalet içinde yaşadığını söyledi. Sonunda daha, şey, uygun biriyle olacağını, sanırım? Senin için, ailen için. Belki de haklıydı diye düşünmeden edemiyorum, belki de onun gibi biriyle olsan daha iyi olurdu. Paparazziler aile fotoğrafı çekmek istediğinde kolunda iyi duracak biri." Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum, ama aşığılanma hissi hâlâ taze.

“Hey, bebeğim. Bu sen değilsin,” diye cevaplıyor, yumuşak ve güven verici bir sesle. “Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki? Sana böyle şeyler düşünmen için hiç bir neden verdim mi?”

Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama beni çok sıkı tutuyor. “Ama bu doğru ve bunu inkar edemezsin Mad. Bu geceki o fotoğrafçı...”

“Sığ, aptalın teki bir pislikti, Ellie. Onun ne önemi var ki?”

"Ama sadece o değildi, değil mi? Laura ve tüm arkadaşları. Ve Bayan McPherson, bana tanıttığın o eski aile dostu. Benim senin kız arkadaşın olduğumu söylediğinde ne kadar şok olduğunu gördün mü?"

"Öncelikle, Laura ve onun takıldığı tüm o kalabalık, duygusal yelpazesi donut kadar geniş, sığ, gerçek ev hanımı olmak isteyen tipler. Öyle bir kadınla birlikte olmaya hiç ilgim yok. Ve Bayan McPherson şok oldu çünkü benim bir kız arkadaşım var, o kadar. Sen olduğun için değil. Hikayemi biliyor ve sadece şaşırdı, hepsi bu. Ayrıca daha sonra beni kenara çekip seni ne kadar sevdiğini söyledi."

Bu çok tatlı, ama yine de kendimi iyi hissetmiyorum. Gözlerimi dolduran gözyaşlarını görmesin diye ondan yüzümü çeviriyorum. Ne zaman bu hale geldim ki, sırf vücut şeklim normlara uymuyor diye kendimi yetersiz hissetmeye başladım? Ne zamandan beri Laura gibi zorbaların kafama girmesine izin vermeye başladım? Genelde benden daha iyiyimdir.

Şimdi gururumun eksikliğinden ve diğer her şeyden utanıyorum. Duygularımla boğulmuş durumdayım. Bazen, Tanrıça beni affetsin, kız olmak gerçekten berbat bir şey.

"Ellie?" Maddox gergin bir sesle soruyor.

Uzağa bakıyorum, keşke beni bıraksa diyorum. Sonra güçlü parmakları çenemi kavırıyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "Senin dışında kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Bu dünyadaki herkes bana Laura'nın benim için doğru kişi olduğunu söylese bile, umurumda olmaz. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Sesim çatlıyor.

"Çünkü onu istemiyorum." Beni şefkatle öper, dudaklarını dudaklarıma kısa bir süre bastırır. "Sadece seni istiyorum." Şimdi o dudaklar çenemden boynumun yanına, kulağımın altındaki hassas noktaya doğru kayar. Eli enseme kayar, beni sahiplenircesine tutar. Vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, ona doğru eğiliyorum. Duygusal durumuma rağmen ona özlem duyuyorum. Gözlerimin içine bakıyor, o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor. "Kollarımda, yatağымda ve hayatımda istediğim tek kadın sensin, bebeğim. Hiç bunu şüpheyeye düşürecek bir şey yaptım mı?"

"Hayır."

"Öyleyse, başkalarının ne düşündüğünü neden umursayalım ki?" Ağzı aşağıya doğru kayıyor, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme iniyor. Tişörtün kumaşını kenara itiyor ve dudaklarını çıplak omuzlarımla üzerinde gezdiriyor, beni iç geçiriyor. Bir eli yukarı kayıyor, yan tarafımı okşuyor. Temasla titriyorum.

“Yapmamalıyız,” diye mırıldanarak kabul ediyorum, artık onun dokunuşuna o kadar muhtaçım ki, dünyanın geri kalanının varlığını bile unutmaya başlıyorum, ne düşündüğü umurumda bile değil.

“Buraya gel, bebeğim,” diye homurdanıyor, sonra beni kolaylıkla kaldırıyor ve kucığına oturana kadar döndürüyor. Elimi tutup, pantolonunun fermuarını gerginleştirecek kadar sertleşmiş penisine koyuyor. “Hissediyor musun?”

"Evet." Yutkunuyorum. Fark etmemek zor.

“Bana bunu yapan sensin, El. Başka kimse değil. Sadece sen.” Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve tangamı kenara çekip, ıslak merkezime iki parmağını kaydırıyor. “Siktir, ben de sana yaptıklarımı hissetmeyi seviyorum, bebeğim. Benim için çok ıslakmışsın, ha?”

"Her zaman, Mad."

Beni kendine yaklaşıyor ve tişörtün pamuğunun üzerinden meme uçlarımı emiyor. Nedense kumaşın dokunuşu ve güçlü ağzının baskısı, tüm vücudumda coşkulu bir patlama yaratıyor. Geri çekiliyor, parmakları tişörtün altından netçe beliren sert tepeçiklerle oynuyor. Beğeniyle mırıldanıyor. “O kadar güzelsin ki, Ellie. Her yerimde seni istiyorum.”

İki eliyle belimi sıkıca kavrar ve beni sertleşmiş penisinin üzerine yerleştirir. Sonra beni sabit tutar ve kalçalarını eğerek yavaşça içime girer, fermuarının dikişi klitorisime sürtünür.

"Çılgınca," diye bağıriyorum bu güçlü ve beklenmedik his karşısında.

"Üzerime boşalacaksın, El. Boşalmanın boxerıma sızıp sonra da sikimi ıslattığını hissetmek istiyorum."

“Güzel pantolonunu mahvedeceğim,” diye itiraz ettim, ne kadar ıslak olduğumun ve çoktan ortalığı batırmış olduğumun farkındaydım.

"Senin meninle kaplanmak nasıl bir şeyi mahvedebilir ki? Bırak seni giyeyim, bebeğim."

Bacaklarımın arasında acı veren bir ihtiyaç nabız gibi atıyor. Vücudumun ona böyle tepki vermesi çok haksızlık.

Ya da belki de değil. Belki de tam da şu anda ihtiyacım olan şey budur. İçimden bir inilti dökülüyor ve tam da onun istediği gibi kalçalarımı sallıyorum. Kendime engel olamıyorum, çok iyi geliyor. O, tutuşunu biraz gevşetiyor ve kontrolü bana bırakıyor. “Oh, işte böyle. Aynen böyle, Ellie,” diye inliyor.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyorum, o anın tadını çıkararak, kumaşın üzerinden sertleşmiş penisinin lezzetli sürtünmesine ve bana nasıl mükemmel bir şekilde çarptığına kendimi kaptırıyorum. Giysilerle seksin bu kadar iyi olabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Bebeğim," diye inliyor, sesi arzuyla dolu, bir eli sırtımda yukarı kayarken diğer eli saçlarımı kavlıyor. "Sen lanet olası mükemmelsin." Başımı sabit tutuyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor, beni acı veren bir öpücükle sahipleniyor. Bu öpücük baskın ve sahiplenici ve o kadar inanılmaz derecede ateşli ki, tenim yanıyor. İçim eriyor. Uyluklarımın arasından ıslaklık damlıyor.

"Maddox," diye inliyorum.

Dudakları çenem üzerinde dolaşıyor, dişleri cildimi nazikçe sıyrıyor. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. İşte benim uslu kızım."

Aşağıya bakıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum ve pantolonundaki lekeleri görünce bu dağınıklığa hayretle nefesimi tutuyorum.

Maddox memnuniyetle homurdanıyor. "Şuna bak. Benim için ne kadar uslu bir kız olduğuna bak." Kolu belime dolanıyor, ben kalçalarımı sallarken beni teşvik ediyor. "İsteddiğini al, El. Hepsini al, çünkü sonra sıra bende."

Sözleri doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor. Amım ağrıyor, ona sürtündükçe klitorisim zonklıyor, baskı giderek artıyor. O kadar sert ki, bana bastırıldığında o kadar mükemmel ki. Hızlanıyorum ve o altımda inliyor, ne kadar iyi yaptığımı, ne kadar güzel olduğumu, sikişimin tamamen bana ait olduğunu söylüyor. Sadece bana. Sözleri, hareketlerimiz, hepsi tek bir muhteşem patlamada birleşiyor.

Beyaz sıcak bir zevk içimde patlıyor, ani, coşkulu ve çok ama çok güzel. Onun adını haykırıyorum ve Maddox'un güçlü kolları her titrememde beni sabit tutuyor.

Gözlerim geriye yuvarlanıyor, göğsüm her zorlu nefesle inip kalkıyor. Sanırım gerçekten ölmüş ve cennete gitmiş olabilirim.

Sonra ayağa kalkıyor ve her zamanki gibi beni kolaylıkla kaldırıyor. Buna bayılıyorum — boyu ve gücü sayesinde beni kolayca hareket ettirebiliyor. Beni en inanılmaz şekilde küçük hissettiriyor. Çok korunmuş, güvende ve özel. Sanki hayatıyla koruyacağı bir hazineymişim gibi.

Beni yatak odasına taşıyor, sonra giysilerini çıkarmaya başlamadan önce beni yatağa yatırıyor. Gözlerim onun muhteşem vücudunun her santimini tarıyor, sonra da çok dağınık takım elbise pantolonuna takılıyor. Bu manzarayı görünce alt dudağımı ısırıyorum.

"Evet, ne yaptığını görüyor musun, bebeğim?" diye homurdanıyor, bakışlarımın nereye sabitlendiğini fark ederek.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, bu da onu kahkahaya boğuyor. Hiç de üzgün değilim.

"Ben üzülmedim. Üzerimde olmanı çok seviyorum. Bu pantolonu asla yıkamayacağım. Onu hatıra olarak saklayacağım."

, Ellie, hayatımda istediğim tek kadın sensin dediğimde? Seni hiç kimseyi istediğimden daha çok istediğime inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. İnaniyorum. Sadece bir anlık bir şeydi ve kendimi affetmem gerekiyor. "Güzel. Şimdi, benim o eski tişörtümün içinde ne kadar sevimli olsan da, onu çıkar. Hemen

. Seni çıplak görmek istiyorum." Sesi otoriter. Başıma geleceklerden biraz korkuyorum. Ve heyecanlıyım.

Üstümü vücudumdan yavaşça sıyrıyorum, acele etmiyorum ve onu kızdırıyorum. Göğüslerim ortaya çıkarken yatakta kıvrılıyorum, onu gördüğüm için meme uçlarım çoktan sertleşmiş. Beni ne kadar istediğini görüyorum ve kendimi yeniden bir tanrıça gibi hissediyorum. *Laura kim?*

Hızla soyunuyor ve sonra yatağın kenarında duruyor, tamamen çıplak, elinde sikiyle. Lanet olsun, o kadar büyük, o kadar sert ki. Ve hepsi benim için, çünkü *ben dünyadaki en şanslı kızım.*

Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, her saniye cildimde bir okşama gibi hissediyorum. Aniden kendimi cüretkar hissediyorum ve bu his, gözlerindeki o dizginlenemeyen açlık bakışıyla daha da körükleniyor. Ellerim kendi başlarına hareket etmeye başlıyor ve titreyen bacaklarım genişçe açılıyor. Parmaklarım amıma doğru yolunu buluyor, ıslak merkezimin arasında yavaşça dolaşiyor.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Sizinle dalga geçiyorum, efendim."

Vahşi bir hırıltı çıkarıyor. Kendimle oynamaya devam ediyorum, klitorisim hem kendi tanıdık dokunuşumla hem de beni izlemedeki kararlılığıyla canlanıyor, o ise tüm bu süre boyunca kocaman, sertleşmiş sikini okşuyor. Düzensiz bir nefes alıyor, burun delikleri arzuyla genişliyor.

Onun elinin benimkini yerinden alacağını umarak, elimi bacaklarımın arasından çekiyorum. Ama o başımı sallıyor. "Hayır, bebeğim. Beni tahrik edeceksen, sonuna kadar gideceksin."

"Ne?"

Koyu renkli gözleri kısılr. "Kendini orgazma ulaştırmanı görmek istiyorum, Ellie."

Tanrım. Belki de bunu yeterince düşünmemişim. Daha önce bir erkeğin önünde bunu yapacak kadar kendimi güvende hissetmemiştim. Ama o sıradan bir erkek değil. O benim Maddox'um.

Parmaklarım titreyerek klitorisime kayarken, o da penisini okşamaya devam ediyor, başından ön sıvı damlıyor.

"Her zaman böyle mi dokunuyorsun kendine, Ellie?" diye sordu, sesi derin ve kısık.

Tüm o muhteşem hisler beynime hücum ederken, onun alçak sesi içime işliyor ve içimden bir iç çekiş çıkıyor. "Bazen. Seninle birlikte olmadığım zamanlarda."

"Peki kendini okşarken ne düşünüyorsun?" "Seni düşünüyorum."

"Aferin sana," diye inler.

Parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, doruğa yaklaşırken gözlerim kapanıyor. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim. Bana ne yaptığını izlemeni istiyorum."

İkimiz de kendi orgazmlarımızı kovalarken, o da penisini daha hızlı pompalıyor. Birbirimizin bunu yapmasını izlemenin, kendini doruğa ulaştırırken başka bir kişinin buna tanık olmasına izin verecek kadar güvende ve savunmasız olmanın, günahkar bir erotizm var.

"Maddox," diye inliyorum. Boşalmak için onun iznini bekliyorum.

"Biliyorum, bebeğim," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Neredeyse geldim. Seni böyle izlemek, hayatımda gördüğüm en seksi şey."

Sıcak bakışlarının bacaklarımın arasında kalması, parmaklarımın daha da hızlı hareket etmesine neden oluyor. Çok yaklaştım, çok çok yaklaştım. Zevk, sıcak ve yoğun bir şekilde içimde yükseliyor. Orgazmım giderek artıyor, daha da yükselerek tırmanıyor.

"Siktir, Ellie," diye bağılıyor Maddox, sıcak sperm şeritleri güçlü elinin üzerine fışkırıyor.

Yoğun zevkin yumuşak dalgaları üzerime yayıldıkça gözlerim geriye yuvarlanıyor. Maddox'un yatağa tırmandığını hissediyorum ve tekrar odaklanabildiğimde, üzerimde duruyor. Koyu kahverengi gözleri alev alev yanıyor, mutluluk dolu yüzünden, sertleşmiş meme uçlarımdan, aşağıya, amıma kadar beni yutuyor.

"Lanet olsun, çok güzelsin." Islak merkezimden parmağını geçirip yukarı kaldırıyor ve şimdi parmağı ikimizin menisiyle parıldıyor. Parmağını temizleyene kadar emiyor ve bu manzarayı görünce beynim patlıyor. Onu kendim tatmak isteyerek eline yapışıyorum ve parmak eklemlerini yalayıp temizlerken o da memnuniyetini inleyerek ifade ediyor.

"Siktir, bebeğim, beni bir hayvan gibi hissettiriyorsun, bunu biliyor musun?" "Öyle mi?" diye mırıldanıyorum.

Yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. "Evet, dikkatimi bu kadar dağıttığın için muhtemelen cezalandırılmalısın." Gözlerinde, beklentiyle ayak parmaklarımı kıvrılttıran şeytani bir ışıltı var.

Hiç uyarmadan beni ters çevirip büyük ellerini uyluklarımdan kıcıma doğru gezdirdiğinde küçük bir çığlık atıyorum. Dokunuşu sert ama nazik ve yastığa doğru iç çekiyorum. Bu adam beni bedenimle ruhumla ele geçirmiş.

İlk tokat beni o kadar şaşırtıyor ki çığlık atıyorum. İkincisi beni yatakta daha da yukarı sıçratıyor. Acıtıyor, ama kutsal olan her şeyin annesi adına, aynı zamanda muhteşem. Kıçımdaki her darbe beni kıvrandırıyor, çığlık attırıyor, o kadar çok şey hissettiriyor ki. Sanki zavallı, tokatlanmış kıçım klitorisimle direkt bağlantılıymış gibi, ki klitorisim şimdi yine boşalma ihtiyacıyla zonkluyor — sadece Maddox James'in sağlayabileceği türden bir ihtiyaç.

Durur ve ellerini kıvrımlarımın üzerinde gezdirir, az önce tokatladığı yerleri yatıştırır. Cildim yanıyor, ama acı lezzetli ve bana bu kadar şefkatle dokunması neredeyse aynı derecede seksi. Popoma yumuşak öpücükler kondururken dudaklarını hissediyorum. “Kıçın artık benim için güzelce kızardı, Ellie. Cezanı çok uslu bir kız gibi çektin.”

“Öyle yaptım, efendim,” diye memnuniyetle mırıldanıyorum. Maddox’a, şimdiye kadar hiçbir erkeğe güvenmediğim kadar güveniyorum ve onunla bu tür oyunlar oynamaktan kendimi güvende hissetmemin tek nedeni, bu derinlere kök salmış güven. Kendimi tamamen onun ellerine teslim etmeye hazırım; şu anda, lezzetli bir şekilde dokunulmamış bir yeri nazıkçe yoklayan ellerine.

Bana yaklaşıyor, nefesinin sıcaklığı boynumu okşuyor. “Bu güzel kıçını hiç siktirdin mi, Ellie?”

"H-h-hayır." Titriyorum. Bu, şimdiye kadar denemek için kendimi yeterince güvende hissettiğim bir şey değil.

"Eğer hazır hissedersen, seni burada sikmeyi çok isterim."

Klitorisim adeta çığlık atıyor, Maddox'un dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyuyor. Elleri dolaşıyor, okşuyor, parmakları bacaklarımın arasında dans ederek ıslak merkezime doğru ilerliyor. "Hazırım Maddox. Şimdi deneyebilir miyiz?"

Leziz dudakları kulağıma değiyor. “Emin misin, bebeğim? Şu an demek istemedim.”

Gerçek şu ki, bunu denemeyi çok uzun zamandır merak ediyordum. Katy, erkek ne yaptığını biliyorsa inanılmaz olabileceğini söylüyor ve Maddox James kesinlikle ne yaptığını biliyor. “Evet, eminim.”

Omuz kemiğıme yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hemen dönerim.”

O yokken iç çekip uzanıyorum, kafama şüphelerin girmesine izin vermemeye çalışıyorum. Artık o burada benimle değil, elleri vücudumda değil, bu yüzden gerginleşmek çok kolay olurdu. Ama bir dakikadan az bir sürede geri dönüyor ve hindistan cevizi kokusunu alınca gülümsüyorum.

“Bu senin hindistan cevizi yağı mı? Çiftçi pazarından aldığın organik olan mı?”

Gülüyor. “Evet, kızım için sadece en iyisi. Tamamen doğal. Hipoalerjenik. Ve satın alabileceğin sentetik kayganlaştırıcılardan cildin için çok daha iyi.”

Omzumun üzerinden onun yakışıklı yüzüne bakıyorum. “Hindistan cevizi yağını kaç kez kayganlaştırıcı olarak kullandın?”

Yüzünde küstah bir gülümseme yayılır. “Birinin kışını sikmek için mi? Asla.”

Sonra eğilip burnumun ucuna öpücük konduruyor. “Bundan emin misin, El? Baskı yok. Birlikte yaptığımız her şeyi seviyorum ve bunu şu anda yapmasak da kendimi mahrum hissetmeyeceğim. Tatlı amcığın bana fazlasıyla yetiyor.”

Vay canına, daha harika olamazdı.

Tam da istediğim şey bu. “Bunu denemek istiyorum Maddox. Seninle her şeyi denemek istiyorum.”

“Yavaş yavaş ilerleyeceğiz ve ne zaman istersen durabiliriz, tamam mı?”

Bacaklarımı ayırıyor ve beni neredeyse orgazma ulaştıracak bir masajla başlıyor. Elleri çok büyük ve güçlü, ama dokunuşu çok yumuşak ve kışkırtıcı olabiliyor. Sanki vücudumun içinde neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi, parmaklarını kaygan merkezimden kaydırıyor, şişmiş klitorisime dokunuyor ve her hareketiyle beni orgazmın eşiğine getiriyor.

Beni asla uçurumdan düşürmez, tam düşmek üzereyken her zaman geri çeker.

Islak ve çaresiz kaldığımda, kışıma doğru ilerliyor, kalçalarımı okşuyor, yumuşak etime şefkatli öpücükler konduruyor.

Odayı hindistancevizi yağının tatlı kokusu dolduruyor ve beni dört ayak üstüne çekiyor. Parmağını kalçalarımın arasına kaydırıyor. Biraz geriliyorum.

"Sadece rahatla, bebeğim. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye beni sakinleştiriyor.

Bunu yapmayacağını çok iyi biliyorum ve ona tamamen güveniyorum. Ama aynı zamanda ne kadar büyük olduğunu da biliyorum. Ne kadar sert olduğunu. Parmağının ucunu girişime dokunduruyor ve çok yavaşça içeri itiyor. Bir baskı hissediyorum ve içgüdüsel olarak nefesimi tutuyorum.

"Sorun yok mu?" diye soruyor, sesi düşük bir hırıltı gibi. Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Mhmmm."

Daha derine giriyor, nazikçe içeri doğru ilerliyor. İçeri ve dışarı. Nazik ve yavaş, bu sırada kulağıma cesaret verici sözler fısıldamaya devam ediyor. Onun için ne kadar iyi olduğumu, ne kadar mükemmel olduğumu söylüyor. Övgülerinin altında eriyorum.

"Şimdi bir parmak daha ekleyeceğim, El, tamam mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, tüm vücudum titriyor ve daha fazlasını istiyor.

Hâlâ dikkatli, hâlâ nazik, ama ikinci parmağını eklediğinde, içimde yavaşça çeviriyor. Yanıyor, acıyor, ama olabilecek en lezzetli şekilde.

Omuzlarımın üzerine öpücükler yağıyor. “Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Çok ama çok iyi.”

"Daha fazlasını istiyorum, Mad," diye sızlanıyorum.

"Öyle mi? Benim sikimi alabilecek misin, görmek ister misin?" "Evet. Evet."

"Aferin kızım," diyor, parmaklarını içimden çıkarırken bile çok şefkatli olmasına rağmen sesi vahşi çıkıyor.

Sonra güçlü elleri kalçalarımı kavıyor, parmak uçları bekleyen bedenime batarken, kalın sikinin başını girişime dayıyor ve yavaşça içeri giriyor.

Oh, tanrım, tanrıça. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde garip ve dolgun hissettiriyor, ve acıtıyor.

Ama lanet olsun, aynı zamanda çok da iyi hissettiriyor.

Biraz daha içeri giriyor, bunu o kadar dikkatli yapıyor ki nasıl başardığını bilmiyorum. O kadar uzun süredir sert; kontrolü inanılmaz. Kalçalarımı tutuyor, nazikçe ileri geri sallanıyor, bana alışmam için zaman tanıyor. Etrafında geriliyorum, inanılmaz derecede doluyum. Klitorisim zonklıyor. Amım da sanki dolduruluyormuş gibi kasılıyor ve gevşiyor. Ya da belki de sadece doldurulmak istiyor.

Sanki G noktamı ovuyormuş gibi kalçalarını eğiyor ama tamamen farklı bir açıdan. Gözlerimin önünde yıldızlar parlıyor. Neden onu her yerde hissedebiliyorum? Neden bu yetmiyor?

"Maddox," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum. Nefes al, bebeğim." Elini belimin alt kısmına sürüyor, hem yatıştırıyor hem de beni ateşliyor. Sonra daha derine giriyor. "Siktir, böyle çok güzelsin, El. Keşke beni ne kadar iyi aldığını görebilseydin."

O daha derine kayarken ben kelimeleri bile telaffuz edemiyorum. Gerilme yanık hissi verirken, aynı zamanda tüm vücuduma bir coşku dalgası yayıyor. Ve artık daha fazla zevk alınamayacağından emin olduğum anda, serbest elini kalçamın üzerinden uyluklarımın arasına kaydırıyor ve klitorisimi buluyor.

Onu okşuyor ve bunun sonucunda oluşan acı içimde derinlerde zonklıyor. Penisini daha da içeri itiyor ve bir inilti çıkarıyor.

Sanırım henüz tam olarak girmedi bile, ama hayatım boyunca hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve bu his gerçekten çok güzel. Kalçamı geriye doğru itiyorum,

gözlerimi devirerek onu biraz daha derine alıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor. "Kıçın sikimi böyle sıkarken çok iyi hissettiriyor."

"Çok iyi, Mad," diye mırıldanıyorum, boşalma ihtiyacından neredeyse kendimden geçmek üzereyim. Orgazmım yaklaşıyor, ama bu sefer farklı geliyor. Baskı donuk ve ısrarcı.

Maddox boş elini buklelerime geçirip beni yukarı çekiyor, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde, klitorisimle oynamaya devam ederken beni sikiyor. "Benim için boşalacak mısın, bebeğim?"

Bütün vücudum titriyor, sanki damarlarıma saf adrenalin enjekte edilmiş gibi zevk damarlarımı aydınlatıyor. "E-evet."

Boynumun yanını ısıyor, içime giriyor ve klitorisimi o kadar mükemmel bir dokunuşla okşuyor ki, zaman ve mekan kavramını tamamen yitiriyorum. Lanet olası tüm dünya patlıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm gibi, tüm vücudumdan fışkırıyor. Maddox adımı homurdanıyor, belimden tutuyor ve son bir hamle ile içime boşalıyor.

Yatağa yığılırken hâlâ titriyorum. İkimiz de tamamen bitkin durumdayız. Saçlarımı geriye atıyor, boynumu ortaya çıkarıyor ve enseme öpüyor, sonra üstümden kalkıyor. Hızla beni kollarının arasına alıyor, kendine doğru çekiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Tam da aramızdaki ilişkinin daha da inanılmaz olamayacağını düşünürken."

Konuşabilecek durumda olduğumdan emin olamadığım için onaylayarak mırıldanıyorum.

Güçlü eliyle kalçamı okşuyor. "Rahat mısın, bebeğim? Havlu getirmemi ister misin? Bir içecek? Atıştırmalık? Yoksa sana banyo hazırlayayım mı? Hepsini mi?"

"Şu an burada iyiyim," diye onu temin ediyorum, şimdilik onun kollarında uzanmaktan başka bir şey yapmamaktan memnunum.

Göğsünü öpüyorum, kendi kendime gülümsüyorum ve Katy'ye anal seks konusunda haklı olduğunu söyleyeceğimi aklımın bir köşesine yazıyorum. Muhteşemdi.

Sonra kollarımı Maddox'un beline doladım ve bir bacağımı kalçalarının üzerine attım. Devasa bir ağaca tutunan bir maymun gibi ona sarılmıştım ve şu anda burada olmaktan daha çok istediğim tek bir yer bile aklıma gelmiyordu.

Maddox

“Demek misafir süitinde kalacaksın, Maddox. Orası evin Ellie’nin odasının tam karşısındaki tarafta ve koridorlara hareket sensörlü kameralar taktırdık. Seni kilitlemek istemiyoruz ama onunla geceyi geçirmek için gizlice dolaşmaya kalkışırsan, o zaman öyle olacak. Anladın mı?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. Ciddi mi bu herif? Yoğun mavi gözleri ve dövmeleleriyle kesinlikle öyle görünüyor. Romeo Castelli, Ellie’nin üvey *babalarından* biri ve aynı zamanda hayatımda gördüğüm en korkutucu heriflerden biri. Hala hem saygılı hem de hiçbir yere kilitlenmeyeceğimi açıkça belirten bir cevap bulmaya çalışırken, Ellie onun göğsüne yumruk atar. “Keser misin şunu,” der gözlerini devirerek.

Romeo kahkahayı patlatır ve diğer *babası* Ace de içinden kıkırdar. Yaşlanan siyah labradorları Milo bile eğlenmiş gibidir.

"Üzgünüm dostum," diyor Romeo. "Seninle dalga geçmeden duramadım. Ellie bizim küçük kızımız olabilir, ama onun bir bebek olmadığını biliyoruz. Ellie seni buraya getirip ailemizle tanıştırmaya değer bulduysa, bu bizim için yeterlidir."

Ace bana bakıyor, hâlâ ikna olmadığının sinyallerini veriyor, ama onu kim suçlayabilir ki? Onun neler yaşadığını herkesten daha iyi biliyorlar ve koruyucu davranmalarını suçlamıyorum. Böyle davrandıkları için mutluyum. Hepimiz sonuna kadar Ellie'nin takımımız.

Şu anda Chicago’dayız, Ellie ve kardeşlerinin evi olarak adlandırdıkları yerde. Annesi Keres ve babaları, şehirde Phoenix Center adında bir yer işletiyorlar; bu merkez, krizdeki aileleri desteklemek için harika işler yapıyor. Ne yazık ki, Ellie'nin durumu o kadar da nadir değil ve bana anlattıklarına göre Phoenix, hayatını değiştirmiş. Sadece barınma ya da güvenli bir alan sağlamakla kalmıyorlar, bakımları altındaki insanlara yardım etmek için tamamen bütünsel bir yaklaşım sunuyorlar. Bu, Ellie'nin neden böyle bir insan olduğunu ve neden sosyal adalete bu kadar tutkulu olduğunu büyük ölçüde açıklıyor.

Bu yerin adı bana tanıdık geliyor, ama nedenini tam olarak hatırlayamıyorum. Drake yıllarca Chicago'da yaşadı. Belki bana bundan bahsetmiştir.

Romeo'ya gülümsüyorum. "Beni kandırdın." "Evet.

O tam bir palyaço," diyor Ellie.

"Aptal bir palyaço," diye ekliyor kardeşi Jayden, babalarından alaycı bir şekilde onaylamayan bakışlar alarak.

Jayden on dört yaşında, o yaştaki erkek çocukların olduğu gibi, vücutları dolgunlaşmak yerine boyları uzarken zayıf. Küçük kız kardeşi Melody on iki yaşında ve açıkça mümkün olduğunca çabuk büyümek istiyor. En küçüğü Iris on yaşında ve kesinlikle çok sevimli. Üçü de, ve Labrador cinsi köpek Milo, kız kardeşlerinin etrafında toplanıyor. Onu deli gibi sevdikleri belli. Kim onları suçlayabilir ki? Kız gerçekten çok sevimli. Hikayelerini dinliyor, hepsi aynı anda konuşmaya çalıştıklarında araya giriyor ve benim de aşına olduğum bir abla enerjisi yayıyor.

Bir gün harika bir anne olacak.

Bu düşünce beni çok mutlu ediyor ve bu konuyu ne zaman konuşmamız gerektiğini merak ediyorum. Onun çocuk istediğini biliyorum, ben de istiyorum, ama şimdilik onu tamamen kendime ait olmaktan keyif alıyorum.

Neden kendimle bu konuşmayı yapıyorum ki, onu bırakın? İki aydır birlikteyiz. Bu ilişkinin bizi nereye götüreceğini kim bilir.

Evet, Maddox, kendine bunu söylemeye devam et. Bu kadına tamamen ait olmadığını iddia etmeye devam et.

Grubu mutfığa kadar takip ediyorum, ortamlarının ve şakalaşmalarının tadını çıkarıyorum. Ailesiyle tanışmak, Ellie'nin yapbozunun eksik son parçasını görüyormuşum gibi hissettiriyor, özellikle de o benim ailemle bu kadar çok zaman geçirdikten sonra. Onlardan bahsetmişti elbette, ama bu onlarla aynı havayı solumakla aynı şey değil. Her zaman onu kurtardığını söylediği insanlarla tanışmak.

Onun ve kardeşlerinin başka kimsesi yoktu. O pislik babası tutuklandıktan hemen sonra Phoenix Center'a geldiler. Hâlâ hapiste, umarım kendi çocuklarına uyguladığı nazik muamelenin aynısını orada da görüyor. Her gece toplu tecavüze uğruyor ve canına okunuyorsa, bu daha iyi bir adama olamazdı. Ellie, böyle düşündüğümü bilse şok olurdu. O benim daha olgun olduğumu düşünüyor. Onunla ilgili konularda — sevdiğim insanlarla ilgili konularda — tamamen yanılıyor. Nathan bu konuda haklıydı.

Mutfakta beni iki manzara karşılıyor: bana doğru koşan devasa bir Belçika Malinois ve Ellie'nin neredeyse evlatlık annesi Keres. Hangisinin daha korkutucu olduğunu bilemiyorum. Köpek bana pek ilgi göstermiyor

, sadece Ellie'yi arıyor. Ellie, köpek kollarına atlarken onunla tanışmak için çömeliyor. Köpek dev kafasını Ellie'nin ellerinin altına sokuyor ve Ellie yere düşüyor, ikisi yerde boğuşuyor. Şanslı köpek.

“Ah, Zeusy-weusy, benim muhteşem minik bebeğim... Seni özledim, şeker popo.” Söz konusu popoyu kaşıyor ve köpek coşkuyla kıvranıyor, yüzünü sanki bir lolipopmuş gibi yalıyor.

Zeusy-weusy? Şeker popo? Birkaç saniye önce bu köpek bir ölüm makinesi gibi görünüyordu, şimdi ise kadının avucundan yemek yiyor. Gülümsemeden edemiyorum.

Keres bana doğru yürüyor. Zengin, koyu renk saçları olan çarpıcı bir kadın; motosikletçi derisi giysileri ve kocaman botları var; Ellie'ye yanlış bir bakış bile atarsam, bu botları doğrudan kıcıma sokacağından hiç şüphem yok.

Yine, buna saygı duyuyorum. Köpek-insan buluşmasına gülümsüyor ve selam vermek için yanıma geliyor. Bana derinlemesine baktığını hissediyorum, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi beni delip geçiyor. Kahretsin, umarım öyle değildir. Orada pek de gurur duymadığım şeyler gizleniyor.

"Maddox," diyor, bana başını sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım mutfakta iyisin?"

“Evet hanımefendi,” diye cevap veriyorum, sanki muayene edilen bir çocuk gibi hissederek. Aslında benden bir ay daha küçük, ama tahminimce hayat tecrübesi açısından çoğumuzdan daha yaşlı. “Güzel. Yarın sabah kahvaltıyı sen hazırlayabilirsin. Arkada taze sebze ve meyvelerin olduğu bir bahçe var. Sadece çok derine kazma, çünkü cesetleri oraya gömüyoruz.”

Bunu o kadar ciddi bir şekilde söylüyor ki, şaka mı değil mi emin olamıyorum. Bana göz kırpmasıyla şaka olduğunu anlıyorum ve sonunda gülüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. “Yakaladım!”

“Evet, yakaladın. Görüyorum ki burada işim başımdan aşkın olacak. Tıpkı kendi ailemle bir araya gelmek gibi.”

Gülümsüyor. “Ailen büyük mü?”

Başımı sallıyorum. “Evet, James kardeşler beş kişiyiz ve ortalık epey kalabalık olabiliyor olabiliyor.”

Gözlerinde bir şey parladı. Belki de tanıdı? Hiç de garip değil. Ailem, burada Chicago'da bile oldukça tanınır.

Ellie artık yerden kalkmış, pantolonunun paçalarından köpek tüylerini silkeliyor. Aptalca mutlu görünüyor, saçları dağınık ve serbest, yüzünde kocaman bir gülümseme var, bize katılırken mavi gözleri parıldıyor. Kolunu koluma takıyor. "Onları boş ver, Maddox," diyor bana. "Hepsi pislik."

"Dilini bozmayın," diyor üç ebeveyn de aynı anda.

Melody, tam bir ergen tarzında gözlerini devirdi. "Hepimiz daha önce pislik kelimesini duymuşuzdur anne," diye iç geçirdi. "Biz *çocuk* değiliz."

Keres, bu azarlama karşısında gülmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyor. Ace ve Romeo'ya bakıyor, sonra çenesiyle bana işaret ediyor. "Ee, ne dersin? Yeterince iyi mi?"

Romeo pazımı sıkar ve yüzümü inceler. "Güçlü. Kasları iyi. Dişleri tam. Bana göre fena değil."

Şimdiye kadar sessiz kalan Ace, başını sallar. "Önemli olan dış görünüş değil, özellikle de bizim Ellie söz konusu olduğunda. Önemli olan iç güzelliği ve ona nasıl davrandığı. Ona iyi bakıp bakmayacağı."

Nedense sesi tehditkar geliyor ve ben bilinçaltında kendimi hazırlıyorum. Çatışmayı sevmem ve yıllar içinde dürtülerimi kontrol etmeyi öğrendim, ama ben de onun kadar Ellie'yi korumak istiyorum. "Sana temin ederim ki Ellie'ye zarar verme niyetim yok. Ya da başkasının ona zarar vermesine izin verme niyetim yok."

Ace başını salladı. Sanki bir sınavı geçmişim gibi. Ellie, ikimizin dirseğinden tutarak erkekler arası bağ kurma anını bozdu. "Çocuklar, ben buradayım. Kendime bakabilecek durumdayım, o yüzden bu alfa erkek saçmalığını bir kenara bırakmaya ne dersiniz? Biraz daha Gaia, biraz daha az Ares'e ne dersiniz?"

Ares. Yunan Savaş Tanrısı. Ace, onun sözleriyle yumuşar ve onu kucaklar. "Tamam, küçük kız. En iyi halimle davranacağım. Ama seni seviyoruz ve bunu daha önce hiç yapmadık, o yüzden bize bir şans ver, tamam mı?"

Ellie'nin eve getirdiği ilk erkek olduğumun farkındayım. İlk erkek arkadaşı. Bu bir ayrıcalık ve büyük bir baskı, ama başa çıkamayacağım bir şey değil. Başa çıkmak istemediğim bir şey de değil. Ailesi, benim ailem benim için ne kadar önemliyse, onun için de o kadar önemli, onun ayrılmaz bir parçası. Ve ben onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Vücudunun her santimini, zihninin her köşesini, geçmişinin, bugününün ve geleceğinin her parçasını. Bu beni lanet olası bir takıntılı gibi gösteriyor.

Evet, sanırım öyleyim.

Tazelenmek için odasına gidiyoruz ve ardından bana evi gezdiriyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, turu bitirip el ele bahçelerde dolaşırken.

"Burası çok güzel, bebeğim."

"Peki ya ailem?" diye soruyor, gergin görünüyor. "Seni, şey, soğutmadılar mı?"

Onu kendime çekip öpüyorum. Öpüşme şefkatle başlıyor ve bir cehennem gibi bitiyor. Sertleşmişim, bu yüzden yalnız olduğumuz için mutluyum. Ayakta kalabilmek için bana sarılıyor. Ellerim kışında dolaşüyor ve boynunu ısırıyorum. “Hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz, Ellie. Ailen de harika. Tanrı bilir, sen benim ailemden yeterince çekmişsindir.”

“Doğru değil. Aileni seviyorum. Neyse, korkarım ki hepsiyle tanışmadın. Bu akşam amcalarımdan biriyle akşam yemeği yiyeceğiz. Kee’nin kardeşlerinden biri. Ama merak etme, o iyi olanlardan.”

“Kötü olanlar da mı var?”

Bu sözler kızımı güldürdü ve ben de bu şakaya dahil olmadığımı hissettim. “Tüm kardeşleri iyi, sadece... Şey, açıklaması zor. Önce onlarla tanışmalısın, o zaman anlarsın.”

Şimdi çok meraklandım.

DIŞARIDA YEMEK YİYORUZ, akşam güneşinin altında barbekü yapıyoruz. Romeo bir profesyonel barbekü ustası gibi ızgaranın başında, ama ben de yemek hazırlıklarına katılıyorum, bahçeden topladığım taze otlarla biftekler için marine sosu hazırlıyor ve ev yapımı limonata yapıyorum. Köpekler etrafta dolaşıyor, biri kırıntı düşürürse diye tetikte bekliyorlar ve çocuklar çılgınca koşuşturuyor. Daha önce onlarla top oynadım ve bu kadar masum ve basit bir şey yaparak vücudumu esnetmek çok iyi geldi.

Çocuklar ve köpekler nasıl yaşanacağını biliyorlar: anı yaşayarak, basit zevklerin tadını çıkararak.

Şimdi yemek hazır ve bira akıyor. Ben limonatamdan vazgeçmiyorum ve kimse bir şey söylemiyor, sanırım Ellie onlara benim ayık olduğumu önceden söylemiş. Kızlarının erkek arkadaşının bir bağımlı olduğunu bilerek nasıl hissediyorlar acaba? İyileşme sürecinde olan bir bağımlı, evet, ama bu iyileşmiş olmakla aynı şey değil. Muhtemelen çoğu ebeveynin istek listesinde yer almaz, ama onlardan herhangi bir düşmanlık hissetmiyorum. Sanırım hepsi kendi hayatlarında pek çok kötü şey yaşamış ve yargılamıyorlar.

Köpekler gürültülü, gür havlamalarla Zeus, araba yolunun sonuna doğru koşar. Milo, bir Labrador olduğu için, yemeğin olduğu yerde kalır.

Zeus, büyük siyah SUV'yi içeri girene kadar kovalıyor, belli ki bu oyunu daha önce de oynamış. Araba nihayet durduğunda, kapıya atlıyor, içindeki kişiyi selamlamak için sabırsızlanıyor. Ellie'nin amcası ve ailesi, sanırım. Çocuklar etrafta toplanıyor ve Romeo mini buzdolabından bir bira alıyor.

Arabanın kapısı açılır ve Ellie onları karşılamak için koşar. İlk çıkan, yaklaşık dokuz ya da on yaşında, koyu saçlı küçük bir çocuktur; Zeus hemen peşinden koşarken diğerlerinin yanına doğru hızla gider. Onu, ona çok benzeyen ve sanırım ablası olan, biraz daha büyük bir kız izler. Melody'ye seslenir ve Melody heyecanla çığlık atarak yanıt verir. Sırada, başka bir çocuğun elini tutan, yazlık elbise giymiş güzel bir sarışın kadın var; çocuğun saçları, abla ve ağabeyleri kadar koyu değil. Çocuk diğerlerinin yanına koşmadan önce, kadının eliyle çocuğun saçını düzelterip yanağına bir öpücük konduruyor. Ellie araca eğiliyor ve kucağında bir bebekle çıkıyor.

Vay canına, bu gördüğüm en sevimli şey. Bana doğru gülümseyerek yürüyor. “Maddox, Alessandro ile tanış. Alessandro, Maddox ile tanış.” Küçük kucağıma bakıyorum, buruşuk yüzüne ve kalın siyah saç tutamlarına gülümsüyorum. Bebek uzanıyor, parmaklarımdan birini yakalıyor ve şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşla tutuyor. İçim eriyor. “Merhaba küçük adam. Ne kadar tatlısın. Ve ne kadar da güçlüsün?”

“Öyle,” diyor annesi, yüzüne yelpazeyle hava üfleyerek. “Ama ona bunu çok fazla söyleme. Bu ailede zaten yeterince alfa erkek var.”

Tam o anda cam kırılma sesi duyulur ve büyük çocuklar utangaç bir ifadeyle bakarlar. Sanırım bir futbol topu, çarpmaması gereken bir şeye çarpmıştır. “Bu sefer bir şair olmasını umuyorum,” diye iç geçirir. “Bir başka kabadayı olmasın.”

Yüzündeki hoşgörölü gülümseme, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini açıkça gösteriyor. “Bu arada, amcan Loz az önce bir telefon görüşmesini bitiriyordu,” diyor Ellie’ye.

SUV’nin sürücü kapısı açılır ve uzun boylu bir adam dışarı çıkar. Rahat bir keten takım elbise ve güneş gözlüğü takmıştır, bize doğru gelirken el sallıyor. Bana biraz tanıdık geliyor, ama yanımıza gelene kadar kim olduğunu anlayamıyorum. Güneş gözlüğünü çıkarır ve gözlerime bakar.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre birbirimize bakıyoruz ve Ellie’nin amcasına onun erkek arkadaşı Maddox olduğunu ve bana “yumuşak davranması” gerektiğini söylediğini ancak belli belirsiz fark ediyorum. *Kahretsin*. Midem ayak bileklerime inmiş gibi hissediyorum. Kalbim güm güm atıyor ve adrenalini vücudumda dolaşıyor. Dünyalarım çarpışıyor ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. *Bu nasıl olabilir?*

O benden daha çabuk toparlanıyor. Yüzünde hiçbir ifade yokken, elini uzatıp benimle tokalaşmak istiyor. “Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lorenzo. Lorenzo Moretti.”

Elimi eline koyuyorum ve zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum.

Bölüm 28

Maddox

14 YIL ÖNCE

Güm! Lamba masadan düşüyor. Yere çarpıyor, paramparça oluyor. Masayı tekmeliyorum, masa duvara çarpıyor. Artık benimle onun arasında sadece bir kanepeler var ve bu beni uzak tutmaya yetmiyor. *Hiçbir şey* beni uzak tutmaya yetmiyor. Ona doğru ilerliyorum, damarlarımda öfke dolaşüyor, görüşüm bulanık, kulaklarım çınlıyor.

Bu zavallı pisliliği bulmak aylarımı aldı. Yasmin'in babası ve av tüfeği tarafından iki zavallı arkadaşı ortadan kaldırıldıktan sonra ülkeden kaçtı. Meksika'ya kaçtı, şüphesiz izlerini örtbas etmek için ailesinin milyonlarını kullandı. Sonra geçen hafta, sonunda saklandığı yerden çıktı — geri döndüğünü lanet Facebook sayfasında paylaşmaya dayanamadı. Bir sonraki dönem başlamadan önce Windy City'de "çılgınca parti yaptığını" yazdı.

Geçen hafta Yasmin'in babasının, o iki pislik arkadaşını öldürmekten nihayet suçlu bulunup cezalandırılması lanet olası bir tesadüf değildi. Yargıç ona anlayışlı davranmıştı, ama sonuçta o iki "saygın genci" soğukkanlılıkla öldürmüştü. Saygın mı? O tecavüzcü pislikler Yasmin'i adeta öldürmüş sayılır. O hapları kendi elleriyle boğazından zorla yutturmuş olsalardı da fark etmezdi.

Şimdi karşınızda Milton Travers III. Kampüsün gözdesi, atletizm yıldızı, hukuk öğrencisi. Önünde koca bir hayat varken, o mezarında çürüyor. O öldü ve hepsi onun yüzünden.

Kanepenin arkasına saklanıyor, yüzü ona yağdırdığım ilk birkaç yumruktan kan içinde. Gözlerinin üzerinden kırmızı çizgiler akıyor, gözyaşlarıyla karışıyor. Ellerini havaya kaldırıyor ve sanki altına sıçmış gibi kokuyor. "Lütfen. Lütfen Maddox, dur!"

"O da öyle mi demişti, seni lanet olası piç?" Kanepeyi kenara itiyorum, o kadar sert itiyorum ki zaten kırık olan televizyona çarpıyor. Bu pisliliği odanın her yerine fırlattım zaten. "Yasmin, siz üçünüz ona tecavüz ederken öyle mi demişti?"

"Beraat ettik," diye mızızlanıyor, hâlâ aynı eski hikâyeye sarılıyor.

Ona doğru yaklaşırım, karnına tekme atarım. İkiye katlanır, halıya kusar, sanki bu ona yardımcı olacakmış gibi savunma pozisyonuna geçer. Hiçbir şey ona yardımcı olamaz.

Onun aptal preppy saçlarını yakalayıp kanlı yüzünü benimkine doğru çekiyorum. Sızlanıyor. "Yaptığını itiraf et, Milton. İtiraf et, belki o zaman giderim. Belki buradan ayrılır ve bir daha arkamı dönmem."

"Gerçekten mi?" Yırtık dudağı titriyor ve ağzından daha fazla kan akıyor. "Beni bırakacak mısın?"

Başını o kadar sertçe sallıyorum ki dişlerinin tıkırdadığını duyuyorum. "Evet. Ama itiraf etmelisin, Milton. Bana tam olarak ne olduğunu anlatmalısın. Artık yalan yok."

"Söyleyeceğim, söz veriyorum, sana her şeyi anlatacağım."

Onunla fiziksel temastan tiksinererek onu yere fırlatıyorum. "Devam et."

Tüm vücudu titreyerek duvara doğru sürünür. "Biz... sarhoştuk. Ve kafamız güzeldi. Ve bizim suçumuz değildi. Zaten hepsi Brady'nin fikriydi, belki Lucas'ın da..."

Ölen iki çocuk. Evet. Ne kadar da uygun. Zayıf olduğunu bildiğim için sessiz kalıyorum. Her şeyi ağlayarak anlatacak, işe yaramaz pislik.

"Onun istediğini söylediler, kafası o kadar iyiymiş ki yalvarıyormuş. Nasıl olduğunu bilirsin, ne kadar sarhoş olduğunu hatırlarsın."

Onu susturmak için suratına tekme atmamak için tüm irademi kullanıyorum. Evet. Hatırlıyorum. Ama sadece iki bira içmişti, kavga ettik ve onu orada bıraktım. Onu terk ettim. Bu olaydaki payımdan kaçamıyorum ve bu da öfkemi ve hiddetimi daha da güçlendiriyor. Ayaklarımın dibinde titreyen bu kötü pislikten nefret ettiğim kadar kendimden de nefret ediyorum.

"Biz, şey, hayır—biz değil, onlar, Lucas ve Brady—onu yatak odalarından birine götürdüler. Kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. Onlar... o bize karşı koymadı. Eğer istemeseydi, neden bize karşı koymadı ya da çığlık atmadı? İstedini sandım."

"Eğer dediğin gibi sarhoşsa. Bu, rıza gösteremeyecek durumda olduğu anlamına gelir. Bu da, dirensin ya da direnmesin, ona tecavüz ettiğin anlamına gelir. Ama direndi, değil mi? Tırnaklarının altında senin derin vardı. Boynunda morluklar vardı. Ve çığlık atmadı çünkü kendi külotunu ağzına tıkadın ve o kadar derine soktun ki neredeyse boğulacaktı."

Bana bakıyor, bu kadar çok şey bildiğime açıkça şaşırmış.

Biliyorum çünkü o bana anlattı. Duruşma sırasında tanık kürsüsünde hikayesinin bir kısmını anlattı, geri kalanını da bana anlattı. Jürideki o salaklar ona inanmadı. Saldırganların ailelerinin tuttuğu havalı avukatlar onu paramparça etti. Esrar içtiğini gösteren toksikoloji raporları ortaya çıkardılar. Kanındaki alkol seviyesinin çok yüksek olduğunu. Onun “kışkırtıcı” dans ettiğini söyleyen tanıklar çıkardılar, bu ne anlama geliyorsa artık. Hatta giydiği kıyafetlerin fotoğraflarını bile gösterdiler—küçük bir mini etek ve kısa bir üst. Partide bulunan on altı yaşındaki bir kız, toplu tecavüze uğramak istemeden nasıl crop top giyebilir ki? Öfke damarlarımda dolaşüyor. Piercinglerinin, boyalı saçlarının fotoğraflarını gösterdiler. Onu, başını belaya sokan, şehrin yoksul mahallesinden gelen bir sürtük, bir fahişe gibi gösterdiler. Avukatlardan biri, onlardan para sızdırmak için tüm olayı uydurduğunu bile öne sürdü.

Lanet olası bir rezaletti ve tüm bu süreç boyunca üçü de orada oturup lanet olası masum görünmeye çalışıyorlardı.

Kızım, karar bile çıkmadan intihar etti. Kararın ne olacağını bildiğinden şüpheleniyorum ve haklıydı. Üç adam tarafından tecavüze uğradı, sonra da adalet sistemi ve kamuoyu tarafından bir kez daha tecavüze uğradı. Ben dahil herkes onu yüzüstü bıraktı.

Babası onları ortadan kaldırmaya çalışarak doğru şeyi yaptı. İlk başta hepsini yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştım, ama şimdi memnunum. Milton Travers III'ün kaçtığına seviniyorum. Bu, onun benim olduğu anlamına geliyor ve Yasmin'in babasının başlattığı işi ben bitirebilirim.

Ama onu fena halde dövmek yeterli mi? Ölmeyi hak ettiğini düşünsem de, gerçekten başka bir insanın canını alabilir miyim?

"Öyle demek istemedim," diye sızlanıyor. "Ben sadece... Onlar, diğerleri, beni buna zorladılar."

Şu anda çaresiz durumda. Sesinden bunu anlayabiliyorum. "Öyle mi? Seni nasıl zorladılar?

Sana lanet olası Viagra mı verdiler?"

"Hayır, ama, ama... Eğer uymazsam beni paramparça edeceklerini biliyordum. Onların nasıl insanlar olduğunu bilmiyorsun. Başka seçeneğim yoktu."

Gerçekten de, lanet olası *arkadaş baskısı* yüzünden masum bir genç kadına yapılan acımasız toplu tecavüze katıldığını mı söylüyor? Çünkü bir kızı rızası dışında sikmezse arkadaşları ona gülecekmiş. Lanet olsun. Sanırım sorunun cevabını buldum. Kesinlikle bir insanın canını alabilirim.

Onu yakasından tutup kaldırdım, duvara çarptım. Darbenin etkisiyle çerçeveli bir resim düştü. Yüzüne yaklaştım. “Seni şimdi öldüreceğim Milton. Tıpkı senin gibi, benim de başka seçeneğim yok.”

"Ama beni bırakacağını söylemiştin. Gerçeği söylersem duracağını söylemiştin."

Onu odanın diğer ucuna fırlatıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp karnına defalarca tekme atıyorum. “Evet. Yalan söyledim.”

Bu pek bir kavga sayılmaz. Hiç kavga bile değil. Ben daha iri ve daha güçlüyüm, daha da önemlisi, öfkeden yanıp tutuşuyorum. Kan dökme arzusunun ötesini göremiyorum ve yumruğumu defalarca yüzüne, karnına, böbreklerine vuruyorum. Kan kusuyor, gözleri geriye kayıyor, artık beni savuşturmaya bile çalışmıyor.

Onu kaldırıp aynanın önüne sürükledim. Yüzünü aynanın önüne tuttum. Odaklanamıyor, kafasını bile dik tutamıyor. Lanet gözleri bile kanla dolmuş. “Kendine iyice bir bak, piç kurusu. Göreceğin son şey, tecavüzcü bir pisliğin mahvolmuş yüzü olacak. *Cehennemde çürüyüp git.*”

Bunu söyledikten sonra onu cama çarptım. Cam patladı, ikimize de cam parçaları yağdı, mahvolmuş yüzünden kan her yere fişkırdı. Kan yüzüme sıçradı ama umursamadım. Onu yere bırakıp yanına yığıldım. O artık yok ve o olmadan dünya daha iyi bir yer. Bu kadar gençken bu kadar kötüyse, büyüdüğünde neye dönüşecekti ki? Bir canavara, işte ona. Bir canavarı öldürdüm.

Ve bundan çok *keyif aldım*.

Beni rahatsız eden de bu farkındalık. Bir can aldığım için değil, bunun bu kadar kolay olması yüzünden. Geriye doğru sürünerek duvara yaslanıyorum. Ellerim titremeye başlıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bunun adrenalin düşüşü olduğunu anlıyorum, biraz futbol maçı sonrası gibi. Etrafıma bakıyorum, otel odası harap olmuş. Mobilyalar parçalanmış. Her yer kan içinde. Üzerimizde cam parçaları var. Ve odanın ortasında bir yığın halinde yatan bir ceset.

Kahretsin! Durumumun gerçekliği üzerime çöküyor. Az önce birini öldürdüm. Pişman değilim. Asla pişman olmayacağım. Ama bu yüzden hapse girmek de istemiyorum. Çok gürültü yaptım ve ortalığı dağıttım. Odanın diğer ucundaki telefona sürünerek gidiyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum, ağabeyim Nathan'ı arıyorum. Mason şaka yaptığımı düşünür. Elijah çok abartır. Drake yurtdışında. Babama söylemem imkansız.

Nathan... Nathan anlayacaktır.

Hemen cevap veriyor. "Maddox? Neredesin lan?"

"Chicago'dayım. Ben... Nathan. Onu öldürdüm. Öldü. Yardıma ihtiyacım var."

Bir an duraksadı, ama sadece bir saniye. "Olduğun yerde kal. Oradan ayrılma. Kimseyle konuşma. Bir daha telefonu kullanma. Anladın mı?"

"Evet. Teşekkürler Nathan."

Ona otelin adını söylerim, telefonu kapatırım, banyoya girerim ve kırılmamış tek aynada kendime bakarım. Kahretsin, berbat durumdayım. Yüzüm kanla kaplı. Gözlerim çılgınca bakıyor. Yumruklarım ve cam parçaları yüzünden parmak eklemlerim paramparça. Yabancı birine benziyorum.

Ya da belki de içimdeki gerçek halime benziyorum. Belki de bu benim gerçek halimdir. Belki ben de bir canavarım.

Oturma odasına geri dönüyorum. Enkazdan mucizevi bir şekilde kurtulmuş bir buzdolabı var. Kapısını açıyorum, o küçük içki şişelerinden birkaç tane buluyorum, kapaklarını açıp hepsini bir dikişte yutuyorum—viski, votka, cin, tekila, ne olduğu hiç umurumda değil. Sıcaklık boğazımı yakıyor, hoşuma giden bir şekilde acıtıyor. Şarap da var.

Tirbuşon kullanacak sabrım yok. Şişenin boynunu köşeye vurup içiyorum. Camın beni kesmesi umurumda değil. Camın beni kesmesi hoşuma gidiyor. İçmem lazım. Kafamı boşaltmak ve kapatmak için. Onu öldürmenin ne kadar kolay olduğunu unutmak için.

Kapı açıldığında, sarhoşluğun yarısına gelmişimdir. Koyu saçlı uzun boylu bir adam bana bir bakış atar ve şişeyi elimden alır. "Ben Lorenzo. Kardeşin beni gönderdi. Görünüşe göre başını biraz belaya sokmuşsun, evlat."

Çocuk mu? Artık kendimi çocuk gibi hissetmiyorum. Bir daha asla öyle hissedeceğimi sanmıyorum.

Siktir, annemi özliyorum. Bu düşünce birdenbire aklıma geliyor ve beni mahvediyor. O bunu nasıl karşılardı? Oğlunun sadece bir katil olmakla kalmayıp, bunu kolayca yapabildiğini öğrense ne düşünürdü? Dehşete kapılırdı, işte böyle.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve Lorenzo bana şefkatle bakıyor. "İlk seferi zordur. Zor olması da gerekir."

Yaptığım şeyden dolayı travma yaşadığımı düşünüyor. Aslında, bu kadar az umursuyor olmamdan daha fazla travma yaşadığımı anlamıyor. Başımı sallıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Seni buradan çıkaracağız. Temizleyeceğiz ve evine göndereceğiz. Her şeyi halledeceğiz."

Odanın ortasında yatan cesede bir göz atıyor. Ayağıyla itiyor, tiksinişmiş gibi görünüyor. "Boktan tecavüzcü pislik. Kimse

bu pisliği özlemeyecek.”

Etrafımdaki katliama bakıyorum. “Ona ne yapacaksınız? Bunu nasıl düzelteceksiniz?”

Elini omzuma sıkıca koyar, bana keskin gözlerle bakar. “Bu seni ilgilendirmez evlat. Sadece hallededeğimizi bil.”

Ellie

“Maddox, neden gitmek zorundasın?” Sesimde nefret ettiğim yalvaran bir ton var. Bana bir bakış atıyor, ne kadar üzgün olduğumu görüyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarına alıyor. “Üzgünüm bebeğim. Gitmek zorundayım. New York’a dönmem gerekiyor. Beklenmedik bir şey çıktı.”

Yalan söylemiyor. En azından ben öyle düşünmüyorum. Ama konuyu saptırıyor; bana söylemediği bir şey var ve bu beni korkutuyor. Maddox'a ve onun her şeyi paylaşmasına o kadar alışmışım ki, bu durum bana bir tokat gibi geliyor. Bana anlatamayacağı kadar kötü ne olabilir ki?

Dün gece Lorenzo amca ve Mia teyzeyle yediğimiz akşam yemeğinde sessizdi. Hiç kaba değildi, ama her zamankinden daha mesafeliydi.

Küçük bebek Alessandro'yu görünce yüzü aydınlandı ve yemin ederim ki hepimizin yanında olmaktan keyif alıyordu. Kardeşlerimle, köpeğimle, annemle ve babalarımın tanışmak... Yani, ona zor anlar yaşattıklarını biliyorum, ama aslında ciddi değillerdi.

Her neyse, beni koruyorlar, bunu zaten biliyordu. Onunla dalga geçmeleri o kadar da önemli bir sorun muydu? Maddox normalde bu tür konularda esprili davranır; dört ağabeyiyle büyüdü, şakalaşmaya alışkındır.

Ama sorun bu değilse, o zaman nedir?

“Lütfen Maddox, konuş benimle. Burada bir gece daha kalmamız gerekiyordu.”

"Biliyorum," diyor, sesi sinir bozucu derecede sakın ve nazik. Ben burada kafayı yiyorum, giderek daha fazla strese giriyorum, o ise bana tam bir Zen ustası gibi davranıyor.

Ama bu gerçek ya da samimi gelmiyor. Sanki bir maske takmış gibi, o sakinliğin altında bir şeyler saklıyor gibi geliyor. “Ve yine de bir gece daha burada kalacaksın, El.”

"Hayır, kalmayacağım. Sen olmadan kalmayacağım," diyorum ona.

Çantasına eşyalarını atıyor ve ben onu elinden alıp içindekileri tekrar dışarı dökerek onu yavaşlatmak istiyorum. Her şey

çok hızlı oluyor. Dün gece seks bile yapmadık, ki bunu durumun tuhaflığına bağlıyorum. Belki de ailem ve hevesli bir bekçi köpeği tarafından çevrili eski yatak odamda bunu yapmakta kendini rahat hissetmedi. Sadece birbirimize sarıldık ve bu sorun değil. Sarılmayı severim. Ama o zaman bile bir şekilde uzak hissettim. Bedenen oradaydı, ama zihnen değildi.

Sanki söylediklerimi duymamış gibi eşyalarını toplamaya devam ediyor. Onu yeterince iyi tanıyorum, kaba ya da ilgisiz davranmadığını biliyorum. Sadece çok üzgün olduğu için benimle ilgilenemiyor. Ona doğru yürüdüm, iki elimi de göğsüne koydum. Sonunda yavaşladı, bana bakarken dudağını ısırıldı. Yüzümün yanını okşadı, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sen çok güzelsin, bunu biliyor musun Ellie? İçten dışa. En iyi insansın. Dünyayı hak ediyorsun.”

Onun dokunuşuna yaslanıp avucunu öperim. “Neler oluyor Mad? Bu sen değilsin. Seni tanıyorum ve bu hiç sana göre değil.”

“Öyle mi? Beni gerçekten tanıyor musun? Hiçbirimiz kimseyi gerçekten tanıyor muyuz? Bak, bebeğim, gitmem gerek.”

Kendi gecelik çantamı çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. Giysilerimi katlamaya başlıyorum. “Tamam. O zaman ben de seninle geliyorum. Ve bana gelemeyeceğimi söyleme, çünkü sen benim patronum değilsin.”

Gülümsüyor ama yine de üzgün görünüyor. “Küstah olduğunda seni seviyorum.” “İyi. Çünkü durmam pek olası değil.”

Ben bir süveteri çantaya koymaya çalışırken o çantamın kapağını kapatır. “Hayır, Ellie. Benimle gelmeni istemiyorum. Aileni çok uzun zamandır görmedin ve bunu kendine borçlusun. İzinli olduğun zamanın geri kalanını onlarla geçir. Arayı kapat, enerji topla. Göz açıp kapayana kadar görüşürüz.”

Tabii ki ailemi görmek istiyorum. Onları çok özledim ve tek istediğim şey, sadece bir geceden sonra tekrar ayrılmak değil. Ama Maddox'ta bir terslik var ve onun her neyle uğraşıyorsa, bunu tek başına halletmesi düşüncesine dayanamıyorum. Ailem gidersem anlayacaktır ve ben de bunu telafi edeceğim.

Beni kendine doğru çeker, yüzümü iri, güçlü ellerinin arasına alır ve nazıkçe öper. “Bebeğim, bana güveniyor musun?”

“Evet. Elbette sana güveniyorum Maddox, sadece senin için endişeleniyorum.”

“Biliyorum. Çünkü sen tatlı, nazık ve iyisin, ve hayatımda olmanı hak etmek için ne halt yaptığımı bilmiyorum. Ama Ellie, lütfen. Bırak gideyim. Ve bana güven. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim?”

Dudaklarımı ısıyorum ve gözlerimde yaşların yanmasını hissediyorum. Ama başımı sallıyorum. “Evet. Bunu senin için yapabilirim Maddox.”

Yarım saat sonra, kalamadığı için ailemden özür diledikten sonra ayrılır ve kalbimin küçük bir parçasını da yanında götürür.

Maddox

“Lorenzo Moretti onun amcası, Nate.” Ertesi sabah New York’a dönmüş, kardeşimin ofisindeyim.

Kardeşim kaşlarını çattı. “Emin misin? Lorenzo’nun yeğenleri çok küçük. Dante ve Joey’nin en büyük çocukları henüz ergen bile değil. Karısı, Mia’nın ailesi olabilir mi?”

"Hayır, Morettiler, Nathan. Onlar onun evlatlık ailesi. Annesi Keres."

Gözleri parladı. “Vay canına. Dünya ne kadar da küçük, ha?”

Dalga mı geçiyor? “Dünya ne kadar da küçük?” diye tekrarlıyorum. Buraya böyle bir haberle geliyorum ve o Disney mi konuşuyor?

Şu anda benim boktan dünyamın ne kadar küçük olduğu konusunda tartışamam. Loz Amca’nın geçmişimdeki o gizemli figür, şu anda Chicago mafyasının başı olduğunu bildiğim adam çıkacağını nereden bilebilirdim? Ve o, ‘Ellie’nin gizemli erkek arkadaşı’nın, yıllar önce yardım ettiği katil olan ben çıkacağımı nereden bilebilirdi? Keres onun kız kardeşi olabilir, ama soyadları aynı değil ve Ellie’nin soyadı da hepsinden tamamen farklı. Anne babası hiç evlenmemiş ve o da biyolojik annesinin soyadını almış. Bu bağlantıyı tahmin etmem imkansızdı. Chicago büyük bir yer. Ya da öyle değilmiş, meğer.

Lorenzo da benim kadar şaşırmış olmalıydı, ama bunu hemen gizledi. Beni zor durumda bırakmadı ya da hiç tehditkar görünmedi. Gecenin sonunda sadece elimi sıktı. "Düşünmen gereken çok şey var," dedi basitçe. "Ve yeğenimi ne kadar sevdiğimi sana ne kadar vurgulasam azdır." Tamam, belki bu biraz tehditkardı — ama aynı zamanda tamamen haklıydı.

Şimdi buradayım. Ellie’yi üzgün ve ağlarken bırakıp eve döndüm. Nathan’ın bu durumu çözmeme yardım edeceğini umuyordum. Ama o sadece biraz eğlenmiş gibi görünüyor.

“Nathan,” diye tersledim, o da kaşlarını çattı. Nasıl olur da bu durumda neden çıldırmak üzere olduğumu anlamaz? “Lorenzo ne yaptığımı *biliyor*.”

O da başını sallıyor, bana temkinli bir şekilde bakıyor, sonunda ne kadar stresli olduğumu anlamış gibi görünüyor. "Evet. Biliyorum. Ee?"

"Ya yeğenine layık olmadığımı düşünürse? Ya ona söylerse? Ya... Bilmiyorum lan, her şey bir şekilde boka sararsa?"

Saçlarımı elimle taradım ve ofisinde bir o yana bir bu yana dolaşarak, bunun asla ortaya çıkmayacağını düşünerek ne kadar aptal olduğumu kendi kendime mırıldandım. Böyle bir şeyin gizli kalabileceğini nasıl düşünebildim ki? Lorenzo bunu asla polise anlatmasa bile, artık onun merhametine kalmış durumdayım ve Ellie'ye anlatması daha da kötü olur.

Onun hayal kırıklığını görmektense, hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeyi tercih ederim. Ellie, kaldırımdan salyangozları toplayıp onları tehlikeden uzaklaştıran türden bir insan. O, kuş yemliklerini doldurmayı asla unutmayan ve sokakta gördüğü evsizlere – çoğu insanın yanından geçip gittiği insanlara – her zaman tatlı sözler ve birkaç dolar uzatan türden biridir. O bağışlayıcı, cömert ve ışıkla dolu biridir.

Peki ya ben? Işıқта yürümeye çalıştım, ama içten içe ben daha çok gölgelerin yarattığıyım. Ben böyle yaratılmışım.

Ya o öğrenirse? Ya benden nefret ederse? Ya onu kaybedersem?

Kafam karışık ve nefes almakta zorlanıyorum.

Nathan'ın omuzlarıma koyduğu elleri beni durduruyor. "Maddox," diyor sakın bir sesle, kafamda dönen olumsuz düşüncelerin şiddetli akışını keserek. "Kendini dinle."

Ona bakıyorum, keşke ben de onun kadar sakın olabilsem diyorum. "Bir adamı öldürdüm, Nate.

Ve Lorenzo Moretti bizim için olayı örtbas etti."

Çenesi seğiriyor ve sanki biri bizi duyabilirmiş gibi ofisinin etrafına bakınıyor. Sanırım bu, kimsenin dinlemesini isteyeceğin türden bir şey değil, özellikle de avukat isen. Beni kanepelerden birine yönlendiriyor ve ikimiz de oturuyoruz. Nefesimi düzenlemeye ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Anlat bana Mad. Bu olay neredeyse on beş yıl önce oldu. Yapman gerekeni yaptın. Bununla barıştığını sanıyordum. Öyleyse neden bu kadar çileden çıkıyorsun?"

Şu anda ona yumruk atmak istiyorum. Gerçekten anlamıyor mu? İnanamayan gözlerle ona bakıyorum.

"Hayatını büyük ölçüde etkileyen bir şeyden bahsettiğimizi biliyorum kardeşim, ve bunun her zaman etkileyeceğini de biliyorum, ama bu olay gerçekleştiğinden beri bununla yaşamaya alıştın. Peki, şu anda seni rahatsız eden şey tam olarak nedir?"

, çok tuhaf bir tesadüf yaşandığını anlıyorum, ama seni gerçekten rahatsız eden ne?”

“Biliyor muydun?” diye soruyorum, aklıma gelen bir düşünce. O kadar sakın görünüyor ki şüphelenmeye başlıyorum.

“Ne, Lorenzo Moretti’nin Ellie’nin amcası olduğunu mu? Hayır, tabii ki bilmiyordum. Keres’le birkaç kez karşılaştım, ama onun soyadı Sideris, Madison değil.” Bu, ona dört erkek kardeşim olduğunu söylediğimde adımı tanımasını açıklıyor. “Eğer bir fikrim olsaydı seni uyarırdım. Lorenzo’dan hiç bahsetmedi mi?”

“Evet. Loz Amca olarak. Çoğunlukla annesi Keres ve babalarından bahsederdi.”

O başını sallayarak düşünmeye başladı. “Sana söz veriyorum, bilmiyordum. Ve asıl soruma geri dönüyorum. Seni tam olarak ne rahatsız ediyor?”

“Dostum, beni dinlemiyor musun? Az önce söyledim. Ya Lorenzo, yaptığım şey yüzünden onun için yeterince iyi olmadığını düşünürse?”

“Lorenzo Moretti mi? Her hafta en az bir kez sabah kahvesini içmeden önce senin bahsettiğin türden şeyler yapan adam mı? O mu?”

“Kız kardeşi söz konusu olduğunda durum farklı, Nathan.”

“Lorenzo’nun karmaşık aile dinamiklerine alışkın olmadığını mı sanıyorsun? Sana bu konuda biraz bilgi vereyim, Maddox. Öncelikle, küçük kız kardeşi Joey, Max DiMarco ile evli. Onu hatırlıyorsun, değil mi? O zamanlar tanışmıştın. O adamın yanında Cengiz Han bile makul kalır. Eğer o bunu sorun etmiyorsa, senin yaptığın şey onun radarına bile girmeyecektir. Seni yargılamayacaktır. Ayrıca, Yasmin’e olanlardan sonra işleri kendi eline almanı takdir ettiğini de biliyorum. Eğer sen yapmasaydın, bizim için o yapardı dedi.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Bunu bana hiç söylememiştin.”

Kaşlarını kaldırdı. “O zamanlar bunu duyacak durumda mıydın?”

Başımı salladım. O zamanlar pek çok şeyle başa çıkmakta zorlanıyordum. Milton Travers III’ü öldürmenin, olması gerektiği kadar zor olmadığı gerçeği de dahil. Bunu Nathan’a hiç söylemedim. Sanırım bu, kendime sakladığım zihnimin karanlık bir köşesi.

Ayrıca, o dönem hayatımızda mutlu bir dönem değildi. İkimizin de konuşmak istediği bir konu değil. “Hayır, değildim. Ama... kahretsin, o bunu sorun etmese bile, ki bu doğru olabilir... Ya ona yaptıklarımı anlatırsa? Ya Ellie’ye anlatırsa?”

Nathan omuz silkti. “Anlatmaz. Onun tarzı değil. Ama sana anlatmanı önerebilir ve belki de haklı olur. Bu kıza karşı ne hissettiğini biliyorum. İlişkinizin yürümesini istediğini biliyorum. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da ilişkilerin sırlar üzerine kurulursa uzun sürmeyeceğidir. Sanki lanet bir bataklık üzerine inşa etmek gibi. Karar senin, Mad.”

“Ya bu yüzden benden nefret ederse?” İşte. En büyük korkumu dile getirdim.

Öne doğru eğildi, elini dizime koydu. “Eğer düşündüğüm kadının yarısı kadar bile olsa, nefret etmez, ama bunu kimse tahmin edemez. Ve sonuçta, onun görüşü en önemli şey değil. Benim, Lorenzo’nun, hatta Ellie’nin yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünmesi hiç önemli değil—ki bu arada, ben yüzde yüz öyle düşünüyorum. Önemli olan tek şey senin ne düşündüğün. Her gün aynaya bakıp, yapman gerekeni yaptığını bilmen.”

Çenemi sıkıyorum. Aynaya baktığımda bana bakan kanlı bir canavarın yüzünü görmemek için yıllarımı harcadım. Kendimi kaybetmemin nedenlerinden biri de bu. Bir can almayı hiç yapacağımı düşünmemiştim ve bunu her gün düşünüyorum. Her gün kendimi sorguluyorum. Her gün kendimle mücadele ediyorum. Ama tüm bunlara rağmen, doğru şeyi yaptığımdan hiç şüphem yok. “Biliyorum,” diye iç geçirdim. “Ve evet. Hâlâ doğru şey olduğunu düşünüyorum. Olması gerekiyordu.”

O başını sallıyor. “Güzel. O zaman Ellie de bunu anlayacaktır, sadece ailesi mafya olduğu için değil. Onun hikâyesini bilmiyorum, ama Keres’in hikâyesinin bir kısmını biliyorum. O, Lorenzo’yu kedi yavrusu gibi gösterir. Bu kadın, şu anda Ellie’nin annesi ve Ellie’nin sevdiği kadın. Sanırım zorlu ahlaki durumlara karşı toleransı yüksek.” Bana gülümsüyor. “Ve eğer Ellie senin o yönünü kabul edemezse, o zaman...” Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Uyuşturucuyu bıraktığımdan beri karşılaştığım en zorlu zorluklardan biri kendimi kabul etmektir. Büyümek ve gelişmek için kendime bir şans vermek, zihnimi genişletmek için çok çalışmak zorunda kaldım. Her zaman kolay olmadı ve şimdi bunu yapmak zorundayım. Ellie Madison’ın karşısına oturup ona sadece bir katil olduğumu söylemekle kalmayacağım. Ama bir katil olduğum için pişman olduğumu bile söyleyemem.

Korkutucu, ama Nathan haklı. Aramızda bu sır varken hayatımıza devam edemeyiz. Kendimin bu kadar büyük bir parçasını ondan saklayamam. Şimdi anlıyorum ki, bunu ona bir gün mutlaka söylemek zorunda kalacaktım ve onun Lorenzo’nun yeğeni olması sadece bu konuyu gündemin başına aldı.

Ayağa kalkıp kardeşime sarılıyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve sonra bırakıyor. Gözleri yüzümde dolaşüyor, endişeli olduğunu belli ediyor. Lorenzo’nun

söyleyeceği ya da Ellie'nin ne düşüneceği konusunda değil, benim hakkımda. Bu baskıya nasıl tepki vereceğim konusunda.

"Teşekkürler kardeşim," diyorum ona. "Düşünmem gereken çok şey var. Ve konuşmam gereken çok şey. Ama önce bir toplantıya gidip biraz nefes alacağım."

"Sen iyi bir adamsın," diye cevaplıyor ve beni kucaklıyor. "Muhtemelen tanıdığım en iyi adam."

Kardeşlerimi ne kadar takdir ettiğini ve onların ne kadar inanılmaz adamlar olduğunu düşünürsek, bu sözler benim için çok büyük bir anlam ifade ediyor.

"Teşekkürler Nate."

Sırtımı okşadı. "Ne zaman istersen. Ben her zaman senin için buradayım."

Her zaman öyleydi. Umarım yarın sabah yine onun ofisine gelip, bu lanet olası dünyada her şeyden çok sevdiğim kadını kaybettiğim için matcha'mın üzerine ağlayarak kontrolden çıkmam.

Maddox

Kapıyı açtığımda gözleri yaşlarla doluydu ve onu endişelendirdiğim için kendimi hemen bir aptal gibi hissettim. Onu Chicago’da terk ettim, ailesini yüzüstü bıraktım ve kendimi açıklamadım bile. Kızgın olması bir yana, üzölmeye de her türlü hakkı var. Dün gece onu aradım, onu sevdiğimi ve özlediğimi söyledim, benimle konuşmaya hazır olur olmaz kapısının önünde olacağımı söyledim. Eve varır varmaz bana mesaj attı. Şimdi buradayım.

"Maddox. İyi misin?"

Kızgın değil. Son iki gün içinde ona yaşattığım onca şeye rağmen, ilk düşüncesi benim için. O gerçekten harika bir kadın ve onu son kez görüyor olsam bile, birlikte yaşadıklarımızdan pişmanlık duymayacağım.

Daireye girer girmez onu kollarıma alıyorum ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını öperek siliyorum. "Evet, bebeğim. Seni endişelendirdiysem çok özür dilerim."

"Çok aceleyle çıktın." Burnunu çekerek başını göğsüme gömdü. "Senin için çok endişelendim, telefonda çok mesafeliydin. Neler olduğunu hiç anlamadım."

Kahretsin. Endişeden deliye dönmüş olmalı. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, hiçbir açıklama yapmadan gittiğimde ne kadar incinmiş olabileceğini düşünemedim. O burada olmadan kendimi kaybolmuş hissettim, ama bu konuşma için doğru ruh haline girebilmek için yapmam gerekeni yaptım.

Nathan’la konuştuktan sonra bir toplantıya gittim. Sponsorum Pat’le konuştum. Karanlık tarafımı güvенеbileceğim insanlarla vakit geçirdim. Elbette geçmişimin tüm o berbat halini bilmiyorlar, ama bunların bir kısmını sindirebilmem için ihtiyacım olan güvenli alan onlar. Kendimi buna hazırlamak için, onu kaybedebileceğim gerçek riske karşı. "Üzgünüm, El. Duyarsız bir ahmak gibi davrandım."

"Ailemin çok..."

"Hayır, bebeğim," onu orada durdurdum, ellerimle yüzünü kavradım. "Bunun senin kim olduğunla ya da ailenle hiçbir ilgisi yok. Bu benim kim olduğumla ilgiliydi."

Bana gözlerini kırptırdı, kocaman mavi gözleri parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemem gereken bir şey var ve dürüst olmak gerekirse bebeğim, bunu hiç de istemiyorum."

Kaşlarını çattı, ellerini omuzlarımin üzerinde gezdirdi, dokunuşu beni rahatlattı. "Ne olursa olsun Mad, bununla başa çıkabilirim. Bizi ayıramazsın, tamam mı?"

Kahretsin, umarım bu doğrudur. Ama olmasa bile, yapılması gerekiyor. İkimizin iyiliği için.

"Uzun zaman önce bir şey yaptım. Amcan Lorenzo'nun bana yardım ettiği bir şey." Yüzünde bir anlık şaşkınlık gördüm. Amcasının kim olduğu ve ne iş yaptığı konusunda gerçeği biliyor olmalıydı. Ve şimdi, erkek arkadaşının hayatının onun hayatıyla nasıl kesiştiğini merak ediyor olmalıydı. "Sana zaten söylemeliydim ve bir gün söyleyecektim, yemin ederim. Ama..." Derin bir nefes aldım. "Gerçek şu ki, bu her şeyi değiştirebilir, Ellie."

Benden hoşlandığı şeylerden bahsettiği her anı hatırlıyorum: nazik ruhum, iyi kalbim. Şimdi ise tüm lanet hikayeyi öğrenmek üzere. Gerçek Maddox James ile tanışmak üzere.

"Her şeyi nasıl değiştirecek? Beni korkutuyorsun Mad. Nedir bu?"

"Oturabilir miyiz?"

O başını sallıyor ve ben ceketimi çıkarıp, oturma odasındaki rahat kanepeye oturuyoruz. Ev, tütsü yakıcılarından ve kakaosuna serpiştirdiği tarçından gelen hafif bir kokuyla dolu. Rahatlatıcı ve güvenli, tam ona göre bir yer.

Ama şimdi ben de buradayım ve belki de bu huzuru paramparça etmek üzereyim.

Ondan yayılan endişeyi hissedebiliyorum ve keşke ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, ben de en az onun kadar korkuyorum. Ya bu, onun bana bakışını değiştirirse? Hayatında şiddet uygulayan erkeklere yabancı olmaması, partner olarak da böyle birini isteyeceği anlamına gelmez. İçim sıkışıyor, onu kaybetmenin acısı o kadar gerçek ki, fiziksel olarak hissediyorum.

Ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Nefes al, Maddox. Birlikte nefes alalım, çünkü benim de buna ihtiyacım var."

Mario's'taki o günü hatırlıyorum. Panik atak geçirdi ve ben nefes alıp vermesine yardım etmişim. Ben panik atak geçirmiyorum ama dünyanın çökmek üzere olduğunu hissediyorum. Sanki biri ruhuma çimento dökmüş ve şimdi sertleşerek beni içinde hapsedmiş gibi.

Başımı sallıyorum ve birlikte derin nefes alıp veriyoruz. Bu beni devam edebilecek kadar sakinleştiriyor. Gözlerine bakıyorum, yumuşak parmaklarını ellerimde hissediyorum. "Anlat bana Mad. Baştan başla," diye ısrar ediyor.

"Sana Yasmin'den bahsetmiştim, değil mi?"

O başını sallar. "Gençkenki kız arkadaşın. Nasıl intihar etti."

"Evet, öyle. Bir partide üç adam tarafından tecavüze uğradığı için intihar etti. Onu o partiye ben götürmüştüm, ama aptalca bir tartışma yaşadık ve onu orada bıraktım..."

Yüzü soluyor, gözleri hüznle doluyor. "Ah, Maddox. Bu çok korkunç. Zavallı kız. Ama bunun senin suçun olmadığını bilmelisin," diyor hemen.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Ara sıra suçluluk duygusu içime sızıyor ve beni başka türlü düşünmeye itiyor, ama bunun yıkıcı bir düşünce olduğunu biliyorum. Ama bu işin daha fazlası var."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Duruşma, tecavüz kadar acımasız ve rahatsız ediciydi. Onun için çok korkunçtu, El. Duruşma daha bitmeden intihar etti ve onun bu kadar acı çekmesine rağmen ona yardım edemediğim için kendimden nefret ediyorum." Yanağımdan akan bir gözyaşını silerim.

Ellie ellerimi nazıkçe sıkarak devam etmemi teşvik ediyor. "Ona tecavüz eden o iğrenç pislikler paçayı kurtardı. Zengindiler, tanınmış ailelerden geliyorlardı, görünüşte saygın insanlardı. Avukatları tam birer köpekbalığıydı, Ellie. Nathan'ın mahkeme salonundaki hali gibi değillerdi. Onu sanki bir tür... gibi gösterme şekilleri acımasız ve zalimdi." Derin bir nefes alıyorum, o eski, unutulmaz öfkeyi hatırlayınca burun deliklerim genişliyor.

"Ve o, bir kez daha tecavüze uğradı," diye mırıldanır Ellie hüznle.

Elbette anlıyor. Kendi babasına karşı tanıklık etmek zorunda kalmıştı. Bunun ne kadar güç gerektirdiğini ancak tahmin edebilirim, ama bu beni şaşırtmaz — o hem bir melek hem de lanet olası bir savaşçı. "Tüm bunlarla yüzleşirken o kadar cesurdu ki. Polise ilk gittiğinde, adaletin yerini bulacağına inanıyordu. Onların hapse atılacağına ve bir daha başka bir kadına zarar vermeyeceklerine. Ama olan bu değildi. Serbest kaldılar, mahkeme binasının merdivenlerinde kahkahalar atarak. Ve o gitmişti."

Onun öldüğü haberini aldığım anı hâlâ hatırlıyorum. İlk öğrenen babamdı. Elini omzuma koydu ve bana söylemek için çalışma odasına götürdü. O anda dünya başıma yıkılmış gibi hissettim. Ben de daha çocuktum ve çok fazla kayıp yaşamıştım. Sanırım hiç tam olarak toparlanamadım. "Çok üzüldüm Mad. O davayı sonuna kadar sürdürmekle çok cesur davrandı ve başına gelenler çok haksızlık."

Soruları olmalı, ama beni aceleye getirmiyor. Kanepeye yaslanıyorum ve Ellie yanıma sokuluyor. Her zamanki gibi mükemmel uyum. En azından şimdilik.

“Yani, tahmin edebileceğin gibi, babası gerçekten çok kötü bir durumdaydı. Sistem onları bu kadar kötü bir şekilde yüzüstü bıraktığında, adaleti kendi eline aldı. İkisini de vurdu.”

Gözleri şokla açılıp bana doğru fırladı. “Ah, zavallı adam. Ona ne oldu?”

İlk sorusunun Yasmin’in babası hakkında endişe olması hoşuma gidiyor. Belki benim için de bir umut vardır.

“Hâlâ hapiste. Her yıl Yasmin’in doğum gününde onu ziyarete gidiyorum. Üçüncü adam ise Milton Travers III’tü. Kelimenin tam anlamıyla kurşundan kaçtı. Durum güvenli olana kadar Meksika’ya kaçtı. Ya da en azından güvenli olduğunu düşündüğü zamana kadar. Chicago’da üniversiteye gidiyordu ve dönem başlamadan önce oraya partiye gitmişti. Onu buldum.”

Gerginleştğini hissediyorum. “Onu buldun da ne demek?”

“Onu takip ettim. Peşine düştüm. Saklandığı oteli buldum ve birkaç gün onu izledim. Partiye gittiğini, harika hayatını yaşadığını gördüm. Ayrıca, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde odasından çıkan birkaç kız gördüm, bu da onun neyin peşinde olduğunu merak etmeme neden oldu. Sonra onunla yüzleştim.”

Sanki ne olacağını biliyormuş gibi sadece başını sallıyor. “Onu öldürdüm, Ellie. Ve amcan Lorenzo da sonrasında bana yardım etti.” Onun bu olaydaki rolü hakkında daha fazla bir şey söylemiyorum. Kısmen söylememe gerek olmadığı için, ama aynı zamanda Lorenzo Moretti beni ömür boyu hapis cezasından kurtardığı için. Adam bana çok büyük bir iyilik yaptı ve beni tanııyordu bile. Onu asla zor durumda bırakmam. Ayrıca Ellie onun ne tür bir iş yaptığını biliyor.

Bekliyorum ve bu sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor. Kollarını bana sıkıca sarıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ağlıyor. Neden ağlıyor?

Tabii ki. Ellie gibi bir kadın asla bir katille bir hayat kuramaz.

Hayat onun için çok kutsal. Bundan sonra olacaklara kendimi hazırlıyorum.

“Maddox, tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Sen daha çocuktun, bir erkeğin işini yapıyordun. Korkunç olmalı.”

Benden ayrılmıyor. En azından şimdilik. Ama ona her şeyi anlatmam gerek.

“El, sana dürüst olacağım, korkunçtu ve ben berbat bir haldeydim. Ama onu öldürmek mi? Beklediğim kadar zor olmadı. Ve bir saniye bile pişman değilim

bir saniye bile pişman değilim.” İşte. Her şey, tüm iğrenç ihtişamıyla ortaya çıktı. Artık kaderim onun elinde.

Eller uzanıyor, nazikçe elmacık kemiklerimi okşuyor, çenemi okşuyor.

“Sen de pişman olmamalısın, Maddox. Biliyorsun, ben evrene iyilik yaymaya inanırım, ama bu aynı zamanda karmaya da inandığım anlamına gelir. Hayatın kutsallığına inanırım, ama adalete de inanırım. O adamlar Yasmin’in ölümünden doğrudan sorumluydu. Ve dünyada üç tane daha az tecavüzcü pislik olmasıyla dünya daha iyi bir yer oldu. Kim bilir daha kaç kadına zarar verebilir, tecavüz edebilir, hatta öldürebilirlerdi? Milton kaç kişinin hayatını daha mahvedebilirdi? Tecavüze uğramak bir insandan bir şey alır ve onu geri kazanmak uzun ve zorlu bir yoldur. Ben şahsen bunu yapabilecek bir adam için tek bir gözyaşı bile dökmeyeceğim. Bir can almış olabilirsin Maddox, ama ben gerçekten de muhtemelen çok daha fazlasını kurtardığına inanıyorum.”

Kahretsin. Onca yıllık içsel sorgulamama rağmen, bu açıdan hiç aklıma gelmemiştir.

Milton daha fazla hayatı mahvetmeye devam eder miydi?

Evet, yapardı. Bundan hiç şüphem yok. Onun kadar gençken bir kıza toplu tecavüz edecek kadar acımasızsan, önünde kadınlara zulmetmekle dolu uzun ve iğrenç bir kariyer vardır. O haklı, ama nedense ısrar etme ihtiyacı duyuyorum. Söylediklerimi gerçekten anladığından emin olmak için. Buraya bulaştığının tam olarak farkında olduğundan emin olmak için.

“Haklı olduğumu biliyorum, Ellie. Ben de öyle düşünüyorum. Ama onu dövdüğümde aklımdaki bu değildi. Sadece öfke hissettim. Beni tamamen tüketen mutlak ve tam bir öfke. Ona zarar verdim ve bir parçam bundan gerçekten zevk aldı.”

“O zamandan beri başka kimseye zarar verdin mi?” Elimi kaldırıp, yara izi olan parmağıma bir öpücük kondurdu. En azından o yara izinin nasıl oluştuğunu artık biliyor.

Fiziksel olarak, hayır.

Başımı sallıyorum ve o gülümsüyor. “Hayır, elbette yapmadın, çünkü öfkenle başa çıktın. Kendi içindeki şeytanlarla yüzleştin. Bak, Maddox, o adam başına gelen her şeyi hak etmişti. Bunu görmezden gelmiyorum. Bana ne dediğini anlıyorum. Bana, içinde şiddete meyilli karanlık bir tarafın olduğunu söylüyorsun. Anlıyorum. Belki benim içimde de o vardır.” Gözleri yaşlarla doldu ve bir damla yanağından süzüldü.

Onu öperek silerim, bu konuşmanın onun da acısınıdeşmesinden nefret ediyorum. Onu babasıyla bir otel odasında baş başa bırakmak için neler vermezdim. O pislik

pislik bir daha gün ışığını göremezdi. “Hayır, yaptığın şey meşru müdafaaydı, bebeğim. İçinde iyilik ve ışık dışında hiçbir şey yok.”

“Peki, içimizde ne varsa olsun, sana güveniyorum Maddox. Seninle kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum, intikam ya da yargılanma korkusu olmadan en savunmasız halimle olabiliyorum. Karanlık bir tarafın olabilir, ama sen kötü bir insan değilsin. Kim olduğunu biliyorum Maddox James ve seni seviyorum.”

Bana ilk kez sevdiğini söylediği zamanki gibi sözünden dönüp dönmeyeceğini bekliyorum. Dönmediğinde kalbim sevinçle doluyor.

Onun mükemmel yüzüne, kocaman mavi gözlerine bakarken ağladığımı fark ediyorum. Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken bana yönelttiği nazik gülümseme. “Seni seviyorum, Maddox. Her şeyini. Benim için kendini saklamana gerek yok. Ben tamamen seninleyim.”

Rahatlama hissi, tam bir mutlulukla karışarak içimi kaplıyor. En karanlık sırrımı paylaştım ve o hala beni seviyor. Onu kollarımın arasına alıyorum, kucağıma oturtuyorum ve öpücüklerle boğuyorum. “Ben de seni seviyorum Ellie. Hayatımda senin gibi bir kadını hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama sen benim dünyamda olduğun için her gün evrene şükrediyorum. Sensiz bir hayatı hayal edemiyorum. Çok endişelenmişim... Benden nefret edeceğini düşünmüştüm. Şiddetten tiksindiğini biliyorum.”

“Öyle,” diyor, kollarını boynuma dolayarak. “Ve o adamların Yasmin’e yaptıkları en kötü türden şiddetti. Onu öldürdüler. Öldükleri için hiç üzülmiyorum. Ailemle tanıştın. Keres, Ace ve Romeo. Lorenzo’yu da zaten tanıyordun. O zamanlar onunla tam olarak nasıl tanışmıştın?”

Başımı sallıyorum. “Milton’ı öldürdükten sonra Nathan’ı aradım, o da halledeceğini söyledi. Lorenzo biraz sonra ortaya çıktı. Hayatımı kurtardı, El.”

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirir. “Keres de küçük bir kızken bir keresinde onun hayatını kurtarmıştı. Aslında o, içten içe çok yufka yürekli biridir.”

“Evet, ama sanırım bunu ona asla söylemeyeceğim.”

Kıkırdar. “Yani o ve Nathan birbirlerini tanıyorlar mı?”

“Evet. Nathan aslında şirketler hukuku alanında çalışmaya başlamıştı. Anlaşılan Lorenzo’yu şüpheli bir iş anlaşması konusunda uyarmış ve ona on milyonlarca dolar kazandırmış. O zamandan beri dostlar. Tanımak için iyi bir adam.”

“İyi bir adam. Hepsi öyle. Ailemin ne tür insanlar olduğu konusunda kendimi kandırmıyorum, Maddox. Kötü şeyler yaptıklarını biliyorum, ama bu onların iyi insanlar olmadığı anlamına gelmez.”

Saçından sarkan bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum. “Sen inanılmaz bir kadınsın, Ellie.”

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Dünya karmaşık bir yer, Mad. Hayatın güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret olduğunu düşünen tatlı, masum bir kız değilim. Dışarıda kötülük olduğunu ve bazen bunun evimize çok yakın olduğunu çok iyi biliyorum.” Biraz titriyor ve ben onu daha da sıkı sarıyorum. Ellie’yi bu acımasız dünyanın bir daha incitmesinden korumak için her şeyimi verirdim.

“Bir daha sana asla kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, bebeğim. Söz veriyorum.”

“Bunu söz veremezsin. Kimse veremez. Ama senin samimi olduğuna inanıyorum ve kötü bir şey olursa bunun üstesinden geleceğimize inanıyorum. *Birlikte*. Artık kaçmak yok, tamam mı? Bana anlatamayacağın kadar kötü bir şey yok.”

Hatırlayabildiğim kadarıyla belki de ilk kez, buna gerçekten inanıyorum

Başının üstüne öpücük konduruyorum ve parmakları saçlarıma dolanıyor. Vücudum onun yakınlığına tepki vermeye başlıyor. Cildinin benimkine dokunmasına, kucağıma oturmuş kıcının şekline.

Siktir. Neden en uygunsuz anlarda sertleşiyorum? Bu ciddi bir konuşma. Bu önemli. Garip bir şekilde kıpırdanıyorum.

Bana gülümsüyor. "Pantolonundaki canavarı saklamaya mı çalışıyorsun?"

Utançtan inliyorum. “Üzgünüm. Daha fazla konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ama sen etrafta olduğunda sikim kendi başına hareket ediyor.”

Dolgun alt dudağını ısıyor ve nabzım hızlanıyor. O bakışı tanıyorum ve aklımdan geçen her türlü müstehcen düşünceye hazırım. Üzerime oturmak için pozisyon değiştiriyor, bacaklarını bana doluyor. Şimdi muhteşem göğüsleri tam yüzümün önünde, meme uçları ince pamuklu bluzunun altından sertleşmiş ve kabarmış durumda. Sikim kot pantolonumu gerginleştirirken bir inilti çıkarıyorum.

"Konuşmak, iletişim kurmanın sadece bir yoludur," diyor, ben köprücük kemiğine öpücükler yağdırırken iç çekerek.

O hipnotik gözlerine baktığımda, orada parlayan sevgiyi görüyorum. Daha da önemlisi, kabullenmeyi görüyorum. Artık her şeyi biliyor ve kızım hiçbir yere gitmiyor.

Hatta, sanki hayatı buna bağılmış gibi sikime sürtünüyor ve küçük inilti sesleri çıkarıyor. Boynunu tekrar öpüyorum, dudaklarım ve dilimle tatlı kokulu tenini okşuyorum.

Daha önce onu sevdiğimi sanıyordum. Artık birini bedeniyle, zihniyle, kalbi ve ruhuyla tapınmanın ne demek olduğunu biliyorum. O benim Tanrıçam ve her zaman öyle kalacak.

Ellie

Saat geç oldu ve ben hâlâ isteyim. Bütün gün toplantılarım vardı, birinden diğerine koşturup durdum ve şimdi nihayet kendime geliyorum. Mac'imdeki saate bakıyorum ve saatin altı biraz geçmiş olduğunu görüyorum. Maddox, işletme kredisi başvurusu kabul edildi mi, şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Yatırımcılarla son toplantısını saat dörtte yaptı ve nasıl gittiğini öğrenmek için can atıyorum.

Dün gece ona küçük bir Guatemala endişe bebekleri seti verdim. Çok tatlı, minik ve zarif şeyler. Parlak renkli yün ve kumaştan yapılmışlar, Maya geleneğinden geliyorlar. Onlara endişelerini anlatıp, gece yatmadan önce yastığının altına koyman gerekiyor. Sabah olduğunda, bebekler tüm endişelerini ortadan kaldırmış olacak. Onları çok sevdi ve uykuya dalmadan önce hepsini yastığının altına yerleştirdi. Bu sabah ne kadar gergin olduğunu düşünürsek, işe yaradıklarından tam olarak emin değilim, ama bu onun için çok önemli bir şey.

Bankadan istediği şeyi alacağından eminim ve umarım yakında arar da beni bu meraktan kurtarır.

Planı sağlam. İyi düşünülmüş ve araştırılmış. Kendim söyleyeyim, çok güzel sunulmuş. Vakıf fonuyla evi peşin alabilirdi, ama parasını bir dayanak olarak kullanmadan başarılı olmak istiyor. Zaten paraya nadiren dokunur. Tabii ki, ara sıra imzalattığı bir Yankees şapkası satın alması hariç. Bu anı aklıma gelince gülümsüyorum. Aramızdaki bu konuyu hâlâ dikkatle ele aldığımız ilk günlerimiz.

Şimdi, aylar sonra, işte buradayız. Aşığız. Bir çiftiz. Kendi küçük mutluluk balonumuzda yaşıyoruz. Maddox yıllar önce yaptıklarını itiraf ettiğinden beri daha da yakınlaştık ve daha mutlu olamazdım.

Ona söylediklerimde ciddiye dim. Bunun ahlaki yönüyle bir sorunum yok. O zamandan beri Loz Amca ile konuştum ve ona bildiğimi söyledim. Lorenzo, birçok sırrı mezara götürecek türden bir adam ve Maddox'un sırrı da onlardan biri olacaktı, ama benden saklamak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum. Böylesi daha iyi.

"Bu iyi haber, Ellie," demişti. "Sana anlattığına sevindim. Bu, sana ne kadar güvendiğini ve onun için ne kadar değerli olduğunu gösteriyor. Ve bilginе? O çocuk kendini iyi idare etti. Sert bir çözüm gerektiren bir durumla başa çıktı ve o yolu izlemekten korkmadı. Bana buna ihtiyacın olmadığını söyleyeceğini biliyorum, ama o sana göz kulak olacak."

Lorenzo Moretti gibi bir adamla tartışmanın bir anlamı yok; Mia'ya bakışı beni hayrete düşürüyor. Üstelik feminist olabilirim, ama bu kendimi güvende hissetmekten hoşlanmadığım anlamına gelmez. Feminist olmak, istediğimi yapmak demek, değil mi? Kendim için doğru olanı seçmek? Ve Maddox benim için doğru kişi. Tüm o şapşal, sahiplenici, baskın ama şefkatli, karanlık ama aydınlık ihtiyaçlarıyla.

Kapım çalınıyor ve Maddox başını içeri uzatıyor. Onu görünce kalbim gerçekten de yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir insanı bu kadar çok sevmek nasıl mümkün olabilir?

"Hâlâ meşgul müsün?" diye soruyor.

Haberleri duymak için sabırsızlanarak başımı sallıyorum. "Hayır. İçeri gel. Nasıl gitti? Mesajını ya da aramanı bekliyordum."

Yüzünü buruşturur. "Yine telefonumu şarj etmeyi unuttum. Ayrıca geç saatlere kadar toplantılarla meşgul olacağını biliyordum, o yüzden toplantıdan sonra Nathan ve Drake'i ziyaret edip haberleri verdim, sonra da Elijah ve Mase'e planı anlatmak için buraya geldim."

"Oh. Buraya gelmenin tek sebebi bu mu?" diye soruyorum, ona göz kırparak.

O sırtıyor. "Tabii ki hayır, bebeğim. Asıl ilgi odağı sensin. Gösterinin yıldızı."

Odaya giriyor ve ben onu ilk kez tam olarak görüyorum. "Vay canına, aslında, bir saniye durup bu manzarayı hayranlıkla izlememe izin verir misin? Eğer sadece yakışıklılık için kredi veriyorlarsa, o zaman *kerching*."

Gülüyor ve beni döndürüyor. Takım elbise giymiş ve ona göre alışılmadık bir şekilde, vintage değil, yeni görünüyor. Utangaçça omuz silkiyor. "Sadece gardırobumda bunlardan bir tane olması iyi olur diye düşündüm. Bilirsin, iş toplantıları için."

Gülüyorum ve masamın arkasından çıkıyorum. O kadar harika ki, benim bu karmaşık adamım. Kendi Karayip adasını alacak kadar zengin ama yine de yeni bir takım elbise giymekten utanıyor. Onu yeterince tanıyorum, bu takım elbisenin organik malzemelerden yapıldığını ve kusursuz bir etik politikası olan sürdürülebilir bir markaya ait olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ayrıca ona mükemmel uyuyor ve onu üzerinden soyup her yerini yalamak istememe neden oluyor.

"Hadi ama. Beni merakta bırakma da nasıl gittiğini anlat. Ve televizyon dizilerinde yaptıkları gibi, kötü habermiş gibi davranıp aslında iyi haber olduğunu söyleme."

Biraz şaşkın görünüyor. Fazla televizyon izlemiyor. Yüzünü değiştiren yavaş bir gülümseme atıyor bana. "Aldım. Hepsini. Bana bir şans vermeye hazır olduklarını söylediler çünkü kendi işimi başarıya ulaştırabileceğime tam güvenleri var. Tutku ve azmi sağlam bir iş anlayışıyla birleştirdiğimi söylediler."

"Yaşasın!" diye bağıyorum, sonra odada dans etmeye başlıyorum, ellerimi başımın üstüne kaldırıp kalçalarımı sallıyorum. "Hadi Mad. Bu kesinlikle bir sevinç dansını hak ediyor."

O da gülümser ve bana katılır, muhteşem dans hareketleri sergiler. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kendi başına başarmak, bunu kendi başına yapabileceğini kanıtlamak için can atıyordu. Kardeşleri hepsi harika insanlar ve ona çok değer veriyorlar, ama o onlara neler yapabileceğini gösterme ihtiyacı duyuyordu. Artık başarısız biri olmadığını. Hiçbirinin onu gerçekten öyle gördüğünü sanmıyorum, ama neden böyle hissettiğini anlıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Maddox," diyorum, neşeli dansımızı bitirdikten sonra. Kollarına süzülüyorum, ellerimi ceketinin içine kaydırıyorum. Sert, kaslı vücudu her zamanki gibi baş döndürücü, takım elbisenin altında ise daha da öyle. Bu, bir anlık bir hareketle kaba kuvvetle değiştirebileceği ince bir sofistike görünüm.

O an şimdi.

Kravatını gevşetip, onu öpmek için başını aşağı çekmek için kullanıyorum. Bu, şefkat ve talepkarlığın mükemmel birleşimi olan, kesinlikle muhteşem bir öpücük. Çok geçmeden talepkar taraf üstün gelmeye başlıyor ve elleri her yerime dokunuyor. Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açıyorum, muhteşem gövdesini ve sert karın kaslarını ortaya çıkarıyorum. Hala bunun gerçek olduğuna tam olarak inanamadan yüksek sesle iç çekiyorum.

"Kapın kilitleniyor mu?" diye soruyor, sesi arzuyla boğuklaşmış.

Başımı sallıyorum, koşarak gidip tam da bunu yapıyorum. Saat geç olmasına rağmen binada hâlâ insanlar var ve Mason'ı ne kadar sevsem de, kardeşiyle birlikte çıırılçıplak halimi görmesini istemiyorum. Kahkahalardan ölür ve bunu bana asla unutturmaz.

Maddox beni kucaklayıp masamın üzerine yatırıyor. Masamı düzenli tutarım, bu yüzden küçük saksı kaktüsümü kenara çekince bolca yer açılıyor

. O bana bakarken, obsidyen gözleri arzuyla parıldarken, çaresizce nefes alıyorum. “Olduğun yerde kal, bebeğim. Seni soyacağım.”

Başımı sallıyorum. Yani, neden hareket edeyim ki? Tam da olmak istediğim yerdeyim

Önce topuklu ayakkabılarımdan başlıyorum, onları çıkarıp çoraplı ayaklarımı öpüyor. Gıdıklanıyorum ve kıkırdamaya başlıyorum. Bana uyarıcı bir bakış atıyor ve ben dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor, iç uyluklarıma doğru ilerlemeden önce bacaklarımı çok verimli bir şekilde çıplak bırakıyor. Oradaki yumuşak eti okşuyor, alay ediyor, sonra parmaklarını külotumun üzerinde gezdiriyor. Kumaş zaten nemli çünkü Maddox, her zamanki gibi, beni eriyip gidecek hale getiriyor. “Benim için şimdiden islandın mı, bebeğim?”

"Her zaman," diye mırıldanıyorum.

Bir parmağını külotumun altına sokup klitorisimi okşuyor, onu artık çok iyi tanıdığım o şekilde şişirip zonklatıyor. Parmağı içime kayıyor ve ben ona karşı hafifçe itiyorum. Sonra elini çekip üzerime dikiliyor, parmağındaki sıvılarımı yalayarak temizliyor. Yanaklarım biraz kızarıyor; bu adamı ne kadar çok istediğimin kanıtıyla karşı karşıya kaldığımda her zaman böyle olur. “Şimdiye kadarki en iyi tat,” diyor, dili parıldıyor. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Eteğimi çıkarıyor, kalçalarımdan yumuşakça kaydırıp yere atıyor. Artık belden aşağısı tamamen çıplakım ve dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. “Bacaklarını benim için aç, Ellie. Güzelce ve genişçe. Lezzetli amını yalamamı ne kadar istediğini göster bana.”

Aman Tanrım. Maddox'un beni dönüştürdüğü o muhtaç kadın gibi kendimi sergilerken titriyorum. O takdir dolu bir ses çıkarır ve bacaklarımdan arasına, yere diz çöker.

Her bir bacağıma geniş omuzlarına kaldırıyor ve beni kendine çekiyor. Yüzü o kadar yakın ki, sıcak nefesini tam ortamda hissedebiliyorum. Parmaklarıyla beni ayırıyor ve sonra o inanılmaz ağız üzerimde. Normalde yavaş başlar, uzun yumuşak yalamalarla, ama bugün başından itibaren çok yoğun. Klitorisimi ağzına alıyor, sihirli diliyle hafifçe vuruyor. Hızlı ve etkili, ve yaklaşık otuz saniye içinde tahrik olmaktan orgazmın eşiğine fırlıyorum. Ofisimin tavanına bakıyorum, gözlerim yuvalarından fırlarken o iki parmağını içime kaydırıp itiyor.

"Oh, lanet olsun, Maddox."

İtmelerinin hızlandığını, sert ve hızlı olduğunu hissediyorum. Her itişte, zavallı, zonklayan klitorisimi emip yalıyor, o küçük sinir demetini

mucizevi bir şeye dönüştürüyor. İçimde doruk noktası yükseliyor, zevk dalgaları vücudumdan akıyor, hepsi tek bir yöne doğru. Tam da ağzının olduğu yere.

Boşalırken avuçlarımı masaya vuruyorum, ıslaklık parmaklarını ve yüzünü kaplarken onun adını haykırıyorum. Beni yerinde tutuyor, titreyen uyluklarımın üzerinde kocaman elleri, ve beni temizleyene kadar yalıyor. Yukarı baktığında, sakalı benim boşalmamla parlıyor. Her seferinde böyle olmasına rağmen, nedense hala alışamadım. Yüzümü ellerimin arasına gömüp gülüyorum.

"Utanma bebeğim. Üzerime fişkırdığında bunu sevdiğimi biliyorsun. Çabuk oldu, ha?"

"Evet. Şimdiye kadarki en hızlı orgazm gibiydi. Orgazm tarihinin en hızlısı."

Kendinden emin bir şekilde sırtarak vücudumda yukarı doğru ilerliyor, bluzumu açıyor ve sütyenimi çıkarıyor. Tamamen çıplakım, masamın üzerinde güçsüz bir şekilde yatıyorum ve onun adını seslendiğimi kimse duymuş mu diye merak ediyorum.

Umurumda değil, diye karar veriyorum, o üzerime eğilirken. Gömleği açık, vücudu terden parlıyor. O kadar delice yakışıklı ki. "Bir keresinde seni o pencerenin önünde sikeceğime söz verdiğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Evet, hatırlıyorum. "Aferin kızım. Şimdi git ve pencerenin önüne dur. Ellerini cama dayayacaksın."

Beni masadan kaldırıyor ve titrek bacaklarımla dediğini yapıyorum. Güneş gökyüzünde batıyor, turuncu bir top Manhattan'ın gökdelenleri ve kuleleri arasından aşağı kayıyor. İnanılmaz derecede güzel, bir şehir cenneti. Aşağıda arabaları ve insanları görebiliyorum, hatta buradan, gökyüzündeki diğer ofisleri ve evleri bile.

"Ellerini cama koy," diyor yine, bu sefer daha sert bir sesle. Otoriter Maddox'un ortaya çıkmasına bayılıyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Böyle mi, efendim?" diye soruyorum. Avuç içlerimi camın üzerine koyuyorum ve bacaklarımı açıyorum. Kıcımlı ona doğru çıkıntı yapacak şekilde dışarı çıkarıyorum.

Elini kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve bana zevkle beklediğim bir tokat atıyor. "Evet. Aynen böyle. Şimdi seni o kadar sert sikeceğim ki gözlerin kararmaya başlayacak."

Fermuarını açtığını duyunca gülümsüyorum. Çok romantik şeyler söylüyor. Yüzümü tekrar pencereye çeviriyorum ve karşı binada birini görüyorum. Penceresinin önünde elinde kahveyle duruyor, açıkça görünüyor ve bu bir anlığına dikkatimi dağıtır. "Maddox, bu camdan emin misin? Kimse içeriği göremez, emin misin?"

“Tabii ki eminim.” Elleri kalçalarımın uzanıyor. “Seni bu halde başkasına gösterme ihtimalim var mı sence, bebeğim? Sen benimsin ve bu lanet dünyada benden başka kimse seni bu halde göremez.”

Sesi derin ve hakimiyetkâr. Beni iliklerime kadar heyecanlandıran bir sahiplenme duygusu var. Kalın penisini içime sertçe sokuyor ve beni doldurmasının o muhteşem hissi karşısında yüksek sesle inliyorum. Bir eliyle saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çekiyor ve boynumla gırtlığımı öpücükler ve ısırtıklar yağdırıyor. Diğer eliyle göğüslerime uzanıyor, yumuşak etimi okşuyor ve okşuyor, başparmağıyla parmağı arasında sertleşmiş meme uçlarımı yuvarlarken ne kadar güzel olduğumu fısıldıyor. Bu baskı, acı ve zevkin mükemmel bir karışımı. Meme uçlarım, vücudumun diğer bölgelerine doğrudan bağlı bir hat gibi.

Onunla buluşmak için kalçalarımı geriye doğru itiyorum, pantolonunu hala giymiş olmasını çok seviyorum. Bu, her şeyi çok daha acil hissettiriyor.

"Seni daha sert sikmemi mi istiyorsun, bebeğim?" diye homurdanıyor. Titriyorum. "Evet, lütfen."

İnliyor ve kendini içime gömüyor. Yanağım cama yapışmış, nefesim camı buğulandırıyor, o ise içeri girip çıkıyor, içeri girip çıkıyor, daha hızlı ve daha sert ve... lanet olsun!

Tekrar boşalıyorum, amım onun kalın sikini sıkıp kasılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ecstasy içinde inliyorum. Meme ucumu son bir kez sertçe sıkıyor, boynumu ısırtıyor, kalçalarını son bir kez sallıyor ve kendi boşalmasını buluyor.

Bana yaslanıyor, elleri artık pencerede benim ellerimin iki yanında. Bacaklarım yeni doğmuş Bambi kadar titriyor ama o beni ayakta tutuyor. Nefesi cildime sıcak ve hızlı bir şekilde çarpıyor, ikimiz de sessizce duruyoruz, hâlâ birbirimize sarılmış, güneşin nihayet ufuktan kayboluşunu izliyoruz.

"Seni seviyorum, Ellie Madison," diyor yumuşak bir sesle, kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Ben de seni seviyorum, Maddox James."

Maddox

Babam beni akşam yemeğine davet etti, ben bunu beni akşam yemeği *pişirmeye* davet ettiği şeklinde yorumluyorum. Tabii ki, benim için sorun değil. Annemin, Verona'nın eski önlüğünü giyip, onun çok sevdiği mutfakta oyalanmayı seviyorum. O zamandan beri mutfak yeni tezgahlarla ve son teknoloji ürünü aletlerle yenilenmiş olsa da, her zaman annemin burada benimle olduğunu hissediyorum. Yemek yaparken beni izleyip, “Biraz daha kişniş ekle, mi principito... biraz da acı biber... muy bien,” diyor.

Babamla birlikte büyük yemek masasında oturup, yemek yerken günlük hayatımız hakkında sohbet ederek rahat bir akşam geçiriyoruz. Bunu mümkün olduğunca sık yapıyorum çünkü bunun ne kadar değerli olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Annemi çok erken kaybettim ve kendimi çok uzun süre kaybettim. Hayat belirsiz olabilir. Elinden geldiğince güzel anları yakalamalısın.

Yemeğini bitirir, yüzünü peçeteyle siler ve sandalyesine yaslanır. “Çok lezzetliydi evlat. Teşekkür ederim.”

Başımı sallıyorum. “Rica ederim, baba.”

“Ellie ile işler nasıl gidiyor?” diye sorar, birdenbire. Kaşlarımı kaldırıyorum. “İyi.”

Gazozundan bir yudum alır; sağlığı için viski içmeyi azaltmak zorunda kalmıştır. “O iyi bir kadın, Maddox. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Ne zaman ona evlenme teklif etmeyi planlıyorsunuz?”

“Baba,” diye kekeliyorum. “Birlikte olalı üç ay oldu. Evliliği düşünmek için henüz çok erken.”

Belki de babam haklıdır. Ellie ve ben resmi olarak sadece birkaç aydır bir çift olabiliriz, ama onu sanki ömür boyu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Daha da önemlisi, hayatımda onun olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum.

“Tamam, tamam,” der, teslim olduğunu gösteren bir hareketle ellerini kaldırır. “Karışmayı sevmem. Bunu biliyorsun.”

“Öyle mi? Duyduğuma göre, Nathan ve Mel'in işlerine fazlasıyla karışmışsın.” Aslında Nathan'a bir ültimatoma vermiş ve Melanie'yi ona müstakbel eşi olarak tanıtmıştı.

Babam sırtıyor. “Eh. Sonuç o kadar da kötü olmadı, değil mi? Çılgınca mutlular. İki muhteşem torunum var. Belki de daha sık karışmalıyım.”

Ona kesinlikle yapmaması gerektiğini belirten uyarıcı bir bakış attım.

“Cidden ama oğlum, Ellie’yi çok seviyorum. Hepimiz seviyoruz. bir gün onu namuslu bir kadın yapmanı çok isterim.”

Bu da nereden çıktı? Babam yetmişli yaşlarında ama aile ve evlilik konusunda özellikle eski kafalı biri değil.

Niyetinden şüphelenerek kaşlarımı kaldırıyorum. “Ne oldu baba? Aklında ne var?” Sesimi yumuşak tutuyorum, çünkü bir şeyin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

“Ah, hiçbir şey, gerçekten. Sanırım yıllar önce anneniz öldüğünde size verdiğim tavsiyeyi düşünüyordum.”

“Bize asla aşık olmamamızı söylemiştin,” diye hatırlatıyorum. Neyse ki, hiçbirimiz onun tavsiyesine uymadık. Bütün ağabeylerim aşık ve deli gibi mutlular, ben de artık o seçkin kulübe katıldım.

Babam yüzünü buruşturup boş tabağını kenara itti. “Öyle demiştim, ama yanılmışım.”

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve parmak eklemlerinin ne kadar buruşuk olduğunu fark etmeden edemiyorum. Babam her zaman dikkate alınması gereken bir güç olmuştur, ama yaşla tartışılmaz. “Sorun değil, baba. Acı içindeyken konuşuyordun. Bunu biliyorum. Hepimiz biliyorduk.”

“Öyleydi. O olmadan yıkılmıştım, oğlum. Tek başıma nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. Aslında hâlâ öyle günlerim oluyor. Hâlâ onu özleyorum. Ama sana söylediklerimden nefret ederdi. Annen tamamen sevgiyle dolu biriydi, bunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Elbette hatırlıyorum.

“O, hepinizin kendinize ait insanları bulmanızı isterdi. Kendinizi evinizde hissedeceğiniz insanları. Ve bence Ellie senin için o insan, Maddox. Demek istediğim, mükemmel zamanı bekleyerek vakit kaybetme, çünkü o zaman asla gelmez. Yapabildiğin sürece hayattan en iyi şekilde yararlan.”

İnsanların yaşlandıkça daha felsefi hale gelmesi doğal bir şey, özellikle de onun gibi sağlık sorunları yaşamışsan. Babam çok acı çekti ve biz de payımıza düşenden fazla iniş çıkış yaşadık. “Haklısın baba. Ellie bana evim gibi geliyor, ama evlilik ve çocuklardan bahsetmek için henüz biraz erken.”

Gözleri heyecanla parlıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Son cümleyi yüksek sesle söylememeliydim. “Bir gün harika bir baba olacaksın.”

Ona göz kırptım. “Eh, iyi bir rol modelim var, baba.”

Yüzü saf gururla parlıyor. “Madem samimi konuşuyoruz, Yasmin konusunda sergilediğim davranış için de tekrar özür dilemek istiyorum. Bunu çoktan yapmalıydım ve çok daha önce bir şeyler söylemeliydim.” Onun adını nadiren yüksek sesle söyler ve bu beni sarsıyor. “Sadece ona karşı pislik gibi davrandığım için değil, aynı zamanda sonrasında senin, şey, *sorunlarını* ele alma şeklim için de.”

"Bağımlılıklarım, baba. Onlara öyle demende bir sakınca yok. Ve özür dilemene gerek yok. Elinden gelenin en iyisini yaptın ve başa çıkması zor bir durumdu."

Doğrusu, ikimiz de hatalar yaptık, ama hepsini tekrar gündeme getirmenin bir anlamı yok. Geçmiş değiştiremeyiz, sadece bugünü ve geleceği değiştirebiliriz.

Ayağa kalkıp tabakları topladı. Sanırım duygusal bir an yaşıyor ve her zamanki gibi Dalton James için bu, bir şekilde saklaması gereken bir şey. “Teşekkürler Maddox. Çok nazıksın. Orada bekle, bir dakikaya dönerim, tamam mı?”

O yokken, söylediklerini düşünüyorum.

Ellie’ye evlenme teklif etmeli miyim? Ne kadar çok düşünürsem, asıl soru o kadar çok şuna benziyor: Neden etmem ki? O benim için mükemmel. Birbirimizi çok mutlu ediyoruz. Eğer bunu yaparsam, ona hangi yüzüğü alacağımı bulmam gerek. O, basit bir tek taşlı elmas yüzükten hoşlanan bir kız değil. Belki de benzersiz bir şey, Fas’taki bir zanaatkara yaptırabileceğim bir şey.

Babam geri döndüğünde hâlâ bunu kafamda tartıyordum. "Maddox," dedi ciddi bir sesle.

Ses tonu bunu gerektirdiği için ayağa kalkıp ona bakıyorum. Bana bir kutu uzatıyor. Tanıdığım bir kutu.

Anılar canımı yakıyor. Yıllar önce bana James soyadının yüz karası olduğumu söylediği anı. Bu evden çıkıp bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim anı. Boğazıma bir düğüm atılıyor.

"Oğlum, sana ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Yeni iş girişiminden. Ellie ile olan ilişkinizden. Kendin için bu kadar çok çalışmandan. Seni seviyorum Maddox ve bunu geri almanı istiyorum."

Paketi alırken gözlerim doluyor. “Emin misin?” diye soruyorum, paketi açarken. Büyük büyükbabamın eski Donanma saati, annemin çok değer verdiği ve benim yıllar önce rehin verdiğim saat.

“Eminim, evlat. O saat her zaman senindi. Ben sadece senin için saklıyordum.”

Kollarını açıyor ve ben ona sarılmak için yaklaşıyorum. “Seni seviyorum, baba,” diye fısıldıyorum omzuna.

Güçlü Dalton James bile bir damla gözyaşı döker. “Beni ağlarken gördüğünü kimseye söyleme, tamam mı?” der ve yanaklarını siler. “Neyse, sanırım gözüme bir şey kaçtı da...”

"Tabii, baba."

Parmağımı altın saatin üzerinde gezdiriyorum; büyük dedemin, sonra oğlunun ve ardından annemin dokunuşlarıyla pürüzsüzleşmiş kısımları.

Bu saati satmak hayatımın en kötü anıydı ve onun bana geri vermesi benim için her şey demek.

Bölüm 34

Ellie

Son bir saattir Katy ile telefonda konuşuyorum. Bir hafta önce görüşmüştük ama konuşacak konularımız hiç bitmiyor gibi. İşlerimizi, erkekleri, okuduğumuz kitapları ve genel olarak hayatı konuşuyoruz. Doğum günü için New Orleans'a bir kızlar gezisi yapmayı önerdi, böylece en sevdiğimiz kurgusal vampirlerin takıldığı yerleri görebiliriz. Yarın pilates dersimizden sonra kahvaltıya çıkıp plan yapmaya karar veriyoruz ve ben heyecandan adeta uçuyorum.

Kapının çalındığını duyuyorum ve ona gitmem gerektiğini söylüyorum. “Tatlım, yüzündeki gülümsemeyi adeta duyabiliyorum. Dışarıda bekleyen Maddox mu, elinde bir buket gül ve kocaman bir ereksiyonla?”

Gülüyorum. O çok çılgın, bu da onu sevmemin birçok nedeninden biri, ama muhtemelen haklı da. Güller hariç. Kesilmiş çiçekleri pek sevmem, onların dikili kalıp çiçek açmasını tercih ederim. “Bir kız ancak umut edebilir. Hoşça kal tatlım. Yarın görüşürüz.”

Aynaya bir göz atıp saçımı hızlıca kabartıyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu onu rahatsız etmiyor. Parlak saçlı, yataktan yeni kalkmış, balo elbisesi ya da spor kıyafetimle de makyajlı olabilirim. Hiçbiri onun beni ne kadar istediği üzerinde bir etkisi yok gibi görünüyor. O temelde beni her zaman istiyor, ki ben de ona karşı öyle hissediyorum.

Kapıya doğru yürürken kalbim göğsümde çarpıyor. Ona gerçekten kendi anahtarını almalıyım. Ona güvenmediğimden değil, ben yokken benim evimde olması beni çok mutlu eder. Birbirimizin evlerinde o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, zaten pratikte ortak evler gibi.

Bir gün birlikte bir daire alabileceğimiz düşüncesi aklımdan geçti. Ya da belki de hep hayalini kurduğum o güzel Brownstone evi. Evcil hayvanlar ve çocuklarla doldurabileceğimiz türden bir ev. En azından ben o daireye hazırım. Sanırım o da öyle. Şahsen, onun güzel kışına ve nazik, sakinleştirici varlığına 7/24 erişimden daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Belki de bu konuyu onunla konuşmalıyım. Ne de olsa yirmi birinci yüzyıldayız, bir kadının ilk adımı atmaması gerektiğini söyleyen bir kural yok. Ağzı en sevdiği yerdeyken — bacaklarımın arasında — konuyu açacağım ve eminim ki ortak yaşamının avantajlarını görecektir.

Kapıyı açarken kıkırdamaya başlıyorum, bu düşünceye kızarıyorum. "Merhaba," diyorum neşeyle.

"Merhaba tatlım," diye çok uzun zamandır duymadığım bir ses geliyor. Bir daha asla duymak istemediğim bir ses. Kalbim duruyor. Ayaklarım yere kök salıyor ve beni yere çiviliyor.

Kapımın önünde duran Maddox değil. Babam — ki normalde hâlâ hapiste olması gerekirdi.

Midemden mide suyu yükseliyor, boğazıma doğru yanarak ilerliyor. Fiziksel olarak kusacakmışım gibi hissediyorum. Beni, korkunç derecede tanıdık bir şekilde baştan aşağı süzüyor, göğüslerime bakıyor ve alaycı bir gülümseme atıyor. "Yiyebilecek kadar güzel görünüyorsun, tatlım. Uzun zaman oldu, ha? Yaşlı babanı içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Kapıyı çarpmalıyım. Hayalarına tekme atmalıyım. Onu itip kaçmalıyım. Polisi aramalıyım.

Ama bunların hiçbirini yapamıyorum. Tamamen felç olmuş durumdayım. Eskiden her gün yaşadığım o eski korku içimi kaplıyor. Birdenbire yine o kız oluyorum, yorganımın altına saklanıp, odama girmemesi için dua ediyorum. Uyuduğumu görüp beni rahat bırakması için.

Ama hiç gitmedi. Yatağımın kenarına oturur ve beni gıdıklar. Sanki normal bir baba gibi, kızıyla oynuyormuş gibi. O yaşta gıdıklanmak için çok büyüktüm ve bunun masum bir şey olmadığını biliyordum. Bu, onun orada olduğunu, hiçbir yere gitmeyeceğini bana bildirme şekliydi. "Oyun zamanı, tatlım," derdi hep, sessiz gözyaşlarına gülerek. "Bunu istediğini biliyorum."

İstemiyordum, hiç istemiyordum. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Onu evimde ya da yakınımda istemiyorum. Nasıl oluyor da buraya gelebiliyor? Neden Illinois'daki bir hapisane hücresinde değil?

Korkumu görüyor ve bundan zevk alıyor. Bu onu tahrik ediyor. Piç kurusu bana göz bile kırpmıyor.

Yanımdan geçip giderken, o hafif temasa bile irkilirim. En azından arkamızdaki kapıyı kapatmamak, kendimi

. Ayağa kalkıyor, küçük daireme bakınıyor. Her zaman güvenli limanım olarak gördüğüm yer.

Zaman ona pek iyi davranmamış. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları seyrekleşmiş. Ama fiziksel olarak kaslanmış ve eskisine göre daha iri. O yırtıcı gülümsemesi ise tıpkı eskisi gibi.

"Beklediğim kadar görkemli değilmiş, tatlım. O havalı milyarderlerden biriyle yattığını düşünürsek."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum, savunmacı bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Hata. Bu hareket göğüslerimi birbirine sıkıştırıyor ve o da takdirle dekolteme bakıyor.

"Ne mi istiyorum? Sadece kızımı tekrar görmek istiyorum. Sohbet etmek istiyorum, tatlım. *Benim* olanı istiyorum."

Son kelimeyi tıslayarak söyledi ve işte o ortaya çıktı. Gerçek hali. Sıradan görünüşünün altında gizlenen sürungen canavar. Sade, eski usul kötülük. "Hiçbir şey senin değil," dedim, hissettiğimden daha güçlü bir sesle. "Bana tecavüz ettiğinde, hayatımda herhangi bir rol oynama hakkını kaybettin."

Kızgın görünüyor, elini yüzüme doğru sallıyor. Sonra avuçlarını birbirine vuruyor, beni irkiltebilecek kadar yüksek sesle. Bundan nefret ediyorum. Bu onu güldürüyor. Mide bulandırıcı, zalim bir pislik. "İkimiz de biliyoruz ki sana tecavüz etmedim, melek. Bu sadece, babanın sana dokunmasını ne kadar çok istediğin için suçluluk duyduğun için yetişkinlere söylediğin bir şey."

Parmakları kasıklarına doğru kayıyor ve sertleşmiş olduğunu görmekten tiksiniyorum. Bu iğrenç insan pisliği torbasının benim evimde yeri yok. Hayatımda. "Defol," diyorum, sert ve kendinden emin olmaya çalışıyorum ama sesim zayıf, cılız bir fısıltı olarak çıkıyor. "Git, hemen şimdi."

"Ah, bunu ciddi söylemedin tatlım. Sanırım bir süre kalacağım. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak." O yaklaşır, ben de kaçmak için dönerim. Korkudan kendi ayaklarımın üstüne takılıp tökezlerim ve yüzüstü kapı pervazına çarparım. Elim alnıma koyduğumda, elim kanlıdır.

O yine gülüyor, iğrenç, sapık herif. "Babanın öpüp iyileştirmesini ister misin, küçük Eleanor?" Yaklaşıyor, başım dönüyor, korkuyorum ve...

Babam, kas ve öfkeden oluşan bir kasırga tarafından yere serilir. Maddox açık kapıdan içeri uçarak girer ve eskiden olduğu gibi yıldız bir oyun kurucu gibi babamı yere indirir.

Üstüne tırmanıyor ve yüzüne tek bir güçlü yumruk atıyor. Kıkırdakların çatırdamasını duyuyorum, kanın fişkırdığını görüyorum. Babam ellerini yüzünün önüne tutuyor. Sonra Maddox'un böbreklerine diz atmayı başarıyor ve

kurtulmayı başardı. Sanırım çocuklara karşı işlenen cinsel suçlardan hapiste olmak, kendini savunmak için birkaç kirli numara öğretir. Ayağa fırladı ve avuçlarını öne doğru uzatarak uzaklaştı. "Sorun istemiyorum," dedi, yüzünden kan akarken. "Siktir, lanet burnumu kırdın... Sana dava açabilirim, pislik herif."

Maddox yumruklarını sıkmış, gözleri nefretle dolu karanlık havuzlar gibi, ona doğru süzülür. Beni bile biraz korkutur, ve onun benim tarafımda olduğunu biliyorum. Devasa iriliğiyle zar zor kontrol altında tuttuğu öfkesinin birleşimi, kalbimin göğüs kafesinde o kadar hızlı atmasına neden oluyor ki, göğsümden fırlayacağından korkuyorum. Babam geri çekilir ama gitmez. Maddox bana bir bakış atar, ifadesi yumuşar. "İyi misin bebeğim? Kanaman var."

Hiç de iyi değilim, ama bir dakika öncesine göre çok daha iyiyim ve babam gittiğinde daha da iyi olacağım. "İyiyim. Bırak gitsin Maddox. O buna değmez." Elimi uzatıp koluna dokunuyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur. Burun delikleri genişler ve onaylayarak başını sallamasının ne kadar zor geldiğini anlayabiliyorum.

"Peki," diyor babam, artık güvende olduğunu düşünerek. "Medeni insanlar gibi konuşacak mıyız, yoksa polisi arayıp Maddox James'in bana saldırdığını mı söyleyeyim?"

Anında öfkeleniyorum. *Hayatta olmaz.* Birdenbire, daha önce arzuladığım tüm öfkeye ve özgüvene ulaşabiliyorum. Yine de o anki hatam için kendimi affediyorum, çünkü şoktaydım ve geçmişteki travmam beni pusuya düşürmüştü.

Şimdi mi? Pek sayılmaz. Ona karşı durur ve gözlerinin içine bakarım. "Yap şunu. Ara onları, hemen şimdi. Ama bil ki, hayatım üzerine yemin ederim ki "Maddox sana saldırmadı. Aslında sen benim kafamı kapıya çarptın, ben de kendimi savunmak için seni ittim. Ne yazık ki düştün ve burnun kırıldı. Sanırım şartlı tahliye edildin, değil mi?"

Gözleri seğirdi ve onu kızdırdığımı anladım, ama gitmek için daha fazla bir nedene ihtiyacı vardı. "Maddox'un kardeşleri ülkedeki en iyi avukatlardan ikisi. Bana inanmıyorsan Google'da ara. Seni Amerika'daki en kötü yüksek güvenlikli hapishaneye tıkarlar, alnına da 'çocuk tecavüzçüsü' yazısı dövme yaparlar, seni hasta pislik. Şimdi, ne *istiyorsun*? Ve bana tekrar görmek istediğin gibi saçmalamaya kalkma, çünkü ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Bana çok kızgın. Gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm. Eskiden beni korkuturdu, ama artık değil. Maddox'un elinin

elime süzülürken, dokunuşundan güç alıyorum. Kendi başımın çaresine bakmama izin veriyor ve bunun için onu seviyorum. Vücudundaki her içgüdünün onu beni koruması için çılgık atacağını biliyorum, ama bunu kendim halletmem için bana alan tanıyor.

Ayrıca biliyorum ki babam tek bir yanlış hamle yaparsa, Maddox muhtemelen çıplak elleriyle kafatasını ezip parçalayacaktır. Yalan söylemeyeceğim. Bu adamın yanımda olması bana da güç veriyor.

Babam sırtıyor. "Gazetede senin bir fotoğrafını gördüm. Bu havalı yeni işini ve bu havalı yeni sevgilini nasıl bulduğunu okudum." Çenesindeki kanı siliyor ve burnunu o kadar ustaca yerine oturtuyor ki, bunu daha önce de yapmış olduğu anlaşılıyor. "Sonra erken tahliye oldum ve kendimi meteliksiz, sefil bir durumda buldum. Seni ve o nankör veletleri büyütmek için harcadığım onca yılın karşılığında elimde hiçbir şey kalmadı. Sadece biraz yardım istiyorum, hepsi bu. Ve eğer alamazsam, belki de ben de gazetelere giderim. Onlara babayla kızının birlikte geçirdiği zamanları anlatırım. Dünyaya olayların benim versiyonumu anlatırım, ha tatlım? Bu, senin parlak yeni hayatına nasıl uyacak? Ya da bunu kolay yoldan halledebiliriz ve sen yaşlı adamına yardım edebilirsin. Sanki bunu karşılayamayacakmış gibi değil."

Maddox ona ulaşmak için zorlanıyor, tehditler mırıldanıyor, ama ben onu geri çekiyorum. Onu çok seviyorum ve onu ailesi bana ne sunabileceği için değil, kendisi olduğu için seviyorum. Ama aynı zamanda, James soyadının bir sorumluluk getirdiğini kabul etmeliyim. Onun ailesinin bir parçası olmak bir anlam ifade ediyor ve ben onları riske attım. Herkesten çok benim onların itibarının farkında olmam gerekiyor.

Maddox'un gözlerine bakıp başımı sallıyorum.

"Bunu bir düşüneyim," diyorum babama sessizce. "Numaranı bırak ve git."

"Zahmet etme, pislik," diye homurdanır Maddox. "Seni pencereden dışarı atmadan önce defol git."

Ben Maddox'un koluna yapışırken, o yine de numarasını karalıyor.

"Bana haber vereceksin, değil mi Ellie?" diye sorar babam. "Çünkü söylediklerimde ciddiydim."

Maddox hırlar.

Başımı sallıyorum. "Evet. Ama şimdi git, çünkü gitmezsen..."

"Evet, evet. Bana bekçi köpeğini salacaksın. Sanki hapishanede daha kötüsünü görmemiş gibi."

Bunun üzerine nihayet gider. Arkasında kapıyı çarparak kapatır ve Maddox'a dönerim. Alnındaki kalın damarlar atıyor ve çenesi seğiriyor. Yumrukları hâlâ sıkılı ve gözleri çılgınca.

Sonra bana bir bakış atıyor ve tüm bunlar bir anda yok oluyor.

Beni kollarının arasına çekiyor, kucaklıyor, saçlarımı okşuyor. “Bebeğim, iyi misin? Seni korumak için burada olmadığım için üzgünüm. Sana daha iyi güvenlik sağlamalıyız. Aslında, o pislik herif ait olduğu yere, parmaklıklar arkasına dönene kadar seni bu daireden çıkarmalıyız.”

Ona sarılıyorum, hiçbir şey söylemeden, onun varlığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. “İyiym, Mad,” diyorum sonunda.

“O manyak herifin sana ne yaptığını bir bakayım.” Beni omuzlarımdan tutarak başımdaki yaraya bakıyor.

“Göründüğünden daha kötü değil. Kafa derisi yaraları hep öyle görünür,” diye onu temin ettim. “Ve gerçekten ayağım takıldı ve yüzüm kapıya çarptı. Kapıyı çalanın sen olduğunu sandım, o yüzden açtım. Sonra çok korktum.”

Beni tekrar sıkıca sarar. “Artık ben buradayım, bebeğim. Onun sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Burnumu çekerek yanağımı tişörtüne sürtüyorum ve onun sağlam sıcaklığında, kokusunda teselli buluyorum. Onun kollarında olmak ne kadar güzel. “Onun nasıl buraya geldiğini bile bilmiyorum. Cezasının bitmesine üç yıl var ve şartlı tahliyeye çıkarsa bize haber verilmesi gerekiyor. Mağdurlara ifade verme, görüşlerini belirtme şansı verilir.”

“Ben de ne olduğunu bilmiyorum bebeğim. Ama her şey yoluna girecek. Nathan ve Drake’e bunu araştırmalarını söyleyeceğim. Bir daha sana asla yaklaşamayacak. Ayrıca o piçe bir kuruş bile vermeyeceğiz.”

Muhtemelen haklı, ama bunu iyice düşünmemiz gerekiyor. Eğer babam sadece gazetelere bir hikaye satmakla tehdit eden sıradan bir pislik olsaydı, hiçbir gazeteci ona aldırış etmezdi. Kimse çocuk tecavüzcüsünü sevmez.

Ama kızı Maddox James ile çıkan bir pislik? O başka. Bu ilgi çekebilir. Bu haberi yutabilecek, vicdanı olmayan yayınlar ve web siteleri var. Masum olduğunu, tuzağa düşürüldüğünü söyleyerek yalvaracağını hayal edebiliyorum. Kızının kendisine karşı beyin yıkandığını ve şimdi de güçlü James ailesinin, telafi etmesi için kızına yaklaşmasına izin vermediğini. Bu, sadece tıklama tuzağı ve sansasyonel manşetlerle ilgilenen medya türleri için işe yarayabilir. Jamestech'in ya da Maddox'un ailesinin bu şekilde çamurda sürüklenmesini hiç istemem.

Doğrusu, kendim için de bu fikri hiç sevmiyorum.

"Bence ailenle konuşmamız gerekiyor," diyorum ona. Olası gelişmelere hazırlıklı olmaları gerekiyor.

Başımı kaldırdığımda, elinde cep telefonu var ve tek eliyle mesaj yazıyor, diğer kolu hâlâ beni sıkıca sarmış durumda. "Hemen hallediyorum, bebeğim."

Ben de aileme söylemeliyim. Maddox üzerinde bir miktar etkim olsa da, Keres, Ace, Romeo veya Moretti ailesinin diğer üyeleri üzerinde böyle bir kontrolüm yok.

Babam ölü bir adam.

Maddox

"Onu öldürebiliriz," diyorum ve portakal suyum o kadar sert bir şekilde masaya vuruyorum ki, içindeki sıvı kenarlardan taşıyor. Ellie'nin o pislik, piç, iğrenç babası kapısına dayandığından beri kaldığı benim evimdeyiz. Onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Geçmişim ve neler yapabileceğim hakkında her şeyi bildiği için önce Nathan'ı aradım. Daha sonra babamın evinde ailenin geri kalanıyla buluşup dün gece olanları konuşacağız, ama şimdilik sadece Nathan, Ellie ve ben varız. Nathan her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyor, Ellie'ye bakıyor. Ellie, benim eski kapüşonlularımdan birini giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, endişeli gözlerle sandalyeye kıvrılmış durumda.

"O biliyor," diyorum ona. "Chicago'da olanları biliyor." "İyi," diyor Nathan.

"O zaman içimden geçenleri rahatça söyleyebilirim. Bu pislik öldürmeye değmez, Mad."

Ellie onaylayarak başını sallıyor. "Gördün mü? Sana böyle diyeceğini söylemiştim. O gerçekten hiç değmez, Maddox. O zaman yaptıklarına yargılayacağımı biliyorsun. Ama bu farklı. Sen yas tutan bir çocuk değilsin ve bunu halletmenin başka yolları var. Ve daha da önemlisi, benim yüzümden başın belaya girerse kendimi affetmem. Eğer hapse girersen..." O cümleyi bitirmek istemediği için yutkunur. "Bu felaketi hepinizin başına getirdiğim için kendimden nefret ediyorum."

Dolgun alt dudağı titriyor. Ağlamak üzere. Bir anda yanına gidip onu kucağıma alıyorum ve kanepeye geri götürüyorum. Nathan'ın burada olması umurumda bile değil. Kucağımda, kollarımda, güvende olduğu yerde olması gerekiyor.

Nathan ise hiç tepki göstermiyor.

"Bu, bizim kapımıza getirdiğin bir sorun değil, Ellie," diyor Nathan, tamamen ikna edici avukat sesini kullanarak sert bir şekilde. "Lütfen kendini hiç suçlama. Sen bu ailenin bir parçasısın ve Maddox seni seviyor. Bu da hepimizin seni sevdiği anlamına geliyor. Bu adam... Ona baban demek istemiyorum, çünkü

o unvanı hak etmedi—insan kılığında yürüyen bu bok parçası, bir dolandırıcılık yapıyor. Seni tehdit edebileceğini, bizi tehdit edebileceğini ve parayla çekip gidebileceğini sanıyor. Yapamaz.”

Ellie’nin gözlerinden sonunda yaşlar süzülür. “Ama basına gidebilir.”

“Gitmez. Gitseniz bile, şantajı boyun eğmeyeceğiz. Biz

bu oyunlara gelmeyiz ve asla gelmeyeceğiz. Maddox beni arar aramaz, savcıya biraz araştırma yaptırdım. Baban, hapishanenin aşırı kalabalık olması nedeniyle erken tahliye edildi. Ama şartlı tahliye altında ve ben de şartlı tahliye ihlali nedeniyle onu mümkün olduğunca çabuk tekrar hapse attırmak için çalışıyorum. Serbest bırakılmasında idari bir karışıklık olmuş gibi görünüyor ve sana bilgi verilmedi ya da itiraz etme şansı tanınmadı. İnan bana, bu durum hallediliyor. Drake şu anda bununla ilgileniyor.”

Sesindeki soğukluğa gülümsüyorum. En azından biri kovulacak. En kötüsü, lanet olası Illinois eyaletinin valisi dava edilecek. Bu tür işler tam da Drake’in uzmanlık alanı ve Frank Fallon’u erken tahliye eden her ne pislik varsa onu paramparça edecektir.

Omzuna öpücük kondurup onu kendime sıkıca sararım.

“Ama ya basına giderse ne yapacağız? Onu tanıyorum Nathan, o tam da bunu bir şekilde çarpıtıp başkalarının acıma duygusunu uyandıracak türden bir adam,” diye soruyor, sesi kısık. Kötü bir imajdan endişelendiğini biliyorum, ki bu onun mesleği göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum.

“Sana temin ederim ki, basına ne dediği umurumuzda bile değil. Buraya gelirken herkesle konuştum ve bu konuda hepimiz tamamen hemfikiriz; kötü reklam umurumuzda değil. Sana kıyasla, bu hiçbir şey ifade etmiyor.”

Titrek bir nefes aldı. “Teşekkür ederim. Bu... bu benim için çok önemli. Hepiniz çok nazıksınız.”

“Bununla birlikte, kişisel olarak bunlarla uğraşmak zorunda kalmaman için ona para ödememizi istiyorsan, öderiz. Ama bunu kesinlikle tavsiye etmem. Onun nasıl bir adam olduğunu bizden daha iyi biliyorsun. Sürekli geri gelmeye devam edecek ve ondan asla kurtulamayacaksın.”

Bunu düşünürken, dudağını o kadar sert ısırır ki kanar. O adamın ona yaptıklarından nefret ediyorum. Dün gece onunla yüzleştğinde çok cesurdu, ama o zamandan beri içine kapanmış durumda. Sanki adam onun derisinin altına girmiş gibi, ve sırf bunun için onu parça parça edeceğim.

Frank Fallon hapishaneye girmeye değmeyebilir, ama kız kesinlikle

“Haklısın. Ona para verirsek, bu konuyu asla bırakmaz. Özellikle Maddox ve senin ailenle bağlantım olduğu sürece, her zaman onun ekmek kapısı olacağım.”

Bu sonsuza kadar sürece, çünkü sen her zaman benim olacaksın, Ellie Madison. Akıllıca davranıp bu düşünceyi kendime sakladım.

“Ailenle konuştun mu? Bütün bunlara ne diyorlar? Çok heyecanlandıklarını sanmıyorum.”

“Keres ve babalarım ile konuştum. Frank’in yeniden ortaya çıkması haberini, sanırım beklendiği gibi karşıladılar. Bilirsin, yüzeysel olarak sakınlar, ama hepimizin çok iyi bildiği o tehditkar alt tonla.”

Nathan, ne demek istediğini tam olarak anlıyormuş gibi gülümsüyor. “Eminim Keres ve Moretti klanının geri kalanı çoktan onu hedef tahtasına koymuştur. Şartlı tahliye ihlali nedeniyle yakalanacak kadar uzun yaşarsa şaşırrım.”

“Peki ya yaşarsa?” diye soruyorum, bu manyak herif söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. “Ya Morettiler onu bulamazsa? Ya polisler ona önce ulaşırsa? Böylece geri dönüp cezasının birkaç ayını, hatta birkaç yılını daha çeker. Ve sonra yine dışarı çıkar. Özgür ve temiz. Ya onu durdurmak için orada olmazsam, Nate?” İçimde öfke kabarıyor, sesime sızıyor.

Nathan gülümsüyor ve dostum, bu gerçekten çok korkutucu. “O zaman bu sefer ömür boyu hapse girmesini sağlarız, değil mi?”

“Ama nasıl?” diye soruyor Ellie.

Omuzlarını silker. “Bazı fikirlerim var. Belki Lorenzo’dan ya da Keres’ten biraz yardım isterim. Ama gerçekten, ne kadar az bilersen o kadar iyi. O zaman hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirsin ve yalan söylememiş olursun. Bu konuda bana güvenir misin, Ellie?”

İkimizin arasında bakışlarını gezdiriyor ve o güzel mavi gözlerindeki acıyı görünce kalbim parçalanıyor. Burnunun ucuna öpücük konduruyorum, yüzünü ellerimle tutuyorum. “Nasıl istersen öyle yapacağız, bebeğim. Ona rüşvet ver. Kafasına kurşun sık. Onu bir gökdelenin altına it. Onu iç terörle suçla. Ya da ailen onunla işini bitirene kadar benimle Fas’a kaçmak istersen, onu da yapabiliriz.”

Bu sözlerim ona bir gülümseme kazandırır. “Kulağa ne kadar hoş gelse de, buradaki hayatımızı seviyorum. Ve biz sorunlarımızdan kaçmayız Maddox, çünkü onlar bizi her halükarda takip eder.”

Nathan’a dönüyor. “En iyi olduğunu düşündüğün şekilde halledeceğine güveniyorum.”

Nathan ayağa kalkıp pantolon paçasını düzeltir. “Mel’in sık sık olduğumu söylediği gibi, küstah bir pislik gibi konuşmak istemem ama bu durumu inanılmaz derecede iyi idare ediyorsun, Ellie. Sen ve Mad’in birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum, çünkü küçük kardeşimi hiç düşünmediğim kadar mutlu ettiniz. Biliyorum ki bu konuda yalnız değilsin.”

Ellie başını salladı ve titrek adımlarla ayağa kalktı. Sonra ağabeyime o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse kıskançlık duydum. “Teşekkürler Nathan. Ve diğer herkese de—Drake’e yaptığı şeyler için. Mason ve Elijah bu sabah en sevdiğim pastaneden bize kocaman bir kahvaltı gönderdi, Amber de aradı. Mel ve Amelia bana ayrı ayrı çok güzel mesajlar gönderdi ve... şey, hepiniz bana karşı çok iyi davrandınız.”

“Dediğim gibi, artık sen de aileden birisin ve biz ailemize göz kulak oluruz.”

Kızım gülümsüyor. Berbat duruma rağmen, bu durum bana bu lanet olası dünyada en şanslı adam olduğumu fark ettiriyor. En iyi ailem var, her zaman vardı, ve şimdi de en iyi partnerim, arkadaşım ve sevgilim var, hepsi akıllı, seksi, komik ve harika bir pakette bir arada. O benim ailem, ve bunu ne kadar çabuk resmileştirirsem o kadar iyi.

Bölüm 36

Ellie

Dün akşam Dalton's'ta akşam yemeği yedik. Bütün aile oradaydı ve onlara geçmişimi anlatmaya karar vermeme rağmen, hiç de bunaltıcı ya da korkutucu değildi. Her biri destekleyici, nazik ve sevgi doluydu. Sanki devasa bir James ailesi kucaklamasına sarılmış gibiydim.

Bunun felaketle sonuçlanmayacağına inanmaya başlıyorum. Ayrıca, terapistimle tekrar birkaç seans yapmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum, çünkü babamın ortaya çıkması, iyileştiğini sandığım her türlü eski yarayı yeniden açtı.

Beni tekrar korkmuş küçük bir kıza dönüştürmesinden nefret ediyorum. Keres'in sözleri zihnimde yankılanmasına rağmen, kendi korkumdan felç olmuştum. *Savaşçılar korkudan kaçmaz, onu yenerler.*

Ama o anda, Frank kötü nefesiyle ve kirli elleriyle bana doğru yaklaşıırken, kendimi bir savaşçı gibi hissetmedim. Kendimi dehşete kapılmış on beş yaşında bir kız gibi hissettim. Ve bu normal. Buna izin var. Yardıma ihtiyacım olabileceğini itiraf etmek beni zayıf yapmaz.

Maddox'u tehdit ettiğinde savaşma ruhumu bulmayı başardım ve o gidene kadar kendimi topladım. Ama o zamandan beri, bunun etkilerini hissediyorum. Titreyen eller, kuru boğaz, kalp çarpıntısı. Kendimi güvende hissetmemek ya da kendi yargılarıma güvenmemek. Başıma gelenler için kendimi suçlamak. Bunların hepsi travmanın klasik belirtileri. Bunları biliyorum ve tanıyorum, ve terapistim Dr. Patel ile bu konuyu konuşacağım. Daha önce bana yardım etmişti, ve görünüşe göre biraz tazelemeye ihtiyacım var.

Sanırım bu tür derin yaraları asla tam olarak atlatamazsınız. Bu yüzden Maddox, uzun süredir temiz olmasına rağmen hala toplantılara gitmek zorunda. Bizler, her zaman olduğu gibi, devam eden birer çalışmayız.

"Sorun değil," diyorum aynada kendime yüksek sesle. Olumlu telkinler eskiden günlük rutinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Onlara yeniden başlamam gerekiyor. "Birlikte gelişmekte olan insanlar olacağız. Yaşlanıp bunak olacağız, toplantılara ve terapi seanslarına gitmek için bastonlarımızı ve yürüteçlerimizi kullanacağız. Sonra

eve gelip, kalçalarımızı kırmamaya çok dikkat ederek muhteşem bir yaşlı seksi yapacağız.”

"Ne dedin, bebeğim?" Maddox'un sesi bana ulaşır. "Seks mi dedin?"

Bir saniye sonra banyoya girip kollarını belime doluyor. "Bazı olumlu sözler söylüyordum."

Kaşını kaldırıyor. "Seksle ilgili olumlu düşünceler mi? Ben de onlara katılabilirim." Saçlarımı geriye çekip boynumu öper, sonra boğazımdan yumuşak bir inilti çıkar. Berbat görünüyorum, yorgun ve bitkin. İçimdeki stres kesinlikle dışıma yansıyor, ama Maddox bana hala bir tanrıça gibi davranıyor. Onun tanrıçası. "Nasıl gidiyor, bebeğim?" diye soruyor, çenesini başımın üstüne dayarken aynada gözlerimle gözleri buluşuyor.

"Hâlâ biraz titriyorum, ama genel olarak iyiyim," diyorum ona dürüstçe.

Dün Nathan'ın ziyareti gerçekten yardımcı oldu. Onda öyle bir tavır var ki, çok sakın ama aynı zamanda çok otoriter, bu yüzden "ben hallederim" dediğinde ona inandım. Mümkünse babamla bir daha asla görüşmek istemiyorum.

James ailesinin geri kalanının bana destek olması da aynı derecede harikaydı. Elijah ve Mason birkaç gün evden çalışmamı söylediler ve normalde böyle bir teklifi kabul etmezdim ama Maddox'un rahat dairesinde kendimi güvende hissetmek çok güzel. Biyolojik babam konusunda şanslı olmayabilirim, ama düşünürseniz aile konusunda gerçekten büyük ikramiyeyi kazanmışım. Sadece harika küçük erkek ve kız kardeşlerim yüzünden değil, aynı zamanda Chicago ve New York'taki evlatlık ailelerim yüzünden de.

"Neye ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?" diyor ve başımın üstüne nazıkçe bir öpücük konduruyor.

"Biliyorum. Ama şu anda Zoom görüşmesi için kendimi biraz düzgün hale getirmem gerekiyor."

Bana seksi bir gülümseme atıyor. "Çok güzelsin."

Ben de gülümsedim, zaten yarı sertleşmiş penisini hissettiğim kıcıımı ona doğru itmeden duramadım. "Sen de dikkatimi dağıtan birine benziyorsun, Maddox James. Şu anda bunun için vaktim yok, bayım. Ben profesyonel bir kadını ve çalışmam gerekiyor, o yüzden bu makyaj masasının üzerinde beni sikmek istemiş gibi bakmayı kes."

Yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. "Ama sen her zaman çok çekicisin, bebeğim."

Yüzüme şımarık bir göz kırpması ve kıcıma bir şaplak atarak, hazırlanmamı bitirmem için beni yalnız bırakıyor.

Saçlarımı geriye tarıyorum ve kendime gülümsüyorum. Her şey yoluna girecek. Güvendeyim. Seviliyorum. Güçlüyüm. Ve hemen yan odada muhteşem bir erkek var. Belki de onun tarzı bir dikkat dağıtıcı tam da şu anda ihtiyacım olan şeydir — en azından toplantımdan sonra. Dünya standartlarında orgazmlar yüzünden gözlerin karardığında yüksek düzeyde endişeyi sürdürmek gerçekten zor.

Bu harika bir eylem planı, terapistimin şüphesiz onaylayacağı bir plan. Maddox'la paylaşmak üzereyken telefonum bip sesi çıkarır. Eskiden bu beni hiç rahatsız etmezdi, ama şimdi sinirlerimi bozuyor. Sanki zehirliymiş gibi telefonu elime alıyorum ve belki de öyledir, çünkü mesaj *ondan* geliyor. Beni yaratan ve sonra bana istismar eden sperm donöründen. Nathan haklıydı. O, "baba" unvanını hak etmiyor.

Ellerim titreyerek mesajı açıyorum. Bir fotoğraf, duvarları kanla kaplı, darmadağın bir otel odasının görüntüsü. Kalbim duruyor.

Bir saniye sonra kısa mesaj da geliyor.

Beni görmezden geleceğini mi sandın, tatlım? Şartlı tahliye memurumun beni aradığını duydum. Bunu onlara göstersem nasıl tepki verir sence? O erkek arkadaşının birini öldürdüğünü biliyor muydun? Milton Travis daha çocuktuk. Ve erkek arkadaşın gerçek bir cinayetten paçayı sıyırdı, tatlım. Şimdiye kadar.

Nefes alamıyorum. Birdenbire Maddox'un banyosu bana çok küçük geliyor. Burada hiç hava yok. Frank bunu nasıl bilebilir? Ve bu fotoğrafı nereden buldu? Elbette fotoğraflar değiştirilebilir ve Maddox'un bir şey yaptığına dair gerçek bir kanıt yok, ama o bunu nasıl *biliyor*?

Parmaklarım titreyerek cevabımı yazıyorum.

Sen delisin. Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

Sanırım sana onun kirli geçmişinden bahsetmemiş, ha? Ama bildiğim her şeyi polise anlatmamı istemiyorsan, dediğimi yapacaksın.

O fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamaz. Lorenzo olay yerini temizledi. Amcamın itibarını düşünürsek pek olası olmasa da, kanıt olsa bile çoktan ortadan kalkmış olurdu.

Ve blöf yapıp yapmadığımı merak ediyorsan, elimde kanıtlar var tatlım. O pisliği ömür boyu hapse atmaya yetecek kadar.

Yalancı. Cevabımı yazıyorum.

Bu riski göze alabilir misin?

Maddox James, dünyadaki en tatlı, en nazık, en şefkatli adam. Her şeyden çok sevdiğim adam. Babamın ona zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm.

Artık kötü reklam, şantajı boyun eğmek ya da Frank'in daha fazlası için geri gelip gelmeyeceği umurunda değil. Tek umursadığım şey Maddox'un hapse girmemesi. Bunun olmasına izin veremem. Maddox'un onun kötü dünyasının ve çarpık planlarının kurbanı olmasına izin veremem. Şu anda beni besleyen şey öfkem.

Ne istiyorsun?

Seni istiyorum, tatlım. Konuşacak çok şeyimiz var. Seni, erkek arkadaşınla ilgili elimdeki bilgiler karşılığında. Düzgünce konuşabiliriz. Sana zaman ve yeri gönderirim. Unutma, eğer kimseye söylersen, elimdeki bilgileri doğrudan polise gönderirim. Ya o ya da sen. Seçim senin, Ellie. Anlaştık mı?

Ona güvenemeyeceğimi biliyorum, ama başka ne yapabilirim ki? Bunun olmasına izin veremem. Ne pahasına olursa olsun Maddox'u korumalıyım.

Evet, anlaştık.

Öyle düşünmüştüm. Sen her zaman babacığının uslu kızı oldun. O piç Nathan James'e ya da Chicago'daki o kaltağa söylersen, bunu öğrenirim. Ve her zaman yaptığım gibi seni cezalandırırım. Ve senin küçük oyuncak çocuğunu daha da sert bir şekilde cezalandırırım. Anlaşıldı mı?

Evet. Anladım. Maddox'u yok etmeye çalışacak, buna hiç şüphem yok. Kalbinde kendinden başka kimseye karşı merhamet yok.

Maddox'un dışarıda dolaştığını duyuyorum ve kapıyı çalıyor. "İçeride her şey yolunda mı, bebeğim?"

Kendimi toparlıyorum. Derin bir nefes alıp kendime moral veriyorum. Maddox, tüm bunlar başladığından beri beni yanında tuttu ve ona minnettarım. Kendimi güvende, emniyette ve sevdiğimi hissettirdi. Ama şimdi bunların hiçbirinin zamanı değil. Şimdi, onun hatırı için bir savaşçı olma zamanı. Eğer bu, her şeyden çok sevdiğim adama yalan söylemem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman yapmam gereken budur.

Kapıyı açıp ona kocaman bir gülümseme atıyorum. "Her şey yolunda. Sadece, şey, adet oldum. Şimdi kramplarım var."

Kaşlarını çattı. "Erken gelmişsin."

Tanrım, bu bilgiyi bilmesini hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Şimdi yüzünde endişeli bir ifade var. "Üzgünüm, bebeğim. Sana sıcak su torbası getirmemi ister misin?"

Bu kadar tatlı ve samimi olması kalbimi kırıyor. O, gelmiş geçmiş en iyi erkek ve ben onu inciteceğini bildiğim bir şey yapmak üzereyim. Önemli değil, diyorum kendime. Bu onu korumak için. O da benim için bir saniye tereddüt etmeden aynısını yapardı ve sonunda anlayacaktır. Ona söyleme riskini alamam çünkü beni vazgeçirmeye çalışır ve muhtemelen

. Ailesine, anneme ya da hiç kimseye söyleyemem. Maddox'un hayatı tehlikedeysen olmaz. Buna değmez.

Kollarımı karnıma doluyorum ve acı çekiyormuş gibi davranıyorum. Bu zor değil çünkü gerçekten acı çekiyorum. Sadece farklı bir tür acı. "Durumum çok kötü, Maddox. Sanırım tüm bu stres yüzünden."

"Tabii ki. Senin için ne yapabilirim, söyle. Ne olursa olsun."

Ne isteyeceğimi zaten tam olarak bilsem de, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Tylenolun var mı, ya da Advil? Evden aceleyle çıktık, ihtiyacım olan her şeyi yanıma almadım."

Dairesinde ilaç bulundurmadığını biliyorum, istediğim nispeten zararsız olanları bile. Ama bana yardım etmek için elinden geleni yapacağını da biliyorum. "Hayır, bebeğim. Gidip alabilirim ama seni bırakmak istemiyorum. Belki Mel'den biraz getirmesini isteyebilirim? Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kahretsin. Mantıklı bir çözüm bulacağını tahmin etmeliydim. Inledim ve gözlerim yaşlarla doldu. Yine, bu zor bir şey değildi. Gözyaşlarının akmasına izin vermek rahatlatıcıydı. Şu anda içimde taşıdığım ham duyguların bir kısmını boşaltmak için. "O kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim Maddox. Kendim giderdim ama toplantım var."

Yakışıklı yüzünde endişe belirir. Onu aldattığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Elini uzatıp yüzümün yanını okşar. Elini ağzıma götürür ve avucunu öperim.

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bile bilmiyorum. Frank'in benim için ne planladığını bilmiyorum. Bana zarar vereceğini sanmıyorum, en azından ölümcül bir şekilde. Sanırım beni sadece gözlerinde parlayan dolar işaretleri için istiyor.

Ama bunu kesin olarak bilmiyorum. Her şey olabilir. Her şey, mesela Frank'in bildiklerini polise anlatması gibi. Tabii bir şey biliyorsa.

Bu riski göze alamam.

Ama ya bu, Maddox'la bu şekilde burada durduğum son anlarsa? Ya bana yalan söylediğim için beni asla affetmezse?

"Seni seviyorum Maddox," diyorum basitçe. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Beni kollarının arasına alıyor ve ben onun sert göğsüne yaslanıp ağlarken buklelerimin üstüne öpücükler konduruyor. "Biliyorum bebeğim. Ben de seni seviyorum. Her şey yoluna girecek. Sen de bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu bilmesem de başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sadece çok yoğun bir gün oldu. Ve bu kramplar gerçekten çok acı veriyor... Şimdiye kadar yaşadıklarımın en kötüsü."

Benden uzaklaşır ve başparmağının ucuyla gözyaşlarımı siler. “Tamam. Markete gidip bir şeyler alacağım. En fazla on dakika sürer. Kapıyı kilitle ve telefonunu açık tut. Bana ihtiyacın olursa diye benimkini de yanıma alacağım.”

İçim rahatladı ama aynı zamanda umutsuzluğa da kapıldım. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.” *Her şey için.*

Gülümsüyor. “Sorun değil. Ben oradayken biraz dondurma ister misin, Cherry Garcia? Döndüğümde yanında yiyebileceğin çikolatalı kurabiye de yaparım.”

Ah. Beni çok iyi tanıyor. Regl dönemimde her zaman Cherry Garcia’yı tercih ederim ve Maddox’un kurabiyeleri de muhteşemdir. Başka bir durumda, kanepede birbirimize sarılıp bir film ya da doğa belgeseli izlerken, sevdiğim yiyecekleri atıştırıp onunla vakit geçirmekten çok mutlu olurdum.

Bunları bir daha yapabilecek miyim
acaba? “Evet, lütfen. Kulağa harika
geliyor.”

Telefonunu ve kartını alır, kapıda durur ve bana son bir kez endişeli bir bakış atar. “İyi olduğundan emin misin, bebeğim?”

“Tabii ki,” diye yalan söyledim, zorla küçük bir gülümseme takındım. “Şimdi çekil buradan. Bu kızın dondurmasına ihtiyacı var.”

Maddox

Daireme adımımı attığım anda onun burada olmadığını anlıyorum ve içimi, her bir hücreme işleyen, beni sıırsıklam eden soğuk ve çaresiz bir korku kaplıyor. Midem bulanıyor. “Ellie?” Yine de dairede koştururken onun adını sesleniyorum.

Cevap yok.

“Ellie, bebeğim,” diye daha yüksek sesle bağıriyorum.

Hâlâ cevap yok. *Siktir. Siktir. Siktir.* Cep telefonumu çıkarıyorum. Ondan gelen cevapsız arama yok, mesaj yok. Peki, nerede o? Hiçbir yere gitmeden yanına almadığı mor çantası tam orada, yerde duruyor.

Ama kapı kilitliydi. Dün olanlardan sonra, kim olduğunu kontrol etmeden kimseye kapıyı açmazdı. Ve eğer korkmuş olsaydı, beni arardı. Ya da polisi. Ya da kardeşlerimden birini. Ayrıca boğuşma izi ya da zorla girildiğine dair bir iz yok, bu da daireden kendi isteğiyle çıkmış olması gerektiği anlamına geliyor.

Onun numarasını çeviriyorum.

Telefon çalıyor ve sesli mesaja düşüyor.

Siktir. Lanet olsun. Lanet olsun.

King'in numarasını çeviriyorum. Dün gece telefonlarımıza takip cihazı takmayı önerecek kadar akıllıydı. Tanrıya şükür ki önermiş. Nefes nefese cevap veriyor, sanki spor yapıyormuş ya da kardeşimle sevişiyormuş gibi. "Her şey yolunda mı, Mad?"

"Ellie burada değil. Cep telefonunu takip etmen gerekiyor, King. Cevap vermiyor ve nerede olduğunu bilmiyorum. Bir iş toplantısı için kanepede oturuyor olması gerekiyordu. Ama burada değil." Sesimdeki korkuyu duyuyorum, o da duyuyordur.

“Onu bulacağım, Maddox. Her şey yoluna girecek. Mason, babanın evine gitmeni ve hepimizin orada buluşmamızı söylüyor, tamam mı?”

Beni göremese de, çılgınca başımı sallıyorum. Ya masum bir açıklaması varsa ve ben Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak üzereysem? Ama olamaz. Sebebi olmadan ortadan kaybolup, bana kötü bir şey olduğunu düşündürmek için o kadar acımasız olamaz.

İçgüdülerim bunun *çok* kötü bir şey olduğunu söylüyor.

King'i duvara çarpıp boğazını elimle sıkarak orada tutuyorum. Piç kurusu neredeyse hiç tepki vermiyor. "Onu kaybettin de ne demek?" Sıkıca sıkıyorum ve Mason elini koluma koyuyor.

"Sana cevap veremez kardeşim. Onu boğuyorsun."

Aniden elimi bırakıp, ellerimi havaya kaldırarak geri çekildim. "Kahretsin. Özür dilerim dostum. Ben sadece..."

King başını sallar, boğazını ovuşturur. "Özür dilemene gerek yok. Anlıyoruz. Telefonunu takip ettik, bir taksideymiş. Sen markete gittikten hemen sonra evinden ayrılmış ve bir süre dolaşmış. Şoförle konuştum, bayanın 'sinirli' olduğunu söyledi."

Başımı salladım. Tabii ki gergindi. Bana yalan söyledi, beni daireden çıkardı ve kaçtı.

Burada kendime acıyarak zamanımı boşa harcamayacağım çünkü bu Ellie. Hayatımın aşkı. Küçük parmağında bile dünyanın geri kalanının toplamından daha fazla dürüstlük olan kadın. Bana yalan söylediye, bunu yapmak zorunda hissettiği içindir. Ve bunun mantıklı tek nedeni o. Lanet olası Frank Fallon. Şimdi kardeşlerimle birlikte büyüdüğümüz evdeyim. Ona evlenme teklif etmeyi ilk kez düşündüğüm ev... ki bunu yapmaya hala niyetliyim.

"Demek Brooklyn Köprüsü'nün diğer tarafına geçmiş. Taksi şoförü, sürekli telefonla konuştuğunu, ağlamak üzere olduğunu söyledi. Sanki filmde bir sahneymiş gibi, takip edilmediğinden emin olmak istiyormuş gibiymiş."

"Öyle mi? O zaman neden polisi aramadı ya da onu güvende tutmadı? Lanet olası pislik."

Nathan önümde durup gözlerime baktı. "Hepimiz senin gibi hissederdik, Maddox. Ama kendini bu duruma kaptırmamaya çalış. Bu sana da, Ellie'ye de bir fayda sağlamaz. Drake şu anda telefonunu alıyor. İndikten sonra takside unutmuş."

Lanet olsun, haklı. Ama yine de yumruğumu suratına indirmek istiyorum. Şu anda birine çok fena zarar vermek istiyorum.

Başımı sallıyorum. Tam o anda Drake odaya giriyor. Elinde bir paket tutuyor ve onu King'e uzatıyor. "Onun telefonu."

Demek taksinin arkasına bırakmış. Frank, telefonun izlenebileceğini bilerek ona bunu mu söyledi? King paketi açıyor ve bana bakıyor. "Şifre?"

Hiçbir fikrim yok. Kendi lanet telefonumu bile zar zor kullanıyorum, başkasınınkini kullanmayı bırak. İşe yarayabilecek birkaç kombinasyon öneriyorum. Doğum günü, kardeşlerinin yaşları. King, telefon kilitlenmeden önce bir deneme hakkım daha olduğunu söylüyor.

"Peki sonra ne olur?"

Bana sakın bir şekilde bakıyor. "O zaman çok daha uzun sürer. Ben açarım, bu çok daha hızlı. Ve burada zaman önemli."

Elijah yanımda duruyor ve ihtiyacım olan o sert ağabey havasını yayıyor. "Acele etme Mad," diyor nazikçe.

Başka bir şey bulmaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Sonra aklıma geliyor. Muhtemelen çılgınca, muhtemelen yanlış, ama kaybedecek hiçbir şeyim yok. King'e sayıları söylüyorum ve telefon açılınca o sırtıyor. Gözlerimi yaşartan altı sayı.

Yıllar önce Fas'ta ilk tanıştığımız tarih.

Telefonu ondan almak için uzanıyorum, ama King bana bir bakış atıyor. Sakin ve soğukkanlı, tam da benim olmadığım gibi. "Bırak ben halledeyim, Maddox. Ne yaptığımı biliyorum."

Babam kolunu omuzlarıma doluyor ve sonunda gerginliğimin bir kısmını bırakıyorum. Öfkeyi ve korkuyu. Yetmişli yaşlarında olabilir ve karmaşık bir geçmişimiz olabilir, ama o hala benim babam. Büyük, sağlam kaya, Dalton James. Beni sıkıca kucaklıyor, sonra omuzlarımdan tutarak geri çekiyor. "King'in yardım etmesine izin ver, evlat. Hepimizin yardım etmesine izin ver."

"Evet. Tamam. Keres'i arayacağım. Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver. Ya da o piç tekrar çevrimiçi olursa."

Frank Fallon'un telefonu kesilmiş. King, ne anlama geldiği bilinmez ama, telefonun en son ne zaman ve nerede "ping" attığını kontrol ettiriyor. NYPD'deki arkadaşı Charlie Evans, resmi olarak burada bir suç olmamasına rağmen, arama emri çıkardı. Ellie, birkaç saat önce kendi iradesiyle dairemde ayrılan bir yetişkin. Kötü bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt yok ve ona bir zarar geldiğine dair de hiçbir kanıt yok. Yani bu arama emri bir iyilik, daha fazlası değil.

Durumu daha iyi bilmesem, bu gerçekler beni rahatlatırdı. Onun gerçekten kendi isteğiyle ayrılmış olması imkansız. Bir şekilde zorlanmış olmalı ve Ellie'yi tanıdığım kadarıyla, bunun nedeni birini korumak istemiş olmasıdır.

Keres ile yaptığım görüşme, tahmin edebileceğiniz gibi geçiyor. Sessizce öfkeli ve onun öfkesinin kurbanı olan herkese acıyorum. Soğuk bir şekilde

, bana bazı düzenlemeler yapması gerektiğini söylüyor ve mümkün olan en kısa sürede buraya geleceklerini bildiriyor.

"Fırsatımız varken o pisliği gerçekten öldürmeliydik," diye hırlıyor. Ben de aynı fikirde olduğumu söylüyorum ve sonra telefonu kapatıyor.

Görüşmeden sonra yatağa oturup, Ellie ile bazen birlikte yaptığımız türden derin nefes alıp verme egzersizini bir dakika yapıyorum. Kendimi kaybetmem kimsenin yararına olmaz.

Nefes alıyorum, dua ediyorum ve öfkemle korkumu umutla dengelemeye çalışıyorum. O kadın tekrar kollarımı arasına geldiğinde, onu bir daha asla bırakmayacağım. Babam haklıydı; mükemmel zaman asla gelmez. Ona evlenme teklif etmek için mükemmel bir yüzüğe ya da mükemmel bir ana ihtiyacım yok.

Birlikteyken zaten mükemmeliz.

Şu anda zihnimde onu görebiliyorum. Gülümsemesini. Gözlerini. Buklelerini. Kucaklaştığımızda vücut hatlarının bana yaslanışını. Sesinin tatlı tınısını. Onunla ilgili her şey parlak, canlı ve mükemmel. O, iyilik ve pozitif enerji yayıyor. Onu asla kaybedemem. Asla olmaz.

Frank Fallon'ı Siktir Et Karargahı haline gelen yemek odasına geri dönüyorum. Yemek masasının üzerinde haritalar yayılmış, etrafta kahve fincanları dağılmış ve herkes meşgul. Bütün ailem benim için elinden geleni yapıyor. Bizim için.

Nathan bana bir göz atıyor. "İyi misin dostum?"

Başımı sallayıp saçlarımı elime alıyorum. "İyiyim. Ne biliyoruz?"

King yüzünü buruşturarak telefonunu havaya kaldırdı. "Bunu takside bırakmış, çünkü adam öyle demiş. Ayrıca ondan gelen tüm mesajları silmesini de söylemiş, ama ben onları geri getirdim. Bulut'ta saklanıyormuş."

Soru sormuyorum. Şu anda ona Cloud'un ne olduğunu hiç bilmediğimi ve öğrenmeye de hiç niyetim olmadığını söylemenin sırası değil. "Ve?"

"Ve..." Yutkunurken boğazı hareket ediyor.

"Ne var, King?" diye tersliyorum.

"Ona şantaj yapıyor. Senin hakkında polise gitmeye hazır olduğu bir şey olduğunu söylüyor. Seni ömür boyu hapis cezasına çarptırabilecek türden bir şey."

"Ne?" Mason ve ben aynı anda söyledik.

Nathan, telefonu King'in elinden alır ve mesajları hızlıca gözden geçirir. "Siktir, Mad," diye mırıldanır.

"Ne? Ne dedi, Nathan?" Kafam allak bullak oluyor. Frank Fallon'ın birini öldürdüğümü biliyor olabileceği için değil, Ellie'nin benim için kendini tehlikeye attığı için.

"Ne halatlardan bahsediyor bu adam, Maddox?" diye sordu

Mason. Ağzımı açıp kapattım.

"Şu anda bunu tartışmanın sırası değil," diye tersler Nathan. Sonra bana döner, "Elinde bir şey olduğunu sanmıyorum. Ona harap olmuş bir otel odasının fotoğrafını göndermiş, ama o otel odası değil."

"Ama Ellie bunu bilemez." Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Hayır. Muhtemelen uyduruyor," diye beni temin eder Nathan. "Ama elinde Milton'ın adı var."

"Milton da kim lan?" diye sorar Mason, şaşkın bir şekilde. Elijah'ın yüzü solgunlaşır. "Milton Travers mi?"

Ona bakıp başımı sallıyorum. Siktir et, artık hepsi biliyor. Ama umurunda değil. Sadece kızımı geri istiyorum. En büyük ağabeyimin bana sertçe çıkışmasını, beni bencil, aptal bir pislik olarak nitelendirmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Beni kollarına sarıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "Onu geri getireceğiz, söz veriyorum."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye sorar Mason.

Ben cevap veremedim Drake telefon görüşmesini bitirip bize katılır. Normalde düzgün ve bakımlı olan saçları dağınıktır ve kravatu gevşektir, ki bu Drake dünyasında kaos demektir. "Evet, bana da durumu anlatın."

"Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin, Mad," diyor Nathan.

Hepsi beni izliyor. Dört kardeşim. King. Hatta babam bile. Konuşan o oluyor. "Milton Travers, Yasmin'e tecavüz eden adamlardan biriydi." Adamı hatırlamasına şaşıyorum. Elijah'ın hatırladığını biliyorum, ama onun bu tür isimleri hatırlamakta bir yeteneği var.

Mason'ın yüz ifadesi değişiyor. Her şeyi bir araya getirmiş. Omuz omuza durana kadar bana yaklaşıyor. Drake konuşmanın bir kısmını duymamış ve şimdi bana bakıyor. "Neden o pislikten bahsediyoruz? Ellie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi mi var?"

Başımı sallıyorum. "İmkansız. O öldü. Ve Frank Fallon bir şekilde onu benim öldürdüğümü biliyor."

"Tanrım, lanet olsun. Elinde gerçek bir kanıt var mı?" Drake, avukat içgüdüleri devreye girerek sorar.

"Nasıl olabilir bilmiyorum. Lorenzo Moretti her şeyi temizledi ve bu konuda hiçbir iz bırakmış olabileceğini sanmıyorum," diye cevaplar Nathan

cevaplıyor.

Hiçbiri benim ifşaatımdan özellikle şok olmuş ya da tiksiniş görünmüyor, ama belki de bu adrenalin yüzündendir, ya da artık Ellie'nin başının dertte olduğunu kesin olarak bildiğimiz içindir. Hemen konuyu hallederler. "Peki, bunu nasıl biliyor?" diye sorar Mason.

"Başka bir kişiye daha söyledim," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak. "Ama o beni asla ele vermezdi."

Nathan burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Yasmin'in babasına söyledin, değil mi?"

"Mecburdum, Nate. Adam biraz huzur hak ediyor."

Mason kolunu boynuma doluyor. "Doğru olanı yaptın, kardeşim."

"Teşekkürler, Mase," diyorum, desteğine minnettar olarak. "Ama şu anda Ellie'yi bulmaya odaklanmalıyız."

King boğazını temizledi. "Frank ona Brooklyn'deki bir sokak köşesinde buluşmasını söyledi. Sonra onun telefonu takside kaldı ve Frank'in telefonu kapandı. Sanırım CSI ya da benzeri bir diziyi izlemiş, ya da hapishanede adli tıp becerileri edinmiş. SIM kartı imha edecek kadar bilgisi vardı. Muhtemelen şu anda tek kullanımlık bir telefon kullanıyordur."

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi. "Bu durumda ne yapacağız?" diye diye soruyorum.

"Birkaç iyilik istedim. Şehrin her yerinde onu arayan gözlerimiz var.

En son görüldüğü yerdeki güvenlik kamerası görüntülerine odaklanıyoruz. Onu bulacağız, Maddox."

Siktir, siktir, siktir... işler ilerliyor ama hiçbiri bizi Ellie'ye yaklaştırmıyor gibi görünüyor. Sevdiğim kadını kurtarmaya.

Frank ondan ne istiyor ki?

Bu sorunun olası tüm cevapları beni felç edici bir korkuyla dolduruyor, bu yüzden kendime nedenini sormamaya odaklanıyorum. Bunun yerine, o iğrenç pisliği elime geçirdiğimde ona ne yapacağıma odaklanıyorum.

Bölüm 38

Ellie

"Ne istiyorsun sen?" Frank beni sokakta sürüklerken ona soruyorum.

Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama o benden çok daha güçlü. Kendi boyunun iki katı büyüklüğünde bir adamla karşı karşıya kaldığında, tüm o Pilates dersleri pek bir işe yaramıyor. Beni itip kakıyor, ben de topuklarımı yere dayıyorum. İnsanlar bize bakmaya başlıyor ve şu anda çılgılık atabileceğimi biliyorum. Kaçabilirim. Yardım isteyebilirim.

"Yapma bunu, tatlım," diyor, sesi zehir gibi. "O güzel kafanın içinde neler döndüğünü görebiliyorum. Eğer sana söylediğimi aynen yapmazsan, erkek arkadaşınla ilgili elimdeki dosyalar doğrudan polise gider."

Kıkırdıyor ve bu ses beni tiksindiriyor. Ağzıma ekşi bir tat geliyor. Başımı sallıyorum, uslu duracağımı söylüyorum. Kolumu sıkıca tutuyor, parmakları etime o kadar sert bastırıyor ki morluklar kalacağımı biliyorum.

"Ne dosyası? Beni bilgi karşılığında takas edeceğini söylemiştin." "Gideceğimiz yere varır varmaz takas edeceğim."

"Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

Bana öfkeyle bakar. "Şu lanet soruları keser misin? Her zaman sinir bozucu bir velet oldun. Bu yönünü annenden almışsın."

Hem fiziksel hem de duygusal acıdan gözlerim yaşlarla doluyor.

Annem harika bir kadındı, çok erken aramızdan ayrıldı. Ben on beş yaşındayken kanserden vefat etti ve hayatlarımız bir daha asla eskisi gibi olmadı. Mutlu bir ilişkileri yoktu ve o zamandan beri, bizi korumak için bu adamın elinde ne kadar istismara katlandığını merak ediyorum.

Konut sokaklarından geçiyoruz, ara sıra durup telefonuna bakıyor. Blini spesiyalitesi olan küçük bir kafenin önünden geçerken, içeri girip tuvaleti kullanabilir miyim diye soruyorum. Bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Hayır, kullanamazsın. Tut ya da altına işeyin, umurumda değil."

Beni sürükleyerek götürüyor ve Red Hook rıhtımına doğru gittiğimizi fark ediyorum. Bölgeyi iyi tanımıyorum ve kalabalık sokakları geride bırakıp

arkamıza bıraktıkça, giderek daha fazla korkmaya başlıyorum. Benim için ne planladı acaba? Ve beni istediği yere götürdüğünde, o bilgiyi Maddox'a karşı kullanmasını ne engelleyecek ki?

Belki bunu yeterince düşünmedim, ama ben akıllı bir kadıyım. Frank'ten daha akıllıyım. Bunu çözeceğim.

Güneş nehrin üzerinde batıyor ve başka bir zamanda bunu hayranlıkla izlerdim. Maddox'la ofisimin penceresinin önünde seviştiğimiz zamanı hatırlatıyor bana. O görüntüyü zihnimde tutuyorum. Sonra ikimiz de gün batımını izlerken beni kucakladığı anı. Kendisine babam diyebilen bu adamın benim için hazırladığı her türlü işkenceye katlanırken, bu benim mutluluk kaynağım olabilir, diyorum kendime.

Kısa süre sonra kendimizi bir sanayi bölgesinin ortasında buluyoruz. Acaba masallardaki gibi, prensimin beni bulup kurtarabilmesi için arkamda bir iz bırakmalı mıydım diye düşünüyorum.

Ama Maddox'u tehlikeye atma riskini göze alamam. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın, yardımına koşacağını biliyorum.

Ah, lanet olsun, muhtemelen şu anda bunu yapıyordur, değil mi? Beni ararken endişeden deliye dönmüştür. Zavallı Maddox'um. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Frank kolumu acımasızca salladı. O kadar sertçe çekiyor ki, sanki eklemim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. "Ne halt yiyorsun sen? Sana daha dokunmadım bile."

Beni ileri itiyor ve ben sendeliyorum. Gülüyor ve bu beni çocukluğuma geri götürüyor. Eskiden bizim düşmemizden ya da kendimizi incitmemizden büyük zevk alırdı. Sık sık bize kasten zarar verirdi. Jayden bahçede koşup oynarken, Frank onu ayağından çelerdi ve o düşüp dizini sıyırdığında gülerdi. Ya da Iris'e salıncakta sallanırken onu yakalayacağını, atlaması gerektiğini söylerdi. Son anda geri çekilir, Iris toprağa düştüğünde sanki hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi kahkahalar atardı.

O tam bir şeytandır. Evrene küçük bir yemin ederim ki, fırsatım olursa bu adama karşılık olarak acı çektireceğim.

Şu anda limanın derinliklerindeyiz, bu saatte etrafta kimse yok. Kargo gemilerinden gelen türden büyük bir metal depo konteynerine doğru yürür ve telefonunda bir şeyleri kontrol eder. Bir şifre girer ve kapı açılır.

"Yeni evine hoş geldin, tatlım," diyor ve beni acımasızca içeri itiyor. İçerisi karanlık ve nemli, kötü kokuyor. Yüzüme bir tokat atıyor

ve dudağım yarılıyor. Yere dūşerken dilimde kanın metalik tadı var.

Ellerim ve dizlerim kan içindeyken, "Kameraya gülümse, peynir de" diyor.

Bir flaş patlıyor, bu kasvetli mekanda gözlerimi kamaştırıyor. Benim fotoğrafımı çekmiş. Fidyeye talebi mi? Hayatta olduğumun kanıtı mı? Yoksa kendi sapkın zevki için mi? Ekrana bakıyor ve memnuniyetle homurdanıyor. "Hepsi bu kadar. Şimdi, babacığın halletmesi gereken birkaç işi var. Ben yokken uslu dur, tamam mı? Umarım istediğimi alırım, yoksa Maddox hayatının geri kalanını böyle bir odada geçirecek. Ya sen? Sen bu şeyin içinde çürüyeceksin. Kimse burada olduğunu bilmiyor. Filmlerde dedikleri gibi... kimse çığlıklarını duyamaz."

Beni dikkatle izliyor ve bir tepki beklediğini biliyorum. Sızlanmamı, yalvarmamı ve ağlamamı istiyor. Bunlardan herhangi birinin işe yarayacağını düşünseydim, hiç tereddüt etmeden yapardım. Ama bu adam için daha önce ağladım. Daha önce bana zarar vermemesi için yalvardım. Onu güldürmekten başka bir etkisi olmadı. Ona bu zevki vermeyi reddediyorum.

Tek istediği bendim, böylece fidye talebinde bulunabilecekti. Bu da Maddox'u şantaj yapmak için elinde başka önemli bir şey olmadığı anlamına geliyor. Ne kadar da aptalım.

"Elinde ona karşı hiçbir şey yok, değil mi?"

Dudaklarını yaladı, bana sinsi sinsi baktı. "Sadece bir isim, tatlım. Ve onu bir otel odasında döverek öldürdüğünü biliyordum. Bu kadarı yeterliydi, değil mi? Sen her zaman süslü püslü, iyi niyetli bir kızdın."

Öfke ve adaletsizlik duygusuyla kendimi ona doğru fırlatıyorum. Ama o beni kolayca durduruyor, tekrar yere sendeleyene kadar beni geri itiyor.

Metal duvarlara yaslanıp yüzümdeki kanı siliyorum. Sonra kollarımı dizlerimin etrafına doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çişim var, açlıktan ölüyorum ve o kadar susuzum ki dudaklarım çatlamış ve yarılmış. Dehşete kapılmış durumdayım, sanki milyonlarca narin parçadan oluşuyormuşum gibi titriyorum.

Ama her şeye ek olarak ona bunu da vermeye niyetim yok. Hayır. Gözlerimi kapatıyorum ve mutlu olduğum yere gidiyorum.

Maddox.

Maddox

Bir gecedir ortada yok ve endişeden deliye dönüyorum. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Odaklanamıyorum, düşünemiyorum, uyuyamıyorum. Toplantıya gidemiyorum, evden çıkamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. İşe yaramazım. Yüzde yüz işe yaramazım. Bu bana Yasmin öldükten sonra nasıl hissettiğimi hatırlatıyor ve beni paramparça ediyor.

Kaderim bu mu, aşık olmak için sadece sevdiğim kadını hayal kırıklığına uğratmak ve onu sonsuza dek kaybetmek mi?

Lanet olsun, umarım değildir.

Nathan bu sabah beni bahçede koşmaya ikna etti, bu da en azından kıcımlı kaldırmamı sağladı. Duş aldım. Yemek yedim ve taze sıkılmış portakal suyu içtim. Ayrıca çocukluk odamın duvarına o kadar sert vurdum ki, şimdi üzerinde yumruk şeklinde bir delik var.

Böyle beklemek kendimi çok güçsüz hissettiriyor.

"Lorenzo," diye seslendi Nathan, benim artık savaş odası olarak gördüğüm odaya girerken. "Seni hoparlöre alacağım."

"Kendi başıma biraz araştırma yaptım. Fallon'un birkaç yıl önce Lyons'la aynı koğuştaki kaldığını öğrendim."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Joseph Lyons, Yasmin'in babası; yılda bir kez ziyaret ettiğim ve Milton Travers'in ölümünün ayrıntılarını bilen tek adam. "Bana ihanet edeceğine inanamıyorum," dedim.

"Belki de ihanet etmedi," diyor Lorenzo. "İnsanlar istemeden her türlü saçmalığı ağzından çıkarır. Ama Fallon'un Chicago'da Ray Carvel adında bir arkadaşı olduğunu da öğrendim. O bir sahteci, oldukça iyi pasaportlar ve sahte kimlikler yapabiliyor. Ayrıca çocuklara doğaüstü bir ilgi duyan başka bir sapık. Fallon, serbest bırakıldıktan sonra Carvel'i görmüş. Biz de onu ziyaret ettik ve biraz ikna ederek telefonuna girmeyi başardık. Görünüşe göre Carvel ve Fallon, Fallon parayı eline geçirir geçirmez Sao Paulo'ya kaçmak için bir plan yapmışlar. Carvel kimlikleri ve ulaşımı sağlayacak, Fallon ise yeni hayatlarını finanse edecek parayı verecekmiş. Ama artık Fallon'a doğrudan ulaşabiliyoruz."

"Peki Carvel nerede?" diye sordu Nathan.

“Çocuklara tecavüz eden herkesin hak ettiği şekilde halledildi,” diye cevaplar, son derece kayıtsız bir tavırla, ki bunu çok takdir ediyorum. “Keres, Ace ve Romeo yaklaşık iki saat önce New York’a indiler. Malzeme temin ediyorlar ve yeni talimatları bekliyorlar. Sakın, tekrar ediyorum, *sakın* bu konuda Keres’le uğraşma. Patlamaya hazır.”

Onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Kızımın iradesi dışında alıkonulduğu düşüncesi neredeyse dayanılmaz. Tamamen çöküş yaşamamı engelleyen tek şey, onun hala bana ihtiyacı olduğu bilgisi.

Lorenzo telefonu kapatır kapatmaz Nathan bağırır. “Geldi. Fidyeye talebi az önce geldi.”

Okurken gözlerini kısıyor.

“Ne istiyor?” diye soruyorum.

“On milyon dolarlık kullanılmış banknot. Aptal herif. Ödeyeceğimizi varsayarsak, o parayı bir araya getirmek biraz zaman alacak...”

Düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor ve ben öfkeleniyorum. “Ödeyeceksek *mi*? Ne *diyorsun* sen Nathan? Onun buna değmediğini mi düşünüyorsun? Orada Mel olsaydı nasıl hissederdin?”

Ellerini omuzlarıma koydu. “Tabii ki mecbur kalırsak ödeyeceğiz Mad. Demek istediğim o değildi. Demek istediğim, umarım onu daha önce bulabiliriz. Onu yakalarız. Ödememiz gerekirse, kesinlikle öderiz. Onu geri getirmek için her şeyi yaparız. Ama o dışarıda olduğu sürece, o her zaman tehlikede olacak. Bu işin bir sonu olmalı. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Tabii ki anlıyorum ve bunu sonlandırmaktan mutluyum. Onu sonlandırmaktan. Nathan’ın fidyeyi ödemek için yeterince umursamadığını nasıl düşünebilirdim ki? O her zaman arkamda durdu ve her zaman da duracak. Derin bir nefes alıyorum. “Üzgünüm. Ben sadece... şey, bilirsin.”

O başını salladı. “Biliyorum.”

King masanın üzerine bir çalışma istasyonu kurmuş, birkaç dizüstü bilgisayar ekranı aynı anda açık. Fidyeye talebini göndermek için kullanılan telefonu takip ediyor ve yüz tanıma yazılımını çalıştırarak Ellie ve Fallon’ı arıyor. CCTV’lere, trafik kameralarına, o tür şeylere bağlanıyor. Sanırım bu tamamen yasal değil, ama kimin umurunda?

“Ee,” diyor. “Telefon New Jersey’de kullanılmış, ama bence bizi yanıltmaya çalışıyor. Az önce Red Hook’taki bir blini dükkanında Ellie’yi tespit ettim. Kameralar net değil, ama onunla birlikteydi ve limana doğru gittiler.”

Ekranı çeviriyor ve gördüğüm şey karşısında kalbim parçalanıyor. Sadece kısa bir görüntü ve kalitesi düşük, ama kesinlikle o. Kızım. Tanrıçam. Hayatımın her şeyi. Fallon'a bir şey söylüyor ve o gülüyor. Onu yakalıyor, itiyor. Mükemmel vücuduna dokunuyor. Kanım kaynıyor ve bir şeyi parçalama dürtüsü hissediyorum.

Mason bana bir bakış attı ve nefes almamı söyledi. “Ya da git bir baltayla bir ağacı kes, Mad, neye ihtiyacın varsa onu yap. Ama şu anda çılgına dönme.”

Haklı. Canavarımın bir süreliğine tekrar uykuya dalması lazım.

“Zaman ve yer belirledi mi?” diye soruyorum, olduğumdan çok daha sakın bir ses tonuyla.

King başını sallar. “Jersey'deki bir park. Parayı bir çantaya koyup salıncakların yanındaki bir kayanın altına bırakmanı istiyor.”

Bu sapığın oyun parkının yakınında olduğunu hayal ediyorum ve hırıliyorum. “Senin yalnız olduğunu ve paranın orada olduğunu gördüğünde, kızın nerede olduğu ve onu nasıl güvenli bir şekilde geri alabileceğimizle ilgili ayrıntıları bize göndereceğini söylüyor. Ama... lanet olsun dostum...”

Kalp atışlarım hızlanır. “Ne? Ne oldu?”

Saçlarını eliyle taradı, dudaklarını sertçe ısırıldı. “Söyle hadi,” diye tersledim.

O başını sallar. “Tamam. Şey, hayatta olduğunun kanıtı olarak bir fotoğraf gönderdi. Sana göstermeyeceğim Maddox, o yüzden sorma bile. Kız hayatta ve önemli olan tek şey bu. Ama Red Hook'ta olduğunu düşünüyoruz ve gönderdiği fotoğraf, muhtemelen onun düşündüğünden daha fazlasını anlattı bana. Bu, Jersey'deki para değişim yerinde onu teslim etmeye niyeti olmadığı anlamına geliyor. Duvarların şekline bakılırsa, kızın oluklu sacdan yapılmış bir yerde olduğunu söyleyebilirim.”

O fotoğrafta ne olabileceğini düşünmek istemediğim için bu konuyu derinlemesine düşünmüyorum. Şu anda en iyi halimde olmama ihtiyacı var. Dizlerimin üstüne çökmüş halimde değil. “Nakliye konteyneri gibi mi?”

King başını salladı. “Evet. Ben de öyle düşündüm. Seri numarası ya da benzeri bir şey yok, en azından göze çarpan bir şey yok, ama fotoğraf analizinde uzman bir adamım var. Ona bir göz attırıp, büyütüp, en ince ayrıntısına kadar inceleteceğim. Bu arada, Fallon New Jersey'de. En azından o mesaj gönderildiğinde telefonu oradaydı. Çok fazla değişken var ve bu adama hiç güvenmiyorum. O, parayı alıp onu teslim etmeyecek türden bir yılan.”

Sessizlik. Herkes patlamamı bekliyor, ama patlamıyorum. Öyle bir şey olmayacak. Onu kaybetmeyeceğim. Onu kaybedersem, her şeyi kaybederim.

Hepimiz bir an durup, bunu kafamızda tartıyoruz. “Lorenzo'nun Chicago'dan bir arkadaşımı gibi davranarak onunla iletişime geçmesini sağlayabilir miyiz?” diye soruyorum. “Cevap verip vermediğine bak,

ve telefon gerçekten Jersey'de mi? Bu arada biz de Red Hook'taki ipucunu araştırırız."

Nathan kaşlarını kaldırır ve King başını sallar. "İyi fikir." Mason sırtıma bir şaplak atar. "İyi iş çıkardın, Mad."

Drake, Lorenzo ile konuşur ve King, ekranlarından konuşmayı izler. 'Carvel', Fallon'a her şeyin ne kadar süreceğini sorar ve gerginleştğini söyler. Cevap gelir ve ona "sakin ol" der. Para üç saat içinde ellerinde olacağı, aksi takdirde B planına geçecekleri, yani başka bir yolla para sızdırmaya çalışacakları yazıyor—özellikle Milton Travers cinayeti hakkında sahip oldukları sınırlı bilgileri kullanarak. Hepimiz bu sözler üzerine kasvetli bir sessizliğe bürünürüz. Babam, onların bir B planına ihtiyaç duyması düşüncesiyle patlamak üzere gibi görünür.

"Tamam," diyor King, konuşma bittiğinde. "Evet. Jersey'de, parayı teslim etmek istediği parktan çok uzak değil. Yine de bu tuzakta beni rahatsız eden bir şey var."

"Hâlâ Red Hook'ta olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum. King yıllardır özel dedektiflik yapıyor ve işinde çok iyi. Onun içgüdülerine güveniyorum.

O başını sallar. "Evet. Belki parayı aldıktan sonra bize kadının yerini gönderecek. Ama ya göndermezse? Bence aynı anda iki yerde birden olmamız gerekiyor."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Gerekirse ikisini de yapabiliriz. Hepimiz varız, ayrıca Keres, Ace ve Romeo da. Numarayı aldın, şimdi telefonunu takip edebilir misin?"

King başını sallar. "SIM kartı çoktan imha etmiştir. Muhtemelen bir sürü atma telefonu vardır. Ama... dur biraz. Eğer öyleyse, Carvel ile iletişimde kalmak isteyecektir, değil mi?" Dönüp ekranlarından birine bakar. Ekran bip sesi çıkarır ve o havaya yumruk atar. "Onu ve lanet olası yeni telefonunu buldum. Az önce Carvel'e mesaj attı. Yani evet, sorunun cevabı: artık onu takip edebiliriz. Teslimat saat üçte. Oradan Red Hook'a bir saatten az mesafe var, değil mi?"

Drake telefonuna bakıyor. Başını sallıyor. "Tamam. O zaman hangi yöne gittiğine bir bakalım..."

"Bunu başarabiliriz," diyorum sessiz ama kararlı bir sesle. "Onu geri getirebiliriz."

Nathan, yüzünde karanlık ve tehlikeli bir ifadeyle onaylar. "Tabii ki yapabiliriz ve yapacağız."

Odadaki adamlara bakıyorum. Kardeşlerim, babam, King. Hepsinin yüzünde aynı çelik gibi kararlılığı görüyorum.

Bunu nasıl yaparsak yapalım, Ellie eve dönecek. Ve Frank Fallon cehenneme gidecek, onu oraya kendim göndermek zorunda kalsam bile.

Bölüm 40

Ellie

O kadar susadım ki boğazım şişti ve dudaklarım kurumuş kanla kaplandı. Başım zonkluyor ve düzgün düşünemiyorum. Nefes alacak hava kalmamış gibi hissediyorum.

Burası o kadar karanlık ki, en ufak bir ışık bile içeri girmiyor. Konteynerin köşesinde tuvaletimi yapmak zorunda kaldım ve yaz sıcaklığında koku iğrenç. Toparlanmış bir şekilde oturuyorum ve bu şekilde ne kadar hayatta kalabileceğimi merak ediyorum. Geri dönecek mi? Beni bırakacak mı?

En son ne zaman içtiğimi hatırlamıyorum bile, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. İnsan vücudunun sıvı almadan üç gün dayanabildiğini hatırlıyorum. Bir gün mü oldu? İki mi? Ne kadar havam kaldı? Zaman kavramını yitirdim. Bir ara uyumuş ya da bayılmış olmalıyım, çünkü kendimi yerde ağlarken buldum.

Bu lanet şeyin kapılarına vurdum ve sesim kısılana kadar bağırıp durdum. O haklıydı. Dışarıda kimse yok. Neden bunu yaptım ki? Neden Maddox'a neler olduğunu söylemedim? Ben olmadan çok kızacak, incinecek ve kaybolacak. Umarım rayından çıkmaz.

Ona söylemeliydim. Ama o anlayacaktır. Beni seviyor. Aklımı kaybetmemek için bu sözleri sessiz bir mantra gibi tekrarlıyorum, ama işe yaradığından emin değilim. Yutkunmaya çalışıyorum, şişmiş boğazımı ve zımpara kağıdı gibi dilimi yatıştırmak için ağzımda bir mililitre bile olsa tükürük bulmaya çalışıyorum. Ama susuzluk ve çılgılık atmanın arasında, artık bitkinim. Hiç gücüm kalmadı ve elimde kalan gücü de saklamam gerekiyor. Belki bir an, bir şans yakalarım diye.

Bacaklarımı uzatıp baldırlarımı ovuyorum. Ve ağlamamaya çalışıyorum, çünkü sıvı kaybına tahammülüm yok. Konteynerin metaline yaslandığımda, buradaki sıcaklık dayanılmaz hale geliyor. Dışarıdan yüksek bir gümbürtü geliyor ve ben sıçrayarak o yerden uzaklaşıyorum, ama gümbürtü sesi benimle birlikte hareket ediyor. Konteynerin her yerinden duyuyorum. Bang, bang, bang. Boş alanda yankılanıyor, ağrıyan kafamın içinde titreşiyor. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum.

O. Onun olduğunu biliyorum. Bu tam da onun yapacağı türden sadist bir pislik hareketi. Tepkimi düşünerek sırtıp kıkırdadığını gözümde canlandırabiliyorum. Umurumda değil. Havaya ihtiyacım var. Gün ışığına ihtiyacım var. Suya ihtiyacım var.

Konteynerin kapısı açılıyor, metal betonla çarpışıyor ve ani güneş ışığına karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O kadar parlak ki kör olacağım sanki, ellerimle yüzümü koruyorum ve bir köşeye çekiliyorum.

"Uyan uyan, kalk ve parla," diye bağıyor, çocuğunu kahvaltıya çağıran bir babanın taklidini yapıyor. "Baba geldi."

İçeri giriyor, arkasından kapıyı çarpıyor. Kapı tamamen kapanmıyor. Bir ışık çentiği ve şükürler olsun ki taze hava içeri sızıyor. Duruyor, o güneş ışığı şeridinde silueti devasa görünüyor. Büyük bir gösterişle burnunu çekiyor ve tiksiniş bir yüz ifadesi takınıyor. "Küçük kızım, altını mı ıslattın? Sanırım ıslattın... Peki, güzel bir bardak su ister misin? Belki bir gazoz? Buz gibi bir bira?" Zar zor konuşabiliyorum ve sesim çatallanıyor, "Lütfen. Evet. Ne olursa. Çok susadım."

"Eminim öyledir," diye cevaplar, bana doğru yaklaşır. "Umarım iri yarı, güçlü erkek arkadaşın yakında fidyeni getirir de sen de mükemmel küçük New York hayatına geri dönebilirsin."

Maddox'tan parayı getirmesini mi istedi? Onunla yüzleşmeye gerçekten istekli olduğuna inanamıyorum... buraya gerçekten geleceğine. *Maddox*. Onu tekrar göreceğim ve tüm bunların sona ereceği düşüncesi kalbimi umutla dolduruyor.

"Ah, tatlım, bir an için çok mutlu görünüyordun. Aşk olmalı. Ama kendini fazla kaptırmadan önce, sana birkaç gerçek söyleyeyim. Senin değerli Maddox'un buraya gelmeyecek. New Jersey'e gidiyor, ona parayı bırakması için belirli bir nokta verdim. Muhtemelen benim orada olmamı bekliyor. Ya da senin orada olmanı. İkimiz de orada olmayacağız. Orayı gözetleyen başka bir arkadaşım var. Bu hapishanede, maaş günü için neredeyse her şeyi yapmaya hazır, ne kadar çok yararlı insanla tanıştığını görmek şaşırtıcı. Yani, o bana senin kahraman oyun kurucunun doğru şeyi yaptığını haber verirse, seni bırakırım. Belki. Yani, seni kaçırıp bir süre daha babacığının küçük oyuncağı olarak tutmak bile neredeyse on milyon dolar eder."

On milyon mu? Kahretsin, bu çok para.

"Biliyor musun, diğer küçük kızlarıma da bir uğramalıyım galiba."

Omurgamdan buz gibi bir korku süzülüyor. "H-hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Üzerime eğilir. “Ne dedin, tatlım? Kızları da getireyim mi? Tekrar büyük, mutlu bir aile olalım mı? Bu işe yarayabilir — doğrusu, artık benim için biraz yaşlısın, bebeğim. Ama Melody... o tam olgunlaştı. Iris de zamanla o noktaya gelir. Jayden başka amaçlara hizmet edebilir. Belki onu saatlik kiralarım.”

Bu görüntüler kalbime dehşet salıyor.

Korkumun derinliği içimdeki bir şeyi serbest bırakıyor. İçimdeki savaşçı son kez ortaya çıkıyor. Fazla vaktim kalmadığını ve ne kadar Pilates yaparsam yapayım, bir kızı hapishanede sertleşmiş bir adamla savaşmaya hazırlayamayacağımı biliyorum.

Ama denemem gerektiğini de biliyorum.

Ayaklarımla saldırıyorum, onu hazırlıksız yakalıyorum ve ayak bileklerini altından kaydırıyorum. Yere düşerken çığlık atıyor. Elimden geldiğince çabuk ayağa kalkıyorum, destek almak için konteynerin kenarlarına tutunuyorum, o ışık çatlağına ulaşmak için çaresizce çabalıyorum. Kapıya, özgürlüğe. Bacaklarım güçsüz ve görüşüm bulanık, ama çok yaklaştım...

Sendeleyip tökezledim, dizlerimin üzerine çöktüm. Beni yakaladı; kocaman elini baldırıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama çıkan ses zayıf ve boş. Kollarımı uzatıp itiyorum ama yeterince yakın değilim. Yeterince güçlü değilim.

Beni çekerken başım çarpıyor ve ulaşabildiğim anda yüzüme o kadar sert bir tokat atıyor ki gözlerim kararmaya başlıyor. "Seni küçük orospu," diye tıslıyor. "Burada kimin patron olduğunu sana göstereceğim."

O üzerime çıkarken yüzünü tırmalamaya çalışıyorum, dizlerimle dengesini bozmaya çalışıyorum. Üstümü yırtıyor ve elini eşofmanımın önünden içeri sokuyor. Yüzümdeki nefesinin iğrenç sıcaklığı, çıplak tenime parmaklarının acı veren sıkışması, onun ağırlığı ve baskısı... Bu çok fazla. Yine oradayım. Çocukluğumun geçtiği odamda, ölmek istediğimi diliyorum. Omzunun üzerinden bakıp bunun durması için yalvarıyorum.

Beni öpmek için eğiliyor ve ben elimden geldiğince sertçe dudaklarını ısıyorum, etkisiz ellerimle göğsünü itiyorum. Bu savaşı kaybediyorum ama savaşarak yenileceğim. Elimden gelen her şeyi yapmadan onun bana bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

Kafamı bir kez, iki kez yere vuruyor ve ağrı kafatasımın her yerinde patlıyor. Elleri boynuma dolanıyor. Sıkımaya başlıyor. Bana korkunç isimler takıyor, değersiz bir sürtük olduğumu, hayatını mahvettiğimi söylüyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Maddox'u, mutlu olduğum yeri düşünüyorum. Evimi. Eğer bu adamın elinde burada öleceksem, gördüğüm son şey onun kötü yüzü

gördüğüm şey olmayacak. Lütfen Tanrıça, dua ediyorum, kız kardeşlerimi ve erkek kardeşimi koru. Keres'e bir savaşçı olmaya çalıştığımı söyle. Maddox'a onu ne kadar sevdiğimi söyle.

Nefesim kesiliyor ve bayılmaya başlıyorum.

Maddox

King benimle birlikte ve rıhtımlarda koşuyoruz, konteyner yığınlarının arasından geçiyoruz. Duruyor, telefonuna bakıyor, sonra batıyı işaret ediyor. "O tarafa," diyor.

Onu geçip koşuyorum, o bana yetişemeyecek kadar hızlıyım.

Kısa bir süre önce, işin içinde başka bir telefon daha olduğunu anladık. Takip sistemi, Fallon'ın Jersey'den şehre doğru Holland Tüneli'nden geçtiğini gösteriyordu. Red Hook'a, ki bu fotoğrafçı tarafından da doğrulandı. Fotoğrafın büyütülmüş bir köşesinde seri numarasının minicik bir parçasını buldu ve bize ihtiyacımız olan kanıtı sağladı.

Ancak Fallon, hareket halindeyken, bizim erişemeyeceğimizi sandığı yeni tek kullanımlık telefonunu kullanarak bir numarayı daha aradı. O numara, teslimatın gerçekleşmesi planlanan parkta bulunuyordu. Öncelikli hedefimiz Ellie'yi geri getirmek, ama Fallon'u ve bu berbat plana dahil olan diğer herkesi de yakalayabilirsek, o kadar iyi.

Nathan, Jersey tarafını hallediyor. İşin yürümesi için bana yeterince benziyor. Oraya, bir çanta dolusu nakit ve benim adıma bir orduyu bile alt edebilecek kadar öfkeyle gidiyor. Ama her ihtimale karşı, Ryan'lardan da destek alıyor. Şimdi King ve ben buradayız, sadece ikimiz, çünkü Fallon'a varlığımızı fark ettirme riskini almak istemedik. Eğer farkına varırsa, kim bilir ne yapar? Kaçabilir. Ona zarar verebilir. *Onu öldürebilir.*

Hayır, kendime söylüyorum, bu olmayacak. King şu anda çok gerimde. Adam çok formda, ama benim motivasyonum yok. Ellie'ye ulaşmak için her şeyi yaparım. Bana ilerlemem için işaret ediyor ve sağa doğru eliyle işaret ediyor.

Bazı gişe kamera kayıtlarından Fallon'ın boktan bir Honda sürdüğünü biliyoruz ve köşeyi dönerken onu görüyorum. Tam bir hurda yığını, bir konteyner sırasının sonundaki açık alana park edilmiş. Kendimi durdurup nefes alıyorum. Şimdi bu işi batırırsam Ellie'ye hiçbir iyilik yapmamış olurum. Durup etrafa bakınıyorum. Bol bol alan var. Daha çok konteyner var. Kimse yok. Kamera yok. *Tanık yok.*

King her an beni yakalayabilir, ama o sayılmaz. Ne görürse görsün, bu hikayeyi aile dışındaki kimseyle paylaşmayacaktır.

Memnuniyetle konteynere doğru ilerliyorum. Kapı aralık ve içeriden gelen sesleri duyunca donup kalıyorum.

"Seni küçük orospu," diye hırılıyor. "Burada kimin patron olduğunu sana göstereceğim."

Son iki yüz metreyi bir Olimpik sprinterden daha hızlı koşarak kat ediyorum ve o lanet kapının tam ortasına çarpıyorum. Kapı açılıyor ve çığlık atan bir gürültüyle geriye doğru çarpıyor. Kilitli olsaydı bile, yemin ederim ki yine de içinden geçerdim.

Fallon yerde, benim tatlı Ellie'nin üstüne çökmüş durumda. Eşofmanı aşağı çekilmiş ve tişörtü yırtılmış. Pis elleri onun değerli boynunu sarmış ve canını sıkıyor.

İçimdeki canavardan gelen bir kükreneyi dışarı salıyorum ve o donup kalıyor, ben ona doğru hücum ederken dehşetle yukarı bakıyor. Ona tüm gücümle vuruyorum. Birlikte defalarca yuvarlanıyoruz. O küçük bir adam değil ve hapishane kaslı, ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Tekmelerini ve yumruklarını görmezden gelip yumruğumu suratına indiriyorum. Parmak eklemlerim sertçe çarpıyor ve dişleri saçılıyor.

Ben de kanıyorum, ama bu beni yavaşlatmıyor.

Onu yere yapıştırıyorum ve tüm gücümle yumruk yağdırıyorum. Varlığımın her zerresiyle bu pisliği öldürmek istiyorum. Ama bayılır bayılmaz, onu bir çöp parçasıymış gibi bir kenara fırlatıyorum. Onunla sonra ilgileneyeğim. Şu anda önemli olan tek bir kişi var. O. Konteynerin zemininde hareketsiz ve sessiz yatıyor. Fazla hareketsiz, fazla sessiz. Yanına kayıyorum, yüzünü ellerimle nazikçe kavıyorum. "Ellie? Bebeğim, buradayım. Bana dön."

King içeri girer ve yanıma çömelir. Telefonunu çıkarır, bir arama yapar, sonra onu muayene etmeye başlar.

Benden çok daha sakin ve yapılması gereken her şeyi yapıyor: nabzını kontrol ediyor, göz kapaklarını kaldırıyor, nefes alıp almadığını kontrol ediyor. "Bence sadece baygın, Mad. Ona biraz zaman ver. Lanet olsun, burası kaynıyor."

Farkında bile değildim ama şimdi söylediğine göre haklı olduğunu anlıyorum. Sıcaklık deli gibi ve burası hayvanat bahçesi gibi kokuyor. Kızım buraya kilitlenmiş. O adi herif ona yiyecek ya da içecek bir şey bile bırakmamış.

Başını kucağıma yatırıyorum ve göz kapaklarını, alnını, zavallı yaralı dudaklarını nazikçe öpüyorum. "Bize dön, El. Güvendesin. Ben buradayım ve her şey yoluna girecek. Hadi, bebeğim. Sensiz yaşayamayacağımı biliyorsun."

O, şimdiye kadar duyduğum en sessiz ve en tatlı seslerle mırıldanıyor. Gözleri açılıyor ama odaklanması biraz zaman alıyor. “Maddox?” diye mırıldanıyor. “Gerçekten sen misin?”

“Benim, bebeğim. Gerçekten benim.” Parmakları benimkilerde güçsüz, ama hafifçe sıkmayı başarır.

King rahatlamış görünüyor ve ayağa kalkıyor. “Tanıdığım ve güvendiğim bir hemşireyi aradım. Acilen sıvıya ihtiyacı var ve onu hastaneye götürüp tarama yaptırmalıyız. Ama şimdilik size biraz zaman vereceğim.”

Ellie o muhteşem mavi gözleriyle bana bakar ve küçük, kırılgan bir gülümsemeyi başarır. “Ağlıyorsun,” diye fısıldar, sesi boğuk ve kısık.

“Öyle mi? Umurumda değil. Seni geri kazandığım için çok mutluyum bebeğim. Seni kaybettiğimi sanmıştım.”

O, zorlukla doğrulup kollarına yaslandı. Burnunu kırıştırdı. “Kokuyorum,” diye mırıldandı. “Hastaneye gitmiyorum. Eve gidiyorum. Duş alacağım. Seninle birlikte.”

Gülüyorum. “Ne istersen, El. Ne istersen. İyileşeceksin. İyileşeceğiz.”

O başını salladı ve artık bunun doğru olduğunu biliyordum. Durumu kötüydü ama iyileşecekti. Fiziksel olarak çabucak iyileşecekti. Duygusal ve zihinsel olarak mı? O yol daha uzun sürebilirdi ama her adımda onun yanında olacaktım.

Kızıma bakmakla o kadar meşgulüm, onu kollarımda tutmanın rahatlığıyla kendimden geçmişim ki, ilk başta bu iğrenç konteynerin diğer tarafındaki hareketi fark etmiyorum. O tarafa bakıyorum, Fallon’un ayağa kalktığını görüyorum. Sendeleyerek, kanlar içinde ve ön dişleri eksik—ama hareket ediyor. Dayanıklı bir herif, bunu kabul etmeliyim. Muhtemelen Ellie’nin bu doğa ucubesinden miras aldığı tek özellik budur.

King’in dışarıda olduğunu biliyorum, ama hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak istiyorum. “Bana bir saniye ver, bebeğim. Çöpü çıkarmam lazım.” Onu görüyor ve gerginleştğini hissetmeme rağmen, gözlerini ondan ayırmıyor ve geri çekilmiyor.

Siktir, onunla çok gurur duyuyorum. Kafasına bir öpücük daha kondurup Frank’i dışarıya kadar takip ediyorum.

O, topallayarak ve kan damlatarak, kendini sürükleyerek ilerlemeye devam ediyor. Ben onu takip ederken güneş ışığına çıkıyor. Bir yanım onun koşmasını istiyor. Kaçmaya çalışmasını istiyor ki onu durdurabileyim. Kalıcı olarak. Özgürlüğe doğru belki üç adım atıyor ki, onu ensesinden yakalıyorum. Onu orada tutuyorum, sallanırken, ayaklarının tutunacak bir yer aramasını izlemekten zevk alıyorum. Onu sallıyorum ve bir diş daha sallanıyor.

Hiçbir zaman bir hayatı şu anda olduğu kadar sona erdirmek istemedim.

Tam o sırada, biraz ileride kocaman beyaz bir kamyonet durdu. Arka kapılar açılınca ikimiz de başımızı kaldırdık ve içinden çıkan ilk şey, şimşek hızında bir tüy ve öfke yumağıydı. *Zeus*. Malinois, yerleri yutarcasına bize doğru uçuşt. Fallon'ı yere bırakıyorum ve o yere düşer düşmez, köpek dişlerini onun kasıklarına geçirdi. Zeus sıkıca ısırıyor. Eğer ısırıyorsa, Fallon'ın aletini yitirirdi. Bunun yerine, Frank'i orada tutuyor, sanki açlıktan ölüyormuş ve en sevdiği yemek penis ve testislermiş gibi, hırlayıp, dişlerini gıcırdatıp, üzerine salya akıtıyor. Fallon, çoğu erkeğin yapacağı gibi tepki veriyor: mutlak bir dehşetle.

Ardından, üç sikik motosiklet hızla yaklaşır. Kamyonetten atlayıp yere inerler, motorları gürültüyle çalışır, lastikleri sert toprağa sürtünerek çılgın atar ve toz bulutları yükseltir. Üç motosiklet de durur ve bize doğru yönelir. Üzerlerinde, üç figür, hepsi deri giysili, sanki kıyametin atlıları gibiler.

Giriş olarak, bu muhteşem bir sahne ve Fallon daha da ağlıyor. Köpek onu köşeye sıkıştırmış, ama sinsi gözleri kaçış yolu ararken etrafa bakınıyor. Ben onun arkasındayım. King bir tarafta. Ve gözlerinde ölüm olan üç motosikletçi tam onun önünde. Öyle şansın yok dostum.

Bu, Ellie'nin o berbat hapishaneden sendeleyerek çıkıp güneşten gözlerini korurken karşılaştığı manzara. Motosikletçileri ve köpeği görüyor ve gülümsüyor, yaralı dudağı çatlayınca yüzünü buruşturuyor. Öfkeyle hırlıyorum. Sırf bunun için bile onu öldürebilirim, çocukken ona yaşattığı yıllarca süren işkenceleri saymıyorum bile. Yaşamayı hak etmiyor. Onun yönüne bir adım atıyorum, üzerinde duruyorum, lanet Malinois kadar vahşi.

"Merhaba Kee, babalar," diyor, sesi artık biraz daha güçlü.

Romeo motosikletinden iner, ona doğru yürür ve ona bir şişe su uzatır. Birkaç yudum alır ve sonra yüksek sesle iç çeker. Bu onu yeniliyor, ona taze bir enerji patlaması veriyor gibi görünüyor. Koluna hafifçe vurur, sonra yavaşça ve dengesiz adımlarla bana doğru yürür. Yerde yatıp altına işeyen adamı görmezden gelir ve gözlerimin içine bakar. Ruhuma.

Her şeyi gördüğünü biliyorum. Kalbimin karanlık köşelerini görüyor, yaptığım, düşündüğüm ya da yapmak istediğim her kötü şeyi biliyor. Nasıl bir insan olduğumu biliyor ve yine de beni seviyor.

"Yapma," diyor basitçe, bu pisliği yeryüzünden silmek için ne kadar çaresiz olduğumu bilerek. Bu çok kolay olurdu zaten. "Lütfen yapma, Maddox. Huzurunu elinden almasına izin verme. Bunun için çok çalıştın ve o, zamanımızın bir anını bile hak etmiyor. Bırak gitsin. Sadece benim için değil, senin için de. Bizim için."

Gözlerinde kendimi kaybediyorum. Canavarımla savaşıyorum. Gülümsüyor ve canavar mırlayan bir kedicik haline dönüşüyor. Onun karşısında hiç şansı yok. “Tamam bebeğim. Senin için.”

Bir adım geri çekiliyorum ve o Zeus’a “git” diyor. Köpek bu durumdan benim kadar mutsuz görünüyor ama itaat ediyor, yanına çömelip “tek bir yanlış hareket ve benim olursun” diyen bir uyarı homurtusu çıkarıyor. Zeus’un benim ruh hayvanım olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Fallon, kendi kanıyla kaplı bir şekilde orada yatıyor, Keres, Ace ve Romeo ona doğru yaklaşırken inliyor ve korkuyla kıvrılıyor. Ace, deri omzunun üzerinden kalın zincir parçaları sallıyor, sanki lanet olası bir ortaçağ şövalyesi gibi tıkırdatıyor.

"Bana bir dakika verin, tamam mı?" diyor Ellie, sesi hâlâ sessiz ama çok daha güçlü. Adamlar Keres'e danışıyor, o da başını sallıyor.

Ellie, Fallon'ın yanına çömelir. Gözlerinin içine bakar ve gülümser. "Hoşça kal, Frank. Beni bir daha asla görmeyeceksin."

O, ona dik dik bakar; Ellie yaklaştığı için cesareti biraz geri gelmiştir. Ben, o bir şey yapmaya kalkışırса onu bitirmeye hazır, gergin bir yay gibiyim. “Öyle mi?” diye hırlar. “Neden öyle düşünüyorsun, tatlım? Seni bir kez buldum. Yine bulacağım.”

O *pislik*. Şimdi bile onu tehdit mi ediyor? Ben müdahale edemedim, kız biraz daha yaklaşır. Onun iğrenç bakışlarıyla karşılaşır, en ufak bir korku belirtisi göstermez. Artık her yönüyle tam bir savaşçıdır — aslında o bir savaşçı, tanrıça ve kraliçenin hepsi bir arada. “Oh, hayır, Frank. Sanırım beni tam olarak anlamadın. Bir daha *kimseyi* göremeyeceksin.”

Bununla birlikte ayağa kalktı, dik ve gururlu, ve o kadar muhteşem ki. Saçları yağlı ve karışık, yüzü kan ve pislikle kaplı, ve kıyafetleri kokuyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

Elini elime kaydırıyor ve Keres’e bakıyor; Keres kaşlarını kaldırırken Ace o devasa zincirleri sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. “Zamanı geldi mi?” diye soruyor Keres.

Kızım başını salladı. “Zamanı geldi.”

Ellie bana ve King’e dönüyor. “Artık gitmeliyiz. Kimse bunu görmemeli.”

İkimiz de itiraz etmiyoruz. King'in ayarladığı hemşire ve özel ambulansa doğru ilerlerken, aramızda Ellie'yi destekleyerek uzaklaşıyoruz. Giderken zincirlerin tıkırdamasını duyuyoruz. Bir adam merhamet dileyerek bağırıyor. Bir köpek havlıyor. Üç motosiklet motoru, önce devir yapıyor sonra gürültüyle çalışıyor, ses her yerden geliyor

her yerden, belki de cehennemin derinliklerinden geliyor. Başlar başlamaz biten insanlık dışı bir çığlık.

Arkamıza bile bakmıyoruz.

Maddox

"Nathan iyi mi?" Mason hastanede bizimle buluştuğunda ona soruyorum.

O çenesini eliyle okşayarak başını sallıyor. "Evet. Ama David Grafton için aynı şey söylenemez."

"David Grafton da kim lan?"

Mason kıkırdar. "Fallon'un diğer ortağı. Diğerleri gibi sapık bir pislik değil, sıradan bir suçlu pislik. Görevi çalılarda saklanıp seni gözetlemek, sonra da çantayı almaktı. İşler pek de öyle gitmedi."

Kaşlarımı kaldırıp ona ne olduğunu soruyorum, çünkü bu durumdan açıkça çok eğleniyor.

"Kandırıldığını anladığında kaçmaya çalıştı. Sonra da Mikey Ryan'ın hayalarına tekme attı."

Ah. İkisi için de. Dave'in o hareketten sonra yürüyebildiğini, hatta konuşabildiğini hayal edemiyorum. Ama başka soru sormuyorum. Bu da cevabını bilmek istemediğim bir başka şey.

"Kızımız nasıl? Onu görebilir miyim?" diye soruyor, Ellie'nin dinlendiği özel odayı işaret ederek.

Gülümsüyorum. "Her şeye rağmen iyi. Taramaları temiz çıktı, kalıcı bir hasar yok. İyileşecek. Ama hayır, Mase, onu göremezsin. Henüz değil. Önce yapmam gereken bir şey var. Ona sormam gereken bir soru."

Gülümser ve omzuma yumruk atar. Canım acıyormuş gibi yapıp ona gülümserim. "Doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Sanırım öyle, kardeşim. Ama on dakika sonra tekrar sor." Bana gözi kırıyor. "İyi şanslar."

Uyuyor olabilir diye kapısını sessizce çaldım. Uyumuyordu. Kıvrıkcık saçları yastıkların üzerinde dağınık duruyordu ve kesikleri ile morlukları dikiş ve bantla tedavi edilmişti. Yine de bana baktığında gözleri hâlâ büyülydü ve gülümsemesi kalbimi doldurdu. "Selam," dedi, sesi hâlâ kısık çıkıyordu.

"Merhaba sana da, bebeğim. Nasıl hissediyorsun?"

Oturmaya çalışıyor, ben de ona yardım etmek için yanına koşuyorum, onu yastıkların üzerine yerleştirip rahat olduğundan emin oluyorum. “İyiyim, Mad. Ve onun gitmesine üzülmiyorum. Keres yıllardır onunla hesaplaşmak istiyordu, tahmin edebileceğin gibi. Ben hep... Bilmiyorum. Sanırım içimden bir ses 'o benim babam' diye düşünüyordu ve bunu geride bırakmak istiyordu. Hatta onu affetmek bile? Kimseye karşı umudumu kaybetmeyi sevmem.”

Gözlerinde yaşlar parlıyor. Elini tutuyorum, ters çevirip avucunu öpüyorum. “Biliyorum bebeğim. Ve bu, sende sevdiğim özelliklerden biri. Cömert ruhun. Ama bazen...”

Hafifçe gülüyor. “Evet. Biliyorum. Bazen bir sorunun tek çözümü onu paramparça etmek gibi görünüyor. Kelimenin tam anlamıyla. O bizim dünyamızda yaşarken ben yaşayamazdım Mad. Özellikle de seni tehdit ettikten sonra.”

"O konuda, bebeğim..."

"Hayır." Başını salladı. "Seni seviyorum Maddox ve seni korumak için her şeyi yaparım. Yaptığım şeyin biraz pervasızca olduğunu biliyorum..."

Kaşımı kaldırıyorum. “Biraz mı?”

Yanakları kızardı ve bu çok sevimliydi. “Tamam, çok. Ama tehlike altında olan ben olsaydım, sen de aynısını yapmaz mıydın?”

Bunu ona kesinlikle söyleyemem çünkü onu güvende tutmak için canımı verirdim. “Beni koruma içgüdünü anlıyorum ve bunu yapmanı seviyorum, ama benim için bir daha *asla* kendini bu şekilde tehlikeye atmayacağına söz vermeni istiyorum.”

Dudaklarını sıkıca birleştirir.

“Bebeğim?”

Hâlâ hiçbir şey yok.

"Fallon'ın elinde bana karşı hiçbir şey yoktu, El. Olsa bile, hallederdik."

“O riski alamazdım, Maddox. Sensiz yaşayamayacağımı fark etmediğini sanıyorum.”

“Ben de öyle hissediyorum, bebeğim.” Eğilip sağ yanağına öpücük konduruyorum. Yüzünde yaralanmamış tek yer orası.

Yüzünü buruşturur. “Eminim Frankenstein’in Gelini’ne benziyorumdur.” “Her zamanki gibi çok güzelsin.”

Bu sözler onu gülümsetir, ama hemen ardından gözleri yaşlarla dolar. “Sana yalan söylediğim, sana bu kadar endişe ve sıkıntı yaşattığım için özür dilerim. Senden öylece kaçtığım için. Seni neredeyse kaybettiğim için özür dilerim.”

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve parmakları benimkilerde titriyor. “Bebeğim, lütfen hiçbir şey için özür dileme. Sen her türlü

. Ölene kadar senin ve mutluluğumuz için savaşıcağım, bunu anlıyorsun, değil mi?"

Dudakları titriyor. Bana hafifçe başını sallıyor. Hâlâ endişeli olduğunu anlayabiliyorum ve umarım onu rahatlatmak için mükemmel bir yolum var. Tek dizimin üzerine çöküyorum, kalçamdaki acıdan hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Fallon'ı yere indirmeden önce bana birkaç haksız darbe indirmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılır, kaşlarını çatır ve yatakta daha da yukarı kayar. "Maddox, ne yapıyorsun?"

Elimi cebime sokup, bu kadar kısa sürede bulabildiğim tek yüzüğü çıkarıyorum. Neon pembe plastik ve üzerinde bir midilli var. Elleri ağzına gidiyor ve bir çığlık atıyor. Umarım bu mutlu bir çığlıktır, "bu herif ne halt ediyor?" çığlığı değildir.

"Ellie Madison, sen hayatımın aşkımsın. Karanlığımdeki ışık. Kayam, meleşim, tanrıçam. Nerede olursan ol, orası benim yuvam, Ellie, ve ben sonsuza kadar o yuvada olmak istiyorum. Lütfen, karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Bana bakıyor. Sonra uzattığım yüzüğe. Beklemek işkence gibi. Şüpheleri mi var? Ben de onun da aynı şeyi hissettiğinden emindim.

"Emin misin, Maddox?" diye sordu sessizce. "Bu, olanlara karşı sadece içgüdüsel bir tepki değil mi?"

"Evet, eminim ve hayır, bu ani bir tepki değil. Sen beni çılgın Cherry Garcia kovalamacasına göndermeden önce de bunu yapmayı planlıyordum."

Dudaklarını yalıyor ve yumuşak bir inilti sesi çıkarıyor. "Lütfen en azından onu dondurucuya koyduğunu söyle."

"Koymadım. Eve vardığımızda yerde yapışkan bir su birikintisi olacak."

Kıkırdadı, gözleri yine yüzüğe kaydı. Hâlâ bana bir cevap vermemişti. Belki de henüz çok erkendi. "Seni seviyorum Ellie, evet ya da hayır desin, ya da şu anda cevap vermesin. Sorun değil. Bekleyebilirim. Muhtemelen bir ahmak gibi davranıyorum, sen son birkaç gün içinde olan biten her şeyi kabullenmeye çalışırken bir hastane yatağında yatarken bunu yapıyorum." Bunu söylerken bile kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Neden beklemedim ki? En azından iyileşmesini bekleyip sonra düzgün bir yüzük alsaydım.

Elini uzatıp yanağımı okşadı. Sonra bana dünyanın en tatlı gülümsemesini gösterdi, beni tamamen eriten bir gülümseme. "Maddox, cevabım evet. Evet, tüm varlığım. Seni çok seviyorum. Yani evet. Kesinlikle yüzde

yüzde evet. Şimdi bana bir öpücük ver ve o muhteşem at kuyruğu yüzüğü parmağıma tak.”

Hayatım boyunca yaşadığım en saf mutluluk anlarından birini yaşıyorum. Bu kadın, bu inanılmaz kadın, benim olmak istiyor. Hızla ayağa kalkıp onu olabildiğince nazık ve dikkatli bir şekilde öpüyorum. Koşullara rağmen aramızdaki ateşi hâlâ hissediyorum. Geri çekildiğimde, gözlerindeki ateş bana onun da bunu hissettiğini söylüyor, yarık dudağı ve dikişleri bir kenara bırakırsak.

“O düşünceyi sakla, koca adam,” diyor, göz kırparak.

Yatağın kenarına oturup yüzüğü parmağına geçiriyorum. Yüzüğü havaya kaldırıyor ve sanki o lanet Hope Elmasıymış gibi her açıdan hayranlıkla inceliyor.

"Yüzük için özür dilerim. Hediye dükkanındaki çocuk bölümünde buldum. Teselli olacaksa, ona uyan pembe bir midilli kolye ve birkaç klipsli küpe de var."

Gülüyor ve sesi çok güzel. “Mükemmel, Mad. Zaten önemli olan yüzük değil, bunu biliyorsun. Önemli olan anlamı.”

Bunu biliyorum. Ama aynı zamanda, o hantal plastiği mümkün olan en kısa sürede çok daha uygun bir şeyle değiştireceğimi de biliyorum. “Birkaç ziyaretçiye hazır mısın?” diye soruyorum.

O coşkuyla başını sallıyor. “Evet. Özellikle de şeker getirirlerse.”

Kapıya gidiyorum ve Mason'ın artık yalnız olmadığını görüyorum. Hepsi buradalar. Kardeşlerim, eşleri, King ve babam. Hepsi bana umutla bakıyor. Sanırım Mase bu haberi kendine saklayamamış. Hepsini içeri alıyorum ve küçük odayı dolduruyorlar.

“Aile,” diye gururla duyuruyorum. “O evet dedi.”

Ellie

Bugün büyük bir gün ve biraz gerginim. İki dünyamız ilk kez tam anlamıyla çarpışıyor ve söz konusu kişilikler göz önüne alındığında her şey olabilir. Benim tüm ailem, onun tüm ailesi, onların tüm kaosu? Bütün bu enerjinin tek bir odada nasıl sığacağını bilmiyorum. Muhtemelen bir tür fizik kanununu çiğneyecektir.

Ofisimdeyim, makyajımın son rötuşlarını yapıyorum. Hazırlanmak için tuhaf bir yer olduğunu biliyorum ama bugün bile yapmam gereken işler vardı. Maddox, bensiz her şeyi hazırlamaktan memnundu. Aslında, tam da kendi elementinde, yeni bir özgüven ve verimlilik seviyesiyle dolu, bu da bana onun çok ilerleme kaydettiğini gösteriyor.

Onu düşünürken gülümsüyorum. Yakışıklı, seksi, cehennem gibi, karmaşık adamım. Beni dinleyen her ne tanrıçaysa ona küçük bir dua gönderip teşekkür ediyorum. İnanılmaz derecede şanslıyım.

Frank Fallon'un beni kaçırmasının üzerinden üç ay geçti. Şimdi bile, bunu düşündüğümde kalbim hızla atıyor ve ağzım kuruyor. Dr. Patel bunun normal olduğunu söylüyor. Bu, başa çıkabileceğim bir travma sonrası tepki ve zamanla hafifleyecek.

Tabii ki Dr. Patel'in bilmediği şey, onun öldüğü ve bunun yardımcı olduğu. Öldü ve umarım bir gün unutulur. Bir yanım, küçük kardeşlerimin onun yüzünden sorunlar yaşayıp yaşamayacağını merak ediyor. Annemiz öldüğünde küçüktüler ve onunla ilgili anılarının, bizi ihmal edip istismar edişinin ne kadar net olduğunu bilmiyorum. Onları elimden geldiğince korudum ve Phoenix Center'a girip Keres, Ace ve Romeo ile tanıştığımızdan beri etraflarını saran sevgi ve güvenliğin onlar için yeterli olduğunu umuyorum. Benim için yeterli oldu. Bir şükran duası daha ediyorum. Kesinlikle şükran duyulması gereken bir gün.

Dudak parlatıcımı sürüyorum ve dağınık buklelerimden birini geriye tutturuyorum. Saçlarım her zamanki gibi kaçmaya çalışıyor. Boy aynasında kendime baştan aşağı bakıyorum ve gördüğümünden hoşlanıyorum.

Elbisem mükemmel, vücut hatlarımı tam da olması gerektiği gibi ortaya çıkarıyor. Arkasında da aşağıya doğru uzanan küçük düğmeler var, bu da bazı açılardan elbiseyi daha ağırbaşlı gösteriyor ve Maddox'un daha sonra tüm bu düğmeleri açıp beni serbest bırakmaktan ne kadar zevk alacağını çok iyi biliyorum.

Bacaklarımın arasında hoş bir ağrı hissederek iç çekiyorum. Seks hayatımızın daha iyi olabileceğini düşünmüyordum, ama yine bir mucize gerçekleşti. Bir an durup son bir dua ediyorum. "Tanrıça, büyük penisler, günahkar derecede yetenekli diller ve Maddox James'in sihirli parmakları için teşekkür ederim."

Yüksek sesle gülüyorum. Bu duayı bir tişörte yazdırmalıyım. Ya da belki çerçeveli bir baskıya, Hell's Kitchen'daki yeni şehir evimizin yatak odasına asabiliriz. İnsanlığın bildiği her türlü kültüre sahip bir bölgenin tam kalbinde, otlar ve meyveler yetiştirdiğimiz kendi küçük avlu bahçemizle çok sevimli bir yer. Enerji ve hayat, müzik ve yemek, ilginç insanlarla dolu, bulunmak için harika bir yer.

Maddox'la birlikte olduğum sürece nerede yaşadığının bir önemi yok. Evlenme teklif ettiği gün söylediği gibi, biz birbirimizin yuvasıyız.

Parmağıma bakıyorum. Artık yeni bir yüzüğüm var, güzel bir antika Berberi parçası, ama mücevher kutumda hala plastik midilli yüzüğüm de duruyor. O yüzük, onu nişanlım yapan yüzük olduğu için benim için her zaman özel olacak.

"Tamam," diyorum kendime, aynadaki yansımama bir kez daha bakarak. "Gitme zamanı."

Çantamı alıp ofisimden çıkmaya hazırlanıyorum. Tam ışıkları kapatmak üzereyken, Mason kafasını odaya sokuyor. Her zamanki gibi ciddiyetinden uzak bir hali var. "Ellie, seni yakaladığıma sevindim. Bir dakika Elijah'ın ofisine uğrayabilir misin?"

Ona bakıyorum. Cidden mi? Şimdi mi? Ne bu kadar önemli olabilir ki? Bana bekleyişle bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Mason aileden olabilir, ama aynı zamanda hâlâ patronum. Bu işi kim olduğumdan dolayı değil, liyakatim sayesinde aldım ve böyle kalmasını da istiyorum. Onu koridordan takip ederek Elijah'ın büyük köşe ofisine giriyorum. Elijah masasının arkasında oturuyor ve Mason masanın kenarına tünemiş. İkisi de en şık kıyafetlerini giymişler, çünkü elbette bu onlar için de büyük bir gün. Maddox için, benim için, hepimiz için.

Peki, neden bana öyle bakıyorlar? Tam çıkmak üzereyken neden beni ofise çağırdılar? Ve neden müdür tarafından azarlanacakmışım gibi hissediyorum?

Elimde değil, birdenbire gergin hissediyorum. Aklım, üzerinde çalıştığım çeşitli projeleri tek tek gözden geçiriyor. Başa çıkmaya çalıştığım devasa iş yükü. Bir sürü işi aynı anda yürütmeye çalışıyorum ama idare ediyorum. Yoksa farkında olmadan bunlardan birini elimden mi kaçırdım?

Elijah, ifadesiz bir yüzle başını sallıyor. "Lütfen, oturun."

Söyleneni yapıyorum, kalbim kt kt atıyor. "Ellie," diyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, ama artık seni Pazarlama Başkan Yardımcısı olarak tutamayacağımıza karar verdik."

Ağzım açık kalır ve elim göğsüme gider. Ne? Neyi yanlış yaptım? *Bu nasıl olabilir?* Bu işi seviyorum, çok çalışıyorum... Bu işte iyi olduğumu sanıyordum.

Mason'a bakıyorum ve o, sanki "zgnm evlat, yapabileceğim bir şey yok" der gibi, anlayışla başını sallıyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. "Anlıyorum. Nedenini... nedenini sorabilir miyim?"

Elijah çok yavaşça başını sallıyor, ciddi yüzünün önünde parmaklarını birleştiriyor. "nk artık o rol için uygun olmadığını düşünüyoruz, Ellie."

Beni kovuyorlar mı? Hem de bugün? Tanrım, sanırım

Mason tuhaf bir ses çıkarır ve ben ona bakarım. Elleri ağzının önündedir . Kahretsin. O garip sesin, gülmesini saklamaya çalışmasından kaynaklandığını anlıyorum. Bunun neresinin bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum ve onun komik bulması beni çok incitiyor.

"Elijah, dostum, yeter. Bu işte çok iyisin," der sonunda. "Ellie'yi zersek Maddox ikimizi de pataklar. Özellikle bugün. Sen oyunculuğa ynelmeliydin."

Elijah sırtarak sakalını eliyle okşar. "Bunu söylemen komik. Amber, beni toplum merkezindeki Noel oyununda bir rol için seçmelere katılmaya ikna etmeye alışıyor. Kaptan Hook'u oynamak için doğru kıma sahip olduğumu söylüyor."

Mason kahkahayı patlatır. "Sadece seni taytla görmek istiyor, değil mi?"

Elijah omuz silker ve ona şeytani bir gülümseme atar. "Benim de şüphelerim var."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, James kardeşlerin tanıdık şakalaşmalarını dinliyorum. Neler oluyor? Az nce Katy ile kahvaltı yaparken yanlışlıkla sihirli mantarlı omlet mi yedim?

"Lütfen," diyorum yüksek sesle, kahkahalarının üstüne sesimi duyurmaya çalışarak. "İçinizden biri bana ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi?"

İkisi de bana bakar ve Mason sırtarak gülümser. “Evet. Üzgünüm Ellie. Seninle biraz dalga geçiyoruz. Bu onun fikriydi.”

“Kesinlikle değildi,” diye beni temin eder Elijah, bana sıcak bir gülümseme atarak. “Onun fikriydi.”

"Kimin fikri olduğu umurumda değil. Umurumda olan, hâlâ bir işim olup olmadığı. Çünkü ikiniz de pislik gibi davranıyorsunuz."

Sessizlik. Kahretsin. Az önce patronlarıma ve neredeyse kayınbiraderlerime pislik dedim. İkisi de oldukça pişman görünüyorlar. “Ellie,” diyor Elijah, artık tamamen iş moduna geçmiş. “Çok üzgünüz. Seni asla kovmayacağımızı kesin olarak bildiğini yanlış bir şekilde varsaymıştık.”

"Yani, işim var mı?"

Mason yüzünü buruşturur. “Artık seni pazarlama başkan yardımcımız olarak istemiyoruz. Yeni yılda o pozisyon için yeni birini işe alacağız. Amaaa...” Kelimeyi uzatır, sanki milyon bir hece varmış gibi.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

“Sana yeni bir görev teklif etmek istiyoruz,” diye ekliyor Elijah aceleyle, belli ki sabrımın sonuna geldiğimi fark etmiş. “Bir terfi.”

Oh. Terfi mi? Eh, sanırım bu iyi bir haber. Ama yine de o komik şakaları yüzünden onlara kızgınlım ve onları affetmeye pek hazır değilim. “Daha fazlasını anlatın. Sonra kabul edip etmeyeceğime karar veririm. Jamestech bu şehirdeki tek şirket değil, biliyorsunuz. Seçeneklerim var.”

İkisi de şaşırmış görünüyor, hak ettikleri de bu. Mecbur kalmadıkça buradan asla ayrılmam, ama onlara kendi ilacını tattırmak iyi geliyor. Bacaklarımı çaprazlayıp güzel elbisemi düzeltirim. Sonra yanıtlarını beklerken nişan yüzüğümü parmağımda çeviririm.

Elijah, şaşırtıcı olmayan bir şekilde ilk toparlanan oluyor. “Sana Jamestech’te yeni oluşturulan bir pozisyon teklif etmek istiyoruz, Ellie. Şimdiye kadar çalıştığımız en iyi pazarlama başkan yardımcılarında biri olmanın yanı sıra, sosyal ve çevre programlarımıza olan bağlılığın ve bu programları sürekli iyileştirme çabaların da bizi çok etkiledi. Açıkça söylemek gerekirse, çok çalıştın ve bizi daha iyi bir hale getirdin. Yaratıcılığın ve tutkun, hem bir işletme hem de insanlar olarak bizim için çok büyük bir değer oldu. Ellie, sosyal ve çevresel ilişkiler direktörümüz olmanı istiyoruz. Hala detayları belirliyoruz ve iş tanımına ilişkin görüşlerini duymaktan memnuniyet duyarız. Hala pazarlama unsurları olacak, ancak günlük işlerden çok genel bir bakış açısı olacak. Ayrıca, hayır projelerimize öncülük etmeni, dünya çapında topluluk

ilişkilerini geliştirmeni ve şirket olarak karbon ayak izimizi azaltma çalışmalarına öncülük etmeni düşündük. Ama özel jete dokunma.”

Son cümlesini söylerken hafifçe gülümsedi. Arkanıza yaslandım ve söylediklerini sindirdim.

Bu... vay canına. Neredeyse hayalimdeki iş. Mesleki becerilerimi kişisel ilgi alanlarımla birleştirme şansı. Kibirli olmak istemem ama bu, gerçekten bir fark yaratma şansı. Maddox'a söylemek için sabırsızlanıyorum — tabii bilmiyorsa. Karşımdaki iki adama bakıyorum ve onların oyununa uyuyorum. “Kulağa ilginç geliyor. Düşüneceğim.”

Bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. “Ne zamana kadar?” diye soruyor Mason.

“Az önce benimle böyle dalga geçtiğiniz için uygun şekilde özür dileyene kadar. Bugün zaten sinirlerimin bozuk olduğunu biliyorsunuz.”

“O zaman işi kabul edeceksin, çünkü çok, çok üzgünüz. İşlerin bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştik,” diyor Mason.

“Az önce bana işimin olmadığını söylediniz.”

Gözlerini devirdi. “Sen bizim lanet olası baldızımızsın, Ellie. Seni neden kovalım ki?”

“Ve son performans değerlendirmen örnek niteliğindeydi,” diye ekliyor Elijah, konuyu tekrar işine getiriyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum ve gülmemeye çalışıyorum. “Peki. Kabul ediyorum. Sanırım maaşımda da ciddi bir artış olacak, değil mi?” Şansımı zorluyorum, biliyorum.

Ayağa kalkarlar ve ben de onlara katılıp kollarımı onların kollarına geçiririm. Elijah gülümser. “Tabii ki zam var.”

Lobiye doğru ilerliyoruz, şoförleri bizi orada alacak. Jamestech filosu için elektrikli arabaların daha uygun olabileceğini düşünüyorum ama bunu şu anda söylemiyorum. Zayıf oldukları bir anda onlara bunu patlatacağım.

Limuzin durur ve ben inerim. Maddox tam orada, beni bekliyor. Gözlerini öne çıkaran şık bir takım elbise ve tertemiz beyaz gömlek giymiş. Kravatı yok, üst düğmeleri açık, muhteşem göğsünün bir kısmı görünüyor. Zihnimde kendime yelpaze yapıyorum. Her zamanki gibi, resmen yenilebilir görünüyor. Elini uzatıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor. Elijah ve Mason bize bir bakış atıp, bir oda tutmamız gerektiğini mırıldanarak içeri kayboluyorlar.

Maddox beni baştan aşağı süzdü, sanki dans pistindeymişiz gibi beni döndürdü. Beni öpmek için kendine çekti ve bu, dudak parlatıcımı kaybetmeye kesinlikle değerd. Elleri sırtımda dolaştı, sonra sıkıca kalçama kondu. Evet, bu daracak elbisenin içinde oldukça dolgun görünüyor. Tahmin ettiğim gibi, buna bayıldı.

“Bu küçük düğmeler hakkında konuşmamız lazım,” diyor, beni sıkıca sararken. “İsrafi sevmediğini biliyorum, ama bu geceyi atlatacaklarını hiç sanmıyorum. Ama söz veriyorum, daha sonra onları koparırsam, senin seçeceğin bir hayır kurumuna bağış yapacağım.”

Nefesi boynumda sıcak bir esinti yaratıyor ve o çenem boyunca öpücükler yağdırırken inliyorum. Şu anda, onları burada, sokakta koparsa bile gayet mutlu olurum. "Tamam," diye mırıldanıyorum. "Nasıl gidiyor?"

Nefes alabilmem için biraz ayrılıyor ve binaya bakmak için dönüyoruz. “Bence oldukça iyi. Amber, o yavaş göz kırpma numarasıyla Romeo’yu hipnotize etti ve Ace artık resmen Luke için bir tırmanma iskeletinden başka bir şey değil. Lorenzo, Drake, Nathan ve Dante bir köşede toplanıp konuşuyorlar, Max ve Joey birbirlerinin gözlerine bakıyorlar, Mia, Amelia, Kat ve Mel ise kardeşleriyle birlikte başka bir köşede görünüşe göre çok komik bir şey hakkında sohbet ediyorlar. Ortam çok hareketli ama hepsi çok iyi anlaşıyor.”

“Peki Keres?” diye soruyorum, biraz gergin bir şekilde. O harika biri ve ona bayılıyorum, ama aynı zamanda çok yoğun bir karakter. Burası sadece aile ve arkadaşlardan ibaret değil, burada iş adamları, tedarikçiler ve yatırımcılar da var, ayrıca yemek eleştirmenleri ve medya mensupları da. Bu, Maddox’un parlaması ve başarılarını sergilemesi için bir fırsat. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

“Barın arkasında yardım ediyor.” Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsüyor. “Çalışanlardan biri mide gribi nedeniyle izin aldı, o da gönüllü oldu. Margarita hazırlamakta çok ustadır.”

Eh, o çok yetenekli bir kadın. “Harika görünüyor, Mad. Seninle gurur duyuyorum. Bence o da duyardı.”

Birlikte durup, eskiden Sally’nin kafe olduğu yere bakıyoruz. Işık kaldırıma dökülüyor ve tavandan tabana pencerelerden her şeyi içime çekiyorum. Dolu bir salonun koşuşturmacası, dolaşan yiyecek ve içecekler, insanlar sohbet ederken arka planda çalan hafif müzik.

Eski ve yeni ailemi görüyorum. Kan bağıyla ve kaderle birleşen ailemi. Elini tutuyorum, parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. Bu adam, bu muhteşem adam. Kalbim, yuvam. "Gidelim mi?" diye soruyor, eski usul bir beyefendi gibi kolunu uzatıyor. Başımı sallayıp kolunu tutuyorum.

Her zamanki gibi birlikte içeri giriyoruz — Maddox’un yeni restoranı Verona’s Place’in açılış gecesine.

Epilog

4 AY SONRA

Atlas Dağları'nın yükseklerindeyiz ve sanki kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesindeyiz. Günü yürüyüş yaparak, geleneksel köy mekanlarında yemek yiyerek ve karı koca olarak yeni statümüzün tadını çıkararak geçirdik. Özel havuzu ve bahçeleri olan, tamamen bize ait bir villamız var. Taze ürünleri toplayıp yemeklerimde kullanma fırsatını çok sevdim ve Ellie burayı evi olarak gören vahşi yavru kedileri tamamen benimsedi. O yavru kedilerin yakında kendilerini New York'ta bulmaması beni çok şaşırtacaktır.

Ama benim için sorun değil, hayvanları seviyorum. Çocuklarımız olduğunda bu bizim için iyi bir alıştırma olacak.

Bu düşünce kalbimi kabartıyor; uzun süredir uykuda olan ve son zamanlarda uyanmaya başlayan ilkel içgüdülerim, onu bebeğimle doldurmak istemem ve onun dünyanın en iyi annesi olacağına dair inancım bir araya geliyor.

Bebek konusunda kesinlikle çok çalışıyoruz, bu kesin.

Fas, hatırladığım kadar güzel, ama yine de yanımdaki muhteşem kadının gölgesinde kalıyor. Jeep'te yanımda otururken, engebeli arazide sallanarak yokuş aşağı iniyoruz.

"Bunu kasten mi yapıyorsun?" diye soruyor.

Masum bir ifadeyle kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

Gözlerini kısıyor. "Ne yaptığını biliyorsun. Sarsıntılı yerlerde kasten hızlanıyorsun. Her seferinde göğüslerime baktığını fark etmediğimi sanma."

Yüksek sesle gülüyorum. Göğüsler kelimesi beni her zaman çok güldürür. Ve evet, haklı. Bunu yapıyordum. "Karımın gezegendeki en güzel göğüslere sahip olması benim suçum mu?" Kızarıyor ve bu dayanılmaz derecede sevimli. "Sadece onlara bakmam yetiyor, sertleşiyorum."

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle başka yere bakıyor. İnce yazlık elbisesinin altında meme uçları sertleşiyor. Evet. Görünüşe göre sertleşen tek kişi ben değilim.

"Nereye gidiyoruz ki?" diye soruyor, kendini yelpazeleyerek. "Sürpriz."

Oraya varmamız bir saat sürüyor ve o, nerede olduğumuzu fark edince gülümsüyorum. Burası, yıllar önce akşam yemeği için geldiğimiz restoranın aynısı. Artık sahibi değişmiş ve yeni bir adı var. Tıpkı bizim gibi, o zamanki halinden çok farklı. Hâlâ ayık kalmak için mücadele ettiğim, hâlâ bekârlık labirentinde yolumu aradığım günlerden kalma. Onu ilk gördüğümde, onu hemen istemiş, ama yine de hayır demeyi başarmış olduğum günlerden kalma.

Artık karıma bir daha asla hayır demeyeceğim.

"Ah, Maddox. Bu yerin kapandığını sanıyordum," diyor. "Araştırdım ve iflas ettiği yazıyordu."

Omuz silktim. Zengin olmanın bazı avantajları vardır ve bu da onlardan biri. Ayrıca, Verona's Place işleri tıklarında gittiği için artık kendi gelirim var.

"Onu satın aldım," diyorum ona basitçe. "Bizim için."

"Bizim için ne demek istiyorsun? Fas'ta kendi restoranımıza ihtiyacımız yok. Yaptığın şeyin romantizmini, bu jesti ne kadar sevdiysem de, bu..."

Jeep'in kapısını açıp koltuğundan inmesine yardım ettim. "Sakin ol, bebeğim. Burası buradayken bizim için... Ve bunu yıllık bir gelenek haline getirmemizi öneririm, belki de yıldönümümüzde? Ama geri kalan zamanlarda, burayı bir topluluk girişimi olarak kurdum. Kâr amacı gütmeyen bir girişim, yerel çocuklara mutfak sanatları ve turizm konusunda eğitim veriyor. Onlara becerilerini geliştirmeleri için bir fırsat sunuyor. Sadece yerel tedarikçilerden yararlanıyorlar, bu da buradaki ekonomiyi canlandırıyor ve tüm gelir mahalleye yeniden yatırılıyor. Her şeyi düşündüm mü?"

"Elbette düşündün. Belki yavru kediler de burada yaşayabilir."

Başımı sallıyorum. O yavru kediler bizimle eve gelecek. Sadece onun henüz bunu kendine itiraf etmediğini düşünüyorum. Elini tutup masamıza doğru yönlendirirken gözleri parlıyor. Bu gece burada sadece biz varız — buranın sahibi olmanın avantajı bu. Alanımız, uzanmak için rahat puflarla donatılmış ve renkli kumaşlar ve peri ışıklarıyla süslenmiş. "Maddox, burası büyü. O ilk geceden bile daha güzel."

"Saatlerce konuştuğumuz gece. Sana ruhumun küçük bir parçasını verdiğim gece, bebeğim."

Gülümsüyor, parmaklarını benimkilere doluyor. Biraz dudak büküyor, ki bu çok sevimli. "Sonra da beni acımasızca reddettin ve zavallı kalbimi kırdın."

"Pişman değilim," diyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Burasının sahibi olmanın bir başka avantajı da bu: herkes başka tarafa bakıyor. "Sana hayır demekten."

Kollarını boynuma doluyor. "Gerçekten mi? Ne kadar acımasızca."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. O zaman hazır değildim, Ellie. Kendimi bile sevmiyordum ve seni hak ettiğin şekilde sevmeye kesinlikle muktedir değildim. Bu süreci yaşamam gerekiyordu. Adımları atmalı, emek harcamalıyım. Başkaları için bir değerim olmadan önce kendimi anlamalıyım. Zaman aldı ama sonunda başardık, bebeğim."

Beni öpüyor ve sikim hemen tepki veriyor. Sırıttıyor ve kucağında kıvranarak beni kızdırıyor. Burası bizim olabilir, ama o, etrafta başkaları varken onu burada çıplak ve ıslak hale getirmeyeceğimi biliyor. Yine de daha sonra bunun için onu cezalandıracağım ve o da buna bayılacak.

"Bu son değil, Maddox," diyor, gülümsemesi kalbimde havai fişekler patlatıyor. "Bu sadece başlangıç."

Yemek yiyoruz, gülüyoruz ve konuşuyoruz, tıpkı yıllar önce o ilk gecede yaptığımız gibi. Peçetesini tabağına atıp yemeğini bitirdiğini söylediğinde, personele eve gitmelerini söylüyorum ve merdivenleri işaret ediyorum, sonra onu bu geceki randevumuzun ikinci kısmına götürüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, gözleri heyecan ve merakla parlıyor.

"Yukarı çıkıp bir içki içmek ister misin?" diye soruyorum, yıllar önce bana sorduğu soruyu tekrarlayarak. Kalbim ağzımda. O benim karım ve kesinlikle evet diyecek olsa da, sırf bana işkence etmek için hayır deme ihtimali de var.

"Çok isterim, efendim." Kıkırdıyor, yanakları sevimli bir pembeye bürünüyor. Sıcak elini elime kaydırıyor ve ben onu çatı terasına götürüyorum. Fas'ın yıldızlarının altında ilk kez sohbet ettiğimiz teras değil, ama ona çok benzeyen bir teras. Ve bu terasın ek bir avantajı da tamamen özel olması. Ayrıca yüzlerce enerji tasarruflu ışık zinciri ile süslenmiş ve zeminin ortasındaki yerimiz renkli battaniyeler ve yastıklarla donatılmış.

Bunu görünce gözleri parlıyor. "Oh, o tür bir içki mi içeceğiz, öyle mi?"

Elimi kışına kaydırıp hafifçe sıkıyorum. "Henüz değil, benim küçük yaramazım. Ama kesinlikle daha sonra."

Uzaktan kumandayı alıyorum ve teras, düğün şarkımız olan “The Man I Need”in yumuşak notalarıyla doluyor.

"Oh, Mad," diyor rüya gibi bir iç çekişle. "Bu gerçekten mükemmel."

Onu kollarıma alıyorum. "Sen mükemmelsin bebeğim ve tüm dünyayı hak ediyorsun. Eğer istersen gökyüzündeki yıldızları bile koparırım."

O gülümser, parmakları ensemdeki saçlarımı okşar. “Dünyada ihtiyacım olan her şey burada.”

Yıldızların altında dans ediyoruz, sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi bedenlerimiz mükemmel bir ritimle hareket ediyor, kalçalarımız birbirine sürtünüyor, ellerimiz dolaşüyor. İdeal, şehvetli bir ön sevişme. Penisim onun için demir gibi sertleşiyor, her zamanki gibi o yanımdayken olduğu gibi, ve parmak eklemleriyle ona dokunduğunda, bir an daha dayanamıyorum.

Onu battaniyelerin üzerine yatırıyorum, tüm kıyafetlerini yavaşça çıkarıyorum, ortaya çıkan tatlı kokulu tenini öpüyorum, ta ki o benim altımda çıplak, ıslak ve arzulu bir şekilde yatana kadar. Mükemmel.

Tişörtümü başımdan çekip çıkarıyor, sonra kollarını omuzlarıma doluyor ve adımı fısıldıyor.

Boynuna burnumu sürtüyorum. Genelde onu sikmeden önce yalamayı severim, ama bu gece onun içine girmek için sabırsızlanıyorum. Belki de buraya, başladığımız yere geri dönmüş olmamdandır. Bu yüzden şortumdan ağrıyan sikimi serbest bırakıp ıslak amının içine dalıyorum. Nirvanam.

"Çıldırıyorum," diye inliyor, ben onu sonuna kadar doldururken başını geriye atıyor. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Sanki beni daha derine çekip bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi topuklarını kığımın kaslarına geçiriyor. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

“Çünkü biz birbirimiz için yaratıldık, Ellie.” Kalçalarını kaldırıp, biraz daha derine girebilmek için onu hafifçe eğiyorum.

O inliyor, ben ona doğru sallanırken tırnaklarını sırtıma geçiriyor, onu derin ve sert bir şekilde sikiyorum, onunla geçirdiğim her anın bir öncekinden nasıl daha iyi hissettirebildiğini merak ediyorum. Bizi yıllar önce buraya getiren ve sonra ikimizin de birbirimizi böyle sevebileceğimiz bir noktada olduğumuzda tekrar bir araya getiren evrene teşekkür ediyorum.

Ellie James hayatımın aşkı. Hâlâ takıntım. Uğruna yaşayacağım ve öleceğim kadın. Bu dünyada onsuz yaşayamayacağım tek kişi.

Epilog 2

ELLIE

2 yıl sonra

Maddox elini elime kaydırıp sıkıyor. Bu eve en az birkaç yüz kez girmiş olmama rağmen, karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgalanıyor.

"Sadece ailemle brunch yapacağız," diyor, ama eminim bunu bana olduğu kadar kendine de söylüyor. O da benim kadar gergin. Ama bu heyecanlı bir gerginlik. Bu ikimiz için de büyük bir adım.

"Fotoğraflar sende mi?" diye soruyorum, çantama koymayı unuttuğumu fark ederek.

Ceketinin cebini okşuyor. "Buradalar, bebeğim. Her birine bir tane."

Başımı sallıyorum, her adımda bacaklarım titriyor. Bu kadar gergin olmamız çok saçma. Hepsi bizim için çok sevinecek, ama bu... hayatımızı değiştirecek bir şey.

Bu, başıma gelen en güzel şey.

Ön kapıya varıyoruz ve o anahtarını çıkarmadan önce dudaklarını kulağıma dayıyor. "Sen tüm dünyada en iyi anne olacaksın, El."

Gurur ve mutluluktan kalbim neredeyse patlayacak gibi. "Teşekkür ederim, hayatım."

Dokuz hafta önce hamile olduğumu öğrendiğimizden beri, Maddox her zamanki gibi, hatta daha da fazlası. Maddox 2.0. Her zaman özenli, sevgi dolu ve şefkatli olan o, tüm bunları ikiye katladı. Ayaklarımı masaj yapıyor. Bana en lezzetli yemekleri pişiriyor, sabah bulantılarımı hafifletmek için zencefilli kurabiye ve nane çayı yapıyor, sırtımı ovuyor, istediğimde orgazm yaşıyor. O her zaman mükemmeldi, ama bir şekilde çıtayı daha da yükseltti.

Mutfağa gittiğimizde, tüm James klanı oradaydı. Nathan ve Mel'in üç oğlu, Drake ve Amelia'nın iki kızı, Mason ve King'in dört köpeği ve herkesin ayaklarının arasında koşturan Amber ve Elijah'ın kurtarılmış yavru köpeği.

"Mad." Nathan bizi görünce bağıyor. "Buraya gel de bizim için bir tartışmayı çöz."

Maddox elimi tekrar sıkıyor ve koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Git," diye fısıldıyorum. "Yemeğe otururken onlara söyleriz."

Yanağıma bir öpücük kondurur ve sonra James çocuklarının karmaşasında kaybolur, ben ise King ve Mel ile sohbet etmek için oturmadan önce bebek Olivia'yı kucağıma alıp hızlıca sıkıca sarılırım. Amelia yukarıda emziriyor ve Amber, Dalton'a brunch hazırlamasında yardım ediyor.

Bu benim ailem ve pazar günlerini birlikte geçirmeyi seviyorum. Sıcak ve misafirperver olan Dalton'ın evi her zaman sevgi ve kahkahalarla doludur. Kısa bir mide bulantısı dalgası hissediyorum ve hemen Maddox'un yanımda olmasını istiyorum, ama odaya göz gezdirdiğimde onu hiçbir yerde göremiyorum. Birkaç dakika içinde geri dönmeyince onu aramaya çıkıyorum.

Onu aradığım ilk yer olan Dalton ve Amber'ın bulunduğu mutfakta yok, sonra da alt kattaki banyoları kontrol ediyorum. Yukarı çıkıp koridorda dolaşıyorum, nereye ve neden kaybolduğunu merak ediyorum. Çocukluk odasına geldiğimde, banyonun ışığı yanıyor.

"Maddox, tatlım, iyi misin?" diye sesleniyorum.

"Evet," diye hemen cevap veriyor. "Sadece bir dakika."

Banyo kapısı açık, içeri giriyorum ve onu ellerini lavaboya dayamış, başını omuzlarının arasına gömmüş halde buluyorum. Avucumu kaslı sırtında gezdiriyorum. "Bir sorun mu var?"

O dikleşir, arkasını döner ve gözlerini siler. Kalp atışlarım hızlanır. Neden ağlıyor?

"Bir şey yok, bebeğim." Kollarını belime doluyor ve beni göğsüne sıkıca çekiyor. "Her şey yolunda. O kadar yolunda ki, biraz bunalmış hissettim ve bir nefes almam gerekti. Seni endişelendirdiysem özür dilerim."

Elimi yanağına koyup, akan bir gözyaşını siliyorum ve dünyanın en seksi erkeğinin yüzüne bakıyorum; ki o aynı zamanda en güzel ruha sahip olan kişi. O, tanıdığım en duygusal zekâsı yüksek insanlardan biri. "İyi olduğuna emin misin?"

Güçlü elleriyle yüzümü avuçlar. "Seni çok seviyorum, Ellie James. Her gün seni şu anda sevdiğimden daha fazla sevmemin imkansız olduğunu düşünüyorum, ama her gün yanıldığımı anlıyorum. Ve şimdi..." Gözleri yine yaşlarla dolar. "Aileme bir bebeğimiz olacağını söylemek üzereyiz."

Bebeğimizden bahsettiğimizde yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. “İstersen biraz daha bekleyebiliriz?” diyorum.

“Hayır,” diye başını sallıyor. “Onlara söylemek için sabırsızlanıyorum. Bunu içimde tutmak beni öldürüyor.” İçinden bir kahkaha fışkırır. “Beni lavaboda ağlarken bulduğunu biliyorum, ama bunun sebebi çok mutlu olmam, El. Ve hepsine söylemek için sabırsızlanıyorum. Bir zamanlar kendime bile bakabileceğimden emin değildim, sonra çocuklardan konuşmaya başladık ve bir çocuğun hak ettiği türden bir baba olabileceğimden ne kadar emin olmak istediğimi biliyorsun...”

“Sen zaten tanıdığım en iyi koca, kardeş, oğul, arkadaş, kedi babası ve erkeksin. Kesinlikle çocuklarımızın isteyebileceği en iyi baba olacaksın.”

“Çocuklar mı?” Kaşlarını kaldırdı, koyu kahverengi gözleri mutluluktan parlıyordu.

Omuz silktim. “Elbette tek çocukla yetinmeyeceğiz, değil mi?”

Bir elini popoma koyarak beni kendine daha da yaklaştırdı. “Bu ufaklığı yapmaya çalışırken ne kadar eğlendiğimizi düşünürsek...”

Yanağımı göğsüne dayadım ve onun her şeyini içime çektim. Hâlâ onun benim olduğuna ve bu kadar çılgınca mutlu olduğumuza inanmak bazen zor geliyor. Onunla geçirdiğim her gün olağanüstü. Bebeğimiz doğduğunda hayatımızın ne kadar heyecan verici ve harika olacağını hayal bile edemiyorum.

“Gidip onlara söyleyelim mi?” diye soruyorum. Elini elime koyuyor.

“Evet.”

İçeri girdiğimizde yemek odası sessizliğe büründü, sanki hepimiz yokluğumuzu fark etmişlerdi ya da belki de paylaşacak bir haberimiz olduğunu sezen bir altıncı hisleri vardı. Maddox’un onlara söyleyeceğine karar verdik ve yarın, Keres, Ace, Romeo, Iris ve Melody, Jayden’in NYU’yu gezmeye geldiğinde onu ziyarete geldiklerinde, ben de haberi vereceğim. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca küçük kardeşim New York’ta bizimle birlikte olacağı için çok heyecanlıyım.

"Her şey yolunda mı, evlat?" diye soruyor Dalton. Tanrım, ikimiz de o kadar belli mi oluyoruz?

Maddox başını sallıyor ve kolunu belime dolayarak, “Ellie ve benim paylaşmak istediğimiz bir haberimiz var,” der.

Bize bakıyorlar. Demek nefesini tutmak böyle bir şey, ha? Beni sıkıca sarıyor. “Bebeğimiz olacak.”

Hemen kucaklamalar ve tebrikler, sevinç çığlıkları ve haykırışlarla boğuluyoruz. Bu neşeli, harika ve şimdiye kadar istediğim her şey. Dalton, sırasını sabırla bekleyerek bizi tebrik eden son kişi oluyor.

Bana kocaman sarılır ve öper, oğlunu ne kadar mutlu ettiğimi söyler.

Sonra Maddox'un yanaklarını ellerinin arasına alıyor, kendi yüzünden gözyaşları akıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, oğlum."

Hepimiz biliyoruz ki Maddox'un babası olmasının önemi yok. Önemli olan, bir zamanlar asla hak etmediğini düşündüğü adam haline gelmiş olması.

Maddox hıçkırarak ağlıyor. "Teşekkürler, baba."

Yine hepimiz kucaklaşmalar ve sıcaklıkla sarılıyoruz. Ve tüm bunların ortasında, Maddox'un kolları belimi sarmış, bebeğimiz ise içimde güvenle büyüyor.

Hayatın bundan daha mutlu olabileceğini hayal edemiyorum. Gerçekten de isteyebileceğim her şeye sahibim.

Maddox ve benim başlangıcımız zorluydu, ama şimdi... evet, şimdi her şey yolunda.

Ellie ve Maddox hakkında biraz daha bilgi edinmek isterseniz, ek bir bonus epilogunu [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Ve James kardeşlerin hikayelerinin geri kalanını burada

[bulabilirsiniz: Broken](#)

[Bana Sonsuza Dek Söz Ver](#)

[Rebound](#)

[Calındı](#)

Sadie Kincaid'in diğler eserleri

Ellie'nin Chicago'daki ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Hepsini burada tanıyabilirsiniz. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını anlatan bu dizi, sizi duygusal bir rollercoaster yolculuğuna çıkaracak. Kaygı, aksiyon ve bolca tutkuyla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

Ünlü Ryan ailesi ve eşleri Jessie hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, New York Ruthless serisinin tamamında onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Renewed](#)

Ve bu seriye ait tüm kısa öyküler ve novellalar tek bir koleksiyonda mevcuttur

[A Ryan Recollection](#)

Sadie'nin çok satan paranormal/fantastik serisini henüz denediniz mi? Sahiplenici, karamsar vampirler, cadılar, kurtlar ve sihirle ilgili her şeyi seviyorsanız, Broken Bloodlines serisini buradan deneyin

[Kanla Dövülmüş](#)

[Kanla Söz Verilmiş](#)

[Kanla Bağlanmış](#)

Alejandro ve Alana ile Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ederseniz, Sadie'nin uluslararası en çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR.

[Fierce King](#)

[Fierce Queen](#)

[Fierce Betrayal](#)

[Fierce Obsession](#)

Seriye göre tek başına bir kitabı tercih ediyorsanız, neden Sadie'nin en çok satan "neden milyarder romantizmini seçmelisiniz" [kitabı The Perfect Fit'i](#) denemiyorsunuz?

Londra'nın en gözde çifti Gabriel ve Samantha hakkında okumak isterseniz, Amazon'da Sadie'nin London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Karanlık](#)

[Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

Eğer çok ateşli kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie ayrıca Mack ve Jenna'nın başrolde olduğu Bound serisini de yazıyor. 1, 2, 3 ve 4. kitaplar şu anda satışta.

[Bound and Tamed Bound](#)

[and Shared Bound and](#)

[Dominated Bound and](#)

[Deceived](#)

Teşekkür

Her zamanki gibi, tüm harika okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Hepiniz süperstarsınız.

Harika editörüm John'a teşekkür ederim, seninle bu hikayeler üzerinde çalışmayı çok seviyorum. Ve kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okuyuculara, yazdığım her şey sizin için ve hepiniz hayallerimi gerçeğe dönüştürüyorsunuz.

Bu yolculuğu daha da özel kılan yazar arkadaşlarıma.

Destekleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için sevgili asistanlarım Katie, Kate ve Andrea'ya.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren muhteşem oğullarıma. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, tüm kitaplardaki erkek arkadaşlarımdan bir araya geldiği Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür. Sen olmasan bunu gerçekten başaramazdım!
